

திருமுறைதந்த பெருமக்கள்

Acc.No.45856

திருமுறை மாநாடு - சிங்கப்பூர்

வெள்ளி விழா வெளியீடு-2005

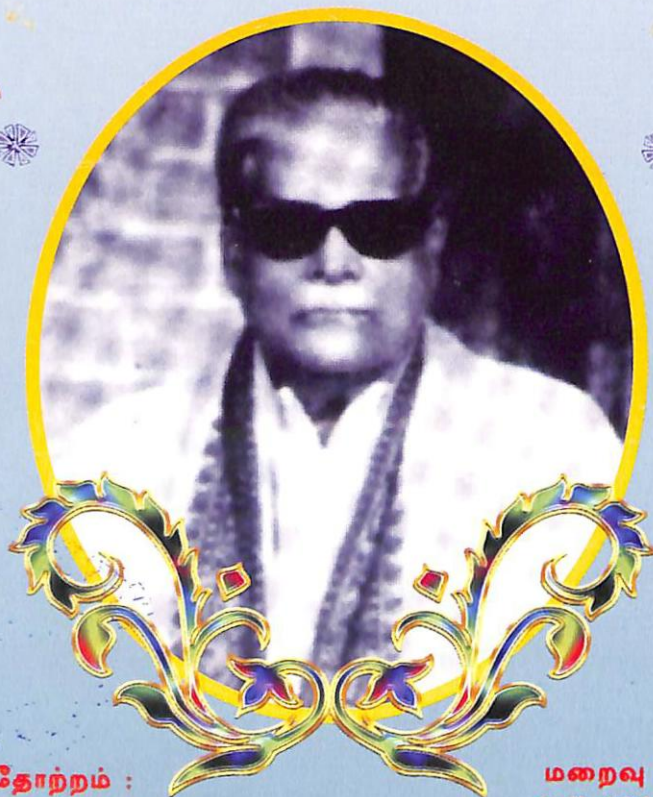
திருமுறை மாநாட்டு வெள்ளி விழா வெளியீடு

காணிக்கை

திருமுறைப் பொருளாய்த் திகழும்

அம்பலவாணர்

திருவடிகளுக்கு...

தோற்றம் :
7-10-1911

மறைவு :
9-7-1992

வெளியீடு :

திருமுறை மாநாட்டு வெள்ளி விழா ஏற்பாட்டுக் குழுவின்
அருள்மிகு ருத்ரகாளியம்மன் ஆலயம், சிங்கப்பூர்.

2005

திருமுறை தந்த பெருமக்கள்

(பன்னிரு திருமுறைக் கட்டுரைத் தொகுப்பு)

பதிப்பாசிரியர்
முனைவர் பழ. முத்தப்பன்

திருமுறை மாநாடு
வெள்ளி விழா ஏற்பாட்டுக் குழுவின்
ஸ்ரீ ருத்ரா காளியம்மன் கோயில்
100, டெப்போ ரோடு, சிங்கப்பூர் 109670

நூல் விவரப் பட்டியல்

நூலின் பெயர்:
திருமுறை தந்த பெருமக்கள்

பதிப்பாசிரியர் :
முனைவர் பழ. முத்தப்பன்

மொழி :
தமிழ்

பதிப்பு ஆண்டு :
முதல் பதிப்பு - ஜூலை 2005

தாள் :
130 GSM Art Paper

நூல் அளவு :
18.5 x 24.5 செ.மீ.

எழுத்து :
11 புள்ளிகள்

பக்கங்கள் :
136

ஒளி அச்சு :
விக்னேஷ்வர் கிராபிக்ஸ்
சென்னை - 600 005.

அச்சிட்டோர் :
பரமேஸ்வரி கிராபிக்ஸ்
சென்னை - 600 014.

அமைப்பு :
இராம. லெட்சுமணன்
உமா பதிப்பகம், சென்னை - 600 001.
☎ : 044-25215363, 25250092

நூல்கிடைக்குமிடம் :
திருமுறை மாநாடு ஏற்பாட்டுக் குழு
புரீ ருத்ர காளியம்மன் கோயில்
100, டெப்போ ரோடு,
சிங்கப்பூர் 109670

மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழலாம்; வைகலும்
எண்ணில் நல்லகதிக்கு யாதுமோர் குறைவிலை;
கண்ணில்நல் லஃதுறும் கழுமல வளநகர்ப்
பெண்ணில்நல் லாளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே.

- திருஞானசம்பந்தர்

பன்னிரு திருமுறை விளக்கம்

1, 2, 3 திருமுறைகள்
திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்

4, 5, 6 திருமுறைகள்
திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்

7ஆம் திருமுறை
சுந்தரர் தேவாரம்

8ஆம் திருமுறை
திருவாசகம் (திருக்கோவையார்)
(மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்)

9ஆம் திருமுறை
திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு
திருமாளிகைத் தேவர்
சேந்தனார்
கருவூர்த் தேவர்
பூந்துருத்தி நம்பிகாடநம்பி
கண்டராதித்தர்
வேணாட்டடிகள்
திருவாலியமுதனார்
புருடோத்தம நம்பி
சேதிராயர்

10ஆம் திருமுறை
திருமூலர் திருமந்திரம்

11ஆம் திருமுறை
திருவாலவாயுடையார்
காரைக்காலம்மையார்
ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார்
சேரமான் பெருமாள் நாயனார்
நக்கீர தேவ நாயனார்
கல்லாட தேவ நாயனார்
கபில தேவ நாயனார்
பரண தேவ நாயனார்
இளம் பெருமான் அடிகள்
அதிராவடிகள்
பட்டினத்துப் பிள்ளையார்
நம்பியாண்டார் நம்பி

12ஆம் திருமுறை
பெரிய புராணம் (சேக்கிழார்)

பதிப்புரை

வணக்கத்திற்குரிய சைவப் பெரியார் அம்பலவாணர் அவர்களால் திருமுறை மாநாடு, சிங்கப்பூரில் முதன்முதலாகத் தொடங்கப் பெற்றது.

கடந்த 24 ஆண்டுகளாக, இத்திருமுறை மாநாடு சிறப்புடன் நடத்தப் பெற்று வந்ததோடு, இம்மாநாட்டினை ஓட்டிச் சிங்கப்பூர் வாழ் மாணவ, மாணவியர்க்குத் திருமுறைப் போட்டிகள் நடத்தப் பெற்றுப் பரிசுகளும் வழங்கப் பெற்றிருக்கின்றன. திருமுறைகளில் தோய்ந்த, சித்தாந்தத்தில் நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்க அறிஞர் பெருமக்களின் சொற்பொழிவுகளும் நிகழ்த்தப் பெற்றிருக்கின்றன.

திருமுறை மாநாடு தொடங்கி 25 ஆண்டுகள் ஆனதை நினைவுகூறு முகத்தான் இந்த ஆண்டு திருமுறை மாநாடு வெள்ளிவிழா மாநாடாக நடைபெறுகின்றது. இவ்விழாவின் தலையாய பணியாகத் 'திருமுறை தந்த பெருமக்கள்' என்ற இக்கட்டுரைத் தொகுப்புநூல் வெளியிடப் பெறுகின்றது.

சைவசமய நூல்களைத் திருமுறைகள் என்றும் சாத்திரங்கள் என்றும் பிரிப்பர். திருமுறை என்பது எல்லாம் வல்ல கண்ணுதல் கடவுளை நோக்கிப் போற்றிப் பாடிய தோத்திரப் பாடல்கள் அடங்கியதாகும். சாத்திரம் என்பது சைவசமயத் தத்துவக் கருத்துக்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டதாகும். திருமுறைகள் பன்னிரண்டாகத் தொகுக்கப் பெற்றன. இத்தொகுப்பு பற்றிய செய்திகள் பேரறிஞர் வெள்ளைவாரணம் அவர்களின் பன்னிரு திருமுறை வரலாற்றில் விரிவாகக் காணப்பெறுகிறது.

திருமுறை என்ற சொல்லில் திரு என்பது சிவனருளையும் அவனருளால் எய்தும் பேரின்பத்தையும் குறிக்கும். 'திருவே என் செல்வமே' (6-47-1) என்பது அப்பர் திருவாக்கு. 'சிவமே பெறும் திரு எய்திற்றிலேன்' என்பது மணிவாசகர் வாக்கு. முறை என்பது நூலைக் குறிக்கும். "இளைய பாலகன் முறை வரைவேன்" எனபது கச்சியப்பர் வாக்கு. எனவே திருமுறை என்பது 'சிவஅருள் நூல்' என்ற பொருளைத் தந்து சிறக்கின்றது. பன்னிரு திருமுறை ஆசிரியர்கள் இருபத்தி ஏழுபேர். இவர்கள் அனைவரும் சிவனருள் பெற்ற அருளாளர்கள். 27 நட்சத்திரங்கள் போல் 27 அருளாளர்கள் உலக வாழ்விற்கு வழிகாட்டி - சிவனருள் பெறத்துணை செய்கின்றனர். திருமுறைச் சிறப்புகள் என்று எண்ணும் பொழுது - பலபட விரிந்து செல்லும் என்றாலும் இந்நூல் மூலம் 'திருமுறை தந்த அருளாளர்கள்' என்ற பொருளில் ஒரு சிறிது எடுத்துக்காட்ட முயலப் பெற்றுள்ளது. இருபத்தேழு திருமுறை அருளாளர்கள் பற்றி இருபத்தேழு சைவத் தமிழ் அறிஞர்கள் கட்டுரை படைத்துள்ளனர். கட்டுரை நல்கிய பெருமக்களில் பெரும்பாலோர் இத்திருமுறை மாநாட்டு நிகழ்ச்சியில் பங்கேற்றவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எமது வேண்டுகோளை ஏற்று உடனடியாகக் கட்டுரைகளை அனுப்பி உதவிய கட்டுரையாளர் பெருமக்களை என்றும் மறக்க இயலாது. அப்பெருமக்கள் அனைவருக்கும் திருமுறை மாநாட்டின் சார்பாக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இந்நூல் வெளிவர நிதியுதவி அளித்த சிங்கப்பூர் ஸ்ரீ வீரமா காளியம்மன் ஆலய மேலாண்மைக் குழுவினர்க்கும், தலைவர் திரு. N.R. கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும் திருமுறை மாநாட்டின் சார்பாக எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இக்கட்டுரை நூல் வெளியிடுவதற்கு வடிவமைத்தும், ஆலோசனை வழங்கியும் சிறப்பித்த முனைவர் சுப. திண்ணப்பன் அவர்களுக்கும் உள்ளார்ந்த நன்றி.

தமிழகத்தில் இக்கட்டுரை நூலை அச்சிட்டுப் பதிப்பிக்கின்ற பணியை எமக்களித்த திருமுறை மாநாட்டுச் குழுவினர் அனைவருக்கும் நன்றி.

குறுகிய காலத்தில் செம்மையுற இந்நூலை அச்சிட்டு உதவிய சென்னை உமா பதிப்பகத்தார்க்கும் நன்றி.

திருச்சி,
23.7.2005.

பழ. முத்தப்பன்,
பதிப்பாசிரியர்.

உள்ளே...

1.	திருமுறைச் சிறப்பு - முரு.பழ. இரத்தினம்செட்டியார்	5
2.	திருஞானசம்பந்தர் - ச. சாம்பசிவனார்	7
3.	திருநாவுக்கரசர் - சோ. சத்தியசீலன்	14
4.	சுந்தரர் - திருமதி. சாரதா நம்பி ஆரூரன்	19
5.	மாணிக்கவாசகர் - தெ. ஞானசுந்தரம்	24
6.	திருமானிகைத் தேவர் - மா. சற்குணம்	29
7.	சேந்தனார் - சிவ.ஆ. பக்தவச்சலம்	33
8.	கருவூர்த் தேவர் - பேரா.சொ. சேதுபதி	36
9.	பூந்துருத்தி நம்பி காட நம்பி - மரு. பரமகுரு	41
10.	கண்டராதித்தர் - தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி	44
11.	வேணாட்டடிகள் - இரா. தமிழரசி	47
12.	திருவாலி யமுதனார் - இரா. செல்வக்கணபதி	51
13.	புருடோத்தம நம்பி - பா. சுந்தர்	55
14.	சேதிராயர் - மு. பழனியப்பன்	61
15.	திருமூலர் - சுப. அண்ணாமலை	65
16.	திருவாலவாயுடையார் - சுகி. சிவம்	68
17.	காரைக்கால் அம்மையார் - சுப. திண்ணப்பன்	71
18.	ஐயடிகள் காடவர்கோன் - ஆறு. நாகப்பன்	78
19.	சேரமான் பெருமாள் நாயனார் - தெ. முருகசாமி	83
20.	நக்கீர தேவ நாயனார் - என்.இ. இராமலிங்கம்	89
21.	கல்லாட தேவர் - பழ. முத்தப்பன்	94
22.	கபிலதேவ நாயனார் - தேவபூபதி நடராஜா	99
23.	பரணதேவ நாயனார் - மு. வைத்தியநாதன்	109
24.	இளம்பெருமானடிகள் - சபா. அருணாசலம்	113
25.	அதிரா அடிகள் - அரங்க நெடுமாறன்	116
26.	பட்டினத்தடிகள் - சொ.சொ.மீ. சுந்தரம்	119
27.	நம்பியாண்டார் நம்பி - த. அகரமுதல்வன்	127
28.	சேக்கிழார் - மு. சிவச்சந்திரன்	132

திருமுறைச் சிறப்பு

சைவ சித்தாந்த வித்தகர் முரு.பழ. இரத்தினம்செட்டியார்

முறையாகத் தீட்சை பெற்றுச் சிவவழிபாடு செய்வது ஒருமுறை. இதனைச் சித்தியார் கூறுகிறது. எல்லா மக்களும் தீட்சை பெற்றுச் சிவவழிபாட்டில் இறங்குவது இயலாது எனக் கருதிய ஞானசம்பந்தர், “தோடுடைய செவியன்” என்னும் திருப் பதிகத்தைப் பாடி அதனை ஒதினால் அஃது தீட்சைப் பேறாகும் எனக் கூறி அருளியிருக்கிறார். இதனைச் சேக்கிழார், “மாநிலத்தோர்க்கு உரை சிறப்ப வாய்மலர்ந்தார்” எனக் கூறுகிறார். “உரைச் சிறப்பு” என்றால் “உலகத் தார் வாசகதீட்சை பெற” என்று பொருள். இதேபோல் அப்பர் சுவாமிகள் “கூற்றா யினவாறு” என்னும் பதிகத்தைப் பாடியுள்ளார். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், “பித்தா பிறைசூடி” என்னும் பதிகத்தைப் பாடியுள்ளார். “தோடு, கூற்று, பித்தா இம்மூன்றும் பீடுடைத் தேசிகன் பேரரு ளாகும்” எனப் பெரியோர்கள் கூறியுள்ளனர். இம்மூன்றும் குருவருள் பதிகங்களாகும். இம்மூன்று பதிகங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை ஒதிவிட்டு மந்திர ஜபம் செய்தால் அது தீட்சை பெற்று மந்திரம் ஜபிப்பதற்குச் சமமாகும்.

திருமுறைகள் வேத மந்திரங்களுக்கு மேலான வையாகும். மறைக்கதவினைத் திறந்ததும், முதலை உண்ட பாலனை அழைத்ததும், எலும்பைப் பெண்ணாகச் செய்ததும், திருமுறை வாக்குகள் என்பதையாவரும் அறிவர். வேத மந்திரங்கள் இவ்வளவு பெரிய அற்புதங்களைச் செய்யவில்லை. வேதாரணியத் திருக்கோயிலின் கதவைத் திறந்த சமயத்தில் சேக்கிழார் ஒரு பாடல் பாடி இருக்கிறார், “வேதத்திற்கும் திருமுறை வாக்கிற்கும் இடையீடு பெரிதாம் அன்றே” என அப்பாடலில் கூறியிருக்கிறார். “இடையீடு” என்பது “ஒற்றுமை” என சி.கே.எஸ். தம் பெரிய புராண உரையில் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் அது பொருந்தாது. “இடையீடு” என்பது இங்கே திருமுறை வாக்குகள் வேதமந்திரங்களைவிடச் சிறந்தவை என்பதையே உணர்த்துகிறது. வேதம் இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்டது எனக் கூறுவர். திரு முறையை அடியார்கள் இறைவன் உள்தின்று உணர்த்த அருளிச் செய்தார்கள். வேதத்தை ஒதும் பொழுது இறைவன்

வாக்கையே அவனுக்கு எடுத்து ஒதுகிறோம் என்றாகிறது. அதில் அவ்வளவு சிறப்பில்லை. அடியார்களின் வாக்குகளை ஒதும் பொழுது இறைவனுக்குப் பேரானந்தம் உண்டாகிறது.

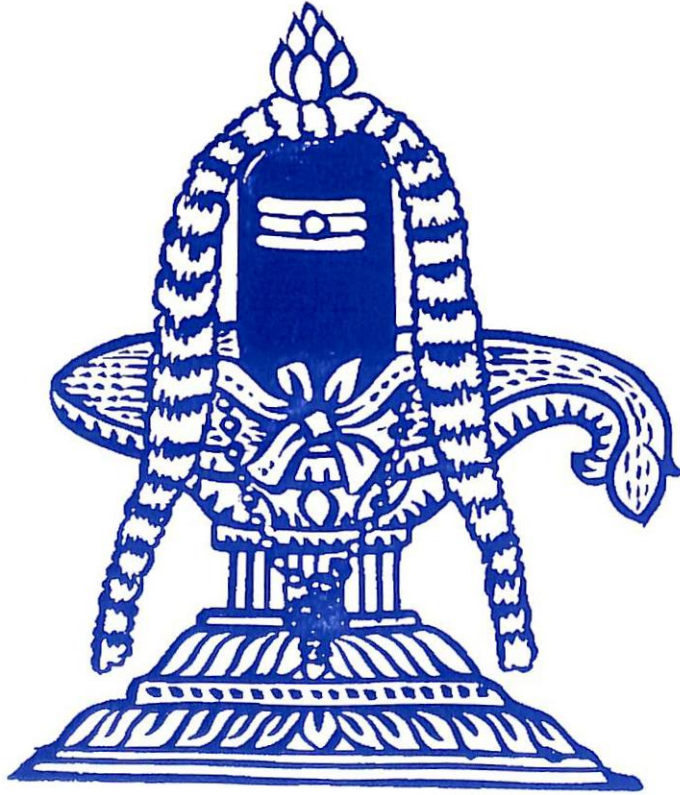
திருமுறைகளைப் பாடாமல் நேரடியாக இறைவனை வழிபடலாமா? பயன் உண்டா? என வினவலாம். வழிபடலாம். ஆனால் பயன் குறைவு. ஒருவன் ஒரு சிந்துப் பசுவை டாலர் 2000 கொடுத்து வாங்கி வந்தான். அஃது அதிக அளவில் பால் கறக்கக் கூடியது. முதல் நாள் பால் கறக்கச் சென்ற பொழுது பால் வரவில்லை; உதைதான் கிடைத்தது. ஏன் தெரியுமா? கன்றுக் குட்டியைப் பால் குடிக்க விடாமல் அவன் நேரடியாகப் பால் கறக்க முயன்றான். நேரடியாகச் சென்று கறந்தால் பால் கிடைக்காது. கன்றின் வாயிலாகப் பால் சுரக்கச் செய்து அப்புறம்தான் பால் கறக்க வேண்டும். இறைவனின் அடியார்கள் அவனின் குழந்தைகளாகக் கருதப்படுவார்கள். “சிவனார் மகனார்” என ஞானசம்பந்தரைச் சேக்கிழார் சொல்கிறார். இறைவனின் குழந்தைகளான அடியார்களின் வாக்குகளை முதலில் ஒதினால் இறைவனின் திருவருள் எளிதில் சுரக்கும். திருமுறைப் பாடல்களை அருளாளர்கள் தமக்காகப் பாடவில்லை. அவர்கள் ஞானம் பெற்ற பின்னரே பாடியிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவை நமக்காகப் பாடப் பெற்றவையாகும். அவற்றை ஒதிப் பயன் பெற வேண்டுவது நம் கடமை.

ஞானசம்பந்தரின் திருப்பதிகங்களில் உள்ள கடைசிப் பாட்டு “திருக்கடைக்காப்பு” என்று சொல்லப்படும். அதில் அந்தப் பதிகங்களை ஒதினால் “என்ன பயன்கிடைக்கும்?” என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார். சுந்தரரும் இவ்வாறு தம் இறுதிப் பாட்டில் கூறியிருக்கிறார். இப்பதிகங்களை ஒதுவதால் ஊழ்வினையின் பிடிப்பில் இருந்து நாம் விடுபடலாம் என இருவரும் கூறியுள்ளனர். ஆகவே திருமுறைகளை ஒதுவதன் மூலம் இம்மைப் பயன், மறுமைப் பயன், அம்மைப் பயன் ஆகிய மூன்றையும் பெறலாம்.

திருவாசகம் நெஞ்சை உருக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு ஆகிய இரண்டும் நம் உள்ளத்தை ஒருமைப்படுத்தும் திறம் வாய்ந்தவையாகும். பெரிய புராணம் அடியார் களின் வரலாற்றை அருமையாக எடுத்துக் கூறுகின்றது. பதினோராம் திருமுறையில் உள்ள காரைக்கால் அம்மையார் திருவந்தாதி நம்மை உயர்ந்த நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் ஆற்றல் உள்ளது.

இவ்வாறு பன்னிரு திருமுறைகளும் நம்மை உய்விப்பதற்காகவே தோன்றியுள்ளன.

திருமுறைகளை நாடோறும் நம் வழிபாட்டில் ஓத வேண்டும். படுக்கும் பொழுதும் காலையில் எழுந்தவுடனும் அவற்றில் உள்ள ஓரிரு பாடல் களையாவது சொல்லப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். திருமுறைகள் நமக்குக் கிடைத்த தமிழ்க் கரு லங்கள் ஆகும். அவற்றைப் பயன்படுத்தி உய்ய வேண்டுவது நம் இன்றியமையாத கடமையாகும்.

திருஞான சம்பந்தர்

(முதல், இரண்டு, மூன்றாம் திருமுறைகள் - தேவாரம்)

முனைவர் ச. சாம்பசிவனார்

முன்னுரை :

ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தென் தமிழ் நாட்டில் ஒரு பக்கம் சமணம், ஒரு பக்கம் பௌத்தம், ஒரு பக்கம் மறைவான பௌத்தம். இவைகள் மூன்றும் வளர்ந்து, மும்முனைப் போராட்டத்தைத் தொடங்கி, இறையணர்ச்சியை மக்கள் மனத்திலிருந்து வெருட்டின.... அகத்தாமரையில் அன்புத் தேனைச் சுரக்கச் செய்யும் வண்டமிழ்ப் பாடல்கள், 'தெய்வீக வாழ்விற்கு உதவாதவை' என்று ஒதுக்கப்பட்டன. இந்நிலையில் உண்மையான உயர்ச்சை நெறி, உலகத்திலே நிலைக்கத் திருஞானசம்பந்தர் தோன்றினார். ஏழிசையோடு இனிய தமிழைப் பரப்பினார். மக்கள் மனப் புலத்திலே இறையருள் விதையை ஊன்றினார்; வளர்த்தார்; வேர்கொள்ளச் செய்தார். (ச. தண்டபாணி தேசிகர், சுவாமிநாத சுவாமி மகாகும்பாபிடேக மலர், ப. 28)

என்று திருஞான சம்பந்தரின் தோற்றம் குறித்து எடுத்துரைக்கின்றார் ச. தண்டபாணி தேசிகர். சம்பந்தரின் வரலாறு குறித்தும், அவர் அருளிய தேவாரப் பாக்களில் காணப்படும் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் குறித்தும் ஒரு சிறிது ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

வரலாறு :

சம்பந்தர் வரலாற்றை அறியத் துணைபுரிவது தெய்வச் சேக்கிழார் அருளிய பெரிய புராணம் ஆகும்.

“வண்டமிழ்செய் தவம்நிரம்ப மாதவத்தோர்
செயல்வார்ப்ப...

அசைவில்செழுந் தமிழ்வழக்கே

அயல்வழக்கின் துறைவெல்ல...

சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார் திரு அவதாரம் செய்தார் (பெ.பு. திருஞான 23, 24, 26) என்று ஞானசம்பந்தப் பெருமானின் தோற்றம்பற்றிச் சேக்கிழார் போற்றுவர்.

தமிழகத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய திருத்தலம் - சீகாழி ஆகும். ஆங்கே, அந்தணர் குலத்தில், கவுணியர் கோத்திரத்தில், சிவபாத இருதயர் - பகவதி அம்மையார் ஆகியோர் செய்த தவத்தால், திருஞானசம்பந்தர் திருஅவதாரம் செய்தார். சிவபாத இருதயர், வழக்கம் போல் அதிகாலை நீராடச் சென்றார். மூன்று வயதுடைய சம்பந்தரும் உடன் சென்றார். குளக்கரையில் குழந்தையை அமரச்செய்து, குளத்தில் நீராடிக் கொண்டிருந்தார் தந்தையார். தந்தையைக் காணாத குழந்தை அழத் தொடங்கியது. ஞானக் குழந்தை அழுக்குரல் கேட்ட சிவபெருமான், உமாதேவியோடு ஆங்கு எழுந்தருளி வந்தார். தேவியார், தம் மார்பகத்துப் பாலைப் பொற்கிண்ணத்தில் கறந்து, சிவஞானத் தையும் குழைத்துக் கொடுக்கச் சம்பந்தர் அதனைப் பருகினார். அப்போது சம்பந்தரின் நிலைபற்றிச் சேக்கிழார் கூறுவது :-

“சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவம்அதனை அறமாற்றும் பாங்கினில்ஓங்
கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய
மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர்தாம் உணர்ந்தார்
அந்நிலையில்” (மேலது 70)

நீராடி வெளியேவந்த தந்தை சிவபாத இருதயர், மகனைக் கண்டு, பால்வடியும் திருவாயினைக் கண்டு சினமுற்று, அடிக்கக் கோலேந்தினார். சம்பந்தர், திருக்கண்மலர்களில் வெண்முத்து உதிர, உச்சியின் மேல் சிறுவிரலைச் சுட்டி, மேல் நின்ற பரம் பொருளைக்காட்டி, “தோடுடைய செவியன்” எனும் செந்தமிழ்த் திருப்பாட்டைப் பாடினார்.

இவ்வரிய நிகழ்ச்சியைக் கேட்டவர் அனை வரும் சம்பந்தரின் தெய்வ அருட்செயலை வியந்து, அவரைத் தொடர்ந்து செல்லலாயினர்.

அற்புதங்கள் :

சம்பந்தர் வாழ்வில் நிகழ்ந்த அற்புதங்கள் பலவாகும். சம்பந்தர், தம் மென்மைக் கரங்களால் தாளம் போட்டுப் பதிகம் இசைப்பதைக் கண்டு இரங்கிய எம்பெருமான் திருவைந் தெழுத்துப் பொறிக்கப்பெற்ற பொன்தாளங்கள் இரண்டை அளித்து அருளினான். இது,

திருக்கோலக்கா என்னும் திருத்தலத்தில் நிகழ்ந்தது. சம்பந்தர், தம் தந்தையார் தோள்மீது அமர்ந்து கொண்டு திருத்தலம் தோறும் செல்லலானார். சிலநேரம், நடந்தும் செல்வார். அருள் உள்ளம் கொண்ட அப்பன் சிவ பெருமான், திருநெல்வாயில் அரத்துறையில், முத்துச் சிவிகை, முத்துக்குடை, முத்துச் சின்னம் முதலாயின அருளினான். இவ்வாறே திருப் பட்டீச்சரம் என்ற தலத்தைச் சம்பந்தர் அடைந்த போது, வெயிலின் வெம்மை மிகுதியாக இருந்தது. இறைவன் அருளால் முத்துப்பந்தல் பெற்றார் சம்பந்தர். தம் தந்தையார், வேள்வி செய்தற் பொருட்டுப் பொருள்வேண்டி நிற்க, திருவாவடு துறை இறைவனிடம் முறையிட்ட போது, சம்பந்தருக்கு ஆயிரம் பொன்கொண்ட ‘பொற்கிழி’ கிடைத்தது. இவை போன்ற அற்புதங்கள் பலவற்றை நிகழ்த்தியவர் திருஞானசம்பந்தர்.

திருத்தலப் பயணம் :

சம்பந்தர் திருஅவதாரம் செய்தகாலை, உலகம் போற்றும் உயரிய நிலையில் மேலோங்கி இருக்க வேண்டிய சைவ சமயம், தன் நிலையில் தாழ்ந்து கிடைந்தது. வேற்றவர் வருகை, வேற்றினத்தவரின் தொடர்ந்துவந்த ஆட்சி இவற்றால் புறச்சமயங்கள் மேலோங்கி நின்றன. அன்றியும் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்த சிவனடியார்கள், பல்வேறு இன்னஸ்கட்கு ஆளாயினர் என்பதற்குத் திருநாவுக் கரசர் வரலாறே சான்று. அவரைச் சமணர்கள் நீற்றறையிலிட்டனர்; மதம் கொண்ட யானையால் கொல்லத்துணிந்தனர்; நஞ்சு கலந்த உணவைக் கொடுத்தனர்; அனைத்திற்கு மேலாகக் கல்லில் பிணித்துக் கடலில் தள்ளினர். சிவனருளால் அவர் நான்குமுறை உயிர் பெற்றெழுந்தார் என்பது வரலாறு. இத்தகு சூழலில் தோன்றிய சம்பந்தர் இறைவனருளால் பல விந்தை நிகழ்ச்சிகளைச் செய்ய, மக்கள் மனம்மாறிச் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தனர். ஆனால் சம்பந்தர் முதலானோர், தாம் இருந்த இடத்திலேயே இருந்து கொண்டு தொண்டு செய்தவர்களல்லர். மக்கள் இருக்கும் இடம் நாடி, ஊர்ஊராகக் கால்நோவ, உடல் நோவ வருந்திச் சென்றனர். ஆங்காங்கே உள்ள திருத் தலங்களுக்குச் சென்று, இறைவனைச் செந்தமிழ்ப் பாக்களால் பாடி, அதன் மூலம் மக்களிடையே

எழுச்சி ஊட்டினர். மக்களின் துயர் களைந்தனர். சைவத்தின் தலையாய நெறி - தூய தொண்டு நெறி!

“தன்கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்
என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே”

(அப்பர் 5:19)

என்பது அப்பர் அருள்வாக்கு. திருத்தொண்டின் மூலமே இறையருளைப் பெறமுடியும் என்றும் தமிழ் மக்களிடையே சமய உணர்வை வளர்க்க முடியும் என்றும் எண்ணியவர்கள் இவ் அருளாளர்கள்.

“சைவ சமயத்திற்கு அழியாத நிலைக்களம் திருக்கோயிலே என்பதை நாம் நன்குணரும் பொருட்டுத் தமிழ்நாடு முழுமையும் தலயாத்திரை செய்து, ஆங்காங்குள்ள சிவாலயங்களில் திருப் பதிகம் ஒதி, நாளும் இன்னிசையால் தமிழும் சைவமும் பரப்பித் தொண்டு புரிந்தார். இவர் செய்த சமயப் பணியை மிக நன்றாக உணர்ந்த ஆதி சங்கராசாரிய சுவாமிகள் தமது ‘சௌந்தர்ய லஹரி’ என்ற தோத்திர நூலில், ஒரு சுலோகத்தில், இவரை வாயாரப் புகழ்கின்றார்” (மயிலை இளமுருகனார், தேவார அடங்கன்முறை, ப.சா.எ) என்று திருஞான சம்பந்தரின் தலப் பயணம் குறித்து விளக்குவார் மயிலைக்கிழார் இளமுருகனார்.

இவ்வகையில், சம்பந்தர், தமிழ்நாடு முழுவதும் சென்று, திருத்தலங்களை வணங்கித் தேவாரப்பண் இசைத்தார். இவ்வாறு சென்ற திருத்தலங்களின் எண்ணிக்கை ஏறத்தாழ 226 ஆகும்.

பதிகமும், பண்ணும் :

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு, தமிழில் உள்ள உயிரெழுத்தும் பன்னிரண்டு என்பது எண்ணத்தக்கது. இதுகுறித்து ப. இராமநாத பிள்ளை கூறுவது இவண் எண்ணத்தகும்:

“தொன்மைத் தென்னாட்டுச் செந்தமிழின் நன்மைத் திருநெறி, சிவநெறியாகும். அந்நெறிக் குரிய மறைநூல்கள், திருமுறைகளாகும். செந்தமிழின் உயிரெழுத்தொப்பப் பன்னிரண்டாகும்... இப்பன்னிரண்டில் நெடில் ஏழாகும். குறில் ஐந்தாகும். இம்முறைபோன்று, மூவர் அருளிய திருமுறை - 2

திருமுறைகள் ஏழாகும்... ஏனைய திருமுறைகள் ஐந்தாகும்... எனவே இப்பன்னிரு திருமுறைகளும் உடலும் உயிருமாய்த் திகழும் செந்தமிழ் மொழிக்கும் சிவநெறிக்கும் உயிர்க்குயிராய்த் திகழ்வனவாகும்” (தேவார அருள்முறைத் திரட்டு, ப.அ.க.)

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு என்பதற்கேற்பச் சைவ சித்தாந்தத்தைக் கூறும் மெய்கண்டாரின் சிவஞானபோத நூற்பாக்களும் பன்னிரண்டாக அமைந்துள்ளமை அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் முதல் ஏழும் தேவாரம் எனப்படும். இவற்றில், முதல் மூன்று திருமுறைகள் சம்பந்தர் அருளியவை. இவர் பாடியவை 16,000 பதிகங்கள். ஆனால் கிடைத்தவை 384 பதிகங்கள் மட்டுமே. பதிகம் என்பது பத்துப் பாடல் கொண்டது. ஆனால் சிலவற்றில் பதினொன்றும் இருக்கும். சம்பந்தர் பதிகத்தில் சில வரன்முறைகள் காணலாம். எட்டாவது பாடலில் இராவணன் பற்றியும், ஒன்பதாவது பாடலில், திருமாலும் பிரமனும் அடிமுடி தேடியதும், பத்தாவது பாடலில் சமண பௌத்தமாகிய புறச்சமய நெறியைக் கண்டித்தும் கூறுவார். இறுதிப் பாடல், பதிகப் பலன் கூறுவதாக அமையும்.

சமணமும், பௌத்தமும் இசையின்மீது வெறுப்புக் கொண்டவை. ஆனால், தமிழோ முப்பிரிவில் இசையையும் ஒன்றாய்க் கொண்டது. தமிழிலிருந்து இசையைப் பிரிக்க முடியாது. எனவே சம்பந்தர், பண்ணோடு பாடிப்பாடி மக்களை ஈர்த்தார். ஆனால் தமிழகத்திலேயே பெரும் மாற்றம் உண்டாகியது. இசைக்கு உருகாதோர் இலரன்றே! சம்பந்தர் பாடியருளிய தேவாரப் பண்கள் “நட்டப் பாடை” முதல் ‘அந்தானிக் குறிஞ்சி’ ஈறாக இருபத்துமூன்று ஆகும்.

மற்றும் சம்பந்தர் பதிகங்களில், அந்தந்தத் திருத்தலங்களின் இயற்கைப் புனைவு அமைந்துள்ளமை காணலாம். இயற்கையின் வாயிலாக இறைவனைக் காண்பது என்பது சம்பந்தரின் கொள்கையாக இருந்துள்ளது எனலாம்.

“சிவம் என்றுமுள்ளது. அநாதி, அஃது ஒன்றி
னின்றும் தோன்றுவதுமில்லை; ஒன்றில் ஒடுங்
குவதுமில்லை அது, தோற்றக் கேடுகளில்லாதது;
எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள பேரறிவு. அதற்கு
உடல் - இயற்கை; இயற்கை வாயிலாக அதனி
ருப்பை உணர்தல் வேண்டும்” (இமயமலை
அல்லது தியானம், ப. 38) என்பார் திரு.வி.க.

சம்பந்தரும் அப்பரும் சம காலத்தவர்கள்.
தேவாரப் பகுப்பு முறையில், காலத்தால் சிறிது
முற்பட்டவராகிய அப்பரடிகளின் தேவாரத்தை
முதல்திருமுறையாக வைத்திருக்க வேண்டும்.
ஆனால் சம்பந்தர் பதிகம்தான் முதலிடத்தைப்
பெறுகின்றது. அப்பரடிகளின் பெரும்பகுதி சமண
சமயத்தில் கழிந்து விட்டது. ஆனால் சம்பந்தரது
வாழ்வோ, தொடக்க முதல் இறுதிவரை சைவத்
திலேயே அமைந்த சிறப்பினது. அன்றியும்,
சமணத்தை வாதில் வென்று சைவத்தை நிலை
நாட்டிய பெருமையும் இவருக்கு உண்டு.
இதனால், திருமுறை வரிசையில் சம்பந்தர்
திருமுறை முதலிடம் பெற்றிருக்கலாம்.

தமிழ்க் காவலர் :

சம்பந்தர் தோன்றுவதற்கு முன்பு, தமிழகத்தில்
தமிழின் நிலை தாழ்ந்து கிடந்தது. சைவ சமய
வளர்ச்சிக்காக மட்டும் சம்பந்தர் பாடுபட்
டாரில்லை. அண்ணைத் தமிழின் எழுச்சிக்காகவும்
பாடுபட்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“அசைவில் செழுந்தமிழ் வழக்கே அயல்
வழக்கின் துறைவெல்ல” (பெ.பு) என்று சேக்
கிழார் குறிப்பிடுவது எண்ணத்தக்கது. “கெடு
தலில்லாத செந்தமிழ் வழக்கு ஏனைய வழக்கின்
துறைகளை வெல்ல வேண்டும் என்பதற்காகவும்
அவதாரம் செய்தார்” என்பது இதன் பொருள்.

சம்பந்தர், தாம் பாடிய பதிகங்களில் பெரும்
பாலும் தமிழைக் குறிப்பிடாமலிரார். “இவர் ஒரு
தமிழ்ப் பித்தரோ?” என்று எண்ணுமளவுக்குத்
தமிழைப் பாடிய பெருமகனார் இவர். தமிழ் என்ற
ஒன்று உண்டோ இல்லையோ என்று எண்ணு
மளவுக்குத் தமிழகம் இருந்த நிலையில், தமிழைப்
பற்றிப் பல்வேறு அடைமொழிகளுடன் கூறுவது
சிறந்திகத் தக்கது

“திருநெறிய தமிழ், அருள்மாலைத் தமிழ்,
இசைமலி தமிழ், சொல்ஆர்தமிழ், சீரார் தமிழ்,

நற்றமிழ், இன்றமிழ், செந்தமிழ், ஒண்டமிழ்,
முத்தமிழ், தண்டமிழ், அருந்தமிழ்...”

இப்படி எண்ணிறந்த அடைமொழிகளால்
தமிழைப் போற்றியுள்ளார்.

“தமிழகத்தில் பிறமொழி பேசுபவர்கள்
ஆட்சியில் இருந்தமையால், தமிழ் வாழ்வோ
வளரவோ வாய்ப்பில்லை. எனவே இம்
மொழியை மீட்டும் புத்துயிர் ஊட்டி வாழ்விக்க
முனைந் தமையின், பிள்ளையார், தமிழை
அழுத்தம் திருத்தமாகப் பதிகந்தோறும் பாடினார்”
(அ.ச.ஞா. பெரிய புராணம் - ஓர் ஆய்வு, ப. 6)
என்று அ.ச. ஞானசம்பந்தன் கூறுவது எண்ணத்
தக்கது.

சமுதாயப் புரட்சி :

சம்பந்தர், சைவ சமயத்திற்கும் செந்தமிழுக்கும்
பாடுபட்டார் என்பதன்றிச் சமுதாயப் புரட்சியிலும்
தலைசிறந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
வரலாற்றாசிரியர் கே.கே. பிள்ளை, தம் ‘தென்
னிந்திய வரலாறு’ என்ற நூலில் கி.பி. 500 முதல்
கி.பி. 900 வரையிலான காலத்தில் தமிழகத்தில்
சாதிவெறி தலைவிரித்தாடியது என்பதைக்
குறிப்பிட்டுள்ளார். (முதற் பகுதி, பக். 103 - 104)

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் வரலாறு
நோக்கினால் அவருள் அனைத்துச் சாதியினரும்
உளர் என்பது தெரிய வரும். முழு முதற் பரம்
பொருளாம் சிவபெருமானை வழிபடுபவர்
யாவராக இருந்தாலும், எச்சாதியினராயினும்
அனைவருமே சமமே என்பது சைவம் கூறும்
நெறி. இதனைத் தம் வாழ்வில் கடைப்பிடித்த
அருளாளர் சம்பந்தர்.

அவர் காலத்தில், பாணர் குலத்தைச் சார்ந்த
வர்கள், தீண்டத்தகாதோராகக் கருதப்பட்டவர்கள்.
சம்பந்தரது பெருமையறிந்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்
பாணரும் அவர்தம் துணைவியார் மதங்க சூளா
மணியாரும் கேள்வியுற்றுச் சீகாழிப்பதிக்கு
வந்தனர். அவர்களது வருகையை அறிந்த
சம்பந்தர் “யாமோ உயர்ந்த வேதியர் குலத்தில்
பிறந்துளோம்; வருபவர்களோ, பாணர் குலத்
தினர்” என்று எண்ணினாரல்லர். அதற்கு மாறாகச்
சம்பந்தரே, அவர்களை எதிர்கொண்டு அழைத்
தார். அது மட்டுமன்று; “ஐயரே! நீவிர் இவண்
வந்தமையால், நாங்கள் உறுதிப் பொருளைப்

பெற்றவர்களானோம்'' என்றார் எனில் சம்பந்தரின் புரட்சி உள்ளம் புலனாகும். அப்போது அவர்கள், சம்பந்தரிடம் இரண்டு வரம் கேட்டனர். ஒன்று, நீங்கள் பாடும் தேவாரப் பதிகங்களை நாங்கள் யாழில் வாசிக்க வேண்டும். மற்றது, உங்களுடன் நாங்கள் இருவரும் எந் நாளும் இருக்க வேண்டும்'' அவ்வாறே சம்பந்தரும் இசைவு அளித்தார். சம்பந்தர் சென்ற இட மெல்லாம் அவர்களிருவரும் சென்றனர். திருக்கோயிலுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டோர் செல்ல முடியாத அவலநிலை இருந்தபோதும், ''இறை யருள் பெற்றவராயிற்றே, என்ன செய்ய முடியும்?'' என்று உயர்சாதியினர் எண்ணியிருக்கக் கூடும்.

இதைவிடச் சம்பந்தர் செய்த மற்றொரு புரட்சியும் உண்டு. திருநீலநக்கர் என்னும் அடியார், வேதியர். அவரது இல்லத்திற்குச் சம்பந்தர் எழுந்தருளினார். அப்போது திருநீலநக்கரைத் தனியே அழைத்து, ''என்னுடன் வந்திருக்கும் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருக்கும் அவர் மனைவியாருக்கும் தங்க ஓர் இடம் அமைத்துத் தருக'' என்றார், சம்பந்தர். அவர் வேதியராயினும் சம்பந்தரது கட்டளையை மறுக்க முடியுமா? மனம் உவந்து, தாம் நாஸ்தோறும் வளர்க்கும் வேதிகையின் அருகே, பாணரும் அவர் மனைவியும் தங்க இடமளித்தார். அப்போது ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. ஓம குண்டத் திலிருந்து செந்தீ வலமாகச் சுழன்று ஒளி வீசியது.

அருள் உள்ளமும் அரிய பண்பாடும் :

சம்பந்தப் பெருமான் அருள் உள்ளம் கொண்டவர். வைப்பூர் என்ற ஊரில் வாழ்ந்த தாமன் என்பவன், தன் சொந்த மருமகனுக்குத் தன்மகளைத் திருமணம் செய்விப்பதாகக் கூறியவன், அவ்வாறு செய்யாமல் முதல் ஆறு பெண்களை மற்றவர்க்கு மணமுடித்துத்தர, அதுகண்ட கடைசி மகள், அந்த மருமகனுக்கு இரங்கிப் பிறர் அறியாமல் அவனுடன் உடன் போக்கு மேற்கொண்டாள். இருவரும் திருமருகல் என்ற ஊரில், கோயிலருகே உள்ள திருமடத்தில் தங்கியிருந்தனர். இரவில் அவனை அரவழிண்ட அவன் இறந்து போனான். உடன்வந்த கன்னிப் பெண்ணோ, திருமணம் ஆகாமையால் அவனைத் தீண்டவும் இல்லை. அழுது புலம்பினாள். விடிந்தது. ஆங்கு சம்பந்தர் திருக்கோயிலுக்குச்

சென்றவர், அவளின் அழுகுரல் கேட்டு உண்மை அறிந்தார். அவளின் துன்பம் நீங்குமாறு ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார்.

''சடையா யெனுமால் சரணநீ யெனுமால்
விடையா யெனுமால் வெருவா விழுமால்
மடையார் குவளை மலரும் மருகல்
உடையாய் தகுமோ இவள்உள் மெலிவே''
(திருமருகல் பதிகம்)

இப்பதிகம் பாடவே இறைவன் அருளால் அவ்வணிகன் நஞ்சு நீங்கி உயிர் பெற்றெழுந்தான். அடியார்கள் ஆரவாரித்தனர். இவ்விருவரும் இன்புற்றுவாழ், சம்பந்தர் அவர்களுக்கு மணமுடித்து வைத்தார். இவ்வாறு இன்னும் பல நிகழ்த்தினார்.

பாண்டிய நாட்டில் சைவம் நிலைகுலைந்தது. சமணம் மேலோங்கி நின்றது. மன்னன், கூன் பாண்டியனும் சமணனாயினான். எனவே மக்களில் பெரும்பாலோர் சமணர்களே. ஆனால் பாண்டியனின் துணைவியார் மங்கையர்க்கரசியாரும், அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்திருந்தனர். அரசனை எப்படியாவது மீண்டும் சைவ சமயத்திற்கு மாற்ற எண்ணி அதற்கான காலத்தை எதிர்நோக்கியிருந்தனர். அப்போது சம்பந்தரும் நாவரசரும் திருமறைக்காட்டில் தங்கியுள்ள செய்தி கிட்டியது. இதுவே தக்க தருணம் என்று எண்ணிய அரசியாரும், அமைச்சரும், சில ஏவலர்களை ஆங்கு அனுப்பினர். உண்மையறிந்த சம்பந்தர் மதுரை நோக்கிப் புறப்பட முடிவு செய்தார். அப்போது உடனிருந்த நாவரசர், ''சமணர்கள் மிகக் கொடியவர்கள்; அன்றியும் நாளும் கோளும் சரியில்லை'' என்றார். சம்பந்தரோ, தம் உள்ளத்தில் நீங்காது இருப்பவர் ஆலவாய்ச் சொக்கரன்றோ என்ற எண்ணத்தில் ''வேயுறு தோளிபங்கன்'' என்ற திருப்பதிகம் பாடிப் புறப்பட்டார். மதுரைக்கும் வந்துவிட்டார். அவர் வருகையால் தமது சமண சமயத்திற்குக் கேடு குழும் என்று எண்ணி சமண முனிவர்கள் அரசனது அனுமதியுடன், சம்பந்தர் தங்கியிருந்த திரு மடத்திற்கு நெருப்புமுட்டினர். சம்பந்தரோ சிறிதும் மனம்கலங்காமல், ''பையவே சென்று பாண்டியற்கு ஆகவே'' என்றுகூற அந்த நெருப்பு, கூன் பாண்டியனைப் பற்ற, அவனுக்குக் கடுஞ் சுரம் கண்டது.

அப்பர் பெருமான் கூறியதும் நடந்தது. சமணர்கள் கொடியவர்கள் என்பது மெய்யாயிற்று. நாளும் கோளும் சரியில்லாததால்தான் இத்தகைய கேடு, எனினும் சம்பந்தர் கூறியது போல் இறைவன் திருவருள் இருந்ததால் எவ்விதக் கேடும் நிகழவில்லை.

“இந்நெருப்பு, மெதுவாகச் சென்று பாண்டியனைப் பற்றட்டும்” என்று சம்பந்தர் மொழிந்ததில் ஆழ்ந்த பொருள் உண்டு. அவர் எண்ணியிருந்தால் விரைந்து சென்று சமணர்களைப் பற்றட்டும் என்று கூறியிருக்கலாம். சமணர்கள் அழிந்து போக வேண்டும் என்பது அவரது நோக்கம் இல்லை. அவர்களை வாதில் வென்று சைவத்தை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்பது; மற்றொன்று, பாண்டியன் வாழ்வதான், மங்கையர்க்கரசியாரின் மங்கலநாண் வாழ்வு, இதனை உட்கொண்டே “பையவே” என்று அருளிச் செய்தார். “மந்திரமாவது நீறு” எனும் திருப்பதிகத்தால் பாண்டியனின் வெப்புநோய் நீங்கியது. அனல்வாதம், புனல்வாதங்களால் சைவம் பாண்டிய நாட்டில் நிலை பெற்றது.

மங்கையரை மதிக்கும் மாண்பு :

சம்பந்தர், மங்கையரை மதிப்பவர், இறைவனைப் பாடும் அவர், தம் தேவாரப் பதிகத்தில் மங்கையர்க்கரசியாரையும் மதித்துப் பாடுகின்றார்.

“மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை
வரிவளைக் கைம்மட மாணி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி...”

என்பது அவர் வாக்கு. பாண்டிமாதேவி என்பதால் இவ்வாறு புகழ்ந்திருப்பர் என்று சிலர் எண்ணலாம். மங்கையரை மதித்தமைக்கு மேலும் ஒன்று சுட்டலாம்; திருமயிலையில் நடந்த நிகழ்ச்சி: இறந்து போன பூம்பாவை என்னும் பெண்ணின் எலும்புக் கூடு, “மட்டிட்ட புன்னையும்” என்னும் சம்பந்தர் பாடலால் மீண்டும் பெண் உருக் கொண்டது. ஒருகால் பிரமதேவன், ஈடில்லா அழகுடைய திலோத்தமையைப் படைத்து, அவளை அடையக் காமமயக்கத்தால் படாத பாடுபட்டான். ஆனால் சம்பந்தரோ, சிவமுதற் பொருளாக அவளைக் கண்டார். அன்றியும் “இவளைத் திருமணம் செய்து அருள வேண்டும்”

என்று தந்தை சிவநேசர் வேண்டியும், சம்பந்தர் ஏற்றாரிலர்.

“மண்ணிற் புகழ்பெற்றவர் மங்கையர்” (2:4:5) என்றும், “பாவையர்கள் கற்பொடு பொலிந்த பழுலுரே” (2. திருப்பழுலூர் 6) எனப்பல இடங்களிலும் மங்கையரைப் போற்றுவர்.

சைவசித்தாந்தம் :

பன்னிரு திருமுறைகளின் சாறு சைவ சித்தாந்தம். சம்பந்தர தேவாரத்தில் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் மிகுதியாக உள்ளன. இவண் சிலமட்டும் சுட்டப்படுகின்றன.

சைவசித்தாந்தம் கூறும் அடிப்படைக் கருத்து ‘அத்துவிதம்’ ஆகும். “இரண்டாய் இருந்தே இரண்டல்லவாய் நிற்கும்” எனப் பொருள் தருவர் சிவஞானமுனிவர். முதல்வன், உயிர்களோடு கொண்டுள்ள இவ் அத்துவிதத் தொடர்பு மூன்று வகையில் கூறப்படும். அவை, ஒன்றாதல் வேறாதல்; உடனாதல். மெய்கண்டார் “அவையே தானேயாய்” (குத்.2) என்பதன் மூலம் குறிப்பர். ‘அவை’ என்பது உயிர்களைக் குறிக்கும். உயிர்களோடு இறைவன், அவையேயாய், இருப்பன்; தானேயாய் இருப்பன்; அவையும் தானுமாய் இருப்பன். (சாம்பசிவனார், சிவஞான போதச் செம்பொருள், ப. 51)

இக்கருத்துக்கு அடியெடுத்துக் கொடுப்பது, பின்வரும் சம்பந்தரின் திருவீழிமிழலைப் பதிகப் பாடல் :

“ஈறாய்முதல் ஒன்றாய் இரு, பெண்ஆண்குணம்
மூன்றாய்
மாறாமறை நான்காய்வரு பதம்அவை ஐந்தாய்
ஆறார்குவை ஏழோசையொடு, எட்டுத்திசை தானாய்
வேறாய்உடன் ஆனான்இடம், வீழிம்மிழலையே”
(1 திருவீழி : 2)

இத்திருப்பாட்டில், “தானாய்” (ஒன்றாய்), வேறாய், உடன் ஆனான் என வந்துள்ளமை சைவசித்தாந்தம் கூறும் ‘அத்துவிதம்’ ஆகும்.

“பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போல், பசு பாசம் அநாதி”

(திருமந்திரம், உபதேசம் 3)

என்பது திருமந்திரம். பதி - இறைவன். பசு - உயிர்கள், பாசம் - தளை. இப்பாசம் மூவகைப்படும்.

அவை : ஆணவம், கன்மம், மாயை, இவற்றை 'மும்மலம்' என்பர். சம்பந்தர் 'கன்மம்' எனப்படும் 'வினை' குறித்துப் பல்வேறு பதிகங்களில் பாடுகின்றார். சில பதிகங்களில் ஒவ்வொரு பாடலிலும் வினையைக் குறிப்பிடுகின்றார். முதலாம் திருமுறையில் இடம் பெற்றுள்ள 'திருக்கமூமலம்' பதிகத்தில் "கமூமல நினைநம் கரிசு (தீமை) அறுமே" எனப் பாடல் தோறும் வருவது காணலாம். அவ்வாறே மூன்றாம் திருமுறையில், திருமாகறல் பதிகப் பாடல் தோறும், "பெருமானடியை ஏத்த வினை அகலும்" என்பார். இப்பதிகங்களை "வினை நீக்கற் பதிகங்கள்" எனலாம். வினைதான் பிறவிக்கு வித்து. இது நீங்கினால் சிவப்பேறு எய்தலாம். அதற்கு ஒரே வழி, எம்பெருமானை வழிபடுதல் என்பதால் சம்பந்தர் பலபாடல்களில் வற்புறுத்துகின்றார் எனலாம்.

மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞானபோதத்தில் முதலில் அமைந்துள்ளது, மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்.

"கல்லா னிழல்மலை, வில்லா ரருளிய
பொல்லா ரிணைமலர், நல்லோர் புனைவரே"

என்பது. இதற்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தவர் சம்பந்தப் பெருமானே என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

"கல்லால் நிழல் கீழாய்..."

(1. திருவீழிமிழலை, 6)

"கல்லால் நிழல்மேவி..."

(2. திருநாலூர்மயானம் 3)

"கல்லால் நீழல்..."

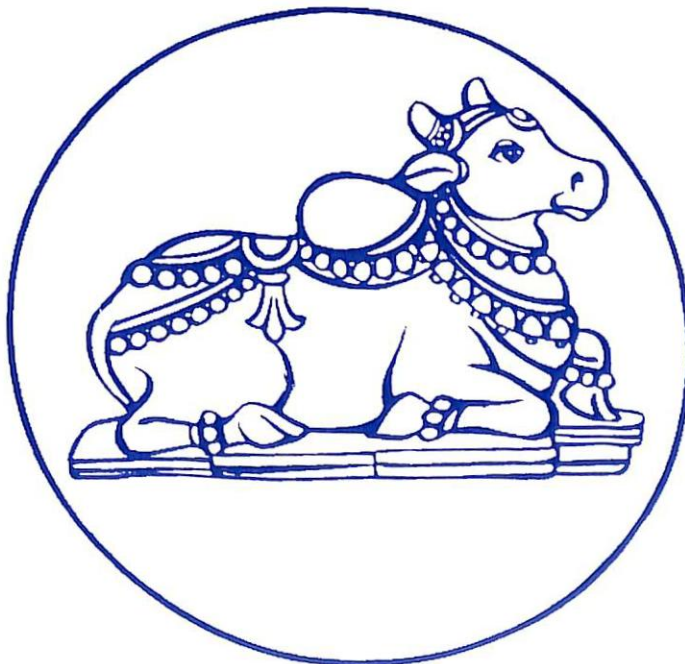
(3. பொது : 1)

என்பன சான்றுகள்.

முடிவுரை :

திருஞான சம்பந்தர் வரலாறு என்னும் ஆழ் கடலில் மூழ்கினால் இன்னும் பல அரிய நன் முத்துக்களைக் காணலாம். அவை, இப்பிறவி நீங்க வழிகோலுவன. நாளும் ஒதுவோம்; நற்பேறு பெறுவோமாக!

வாழ்க சம்பந்தர் திருவடி!

திருநாவுக்கரசர்

(நான்கு, ஐந்து, ஆறாம் திருமுறைகள் - தேவாரம்)

முனைவர் சோ. சத்தியசீலன்

தெய்வச் சேக்கிழார் திருநாவுக்கரசர் வரலாற்றைத் தொடங்கும்போது, மற்ற அடியார் களுக்குக் கூறாத ஒரு பெருமையைக் கூறுகின்றார்.

திருநாவுக்கரசு பெருமானுடைய திருத்தொண்டு வாழ வேண்டும் என்னும் தன்னுடைய ஆசையை, அவாவை, விருப்பத்தினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் புராணத்தில் முதற்பாடல் அமைகின்றது. அது அருமையிலும் அருமை.

“திருநாவுக்கரசு வளர் திருத்தொண்டில் நெறிவாழ வருஞானத் தவமுனிவர் வாகீசர் வாய்மை திகழ் பெருநாமச்சீர் பரவல் கூறுகின்றேன் பேருலகில் ஒருநாவுக்கு உரைசெய்ய ஒண்ணாமை

உணராதேன்”

“திருநாவுக்கரசின் தொண்டு நெறி வாழ்க! அந்த ஞானத்தவமுனிவரின் வாய்மையோடு கூடிய திருநாமம் பற்றிய பெருமையைப் பேசுகின்றேன். என்றாலும், அவருடைய தொண்டின் பெருமையைப் பேச ஒரு நாக்கு போதாது என்பதைக்கூட உணரும் ஆற்றலை நான் பெறவில்லையே”

திருஞான சம்பந்தருக்கும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கும் சேக்கிழார் பெருமான் வாழ்த்துக் கூறினாலும் அவர்களுடைய நெறிக்கு இவ்வளவு அழுத்தமாக வாழ்த்து கூறவில்லை!

கற்பனைக் களஞ்சியம் துறைமங்கலம் சிவப் பிரகாச சுவாமிகள், நாவுக்கரசு பெருமானின் திருநாமப் பெருமையை அற்புதமாகக் கூறுகின்றார்.

“அப்பூதியடிகள் தவம் செய்யவில்லை! புண்ணியத் தீர்த்தங்களில் மூழ்கவில்லை! நெருப்பில் நின்று யோகம் புரியவில்லை திருநாவுக்கரசு பெருமானின் பெயரைச் சொல்லியும் எழுதியுமே சிவப்பேறடைந்தார்” என்று கூறுவதை உணர்ந்தால், நம் உள்ளத்திலும் ஒரு தெய்வீகப் பரவச நிலையை அடையலாம்.

திருநாவுக்கரசு பெருமானின் சிறப்புக்களை யெல்லாம் வள்ளல் இராமலிங்க அடிகள்

உளமினிக்க, நா இனிக்க, உயிர் இனிக்க, உயிர்க்கு உயிரும் தான் இனிக்கக் கூறுவதைக் கூர்ந்து கேட்டால் நம்முடைய சிந்தையெல்லாம், ஆனந்தக் கூத்தாடி, அம்பலவாணனை மறந்து, அப்பரடிகளையே தொழத் தொடங்கி விடும்.

1. “சைவ ஒளிவிளங்க, நாவரசு என்று ஒரு பேர் பெற்றுப், பொருத்தமுற உழவாரப் படை கைக்கொண்ட உத்தமனே”
2. “சிவநெறியே விளங்க ஓங்கும் சோதிமணி விளக்கே”
3. “நான்முகனும் விரும்பும் ஞான நாயகனே”
4. “பாவமெலாம் அகற்றி அருட்பான்மை நல்கும் பண்புடைய பெருமானே”
5. “பதி மலர்த்தாள் நிழலடைந்த தவத்தோர்க்கெல்லாம் பதியே”
6. தேர்ந்த உளத்திடை மிகவும் தித்தித்து ஊறும் செழும் தேனே”
7. “கூர்த்தமதி நிறைவே என் குருவே எங்கள் குல தெய்வமே”

மேற்கண்ட ஞானப் புகழ் மொழிகளை நினைத்தாலும், படித்தாலும், படிக்கப் பக்கம் நின்று கேட்டாலும் நம்முடைய மனமெல்லாம் ஞானத் தவமுனிவர், அப்பரடிகளைத் தஞ்சமடையும் என்பதில் கிஞ்சித்தும் ஐயமில்லையல்லவா!

திருவாமூர் திருப்பதியில் புகழனார், மாதிரி யார்க்கு அருள் மகவாய் அப்பரடிகள் அவதரித்தார்.

மருணீக்கியார் என்பது அப்பரடிகளின் பிள்ளைத் திருநாமம். வளர்ந்தார். கலைகளைப் பயின்றார். கல்வி வேள்விகளிற் சிறந்தார்.

தாய் தந்தையார் மறைந்தனர். தமக்கையாரும் மணம்புரியுமுன்னே கைம்மை நோன்புக்கு ஆளானார்.

திருநாவுக்கரசுக்கு வாழ்வில் இருந்த உலகியல் பற்றுக்கோடு தமக்கையார் திலகவதியார் மட்டுமே! அவரும் உயிர் துறக்க எண்ணியபோது திருநாவுக் கரசர் தம்மை ஆதரித்துக் காப்பாற்றும் அன்னையாக

அவர் விளங்க வேண்டுமெனக் கால் பணிந்து வேண்டினார். அவரும் தம்பி சொல்லை ஏற்று வாழ்ந்தார். அதனைச் சேக்கிழார் பெருமான்,

“தம்பியார் உளராக வேண்டும் எனவைத்த தையினால்,
அம்பொன்மணி நூல் தாங்காது
அனைத்துயிர்க்கும் அருள் தாங்கி,
இம்பர் மனைத்தவம் போற்றி வாழ்ந்தார்”

என்று கூறுகின்றார்.

அறிவுக்கடலை நீந்தி அளக்க ஆசை கொண்டார் மருணீக்கியார். முதலில் சமணம் சமயக் குளத்தின் ஆழத்தை அளந்து பார்க்க முயன்றார்.

விளைவு! சமண சமயம் என்னும் குளத்தில் முற்றிலும், கரையேற இயலா வண்ணம் மூழ்கிப் போனார்.

ஏன் இது நிகழ்ந்தது! தம்முடைய ஞானத்தேடல் எப்படித் தம்மை பரசமயக் குழியில் அமிழ்த்தியது என்பதைக் குறித்து அவரே பாடியுள்ளார்.

“குளத்தில் அமிழ்ந்து அழிந்து போகாமல் காக்க வேண்டியவர்கள் அப்பணியைச் செய்யாமல், காவலை இகழ்ந்து, தம்மைக் காக்கத் தவறியதாலும், அவர்களின் காவலை ஏற்காமல் புறக்கணித்துப் பரசமயமாகிய சமணம் என்னும் குளத்தில் மூழ்கி விட்டதாலும் எனக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டு விட்டதோ!

“காத்தாள்பவர் காவல் இகழ்ந்தமையால்
கரை நின்றவர் கண்டுகொள் என்று சொல்லி
நீத்தாய கயம்புக நூக்கியிட
நிலைக் கொள்ளும் வழித்துறை ஒன்றறியேன்”

தம்மைக் காத்து ஆள வேண்டியவர்கள் சிவபெருமானும், திலகவதியாரும்ல்லவா? அவர்களுடைய நல்ல சொற்களை தானும் கேட்கவில்லை; அவர்களும் சொல்லவில்லை என்று நாவுக்கரசர் கூறுகின்றார்.

சமண சமயம் முழுவதையும் கற்கின்றார். சமணர்கள் “தருமசேனர்” என்னும் பட்டத்தை வழங்கினர். தமக்கையார் தம்பியைக் காப்பாற்றிச் சைவக் கரை ஏற்றுமாறு இறைவனை வேண்டுகின்றார். முக்கட் பெருமானும் சூலை நோய் கொடுத்துத் திருநாவுக்கரசரை ஏற்றருள்கின்றான்.

மன்னவன் துணையோடு சமணர்கள் திருநாவுக் கரசரைக் கல்லில் கட்டிக் கடலில் இடுகின்றனர். நீற்றறையில் போட்டுப் பூட்டுகின்றனர். நஞ்சு கலந்த சோற்றினை ஊட்டுகின்றனர். யானையை விட்டு இடறிக் கொல்ல முயல்கின்றனர்.

சிவபெருமான் அருளால் நாவுக்கரசர் வென்று மீள்கின்றார். பல்லவ மன்னனும் சைவம் சார்கின் நான்.

இறைவனருளால் சூலமும் இடபமும் இரு தோள்களிலும் பொறிக்கப் பெறுகின்றார்.

எல்லாச் சிவத்தலங்களுக்கும் சென்று சிவ பெருமானைத் திருப்பதிக மாலை சாத்தித் தொழுகின்றார்.

திருஞானசம்பந்தரைச் சந்திக்கின்றார். அவரும் நாவுக்கரசரை 'அப்பரே' என்று அழைக்கின்றார்.

நல்லூரில் சிவபெருமான் தன் திருவடியை அப்பர் பெருமானின் தலைமேல் சூட்டி மகிழ்ந்தார்! மகிழ்வித்தார்!

திருவீழிமிழலையில் பஞ்சம். மக்கள் பசி போக்க மகேசனிடம் கையேந்தினர் அப்பரும், ஞானசம்பந்தரும். பெருமான் வாசியில்லாக்காசு நல்கி அப்பரடிகளின் தொண்டின் சிறப்பை மூவுலகமும் அறியச் செய்தார்.

பலப்பல வியப்பான சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. வரலாறு முழுவதும் விளக்கமாகக் கூற இக் கட்டுரையில் வாய்ப்பில்லை.

சிவநேசச் செல்வர்கள் பொறுத்தருள்வார்களாக!

திருக்கயிலாயத்தைக் காண, இறைவனை தரிசிக்க ஆவலோடு செல்கின்றார். கை, கால், உடல் முழுவதும் தேயத் தேய மலைமேல் ஏறுகின்றார்.

இறைவனோ 'திருவையாறு செல்வாயாக. அங்கே உனக்குக் கயிலைக் காட்சியை அருள் வோம்' என்று கூறியனுப்புகின்றார்.

இது நியாயமா? என்று நினைக்கத் தோன்றும்! அப்பரடிகளின் உள்ளத்தை ஆண்டவன் முழுவதும் அறிவான்! அவருக்கு மட்டும் கயிலைக் காட்சியைக் காணும் பேற்றினை அளித்திருந்தால் என்ன நேரும் என்பதை அப் 'பரங்கருணைத் தடங்கடலாகிய' பரம்பொருள் முற்றிலும் உணர்வான்.

“நான் மட்டும் கண்டேனே, என்னோடு சேர்ந்து உலக மக்களும் கயிலைக் காட்சியைக் காண முடியாமற் போயிற்றே” என்று வேதனையும், ஏக்கமும் அடைந்திருப்பான். அதனை உணர்ந்தே இறைவன் கயிலையிலே மறுத்து ஐயாற்றிலே அருள் புரிந்தான் என்பதுதான் உண்மை.

சமணர்களால் மூடப்பட்ட சிவாலயத்தைத் திறக்க அப்பரடிகள் உண்ணாவிரதம் இருந்தார். முதன் முதலில் உண்ணா நோன்பு என்னும் அகிம்சை யோடு கூடிய போராட்ட முறையைப் பயன்படுத்தி வெற்றி கண்டவர் புரட்சித் துறவி அப்பரடிகள்.

சைவத் திருத்தலங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் சென்று, இறைவனைத் தரிசித்து, திருப்பதிகம் பாடி வழிபட்டு நிறைவாகப் பூம்புகலூர் வருகின்றார்.

வழக்கம் போல இறைவன் சோதனை செய்து விளையாடுகின்றான். ஓடும் செம்பொன்னும், மரப்பாவையரும் மங்கையரும் ஒன்றெனக் காணும் ஞானத் தவமுனிவரல்லவா அப்பரடிகள்! அவரே வெல்கின்றார்.

சித்திரைச் சதயம் கூடிய திருநாளில், “புண்ணியா உன்னடிக்கே போதுகின்றேன்” பாடி இறைவன் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

உலகியல் வேறு; அருளியல் வேறு, உடலியல் வேறு; ஆன்ம இயல் வேறு என்று எண்ணிய உலகில் அனைத்தும் ஒன்றுதான் என்று அழுத்தம் திருத்தமாகத் தன் வாக்கினாலும் வாழ்வினாலும் உணர்த்திய பெருமை நாவுக்கரசர் பெருமானுக்கு உண்டு!

அவருடைய பதிகங்களில் வரும் சொற்றொடர்களும், பாடல் வரிகளும் நம்முடைய வாழ்க் கையையே புனிதமாக்கி உயர்த்திவிடும் ஏணிகளாகும்!

1. “நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்”
2. தலையே நீ வணங்காய் தலைவனுக்கு,
3. கண்கள் காண்மின்களோ கடல் நஞ்சுண்ட கண்டகன் தனை.
4. நெஞ்சே நீ நினையாய் நிமிர் புன்சடை நிமலனை

5. நாவினுக்கு அருங்கலம் “நமச்சிவாயவே”

6. நல்லக விளக்கது நமச்சிவாயவே!

7. நன்னெறியாவது நமச்சிவாயமே

8. திருந்தா மனமுடையார் திறத்து
என்றும் பொருந்தார்

9. ‘கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க்கு அரியான்’

10. நடுக்கத்தைக் கெடுப்பது நமச்சிவாயவே

11. “இரப்பவர்க்கு ஈயவைத்தார்
ஈபவர்க்கு அருளும் வைத்தார்
கரப்பவர் தங்கட் கெல்லாம்
கடு நரகங்கள் வைத்தார்”

12. மனமெனும் தோணி பற்றி மதியெனும் கோலை
ஊன்றி

சினமெனும் சரக்கை ஏற்றி செறிகடல்
ஓடும்போது
மனனெனும் பாறை தாக்கி மறியும் போது
அறிய ஒண்ணாது
உனை உனும் உணர்வை நல்காய்
ஒற்றியூருடைய கோவே

13. என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே.

இப்படி அற்புதமான தத்துவச் சொற்றொடர்கள்,
நம்மை நெறிப்படுத்தி உயர்த்தும் தெய்வீக
ஆற்றலைப் பெற்றவையாய் விளங்குகின்றன.

“உணர்வு” மனிதனாய் உயர வேண்டிய
மனிதன் இன்று “உணவு” மனிதனாய்த் தாழ்ந்து
போனான்.

இவனுக்கு உண்மையைப் புரிய வைப்பது
எப்படி? இவனுடைய உறக்கத்தைக் கலைப்பது
எப்படி?

சிந்திக்கின்றார் அப்பரடிகள். அந்தச் சிந்தனை
மண்ணில் முளைத்தது ஓர் அருட் பாடல்.

அவரவர்க்குப் புரியும் மொழியில் கூறினால்
தான் பயன் விளையும் என்று எண்ணினார்
அப்பரடிகள்.

இவன் சோற்று மனிதன்! அல்லும் பகலும்
அதற்காகவே பாடுபடுகின்றான். உழவுதான்
இவனுடைய வயிற்று மேட்டை அடைத்திட
வெண்சோறு தருகின்றது.

எனவே அதனைக் கொண்டே இந்த மனித
உலகத்திற்கு அறத்தைப் போதிக்க உள்ளம்
கொள்கின்றார் அந்த உத்தமர்!

“ஏ! மனிதா! இங்கே வா! உனக்கு உழவுத்
தொழில் தெரியும் அல்லவா. நிலத்தை உழுவாய்!
நெல்லோ, கம்போ, சோளமோ விதைப்பாய்!
களையெடுப்பாய்! நீர் பாய்ச்சுவாய்! வேலியிட்டு
இராப் பகலாய்க் காவல் இருப்பாய்! இத்தனை
பாடுபட்டதற்குப் பின் நெல்லோ, கம்போ,
சோளமோ விளையும். அவ்வளவுதானே!

நான் சொல்லும் உழவுத் தொழிலைச் செய்!
ஒருபோதும் அழியாத, ஆனந்தமயமான பேரின்பத்
தைத்தரவல்ல சிவகதியை நீ போகமாகப் பெறலாம்!

நான் கூறப் போகும் உழவு இந்த மண்ணில்
அல்ல! உன் மனத்தில்!

மனம் என்னும் நிலத்தில் உண்மை என்ற
உழவைச் செய்! அன்பு என்கின்ற விதையை
விதைப்பாயாக! பொய் என்ற களையைப் பிடுங்கி
வீசி எறி!

பொறுமை என்னும் தண்ணீரைப் பாய்ச்சு!
உனக்குள் உன்னையே உணர்ந்து கொள்ளும்
உரத்தை இடு!

நடுவுநிலைமை, சமநோக்கு (ஆகியவற்றோடு)
இன்பத்திற்கு இன்பப்படாமலும், துன்பத்திற்குத்
துன்பப்படாலும் அந்த மெய்ம்மையாம் பயிரைப்
பாதுகாத்து வா! தோல்வியில் துவளாதே!
வெற்றியில் தலை கனத்துத் திரியாதே.

இப்போது பார்! உன் உள்ளம் என்னும் வயலில்
சிவகதி விளைந்திருப்பதை!”

“மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து,
விருப்பெனும் வித்தை வித்திப்
பொய்மையாம் களையை வாங்கிப் பொறை எனும்
நீரைப் பாய்ச்சித்
தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு, தகவெனும்
வேலியிட்டுச்
செம்மையுள் நிற்பராகில், சிவகதி
விளையும்ன்றே”

உலகியல் வாழ்வையே அருளியல் வாழ்வாக
மாற்றியமைத்துக் கொள்ள ஓர் ஒப்பற்ற வழியை
இத்திருப்பாடலில் நாவுக்கரசர் பெருமான் நமக்கு
வழங்குகின்றார்.

இதனை அப்படியே சிவஞான போதப் பொருளோடு இணைத்துக் காணலாம்.

எட்டு செயல்களை இப்பாடலில் நாவுக்கரசு பெருமான் சுட்டிச் சொல்கின்றார்.

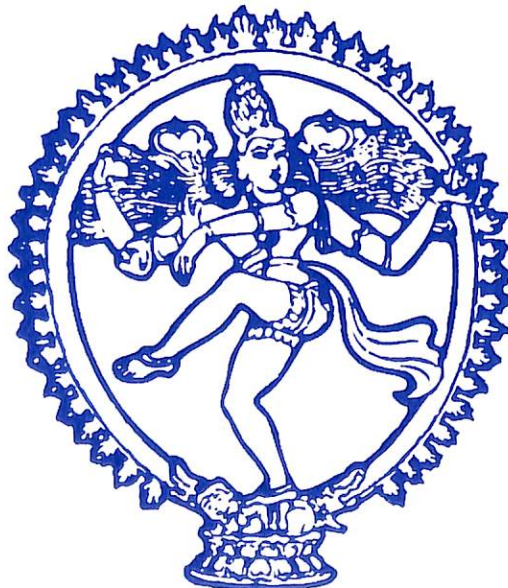
1. மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்தல்
(சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நெறிகளைக் கடைப்பிடிப்பது)
2. விருப்பெனும் வித்தை வித்தல்
(இறைவனை நோக்கிய அன்பைக் கொள்ளுதல்)
3. பொய்ம்மையாம் களையை வாங்கல்
(வாய்மை, உண்மை, மெய்ம்மை ஆகிய வற்றைக் கடைப்பிடித்து அவற்றிற்கு மாறானவற்றை விலக்குதல்)
4. பொறையெனும் நீரைப் பாய்ச்சுதல்
(பொறுமை, அகிம்சை ஆகியவற்றைக் கைக் கொண்டு வாழ்தல்)
5. தம்மையும் நோக்கிக் காண்டல்
(தன்னறிவறியும் தன்மை தன்னாலே தனையறிந்தால் தன்னையும் தானே காணும் தான் அதுவாகி நின்றே" - சிவப்பிரகாசம் - 75)
“தன்னை அறியத் தனக்கொரு கேடில்லை தன்னை அறியாமல் தானே கெடுகின்றான்

தன்னை அறியும் அறிவை அறிந்தபின் தன்னையே அர்ச்சிக்கத்தான் இருந்தானே”

திருமுலரின் இந்தப் பாடல் தம்மையும் நோக்கிக் காண்டல் என்பதைத் தெளிவாக விளக்கும்.

6. “தகவெனும் வேலியிடல்”
(சிவவேடங்களாகிய உருத்திராக்கம், திருநீறு, கண்டிகை முதலிய சிவகதிக்கு உரிய சாதனங்களை அணிதல்)
7. “செம்மையுள் நின்றல்”
(சிந்தையுள் சிவமாய் நின்றல். உள்ளும் புறமும் சிவமயமாய்ச் சலனம் ஏதுமில்லாமல் உறுதியாய் நிற்பதாகும்)
8. “சிவகதி விளையும்”
(சிவகதியை, சிவபரம் பொருளின் அருளை நீ தேடி அலைய வேண்டாம். அதுதானே வந்து உன்னிடம் விளையும்.)

திருநாவுக்கரசு பெருமானின் இந்தத் திருப் பாடல் ஒன்றே அவர் காட்டிய நெறி. இது உலகியலுக்கும் அருளியலுக்கும் ஒத்ததாக அமைந்துள்ளது. தூய தொண்டு நெறி இறைவனருளை அடையத் துணை புரியும் என்பதை உலகம் உணரும் நாளே உய்தி பெறும் நாளாகும்.

சுந்தரர்

(ஏழாம் திருமுறை - தேவாரம்)

முனைவர் திருமதி. சாரதா நம்பி ஆரூரன்

மாதவம் செய்த தென்திசை வாழ்ந்திடத்
தீதிலாத் திருத்தொண்டர் தொகை தருவதற்காகவே
இப்பூவுலகில் நம்பி ஆரூரன் அவதரித்ததாகக்
சேக்கிழார் போற்றுகின்றார். (திருத்தொண்டர்
புராணம், திருமலைச் சுருக்கம் பா. 35)

தென் தமிழ்ப் பயனாயுள்ள திருத்தொண்டத்
தொகை எனவும்,

புற்றிடத்து எம்பிரான் அருளினால்
சொற்ற மெய்த்திருத் தொண்டத் தொகை
(திருமலைசிறப்பு பா. 48)

எனவும் சேக்கிழார் போற்றுவதற்குக் காரணம்
தம்முடைய காப்பியத்திற்கு மூல நூல் திருத்
தொண்டத் தொகை என்பதை விளக்கவே!

மூலமான திருத்தொண்டத் தொகை என்று
இறுதியில் நன்றியுடன் குறித்துள்ளார் சேக்கிழார்.
(வெள்ளானைச் சுருக்கம், பா. 4234)

சங்கிலி நாச்சியார் மீது கொண்ட காதலால்
மண்ணுலகில் பிறவி வாய்த்ததென்பதை,

கட்டனேன் பிறந்தேன் உனக்காளாய்க்
காதற் சங்கிலி காரணமாக (7:54:2)

என்று சுந்தரர் குறிப்பிடுகிறார். இறைவன்
தன்னைத் தடுத்தாட் கொண்டதை,

வெண்ணெய் நல்லூரில்
அற்புதப் பழ ஆவணம் காட்டி
அடியனா என்னை ஆளது கொண்ட
(7:68:6)

எனவும், பரவையை மணம்புரிய இறைவனது
பேரருளே காரணம் என்பதை

மாழை ஒன்கண் பரவையைத் தந்தாண்டானை
(7:51:10) எனவும் அகச்சான்றுகளாய்ப் பாடி
யுள்ளார்.

திருப்புகலூர், திருமுதுகுன்றத்தில் பொன்
வேண்டிப் பெற்றது, திருக்கச்சூரில் இறைவன்
19

பிச்சையேற்றுத் தன் பசி ஆற்றியது, சங்கிலியாரை மணந்தது, சத்தியம் பிழைத்ததால் கண் பார்வையிழந்தது, திருவெண்பாக்கத்தில் ஊன்கோல் பெற்றது, காஞ்சியில் இடது கண் பார்வையும், ஆரூரில் வலது கண் பார்வையும் பெற்றது, ஏயர் கோன், சேரனுடன் கொண்ட நட்பு, வெள்ளையானை ஏறி கயிலை அடைந்தது வரை அனைத்தையும் ஏழாம் திருமுறையில் சுந்தரர் அகச்சான்றுகளாய்ப் பதிவு செய்துள்ளார்.

பிற நாயன்மார்களைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளையும் தம் பதிகங்களில் சுந்தரர் குறித்துள்ளமை, அவர்களுடைய வரலாற்றை அறிய உதவும் அகச்சான்றுகளாய் அமைகிறது.

தொகையடியார்களின் வகைமைப்பாடு:

தொகையடியார் ஒன்பதின்மரைத் திருத் தொண்டத் தொகை மூலம் உணர்த்துகின்றார். தில்லை வாழ் அந்தணர், பொய்யடிமையில்லாப் புலவர், பத்தராய்ப் பணிவார்கள், பரமனையே பாடுவார், சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தவர். திருவாரூர்ப் பிறந்தவர்கள், முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார், முழுநீறு பூசிய முனிவர். அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் என்ற ஒன்பது தொகையடியார்களைக் குறிக்கின்றார்.

நாயன்மார்களின் வகைப்பாடு:

தனியடியார்களில் இசைஞானி, சடையனார் இருவரையும் சேர்த்து,

என்னவனாம் அரனடியே அடைந்திட்ட
சடையன், இசைஞானி காதலன்
திருநாவலூர்க்கோன் (7:39:11)

என்று பாடிய சுந்தரர் தம்மை ஒரு தனியடியாராகக் கூறவில்லையெனினும்,

“ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆளே” என்றும், எல்லா அடியவர்களுக்கும் அடியவர் என்று அருளிச் செய்ததால், சடையனார், இசைஞானியாருடன் சுந்தரரையும் இணைத்து 63 நாயன்மார்களாக்கித் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடினார் நம்பியாண்டார் நம்பிகள்.

ஆளுடைய பிள்ளையும் ஆளுடைய அரசும்:

திருஞானசம்பந்தரையும், திருநாவுக்கரசரையும் இணைத்து சுந்தரர் ஐந்து இடங்களில் போற்று

கிறார். அவ்விரு அடியவர்தம் வாழ்வில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களுக்கு சுந்தரர் பதிகங்கள் அகச்சான்றுகளாய் அமைகின்றன.

இவ்விருவர் தம் பாடல்களும் இறைவனுக்குகந்தவை என்பதை,

நல்லிசை ஞானசம்பந்தனும் நாவினும்
கரையனும் பாடிய நற்றமிழ் மாலை
சொல்லியவே சொல்லி ஏத்து உகப்பானை
(7:67:4)

என்று குறித்துள்ளார்.

திருவீழிமிழலையில் பஞ்சத்தால் வருந்திய மக்களுக்கு நாவுக்கரசரும், சம்பந்தரும் இறைவனிடமிருந்து படிக்காசு பெற்று அடியவர்க்கு உணவளித்தனர். சம்பந்தர் பெற்ற காசு வாசியுடன் இருந்ததால்,

வாசி தீரவே காசு நல்குவீர்
மாசின் மிழலையீர் ஏசவில்லையே (92:1)

என்ற பதிகம் பாடி சம்பந்தர் வாசியில்லாக் காசு பெற்றார்.

இந்நிகழ்ச்சியையும் தேவாரத்தில் சுட்டுகின்றார் சுந்தரர். நாவரசர், சம்பந்தர் இருவருடைய தமிழிசைப் பாடல்களைக் கேட்டபதற்காகவே இறைவன் தினமும் படிக்காசு அளித்தான் என்கிறார்.

தெரிந்த நான்மறையோர்க் கிடமாய் திருமிழலை
இருந்து நீர்தமிழோடிசை கேட்கும்
இச்சையாற் காசு நித்தல் நல்கினீர் (7:88:8)

அவர்களிருவருக்கும் காசு கொடுத்து போலத் தனக்கும் கொடுக்க வேண்டுமென்கிறார்.

நிறைமறையோர் உறைவீழி மிழலைதனில்
நித்தல்
காசருளிச் செய்தீர் இன்றெனக் கருள வேண்டும்
(7:46:7)

என்று உரிமையுடன் வேண்டுகிறார்.

நாவின்மிசை யரையனொடு தமிழ் ஞான
சம்பந்தன்

யாவர் சிவனடியார்களுக்கடியான்
அடித்தொண்டன் (7:78:10)

என்று பணிந்தேத்துகிறார்.

நாவுக்கரசர் பாடிய பாடல்களின் எண்ணிக்கை 4900 என்பதை,

இணைகொள் ஏழெழு நூறிரும் பனுவல்
ஈன்றவன் திருநாவினுக்கரையன்
(7:65:2)

என்று திருநின்றவூர்ப் பதிகத்தில் குறித்துள்ளார்.

திருக்கோலக்கா வருகின்ற சுந்தரர் இறைவனுடைய கருணையை நினைந்து உருகுகின்றார். கோளிலி எம்பெருமான் தமக்கு அளித்த நெல்லைத் திருவாரூரில் பூதகணங்கள் மூலம் தம் இல்லம் சேர்த்த கருணையையும், திருநீலகண்டருடன் இணைந்து தமிழிசையைப் பரப்பிய ஞானசம்பந்தருக்கு இறைவன் பொற்றாளம் அளித்த பேரருளையும் இணைத்துப் பாடுகின்றார்.

நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும்
ஞானசம்பந்தனுக்கு உலகவர்முன்
தாளம் ஈந்தவன் பாடலுக்கு இரங்கும்
தன்மையாளனை..." (7:62:8)

என்று போற்றுகின்றார்.

பொன்னிவளவனும் - முத்துமாலையும்:

சோழ மன்னன் ஒருவன் காவிரியாற்றில் மூழ்கி நீராடுங்கால் முத்துமாலையை இழந்தான். "இறைவனே அம்முத்து மாலையை நீர் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்" என்று வேண்டினான். இறைவனும் அம்மாலையைத் திருமஞ்சனக் குடத்துள் புகச் செய்து ஏற்றுக் கொண்டான்.

"தாரமாகிய பொன்னித் தண்டுறை ஆடி விழுத்து
நீரில் நின்றடி போற்றி நின்மலா கொள்ளென
ஆங்கே
ஆரங் கொண்ட எம் ஆனைக் காவுடை ஆதி"
(7:75:7)

என்று சுந்தரர் இந்நிகழ்ச்சியை தம் திருமுறையில் விளக்கியுள்ளார்.

இவ்வரலாற்றினை ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணத்தில் சேக்கிழார் குறித்துள்ளார்.

வளவர் பெருமான் மணியாரம் சாத்திக்
கொண்டு பொன்னிக்
கிளரும் திரைநீர் மூழ்குதலும் வழுவிப்
போகக் கேதமுற

அளவில் திருமஞ்சனக் குடத்துள் அது
புக்காட்ட அணிந்தருளித்
தளரும் அவனுக்கருள் புரிந்த தன்மை சிறக்கச்
சாற்றினார் (ஏயர்.புரா.பா. 76)
என்கிறார் சேக்கிழார்.

சிலந்தி பெற்றபேறு:

சோழர் குலத்தில் தோன்றியவர் கோச்செங்கட் சோழர். தந்தை சுபதேவன். தாய் கமலவதி. முற்பிறவியில் வலைகட்டி வழிபட்ட புண்ணியத்தால் சோழவேந்தராகத் தோன்றும் பேறு பெற்றவர்.

எண்டோள் ஈசற்கு எழில்மாடம் எழுபது
செய்து உலகாண்டோன்

என்று திருமங்கையாழ்வாரால் பாராட்டப் பட்டவர்.

"இறைவனே! சிலந்தி செய்த தொண்டினைக் கண்டு, மறுபிறவியில் கோச்செங்கட் சோழனாக் கியதுடன் செல்வம், கொடைத்தன்மை, அரசாட்சி அனைத்தையும் அளித்த உன் கருணையை எண்ணி வந்தேன், ஏற்றருள் வாயாக" என்கிறார்.

திருவும் வண்மையும் திண்டிற லரசும்
சிலந்தியார் செய்த செய்பணி கண்டு
மருவு கோச்செங்க ணன் தனக்களித்த
வார்த்தை கேட்டுநுன் மலரடியடைந்தேன்
(7:65:1)

என்கிறார்.

முல்லைவாயலும் மூர்த்தியருளும்:

தொண்டை நாட்டையாண்ட தொண்டைமான் என்னும் அரசன் வேட்டைக்குச் சென்றபோது அவனது யானையின் காலில் முல்லைக் கொடி சுற்றிக் கொள்ள, அதைத் தன் வாளால் வெட்டி விலக்கியபோது உள்ளே சிவலிங்கம் இருப்பதைக் கண்டு, மகிழ்ந்து கோயில் எழுப்பினான். இதனை சொல்லரும் புகழான் தொண்டைமான்
களிற்றைச்

சூழ்கொடி முல்லையால் கட்டிட்டு
எல்லையில் இன்பம் அவன்பெற வெளிப்பட்டு
அருளிய இறைவனே என்றும்
நல்லவர் பரவும் திருமுல்லைவாயில் நாதனே
(7:69:10)

என்னும் சுந்தரர் இந்நிகழ்ச்சியை அகச்சான்றாய் அமைத்துப் பாடுகிறார்.

ஏயர்கோனும் - ஈரறு வேலி நிலமும்:

சுந்தரர் பரவையால் இறைவனைத் தூது அனுப்பியதைக் கேட்டு முதலில் சினந்தார் ஏயர் கோன் கலிக்காமர். சோழநாட்டில் காவிரியின் வடகரைக் கீழ்ப்பால் உள்ள திருப்பெரு மங்கலத்தில் வாழ்ந்த இவர், பின்னர் இறை யருளால் உண்மை உணர்ந்து ஆரூரனிடம் அன்பு கொண்டார்.

திருப்புண்கூர் கோயிலுக்கு ஏயர்கோன் நிலங் களைத் தானமாக வழங்கியதை,

ஏத நன்னிலம் ஈரறு வேலி
ஏயர்கோன் உற்ற இரும்பிணி தவிர்த்து
(7:55:4)

என்று சுந்தரர் குறித்துள்ளார்.

திருப்புண்கூரில் மழைவளம் பொய்த்துப் போக மழை பெய்தால் பன்னிரு வேலி நிலம் தருவதாக ஊர் மக்கள் வேண்டிக் கொண்டனர். மழை வெள்ளமாகப் பெருக்கெடுக்கவே, வெள்ளத்தை நீக்கினால் மீண்டும் பன்னிரு வேலி தருவதாக மக்கள் வேண்ட வெள்ளம் குறைந்தது. இரண்டு பன்னிரு வேலிகளை இறைவன் கொண்டான் என்ற சுவையான குறிப்பை,

பெய்யும் மாமழைப் பெருவெள்ளம் தவிர்த்துப்
பெயர்த்தும் பன்னிருவேலி கொண்டருளும்
செய்கை கண்டு நின்திருவடி அடைந்தேன்
(7:55:2)

என்று பாடிப் பரவுகின்றார்.

குற்றமும் குணமும்:

நாயன்மார்களுள் சிலர் செய்த குற்றங் களையும் பட்டியலிடுகிறார் சுந்தரர். மதுரையில் பாண்டியன் சமணரைக் கழுவினேற்றிய போது சம்பந்தர் விலக்காதிருந்தது, நாவரசர் புறச்சமயம் புக்கது, நாளைப் போவார் தில்லைக் கோயிலில் புக முயன்றது, மூர்க்கர் குதாடியது, சாக்கியர் கல் எறிந்துவழிபட்டது, இலிங்கத்தின்மேல் சிலந்தி வாய் நூலால் கூடு வேய்ந்தது, கண்ணப்பர் இறைவனைச் செருப்புக் காலால் மிதித்தது, கணம் புல்லர் தம் தலைமுடியை விளக்காக எரித்தது

போன்ற குற்றங்களை மன்னித்த இறைவனே! நான் உன்னைப் பரவையிடம் தூதுனுப்பியது மட்டும் எங்ஙனம் குற்றமாகும்? என்று வினவுகிறார்.

நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தன்

நாவினுக்கரையன் நாளைப் போவானும்
கற்றகுதன் நற்சாக்கியன் சிலந்தி

கண்ணப்பன் கணம்புல்லன் என்றிவர்கள்
குற்றமே செய்யினும் குணமெனக் கருதும்
கொள்கை கண்டு நின்குரை கழல் அடைந்தேன்
(7:55:4)

என்று இரங்கிப் பாடுகிறார்!

எண்டிசை போற்றும் சண்டிசர்:

சோணாட்டில், மண்ணியாற்றின் தென் கரையில் உள்ள சேய்ஞாலூரில் எச்சதத்தன், பவித்திரையின் மகனாகத் தோன்றியவர் சண் டேசுவரர். இயற்பெயர் விசாரசுருமர். ஆநிரை களை அன்புடன் மேய்த்து, அவை தாமே சொரிந்த பாலை மணலால் இலிங்கம் செய்து அபிஷேகம் செய்வதைக் கண்ட தந்தை சினந்து, பாலைக் காலால் சிதற, தந்தையின் இருகால் களையும் வெட்டினார் சண்டிசர். இறைவன் தோன்றி, "நாம் உண்ட கலமும், உடுப்பனவும், குடுவனவும் உனக்கு ஆகச் சண்டிசனுமாம் பதம் தந்தோம். இனி நாமே உனக்குத் தந்தை ஆவோம்" என்று ஆட்கொண்டான்.

சிவாலய வழிபாட்டின் பயனை அடியார்க்கு வழங்குபவர் இவரே. (இறைவனை வழிபட்டு வலம் வரும்போது, இவரிடம் நின்று, கைகளைத் தட்டுவது இவர் மூலம் நம் வருகையை உறுதிப்படுத்தவே என்பர்)

சிவாலயங்களின் நடைமுறை அலுவல்கள் அனைத்தும், இவர் பெயராலேயே பண்டைக் காலத்தில் நடைபெற்றதைக் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன.

1. கோதனங்களின் பால்கறந்து ஆட்டக்
கோல வெண்மணல் சிவந்தன்மேல் சென்ற
தாதை தாளற எறிந்த சண்டிக்குள்
சடைமிசை மலர் அருள் செய்தாய்
(7:55:3)

2. தஞ்சம் கொண்டார் அடிச் சண்டியைத்
தாமென வைத்துகந்தார் (7:17:4)

3. அணி கொள் ஆடை அம்புண் அணிமாலை அமுது செய்(து) அமுதம் பெறுசண்டி. (7:65:2)

என்று சண்டிச நாயனாரைப் போற்றுகின்றார்.

புகழ்த்துணையின் பொற்புடை அன்பு:

சோணாட்டில் திருவில்லிபுத்தூரில் சிவ மறையோர் குலத்தில் தோன்றியவர் புகழ்த்துணை நாயனார். நாட்டில் பெரும் பஞ்சம் தோன்றிய போதும் இறைவனைக் குளிர் புனலும் மலரும் கொண்டு அர்ச்சித்தவர். ஒருநாள் அரிசிலாற்றி லிருந்து நீரைக் கொணர்ந்து இறைவனுக்குத் திருமஞ்சனம் ஆட்டுமபோது, பசியின் மிகுதியால் இறைவன் திருமுடிமீது குடத்தை நழுவவிட்டு வருந்திய போது, இறைவனால் தேற்றப்பட்டு, நாஸ்தோறும் பொற்காசு ஒன்றும் பெற்ற இவர் வரலாற்றைச் சுந்தரர் விரிவாகக் குறித்துள்ளார்.

அகத்தடிமை செய்யும் அந்தணன்தான் அரி
சிற்புனல் கொண்டு வந் தாட்டுகின்றான்
மிகத்தளர்வெய்திக் குடத்தையும் நும்முடி
மேல் விழுந்திட்டு நடுங்குதலும்
வகுத்தவனுக்கு நித்தற் படியும்
வரும்என் றொருகாசினை ஈன்ற நன்றிப்
புகழ்த்துணை கைப்புக் செய்துகந்தீர் (7:9:6)

என்று புகழ்த்துணை நாயனார். வரலாற்றை விரித்துரைக்கின்றார்.

புறச்சமயங்களைக் கண்டித்தல்:

நாவுக்கரசர், சம்பந்தர் காலத்தில் இருந்த சமயப் போராட்டங்களின் தாக்கத்தைச் சுந்தரர் பாடல் களிலும் காண முடிகிறது.

சமணர், சாக்கியர் உணவுமுறை, உடை இவற்றை இகழ்ந்தும், சிவனைப் பித்தர் என்று துற்றுபவர்களாகிய அவர்களைக் கண்டித்தும், அவர்களை சைவ சமயம் சார்ந்து பாவத்தைப் போக்கிக் கொள்ளும்படியும் சுந்தரர் கூறுகிறார்.

பற்றுக்களை நீக்கிவிட்டோம் என்று உடையின்றி, பிறந்த மேனியுடன் சுற்றும் சமணர்களே! கிழிந்து, தைக்கப்பட்ட கௌபீனத்தை அணிந்தவர்களே! நஞ்சை உண்ட கருணைக் கடலைப் பித்தர் எனப் பிதற்றாதீர்! சிவனை வணங்கிப் பாவத்தைப் போக்குவீர்!

“வெற்றரைக் கற்றமனும் விரையாது
விண்டாலமுண்ணும்
துற்றரைத் துற்றறுப்பான் துன்ன ஆடைத்
தொழிலுடையீர்
பெற்றரைப் பித்தரென்று கருதேன்மின்
படிக்கரையுள்
பற்றரைப் பற்றிநின்று பழிபாவங்கள்
தீர்மின்களே (7:22:9)
என்று அறிவுறுத்துகின்றார்.

சமணர் நீராடார்; சாக்கியர் ஊண் உண்பர் எனவே மோடுடைய சாக்கியர், முடையுடைய சமணர், என்று பழிக்கின்றார்.

மோடுடைய சமணர்க்கும் முடியுடைய
சாக்கியர்க்கும் மூடம் வைத்த
பீடுடைய புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்து எம்பெருமான்
(7:90:9)

என்கிறார்.

முடிவுரை:

சுந்தரருடைய ஏழாம் திருமுறையில் பல பாடல்கள் அவருடைய வாழ்வின் நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்யும் அகச்சான்றுகளாய் அமைவதோடு, திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், கோச்செங்கட் சோழன், தொண்டைமான், ஏயர்கோன் கலிக்காமர், சண்டிசர், புகழ்த்துணை நாயனார் போன்றோர் வரலாற்றையும் அறிய உதவும் சான்றுகளாகவும் அமைகின்றன. புறச்சமயங்களுடன் நேரிட்ட போராட்டங்களையும் ஆங்காங்கே சுட்டியுள்ளார்.

ஏழாம் திருமுறை பக்திப் பனுவல் மட்டுமன்று, சிறந்த வரலாற்றுப் பெட்டகமும் கூட!!

மாணிக்கவாசகர்

எட்டாம் திருமுறை - திருவாசகம் திருக்கோவையார்
முனைவர் தெ. ஞானசுந்தரம்

மாணிக்கவாசகரின் பண்புநலன்களையும், எண்ணவோட்டத்தினையும் அறிந்து கொள்ள உதவுவன அவர் படைத்துள்ள நூல்களே ஆகும். அவருடைய இரு நூல்களினுள்ளும் திருவாசகமே பெருந்துணையாக அமைந்துள்ளது. திருவாசகத்தில் சிவபெருமானும் அவன் திருவருளுக்கு ஏங்கி அழுத மாணிக்கவாசகருமே பாடு பொருளாக அமைந்துள்ளனர் எனலாம். திருக்கோவையாரில் மாணிக்கவாசகர் பற்றி நேரடியாக அறிந்து கொள்ள இயலாது என்றாலும் அதன் ஆசிரியர் என்ற முறையில் அவருடைய உள்ளத்தை ஓரளவு ஊகித்தறியலாம்.

மாணிக்கவாசகர் சிறந்த கல்வியாளராகத் திகழ்ந்தவர். அவருடைய புராண அறிவு கற்பார்க்கு மலைப்பினை ஊட்டுகிறது. அவர் நெடுங்காலம் கல்வியில் ஆரா வேட்கையுடையவராக இருந்து உள்ளார். 'கற்பனவும் இனி அமையும்' என்று குற்றாலத்து அமர்ந்துறையும் கூத்தனிடம் கூறுவதால் இது புலனாகிறது. திருவும் அறிவும் ஒருங்கே பெற்று அமைச்சராகச் சிறக்க வாழ்ந்தவர் எவ்வாறு அடியவராக மாறினார். அந்த மாற்றத்திற்கு என்ன காரணம் என்பது சிந்தனைக்குரியது.

பிறப்பு இறப்பு அச்சம் :

அருளாளர்கள் பலர் உலக நிலையாமை உணர்ந்து அமைதி தேடித் தத்துவ ஆராய்ச்சியில் தலைப்பட்டுள்ளார்கள். புத்தர், மரணம், பிணி, மூப்பு இவற்றைக் கண்டு அதிர்ந்து மெய்ப்பொருளை நாடித் தவம் மேற் கொண்டுள்ளார். தம் பெற்றோர், தம் தமக்கைக்குக் கணவராக வர இருந்தவர் ஆகியோர் இறப்பு மருள்நீக்கியாரைத் தருமசேனராகவும், பின்னர்த் திருநாவுக்கரசராகவும் மாற்றியுள்ளது. இதுபோல் ஏதாவது மாணிக்கவாசகர் வாழ்வில் நிகழ்ந்ததா? அவருடைய அமைதிக் குளத்தில் எது கல்லை எறிந்து தவிப்பு அலைகளை உண்டாக்கிற்று?

உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், கற்றோர், கல்லாதவர், ஆண், பெண் என்று எல்லோருக்கும் இறப்பைப் பற்றிய எண்ணம் தலைதாக்குகிறது. அது மனிதனின் ஆணவம், வலிமை முதலிய அனைத்தினையும் குலையச் செய்கிறது.

கறங்குஓலை போல்வதுஓர்
காயப்பிறப்போடு இறப்பென்னும்
அறம்பாவம் என்றுஇரண்டு
அச்சம்தவிர்த்து என்னை
ஆண்டுகொண்டான் (242)

என்று பிறப்பு இறப்புகளை அஞ்சத்தக்க பொருளாகக் குறிக்கிறார்.

மரணம் பிறப்பு என்ற
இவைஇரண்டின் மயக்குஅறுத்த
கருணைக்கடல் (223)

என்று இறைவனைப் போற்றுகிறார்.

மரணபயத்தைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக இறைவன் திருவடிகளை அருளாளர்கள் பற்றிக் கொண்டுள்ளார்கள். எருமை வாகனத்தில் எமன் தம்மை நோக்கி வரும்போது எழில் மயில் வாகனத்தில் முருகன் எழுந்தருளித் தம் பயத்தைப் போக்க வேண்டும் என்பது அருணகிரிநாதர் முருகப் பெருமானிடம் வைக்கும் முதன்மை வேண்டுகோளாக அமைந்திருத்தலைத் திருப் புகழிலும் அவர்தம் பிறநூல்களிலும் காணலாம். கன்றிய காலனைக் காலாற் கடிந்தான் அடிய வற்காக என்று மார்க்கண்டேயன் வரலாற்றை நினைவூட்டித் தில்லைக்கூத்தனிடம் ஆற்றுப் படுத்துகிறார் திருநாவுக்கரசர். இவற்றால் இறப்பைப் பற்றிய அச்சம் அருளார்களை இறைநெறிக்குத் திரும்பியுள்ளமை அறியலாம். அச்சவுணர்ச்சி, குறிப்பாக மரணம் பற்றிய அச்சம் சமயவுலகில் கருதத்தக்க இடத்தினைப் பெற்றிருக்கிறது.

மாணிக்கவாசகருக்கும் அவ்வெண்ணமே அரசியல்துறையிலிருந்து அருளியல்துறைக்கு மாறுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. அவ்வச்சம் திருப்பெருந்துறையில் ஆசிரியனாக வந்த இறை வனால் அகற்றப்பட்டது. அவர் பிறப்பு இறப்பைப் போக்கி ஆனந்தம் நல்க வல்லவன் சிவ பெருமானே என்று குருவருளால் தெளிந்தார். அந்நிலையில் அவருக்கு இவ்வுலக வாழ்க் திருமுறை - 4

கையில் பற்று நீங்கியது. இவ்வுடல் நீங்கி இறைவன் திருவடியில் இன்பம் காணத் துடித்தார். அவருக்கு இறைநெறியை உணர்த்திய ஞானாசிரியன் அவரை விட்டுத் தம் மாணாக்கர் களோடு நீங்கினார். அதனால் அவர் மீண்டும் இறையனுபவத்திற்காக ஏங்கினார். அவ்வேக் கத்தினைத் திருவாசகத்தின் பெரும்பாலான பாடல்களில் காணலாம்.

பணிவின் எல்லை :

அவர் தமக்குத் திருக்காட்சி நல்கிய சிவ பெருமானை இடையறாது நினைக்காமல் உலகியலும் சிற்றின்பத்திலும் திரும்பும் தம்மையும் தம் நெஞ்சையும் இகழ்ந்து கொண்டார். சிவ பெருமானின் எல்லையற்ற பெருமைகளையும் தம் சிறுமைகளையும் எண்ணி எண்ணிக் கரைந்தார். அவருக்கு இறைவன் அறப் பெரியவன் என்றும் தாம் மிகத் தாழ்ந்தவன் என்றும் தெளிவு பிறந்தது. தம்மை, அவா வெள்ளக் கள்வனேன் (28), அறவையேன் (541), கடியன் (233), கடையவன் (105), கலதி (233), பேதையேன் (82), பேயேன் (226), பொய்ம்மையேன் (77) மூர்க்கனேன் (83), வஞ்சனேன் (77), வஞ்சகப் பெரும் புலையனேன் (100), வம்பனேன் (449), வன்ன னெஞ்சக் கள்வன் (225), வெறுவியன் (482) போன்ற சொற்களால் மிகவும் இழிந்தவன் என்று குறிக்கிறார். தம் நெஞ்சம் வன்மையானது என்பதனை, நெஞ்சம் கல்ஆம் (25) வன்பராய் முருடு ஓக்கும் என் சிந்தை (401) திணி ஆர் மூங்கில் அனையேன் (93), திணி ஆர் மூங்கில் சிந்தையேன் (492) இரும்பின் பாவை அனைய நான் (26) என்ற சொற்களால் தெரிவிக்கிறார்.

மாணிக்கவாசகர் அங்கங்கே இறைவன் பெருமையோடு தம் சிறுமையை உறழ்ந்து காட்டி அவன் எவ்வளவு உயர்ந்தவன் என்பதனையும் தாம் எவ்வளவு தாழ்ந்தவன் என்பதனையும் காட்டுகிறார். உலகத்தில் உயர்ந்த பொருளாகத் தாயையும் இழிந்த பொருளாக நாயையும் கண்டார். தாய் தன்னலம் இல்லாமல் தன் குழந்தைக்காகத் தன் இன்பங்களை இழந்து பாலூட்டி வளர்க்கிறாள். அவளினும் அன்பிற் சிறந்தவர் உலகத்தில் இல்லை. தாயோடு இறைவனை ஒப் பிட்டுப் பார்த்தார். அவன் கருணைப் பல மடங்கு உயர்ந்ததாக இருந்தது. உலகத்தில் இழிந்த

விலங்கு நாய். அது இழிந்த மலத்தினை உண்கிறது; திறந்து கிடக்கும் வாசல் தோறும் நுழைகிறது; தனக்கு உரிமை இல்லாப் பொருளைக் கவர்ந்து கொண்டு ஓடுகிறது. அதனால் அடிபட்டுத் துன்புறுகிறது. குறிக்கோள் இல்லாமல் பரபரப்பாக ஓடுவதும் நிற்பதுமாகப் பொழுதைக் குறிக்கிறது. நாய்க்கு 'நிற்க நேரமில்லை, செய்ய வேலையும் இல்லை' என்பது பழமொழி. விலங்குகளிலேயே நாய் இன்பத்திற்காக மிகவும் அலைகிறது. ஒரு பெண் நாயைப் பல ஆண் நாய்கள் துரத்துவதும் பலரும் அறிய நாணமின்றிக் கண்ட இடங்களில் கூடி இன்புறுவதும் அவற்றி னிடம் காணப்படும் இயல்பு. மாணிக்கவாசகர் தம்மிடம் அந்த நாயின் இயல்புகள் அதிகமாக இருப்பதாகக் கருதுகிறார். அறிவோடு பிறந்தும் தாம் அவ்வியல்புகளைப் பெற்றிருப்பதால் தம்மை நாயினும் கீழானவனாகக் கருதுகிறார்.

மாணிக்கவாசகர் தம் பெயருக்கு மாற்றுப் பெயராக (பரியாயப் பெயர்) நாய் என்பதனைக் கையாளுகிறாரோ என்று எண்ணும் வகையில் பல இடங்களில் தம்மை நாய் என்று குறிப்பிட்டுக் கொள்கிறார். பொல்லா நாய் (55), ஊர் நாயின் கடையானேன் (60), ஏண் நாண் இல்லா நாயினேன் (88), புலைநாயேன் (490), புழுத்து அலை நாய் (577) என்று அடைமொழி கொடுத்துத் தம்மை நாய்களிலும் இழிந்த நாயாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவருக்கு அப்பொழுதும் தம்மை உயர்ந்தவனாகக் கருதுவதாகவே தோன்றியது. அதனால், நாயிற் கடை ஆம் நாயேனை (503) நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேன் (1:60) என்று நாயைவிடத் தாழ்ந்தவன் என்கிறார். இவையெல்லாம் மாணிக்க வாசகரின் பணிவுக்குச் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

அவர் தாம் கடைத்தேறுவதற்கு ஒரே வழி சிவன் கழலடிகளை நிரந்தரமாக அடைவதே என்று தெளிந்தார். தாம் பலவேறு பிறப்புகளில் பிறந்து இளைத்ததாகத் தெரிவிக்கிறார். புல்லாகவும், பூடாகவும், புழுவாகவும், மரமாகவும், பலவேறு விலங்குகளாகவும், பறவைகளாகவும், பாம்பாகவும், பேதை மனிதராகவும், பேயாகவும், கணங்களாகவும், வலிய அசுரராகவும், முனி வராகவும், தேவராகவும் அமைந்துள்ள இயங்காப் பிறப்பு, இயங்கும் பிறப்பு என்னும் எல்லாப் பிறப்புகளிலும் பிறந்து இளைத்ததாகக் கூறுகிறார்.

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப் பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக் கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க்

கணங்களாய்

வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச் செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்

(1:26-31)

இதில் எல்லாப் பதிப்புகளிலும் 'கல்லாய் மனிதராய்' என்பது காணப்படுகிறது. இதன் பொருத்தத்தை ஆராய்வது அறிஞர்கள் கடன். கல் ஒரு பிறப்பாகுமா? தொல்காப்பியர் தொடு வுணர்ச்சியை மட்டும் உடைய மரத்தை ஓரறி வுடைய உயிர் என்றும் ஐம்புல அறிவுகளோடு மனவுணர்ச்சியும் உடைய மனிதர்களை ஆறறி வுயிர் என்றும் கூறியுள்ளார். உயிர் என்று கொள்வதற்குக் குறைந்தது தொடுவுணர்ச்சியாவது இருத்தல் வேண்டும். கல்லுக்கு உணர்ச்சியுண்டா? கல் அறுவகை உயிர்களில் எப்பிரிவில் அடங்கும்? உணர்ச்சியற்றவனைக் கல் என்று சொல்வதனை உலக வழக்கிலும் காணலாம். இறைவனை நினைந்து உருகாத தம் நெஞ்சத்தை மாணிக்கவாசகரே கல் என்று குறித்தள்ளதைக் காணலாம். "நெஞ்சம் கல்லாம்" (25) என்று குறித்தல் கருதத் தக்கது.

மேலும் மனிதப் பிறவி இளைப்புக்கு மட்டும் தான் காரணமாக அமையுமா? மனிதனாய்ப் பிறந்தால் உய்வுக்கு வழியில்லையா? மாணிக்க வாசகரும் மனிதப் பிறவியில் பிறந்துதானே இறைவன் திருவடியை அடைந்தார். திருநாவுக் கரசரும் "மனிதத் பிறவியும் வேண்டுவதே இம்மாநிலத்தே" என்று வேண்டுவது மனிதப் பிறவி உய்வுக்கு வழிகாட்டுவது என்பதை அறிவிக்க வில்லையா? நாயன்மார்கள் எல்லாம் மனிதராகப் பிறந்து தானே இறைவன் திருவடியை அடைந்துள்ளனர். இவற்றையெல்லாம் சிந்தித் தால், மனிதப் பிறப்பு இளைப்புக்கே உரியதன்று; உய்வுக்கும் உரியது என்பது விளங்கும். "இந்தப் பூமி சிவன் உய்யக் கொள்கின்ற இடம் என்றும் மண்ணுலகில் போய்ப் பிறவாமல் தாங்கள் தாங்கள் நாட்களை வீணே கழிப்பதாகவும் திருமாலும் நான்முகனும் பேசிக் கொள்வதாக மாணிக்கவாசகரே திருப் பள்ளியெழுச்சியில்

தெரிவித்துள்ளார் (377). அசுரராகிப் பிறந்து இறைவன் திருவடியை நினைந்து உய்வு பெற்றோர் உண்டு. அதனால்தான் அசுரராய்ப் பிறந்து என்று கூறாமல் வல்லசுரர் என்று அடை கொடுத்துக் குறித்துள்ளார். கல்லா மனத்தேன் (60), கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேன் (179) கல்லாத புல்லறிவில் கடைப்பட்ட நாயேன் (477) என்று வரும் இடங்களால் இறைவனை உணராத அறிவற்ற நிலையே இளைப்புக்குரியது என்பது உணர்த்தப்படுகிறது.

‘கல்லா மனிதாய்’ என்பது ஏடெழுதுவோரால் தவறாகக் கருத்தின்றிக் கல்லாய் மனிதராய் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆதலால், ‘கல்லா மனிதராய்’ என்பதே திருத்தமான பாடம் ஆகும். இது திரு வாசகத்தைத் திருத்துவது ஆகாது; ஏடெழு துவோர் செய்த பிழையைத் திருத்துவது ஆகும். இது போன்ற திருத்தங்கள் சிலவற்றை மகா வித்துவான் அருணைவடிவேலு முதலியார் தம் உரையில் அங்கங்கே காட்டியுள்ளார். ‘கொள் ளுங் கில்லெனை அன்பரிற் கூய்ப்பணி’ என்பது ‘கொள்ளுங் கொல்லெனை அன்பரிற் கூய்ப்பணி’ (50) என்றும், ‘வாணிலாப் பெருளே’ (48) என்பது வாணிலாம் பொருளே’ என்றும், ‘ஏகநின்கு ழலிணைய லாதி லேன்என் எம்பிரான் (76) என்பது ‘ஏக நின்கு ழல்லி ணைய லாதி லேன் என் எம்பிரான்’ என்றும் இருத்தல் வேண்டும் என்று காட்டியுள்ளமை கருதற்குரியது.

பிரிவுத்துன்பம்

இவ்வாறு பிறந்து பிறந்து இளைக்கும் தம்மைப் பெருந்துறைப் பெருமான் ஆட்கொண்ட நிலை யில், அவனை அடையாமல் இவ்வுலகில் பிரிந்துறையும் வாழ்வை அவரால் தாங்கிக் கொள்ள முடிய வில்லை. அவனிடம், தமக்கு அவன்பால் அன்பு நிரந்தரமாகச் செல்ல வேண்டும் என்று வேண்டுகிறார் (11). அவனைப் பிரிந்த தாம் தீயில் விழுந்தோ மலையிலிருந்து உருண்டோ கடலில் குதித்தோ மாண்டிருக்க வேண்டும் என்கிறார். அவ்வாறு மாயாமல் இருப்பதற்காகத் தம்மை நொந்துக் கொள்கிறார்.

தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை உருள்கிலேன்
செழுங்கடல் புகுவேனே (43)

என்பது அவர் வாக்கு.

இந்த எண்ணம் அவருக்குத் தோன்றுவதற்குக் காரணம் திருப்பெருந்துறையில் தம்மைத் தில்லையில் எழுந்தருளுமாறு பணித்து இறைவன் தன்னுடன் இருந்தஅடியார்களோடு மறைந்தான். அப்பொழுது அங்கு இல்லாமல் பிற்பட்டு வந்தோர் சிலர் பிரிவாற்றாமை தாங்காமல் தங்களை முடித்துக் கொண்டனர். இதனை,

எய்தவந் திலாதார் எரியில் பாயவும்
மாலது வாகி மயக்கம் எய்தியும்
பூதலம் அதனில் புரண்டுவிழ்ந்து அலறியும்
கால்விசைத்து ஓடிக் கடல்புக மண்டி
நாத நாத என்றுஅழுது அரற்றிப்
பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்
பதஞ்சலிக்கு அருளிய பரமநா டகன்று
இதம்சலிப்பு எய்ததின்று ஏங்கினர் ஏங்கவும்...
இறைவன் ஈண்டிய அடியவரோடும்
பொலிதரு புலியூர்ப் புக்குஇனிது அருளினன்
(2:132-145)

என்று தெரிவித்துள்ளார்.

இதில் ‘பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்’ என்னும் அடிக்கு உரைகாரர் எல்லாரும் இறைவன் திருப்பாதத்தை அடைந்தவர் எனலாம். அதனை அடையவும் என்று உரை எழுதியுள்ளனர். இங்கு முற்பகுதியிலும், பிற்பகுதியிலும் இறைவனோடு கூடுதற்குரிய காலத்தில் வந்து சேராமல் காலம் தாழ்த்தி வந்தவர் அடைந்த நிலை கூறப் பட்டுள்ளது. முதலில் சிலர் ஏரியில் பாய்ந்து இறந்தமையும், இறுதியில் சிலர் இதயம் சலிப்புற்று ஏங்கி நின்றமையும் குறிக்கப்படுகின்றன. இடையில், ‘பாதம் எய்தினம் பாதம் எய்தவும்’ என்னும் அடி காணப்படுகிறது. இதற்கு இறைவன் பாதத்தை அடைந்தவர்கள் பாதத்தை அடைந்தனர் என்பது பொருளாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இடையில் எய்த வந்திலாத சிலர் அவன் பாதத்தை வணங்கிப் பாதத்தை அடைந்தனர் என்று கூறுவது பொருத் தமாகத் தோன்றவில்லை. எனவே இவ்வுடி, ‘பாதம் எய்திலார் பாதம் எய்தவும்’ என்று இருக்க வேண்டும். அப்படி அமையும் பொழுது இறைவன் திருவடியை அடையாத சிலர் நீரில் மூழ்கி உயிர் நீத்தனர் என்று பொருள்பட்டுப் பொருத்தமாக அமையும். அஃதாவது எய்த வந்திலாதார் ஏரியில் மூழ்கவும் பாதம் எய்திலார் பாதம் எய்தவும், ஏங்கினர் ஏங்கவும் இறைவன் அடியவர்களோடு

புலியூர்ப்புக்கு இனிது அருளினன் என்று அமையும். இதில் இரண்டாவதாக வரும் பாதம் என்பதற்குத் தண்ணீர் என்று பொருள். அது வடசொல். மாணிக்கவாசகர் பல வடசொற்களைத் திருவாசகத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளதனைத் தனித் தமிழ்த் தந்தை தவத்திரு மறைமலையடிகளே தம் உரையில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் (இங்கு இறுதியில் வரும் பாதம் என்பதற்குத் தண்ணீர் என்பது பொருள் என்பதனை மட்டும் எனக்குப் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பு தெரிவித்தவர் அமரர் 'கல்விக்கடல்' எஸ்.கே. இராமராசன் ஆவார்). 'எய்திலார்' என்றுபாடம் இருந்தால்தான் பின்பு வரும் 'செழுங்கடல் புகுவேனே' என்பதற்கு ஏற்ப அமையும்.

அழுது அடி அடைந்த அன்பர் :

இறைவனோடு சேராமல் இந்த உடலோடு இவ்வுலக வாழ்க்கையில் இருப்பதை எண்ணிப் பதைக்கிறார். இறையருள் பெற்று அதனைப் போக்கிப்பிறவா நிலை அடைய வேண்டும் என்னும் பெரு வேட்கையில் பல தலங்களையும் சென்று வழிபடுகிறார். இறைவனே என்னை விட்டுவிடாதே என்று உருகி உருகி வேண்டுகிறார். திருத் தோணி புரத்தில் பாடப்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் பிடித்த பத்தில் தம்மை ஆட்கொண்ட இறைவன் திருவடிகளைத் தாம் சிக்கெனப் பற்றிக் கொண்டதனைத் தெரிவிக்கிறார்.

மாணிக்கவாசகர் தாமான தன்மையில் இறைவனை ஏத்தியதோடு மட்டுமல்லாமல் பெண்களோடு தாமும் ஒரு பெண்ணாய் மாறிநின்று அவன் பெருமைகளைத் திருவெம்பாவை, திரு அம்மானை, திருச்சாழல் முதலியவற்றில் பாடினார். தலைமகளாக மாறி அவன் சிறப்பு களைப் பிதற்றி நின்றார். இப்போக்கில் அமைந்ததே அன்னைப் பத்து. குயிலை நோக்கி அவன் தம்மிடம் வருமாறு கூவுப்படி வேண்டுகிறார். கிளியிடம் அவன் பத்து அங்கங்களைப் பற்றிப் பேசி மகிழ்ந்தார். இவை யெல்லாம் பிரிவினை ஆற்றி இருக்கும் வழிகளாக அவருக்கு அமைந்தன.

தமக்குப் பிறப்பு இன்னும் அறவில்லையே என்று ஏங்கினார். இவ்வுடல் ஆகிய சிறுகுடில் சிதைய வேண்டும் என்று இறைவனை வேண்

டினார். திருக்கழுக்குன்றத்தில் அவருக்கு மீண்டும் இறைக்காட்சி கிட்டியது. இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்று அவன் திருவடியை அடைந்து நிரந்தர இன்பம் துய்க்கத் துடித்து அலைந்தார். பின்னர் தில்லையை அடைந்தார். அங்கு தம் பிறப்பறுத்து ஆட்கொண்டவனும் ஆனந்த வடிவாகத் திகழ்பவனுமாகிய பெருமானைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். அவன் திருவடியைக் கூடினால் தமக்கும் அடியார்களுக்கும் கிட்டும் பேற்றினை அகக் கண்ணால் கண்டார். அது திருப்படையாட்சியாக வெளிப்பட்டது. அங்கேயே நிலையாகத் தங்கினார். அவன் தம்மை சிவமாக்கி ஆண்டு கொள்வான் என்னும் உறுதிப்பாடு உண்டாயிற்று. அதனையே 'சித்தமலம் அறுத்துச் சிவமாக்கி எனை ஆண்ட அத்தன் எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச் சோவே' என்று இறந்த காலத்தில் பாடி மகிழ்ந்தார். இறுதியில் அவருடைய ஆன்ம யாத்திரை தில்லைக்கூத்தன் திருவடிகளில் நிறைவடைந்தது.

மாணிக்கவாசகர் தம் சிறுமையை எண்ணி இறைவன் அருளுக்காக ஓயாமல் அழுது அழுது இறுதியில் அவன் திருவடிகளைப் பெற்றார். அவர் சிவன் கழலை அடையக் கைக்கொண்ட ஆயுதம் அழுகையே ஆகும். இதனால்தான் பரஞ்சோதி முனிவர் தம் திருவிளையாடலில் மாணிக்க வாசகருக்கு வணக்கம் பாடும் பொழுது,

எழுதரு மறைகள் தேறா

இறைவனை எல்லில் கங்குல்

பொழுதறு காலத்து என்றும்

பூசனை விடாது செய்து

தொழுதகை தலைமேல் ஏறத்

துளும்புகண் ணீருள் மூழ்கி

அழுதடி அடைந்த அன்பன்

அடியவர்க்கு அடிமை செய்வாம்

என்று பாடியுள்ளார்.

மனிதராய்ப் பிறந்தோர் ஒவ்வொருவரும் தம் சிறுமையை எண்ணி நைந்து உருகுவதும், இறைவன் உயர்வை எண்ணி வியந்து போற்று வதும் அவனையே தஞ்சமாகக் கொண்டு மனம் மொழி மெய்களால் வணங்குவதுமே உய்வதற்குரிய வழி என்பதே மாணிக்கவாசகர் நமக்கு உணர்த்தும் செய்தியாகும்.

திருமாளிகைத் தேவர்

ஒன்பதாம் திருமுறை - திருவிசைப்பா

முனைவர் மா. சற்குணம்

திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு ஆகியன சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள் ஒன்பதாம் திருமுறையாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் திருவிசைப்பாவை பாடியவர் ஒன்பதின்மர் ஆவர். இவர்களுள் ஒருவரே திருமாளிகைத் தேவர். இவர் பற்றியும் இவர் அருளிய திருவிசைப்பா பற்றியும் ஈண்டு சிந்திப்போம்.

திருமாளிகைத் தேவர்

திருமாளிகைத் தேவர் என்பது பலருக்கு வழங்கிய ஒரு பெயர் எனத் தெரிகிறது. திருவிசைப்பா ஆசியர்களுள் ஒருவராகிய இவர் ஒருவர் மட்டுமல்லாது திருவீழிமிழலை திருக் கோயிலில் நுந்தா விளக்கு வைத்த ஒருவருக்கு இப்பெயர் இருந்ததாக ஆங்குள்ள கோயிற் கல்வெட்டு வழித் தெரிகிறது. மேலும் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் கோட்டூர் திருக் கோயிலுக்கு இப்பெயர் பெற்ற ஒருவர் நுந்தா விளக்கு வைத்தார் என்றும் அறிகிறோம். இவ்வாறு பலர் இப்பெயருடன் விளங்கி யுள்ளனர்.

தில்லையம்பதியிலே எழுந்தருளும் கூத்தப் பெருமானை எப்போதும் தப்பாது வணங்கிய சிவனடியார் ஒருவர் இறைவன் திருக்கோயில் அருகில் மாளிகையமைத்து வாழ்ந்துவர, அவரைத் திருமாளிகைத் தேவர் எனப் பலரும் வழங்கியிருக்கக் கூடும். தேவர் எனும் சொல்லைச் சமயநெறியில் ஒழுகிய மேலானவர் எனும் பொருளில் வழங்கியிருக்கக் கூடும். இப்பெயரே இவர் பிராமணர் அல்லர் என்பதை உணர்த்தும் என்பார் மு. அருணாசலம். தில்லையிலுள்ள ஆட வல்லானின் திருக்கோயிலாகிய திருமாளிகையைச் சார்ந்து வந்தித்து வந்த இவரைப் பலரும் திருமாளிகைத் தேவர் எனும் பெயரால் போற்றியிருந்து, அதுவே பின்பு இவர் பெயராக வழங்கியிருக்க வேண்டும் என்பது ஒரு கருத்து.

திருச்சிற்றம்பலத்தை ஒட்டிய முதல் திருச்சுற்றில் (பிரகாரம்) உள்ள மண்டபத்திற்கு குலோத்துங்க சோழன் திருமாளிகை என்றும், இரண்டாம் திருச்சுற்றில் உள்ளதற்கு விக் கிரம சோழன் திருமாளிகை என்றும், மூன்றாம் திருச்சுற்றில் உள்ளதற்கு இராசாக்கள் தம்பிரான் திருமாளிகை என்றும் பெயர். இத்திருக்கோயிலில் பெரிய திருச்சுற்று மாளிகையை அமைத்தவன் மணவில் கூத்தமான காலிங்கராயன் ஆவான். இவ்வாறு திருச்சுற்று மண்டபங்களை மாளிகை எனச்சுட்டும் மரபு உண்டு என்பதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்று உளது.

அருளிச் செயல் :

இவர் படைத்தனவாக திருவிசைப்பாவில் நான்கு திருப்பதிகங்கள் மட்டும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் ஆசியர் பெயர் பற்றியோ, ஊர் பற்றியோ எவ்வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் கிடைத்தில. எனினும் திருவிசைப்பா அருளிய திருமாளிகைத் தேவர் குறித்துச் செவிவழிச் செய்திகள் பல வழங்கப் பெறுகின்றன.

செவிவழிச் செய்திகள் :

திருமாளிகைத் தேவர் போகநாதர் என் பாரிடம் தீக்கை பெற்றார் என்பதும், திருவாவடு துறையில் தங்கியிருந்தார் என்பதும், இவர் ஒருமுறை இறந்த ஒருவர் உடலை எழுந்து நடந்து செல்லும்படிச் செய்தார் என்பதும், இவர் அளித்த பிரசாதத்தைக் கருவூர்த் தேவர் மகிழ்ந்து ஏற்றார் என்பதும், திருமாளிகைத் தேவர் பேரழகுடன் விளங்கினார் என்பதும், அவரை யாராலும் ஏதும் செய்ய இயலவில்லை என்பதும், தில்லைத் திருவீதியில் திருத்தேரை ஒருநாள் தாமே வடமின்றி ஓடச் செய்தார் என்பதும், திருவாவடுதுறையில் சிவனடி சேர்ந்தார் என்பதும் செவிவழிச் செய்திகளாக வழங்கப் பெறுகின்றன. எனினும் இவற்றுள் பலவற்றை உறுதிப்படுத்த சான்றுகள்

இல்லை. இவர் பற்றிய கதைகள் பலவும் மறைஞான சம்பந்தர் காலத்துக்குப் (கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு) பிறப்பட்டவையே என்பர்.

கிடைக்கும் சான்றுகள்

திருமாளிகைத் தேவருக்குத் திருவாவடுதுறைக் கோயிலையொட்டி ஒருதிருக்கோயில் உளது. இப்பொழுதுள்ள திருவாவடுதுறைத் திருமடம் இக்கோயிலைத் தன்னகத்துக் கொண்டுள்ளது. தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவர் என்பார் திருமாளிகைத் தேவர் மீது 'திருமாளிகைத் தேவர் திருவிருத்தம்' எனும் நூலை இயற்றி உள்ளார். அவரைப் பாடிப் பரவுதற்காக (அவருக்குக் கோயில் எழுப்பியபின்) இவர் இப்பதிகத்தை இயற்றி யிருக்கக்கூடும். மறைஞான சம்பந்தர் தம் சிறு நூல்கள் பலவற்றில் இவருக்கு வணக்கம் சொல்லியுள்ளார்.

நூலாசிரியர் காலம் :

முதலாம் இராசராசன் தஞ்சை பெருங்கோயிலுக்குத் தொண்டு செய்ய தளிச்சேரிப் பெண்களைக் குடியமர்த்தியிருந்தான். அவர் களுள் ஒருத்தியின் பெயர் நீரணிப் பவளக்குன்றம் என்பது. இப்பெயர் திருமாளிகைத் தேவரின் திருவிசைப்பாவில் முதற் பதிகத்தின் ஆறாம் பாடலில் உள்ளது. இப்பதிகம் இராசராசன் காலத்துக்கு முந்தியது என்பார் மு. அருணாசலம். திருமாளிகைத் தேவரின் காலம் கண்டராதித்த சோழனின் காலத்தை ஒட்டியிருக்கலாம் (கி.பி. 950) என்பது அவர் கருத்து.

திருமாளிகைத் தேவரும் சேந்தனாரும்

திருவீழிமிழலைக் கல்வெட்டு ஒன்று திருமாளிகைத் தேவர் என்று வழங்கப்படுவராகிய செயந்தன் என்பவர் அக்கோயிலுக்கு நந்தா விளக் கொன்று வைத்தார் என்கிறது. இதுகொண்டும், திருமாளிகைத் தேவரின் தில்லைத் திருவிசைப்பாப் பதிகம் நான்கின் இறுதிப் பாடல்களிலும் அவர் பெயர் குறிக்கப் பெறாமையெனக் கொண்டும், சேந்தனார் இயற்றிய மூன்று திருவிசைப்பா பதிகங்களுள் இறுதிப் பதிகத்தின் கடைசிப் பாடலில் 'செப்புமுறைச் சேந்தன்' என்று தம்பெயர் குறிக்கும் தீருக்கடைக் காப்பு செய்யுள்

உள்ளமை கொண்டும் திரு மாளிகைத் தேவர் என்பாரும், சேந்தனாரும் ஒருவராக இருக்கலாம் எனும் கருத்துடன் திருமாளிகைத் தேவரே இறுதிப் பதிகத்தில் தம்பெயர் குறித்துள்ளார் என்று கொண்டார் மு. இராகவ ஐயங்கார். எனினும் திருமுறை ஆசிரியர் அனைவரிடத்திலும் திருக்கடைக் காப்பு செய்யுளின் கண் தம்பெயர் குறிக்கும் முறையை ஒப்பமுடிந்த ஒன்றாகக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே, சேந்தனாரும், திருமாளிகைத் தேவரும் ஒருவரே எனக் கொள்ள வேண்டுவதில்லை.

இவர் அருளிய பதிகங்கள் :

திருமாளிகைத் தேவர் இயற்றிய நான்கு பதிகங்களும் திருவிசைப்பாவின் தொடக்கத்தில் அமைந்துள்ளன. இவர் செய்த பதிகங்கள் அவ்வப் பதிகத்தின் முதற் பாடல் தொடக்கத்தால் சுட்டப் பெறுகின்றன. 'ஒளிவளர் விளக்கு', உயர் கொடி யாடை', 'உறவாகிய யோகம்', 'இணங்கிலா ஈசன்' என்பன அவற்றுக்கான பெயர்கள். அவற்றுள் 3ஆம் பதிகத்தில் 12 பாடல்களும், பிற பதிகங்களில் 11 பாடல்களும் அமைந்து மொத்தம் 45 பாடல்களுடன் உள்ளன. முதல் மூன்று பதிகங்களும் பஞ்சமம் எனும் பண்ணிலும், நான்காம் பதிகம் காந்தாரம் எனும் பண்ணிலும் அமைந்துள்ளன.

திருவிசைப்பா பதிப்புகள் :

இத்திருவிசைப்பா முதலில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அருட்பா எனும் பெயரோடு ஒரு தொகுப்பாகவே அச்சிடப் பெற்றன. தொடக்க காலத்தில் அச்சிட்ட பலரும் தேவாரம், திருவாசகம் முதலியவற்றுடன் திருவிசைப் பாவைச் சேர்த்து அருட்பா நூல் எனும் பெயரிலேயே பதிப்பித்தனர். இவற்றை அருட்பாவாக உளம்கொண்ட நிலையில் தான் ஆறுமுக நாவலர் தம் சமகாலத்திய வள்ளலார் இயற்றிய பாக்களை அருட்பா எனக் கொள்ள முன்வரவில்லை போலும். இருபதாம் நூற்றாண்டில் 1909 இல் காஞ்சிபுரம் இராமசாமி நாயுடு பதிப்பித்த நூலில்தான் திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு எனும் தலைப்பு காணப் பெறுகிறது. பின்னர் பலரும் இப்பெயரில் அச்சிடலாயினர்.

பதிகங்களில் பொருள் :

திருமானிகைத்தேவர் தம் பதிகம் நான்கனுள் முதற் பதிகத்தில் இறைவனின் அளப்பரிய உதவியை விதந்து பேசுகிறார்.

“காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போல்
காண உள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே”

என்பது சிவஞான போத 11ஆம் நூற்பா. இதன்வழி, காணும் உபகாரத்தை உணர்த்த வந்த ஆசிரியர், காணும் உபகாரம் காட்டும் உபகாரத்துக்குப் பின் நிகழ்வதென்பதை விளக்கும் நோக்கில் அதனையும் உடன் சேர்த்துக் கூறினர் என்ப.

காட்டும் உபகாரம் :

இதற்கு விளக்கமாக, இப்பதிகமே உரையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அறிவிக்கும் பொருளின்றி உயிர்களின் அறிவு ஒன்றனை அறியும் இயல்பைப் பெறுவதில்லை. எனவே, பிறிதோர் ஒளியின்றித் தானே உருவத்தைக் காணவியலாத கண்ணின் ஒளி போன்றதே உயிரின் அறிவு. காணப்படும் பொருளின் மீது வரும் ஒளி கண்ணொளியில் கலந்து உருவத்தைப் பார்க்கச் செய்வதுபோல, உயிர் ஒரு பொருளை அறிகிறபொழுது, இறைவனது பேரறிவானது, உயிரறிவோடுப் பிரிப்பின்றிக் கலந்து நின்று அப்பொருளை உயிர் அறியச் செய்கிறது. இதனையே ‘காட்டும் உபகாரம்’ என்பர்.

உலகப் பொருள்கள் நாளாக ஆக ஒளி குன்றும் தன்மைய. இறைவனாகிய அப்பரம் பொருளோ ஒளி குன்றாமல் ஒளிவளர் பிழம்பாக உள்ளான். ஆதலால், ‘ஒளிவளர் விளக்கே’ எனத் தொடங்குகிறார். இறைவன் உயிர்களுக்குச் செய்யும் உதவி இருநிலைகளில் நிகழும். உயிர்கள் பாசத்தால் பிணிக்கப்பட்டுள்ள பெத்த நிலையிலும், அவை பாச நீங்கி இன்புறும் முத்தி நிலையிலும் இவ்வுதவி நிகழ்கிறது. இறையருள் இன்றி எதுவும் நிகழாது. ‘அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது’ எனும் பழஞ்சொல்லை மெய்ப்பிப்பது போல் இப்பதிகத்தின் செய்யுள்கள் தோறும் ‘விளம்புமா விளம்பே’, பணியுமா பணியே’,

‘கருதுமா கருதே’, ‘உரையுமா உரையே’ என்பன வாகப் பேசி, ஆன்மாவிற்கு இறையருள் துணையின்றி எந்தவொரு செயலும் நிகழாது என்பதை உணர்த்துகிறார்.

‘பாதாதிகேசப்’ பதிகம் :

‘உயர் கொடியாடை’ எனும் தொடக்கத்தை யுடைய இரண்டாவது பதிகம் சிவபெருமானின் திருவடி முதல் திருமுடி ஈறாக உள்ள உறுப்பு களைச் சிறப்பித்துப் பேசுவதாக அமைகிறது. இவ்வாறு பாடுவதைப் ‘பாதாதிகேசம்’ என்பர். திருவாலிய முதனார் இயற்றிய திருப்பதிகமும் இம்முறையில் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘பெரும் பெற்றப்புலியர் சிற்றம்பலக் கூத்தா’ என்று இறைவன் ஒவ்வொரு பாடலிலும் விளிக்கப் படுகிறான். முறையே அடி, சிலம்பு, கணைக்கால், குறங்கு நிதம்பம், உந்தி, உதரம், வாய், முகம், சடை எனும் உறுப்புகள் பாடப் பெற்றுள்ளன. இறைவனின் திருக்கோலப் பேரழகில் ஈடுபட்டுத் திளைத்து இன்புறும் ஆசிரியர் இப்பதிகத்தில் தில்லைப்பதி வளத்தையும், தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் பக்தியையும் ஒருசேரப் பாடியுள்ளார். ‘சஹஸ்ர நாமம்’, ‘லட்சார்ச்சனை’ என்றெல்லாம் சொல்லும் போக்கில் தொடர்ந்து இறைவன் திருப்பெயர்களைக் கூறி வருவோர் இருந்ததை

“பேர் ஆயிரம் நூறாயிரம் பிதற்றும்

பெற்றியோர் பெரும் பற்றப் புலியூர்”

எனும் அடிகளால் ஆசிரியர் புலப்படுத்துகிறார்.

அகத்துறைப் பதிகம் :

‘உறவாகிய யோகம்’ என்று தொடங்குகிறது இப்பதிகத்தின் முதற் பாடல். எல்லாப் பாடல் களும் இதன் கண் ‘குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனையே’ எனும் முடிபைப் பெற்றுள்ளன. தலைவனைப் பிரிந்து தலைவி இரங்குதலைத் தாய் கூறும் போக்கில் இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. புராணக் குறிப்புகள் சில இப்பதிகப் பாடல்களில் திரும்பத் திரும்ப இடம் பெறுகின்றன. மகேந்திர மலையில் ஒரு காலத்தில் அர்ச்சனனுக்காக வந்து பன்றி எய்து அருளிய இறைவனின் பெருங் கருணைத் திறம் முதல் ஏழு பாடல்களில் பேசப் படுகிறது. மகேந்திர மாமலைமேல் இருந்தவன் என்று எல்லாப் பாடல்களிலும் தலைவி பேசுவதாக அமைந்துள்ளது.

இறுதிப் பதிகம் :

‘இணங்கிலா ஈசன்’ என்பது இப்பதிக முதற் பாடலின் தொடக்கமாக உள்ளது. ஏனைய பதிகங்கள் மூன்றும் எழுசீர் விருத்தங்களாயிருக்க இப்பதிகப் பாடல்கள் மட்டும் அறுசீர் விருத்த யாப்பில் அமைந்துள்ளமை கருதத்தக்கது. பாடல்களின் முன் இரண்டடிகளில் இறைவனைப் பற்றிக் கூறி, அவனுடன் இணங்காதாரைப் பழிப் பதாகப் பின் இரண்டடிகளை அமைத்துள்ளார். அவர்களை இழித்துரைப்பதற்காகத் தமிழின் ஏசல் மொழிகளை ஆசிரியர் நிறையவே கையாண்டு விட்டார் எனலாம்.

“துட்டரைத் தூர்த்த வார்த்தைத்
தொழும்பரைப் பிழம்பு பேசும்
பிட்டரைக் காணாக் கண் வாய்
பேசாதுஅப் பேய்க ளோடே”

என்பன போன்றே ஏறத்தாழ எல்லாப் பாடல்களின் பின் ஈரடிகளும் அமைந்துள்ளன. அக்காலத்திருந்த புறச்சமயத்தோர் குறித்து இவை வெளிப் பட்டிருக்கலாம்.

திருமானிகைத் தேவரின் பாடல்களில் தீந்தமிழ்ச் சொற்களோடு வடசொற்களும் பயின்று வந்துள்ளன. சசிகண்டன், சங்கரன், சூலபாணி, அனகன், காலகாலன், காமநாசன் என்பன வற்றைச் சான்றுக்குச் சுட்டலாம். இவர் வடசொற்கள் பலவற்றைக் கையாண்டபோதும், வடநூலே கதியென்று இருப்பவர்களைக் கண்டு,

‘அசிக்க ஆரியங்கள் ஒதும் ஆதரை’ (39)

எனக் குறிப்பது கொண்டு வடமொழியையே மிகுதியும் பயின்று வந்தோரைக் கண்டு அறிவில்லாதவர்கள் என்றார். எனினும், ஆதர் என்பது அருகனைக் குறிக்கும் சொல்லெனக் கொண்டு சமண சமயத்தாரைப் பழித்து இவ்வாறு

குறிப்பிட்டார் என்பர் மு. அருணாசலம். இதற்கேற்ப இவர் பதிகங்களில் புறச்சமயத் தோராகிய சமண, பௌத்தரைத் தம் முந்தையோர் பழித்தமைக்கேற்பப் பாடினார் எனலாம்.

ஒன்பதாம் திருமுறையில் உள்ள 29 திருப் பதிகங்களில் 16 பதிகங்கள் ‘கோயில்’ பற்றியன. எஞ்சிய 13 பதிகங்கள் 13 தலங்களுக்குரியன. இவற்றைப் பாடிய ஆசிரியர் ஒன்பதின்மரில் திருமானிகைத்தேவர் நான்கு பதிகங்களையும் தில்லைச் சிற்றம்பலம் பற்றியே பாடினார் என்பதும், அவர் தம் வரலாறு நன்கு புலனாக வில்லை என்பதும் சுட்டப் பெற்றன. அவர் இயற்றிய பாடல்களில் கீழ்க்காணும் இயல்புகள் புலப்படுகின்றன.

- ★ இறைவனின் ‘காட்டும் உபகாரம்’ வெளிப்படுகிறது.
- ★ பாதாதிகேசமாக இறைவனை நுகரும் அழகு புலப்படுகிறது.
- ★ அகப்பொருட்டுறையில் இறையருளுக்கு ஏங்கும் ஆன்ம விழைவு வெளிப் படுகிறது.
- ★ புறச்சமயத்தவர் மீதான வெறுப்பு வெளிப்படுகிறது.

துணை நூல்கள் :

1. திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு, திருப் பனந்தாள் காசி மட வெளியீடு, 1974.
2. க. வெள்ளைவாரணன், பன்னிருதிருமுறை வரலாறு இரண்டாம் பகுதி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், 1969
3. மு. அருணாசலம், திருவிசைப்பா திருப் பல்லாண்டு (பாவும் பயின்ற நிலையும்) சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், 1974.

சேந்தனார்

ஒன்பதாம் திருமுறை - திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு

சிவ. ஆ. பக்தவச்சலம்

இவர் வாழ்ந்த காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி எனக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. திருவெண் காட்டிற்கு அருகில் உள்ள “நாங்கூர்” எனும் ஊரில் தோன்றியவர். பட்டினத்து அடிகளாரின் தலைமைக் கணக்கராக விளங்கினார் இவர்.

பட்டினத்தடிகளின் கட்டளைப்படியே அவரது கருவூலத்தைத் திறந்து எல்லோரும் பொருட்களை அள்ளிக் கொள்ளுமாறு செய்தார். பட்டினத்தாரின் சுற்றத்தினர் சோழ மன்னனிடம் முறையிட்டார்கள். மன்னனும் சேந்தனாரைச் சிறையிட்டான். இதனை அறிந்த பட்டினத்தார் இறைவரை வேண்ட, இறைவரும் சேந்தனாரைச் சிறையின்றும் மீட்டருளினார்.

சிறையிலிருந்து மீண்ட சேந்தனார், பட்டினத்தடிகளின் அறிவுரைப்படி மனைவி மக்களுடன் சிதம்பரம் சென்று விறகு வெட்டி, விற்று வாழ்வு நடத்தி வந்தார். இதில் வரும் ஊதியத்தைக் கொண்டு நாள்தோறும் ஒரு சிவனடியாருக்கு உணவளித்து வந்தார். பல நாட்கள் தொடர்ந்து மழை பெய்த நிலையில் பசியால் வருந்திய சேந்தனார் “களி” உணவு செய்யச் செய்தார்.

அன்று சிவபெருமானே சிவனடியாராக சேந்தனார் வீட்டிற்கு எழுந்தருளினார். சேந்தனார் அன்புடன் அளித்த களி உணவை உண்டு தனது இருப்பிடத்திற்கு (பொன்னம்பலத்திற்கு) வந்து சேர்ந்தார். மறுநாள் பொன்னம்பலத்திற்கு வந்த அந்தணர்கள் களியமுது சிந்திக் கிடப்பதைக் கண்டார்கள் வானில் “சேந்தன் அளித்த களியமுது இது” எனப் பெருமான் கூறிச் சேந்தனாரின் சிவ பக்தியை உலகம் உணரும்படி செய்தருளினார்.

இதனை நம்பியாண்டார் நம்பி அவர்கள் அருளிச் செய்த “கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தத்தில்” காண முடிகின்றது.

பூந்தண் பொழில்குழ் பிலியூர்ப்
பொலிசெம்பொன் அம்பலத்து
வேந்தன் தனக்கன்றி ஆட்செய்வ
தென்னே விரிதுணிமேல்

ஆந்தண் பழைய அவிழைஅன்

பாகிய பண்டைப்பறைச்

சேந்தன் கொடுக்க அதுவும்

திருஅமிர்த ஆகியதே

த.வே. 11: ப. 33 பா. 26

(புலியூர் - சிதம்பரம்; பூந்தண்பொழில் - குளிர்ந்த பூக்கள் நிறைந்த சோலை; அம்பலத்து வேந்தன் - நடராசப் பெருமான்; விரிதுணிமேல் - வரித்துணிமேல்; ஆந்தண் - குளிர்ந்த; அவிழை - களி உணவை)

திரண்ட கருத்து :

தாழ்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் அளித்த சுவையற்ற எளிய உணவை, மிக இனிதாக ஏற்ற ருளிய தில்லை நடராஜப் பெருமானுக்கு ஆட்படாமல் பிறருக்கு ஆட்படுவது அறியாமையே ஆகும்.

சேந்தனார் சிதம்பரத்தில் வாழ்ந்துவரும் சமயம் ஒருநாள் மார்கழி மாதத் திருவாதிரைத் திருவிழா நடைபெற்றது. நடராசப் பெருமான் எழுந்தருளி வரும் திருத்தேர் ஓடாது தடைப்பட்டு நின்று விட்டது. செய்த முயற்சிகள் யாவும் பலன் அளிக்கவில்லை. “சேந்தன் வந்தால் தேர் ஓடும்” என்று வானில் ஒலி எழுந்தது.

சேந்தனார் அழைத்து வரப்பட்டார். “மன்னுக தில்லை” எனத் தொடங்கும் பதின்மூன்று பாடல்களால் திருப்பல்லாண்டு பாடினார். இந்தத் தீந்தமிழ்ப் பாடலுக்கு ஆசைப்பட்டே பெருமான் தேரை ஓடாமல் செய்தார், போலும்!

திருப்பல்லாண்டு பாடல்கள் பாடிமுடிந்த உடனே, தேர் தானே ஓடி நிலையின் நின்றது. செந்தமிழின் தெய்வத்தன்மையை உணர்வதற்கு வேறு என்ன சான்று வேண்டும்?

பிறகு சேந்தனார் திருக்கடவூருக்கு அருகில் உள்ள திருவிடைக்கழி எனும் தலத்தை அடைந்து திருமடம் அமைத்து வாழ்ந்து வந்தார். அம்மடத்

திற்கு மன்னன் நிலம் அளித்து உதவினான். அந் நிலப்பகுதி உள்ள இடம் “சேந்தன் மங்கலம்” என்று இன்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றதையாவரும் அறிவர். சேந்தனார் அருளிய திருப்பதிகங்கள் நான்கு. பாடல்கள் நாற்பத்தேழு.

1. திருவீழிமிழலை - திருவிசைப்பாப்பதிகம் (பாடல்கள் - 12)
2. திருவாவடுதுறை - திருவிசைப்பாப்பதிகம் (பாடல்கள் - 11)
3. திருவிடைக்கழி திருவிசைப்பாப்பதிகம் (பாடல்கள் - 11)
4. திருப்பல்லாண்டுப் பதிகம் (பாடல்கள் - 13)

சேந்தனார் காட்டும் சிவபெருமானார்

1. சிவபெருமானார் ஒருவரே உலகிற்குத் தலைவர்

“ஏக நாயகனை இமையவர்க்கு அரசை”
- திருவிசைப்பா

எல்லா உலகங்களுக்கும் ஒரே தலைவராய் விளங்குபவர் சிவபெருமானார். ஊருக்கு ஒரு தலைவர். நாட்டிற்கு ஒரு தலைவர். அதைப்போல உலகங்களுக்கு எல்லாம் ஒரே தலைவர். அவர்தான் சிவபெருமானார்.

2. எல்லையற்ற கருணையாளர்
“கரையிலாக் கருணை மாகடலை”
- திருவிசைப்பா

கடலுக்கு எல்லை இல்லை. அதைப்போல சிவபெருமானாரின் கருணைக்கும் எல்லையே இல்லை என்கிறார் சேந்தனார். அறியாமை கலவாத முற்றறிவுடையவர் இறைவர். அத்தகைய அறிவுடைய ஒன்று கருணையுடையதாகத்தான் இருக்க முடியும்.

3. அடியார்க்கு எளியர் சிவபெருமானார்

“பண்டலர் அயன்மாற் கரிதுமாய் அடியார்க்கு
எளியதோர் பவளமால் வரையை”
- திருவிசைப்பா

பெருமானாரின் அடியையும் முடியையும் காண முற்பட்ட திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் அரியவராய் விளங்கினார். ஆனால் அடியவர் களுக்கு மிக எளியவர் அவர்.

“பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அமுதிடப்
பாற்கடல் ஈந்த பிரான்”

- திருவிசைப்பா

வியாக்கிர பரதமுனிவனின் புதல்வராகிய உபமன்யு முனிவர் குழந்தையாக இருந்த காலத்தில் பால் வேண்டி அமுதார். அக்குழந்தைக்கு பாற் கடலையே வரவழைத்து அருள் புரிந்தார் சிவ பெருமானார். அடியார்க்கு எளிய ராய் விளங்கும் தன்மைக்கு வேறு சான்றும் வேண்டுமா?

4. காலத்தைக் கடந்து நிற்பவர்
சிவபெருமானார்

“அண்டங்கடந்த பொருள் அளவில்லதோர்
ஆனந்த வெள்ளப் பொருள்
பண்டும் இன்றும் என்றும் உள்ளபொருள்”
- திருப்பல்லாண்டு

(அண்டம் - உலகங்கள்; பண்டு - பழமை)

எல்லா உலகங்களையும் கடந்தவராய், எல்லையில்லாத இன்பப் பொருளாய், பண்டும் இன்றும் என்றும் உள்ள பொருளாய் காலத்தைக் கடந்தவராய் விளங்குபவர் சிவபெருமானார்.

மற்றோர் திருப்பல்லாண்டுப் பாடலில் “பல்லாண்டு என்னும் பதங்கடந்தான்” என்கிறார் சேந்தனார்.

சேந்தனார் காட்டும் அடியார் சிறப்பு

“வேயிருந் தோளி உமைமண வாள்ள்
விரும்பிய மிழலைசூழ் பொழிலைப்
போயிருந்தேயும் போற்றுவார் கழல்கள்
போற்றுவார் புரந்தரா திகளே”
- திருவிசைப்பா

(வேய் - மூங்கில்; பொழில் - சோலை;
கழல்கள் - திருவடிகள்; புரந்தராதிகள் - இந்திரன் முதலானோர்)

மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடைய உமையம்மையின் கணவராகிய சிவபெருமானார் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள திருவீழிமிழலையை வணங்கும் அடியார்களின் திருவடிகளை, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் போற்றி வழிபடுவார்கள் என்கிறார் சேந்தனார்.

சேந்தனாரின் அடியார் பக்தி :

“திக்கெலாம் குலவும் புகழ்த்திரு வீழி
மிழலையான் திருவடி நிழற்கீழ்ப்
புக்குநிற் பவர்தம் பொன்னடிக் கமலப்
பொடியணிந்து அடிமை பூண்டேனே”

- திருவிசைப்பா

(பொன்னடிக் கமலம் - பொற்பாதத் தாமரை;
பொடி - தூசு)

உலகங்கள் எல்லாம் புகழுகின்ற திருவீழி
மிழலையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானாரின்
திருவடிகளை மனதில் இருத்தி வழிபடும் அடி
யார்கள் அடிப்பொடியினை அணிந்து, அவர்
களுக்குத் தொண்டு செய்வதனையே மேற்
கொண்டேன் என்று தன்னுடைய அடியார் பக்தியை
வெளிப்படுத்துகிறார் சேந்தனார்.

“எந்தை எந்தாய்குற்றம் முற்றும் எமக்கு அமுது
ஆம்எம் பிரான்என்று என்று
விந்தை செய்யும் சிவன் சீரடியார்
அடிநாய்.....”

- திருப்பல்லாண்டு

எம் தந்தை, எம் தாய், எம் உறவு, மற்ற யாவும்
எமக்கு அமுதம் போன்று இனிக்கும் சிவபெரு
மானாரே என்று எண்ணி வாழும் சிவடியர்களின்
திருவடிகளை வழிபடும் நாய் போன்றவன் என்று
அவர் தம் அடியார் பக்தியை நமக்கெல்லாம்
இயம்பி நிற்கிறது இப்பாடல்.

கருணைக்கடலாம் சிவபெருமானாரையும்
அவருடைய அடியார்களையும் தலையால்
வணங்கிப் பேறு பெற்றவர் சேந்தனார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கருவூர்த் தேவர்

ஒன்பதாம் திருமுறை - திருவிசைப்பா

பேரா.சொ. சேதுபதி எம்.ஏ.எம்.ஃபில்

ஒன்பதாம் திருமுறை திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு ஆகும். திருவிசைப்பாவில் 28 பதிகங்களும் திருப்பல்லாண்டில் ஒரு பதிகமும் இடம் பெற்றுள்ளன. திருவிசைப்பா என்பது இசைக்குரிய பதிகங்களைப் பெற்றதால் பெற்ற பெயர் ஆகும். இசைப்பா என்றும் இயற்பா என்றும் இரு வகைகளைக் கொண்டு நோக்கினால் பன்னிரண்டு திருமுறைகளில் முதல் ஒன்பது திருமுறைகள் இசைப்பா அமைப்பிலும் பின் மூன்று திருமுறைகள் இயற்பா அமைப்பிலும் உள்ளன எனக் கூறலாம். எட்டாம் திருமுறையில் உள்ள திருக்கோவையார் மட்டும் இயற்பாவில் அமைந்துள்ளது. எனவேதான் முதல் ஒன்பது திருமுறைகளில் உள்ள தேவார, திருவாசகத் திருமுறைப் பாடல்களுக்குப் பண்கள் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இந்த அடிப்படையில் வைணவப் பாசரங்களும் அமைந்துள்ளன எனலாம். நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தத்தில் முதலாயிரம் இசைப்பா அமைப்புடையது. அடுத்த இரண்டு ஆயிரங்களான பெரிய திருமொழியும், திருவாய் மொழியும் இசைப்பாக்களே. அடுத்த ஓராயிரம் மட்டுமே இயற்பாவாகும். எனவே இசைப் பாடலின் அமைப்பில் தொகுக்கப் பெற்ற ஒன்பதாம் திருமுறையில் ஒருபகுதியான திருவிசைப்பா, இசைப்பா அமைப்பிலேயே வழங்கப் பெறுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

பன்னிரண்டு திருமுறைகளில் ஒன்பதாம் திருமுறையே அளவால் சிறியது ஆகும். 301 பாடல்களைக் கொண்டது. பதிகத்தில் 10க்குக் குறைவான எண்ணிக்கையும் காணப்படுகிறது. இரண்டே பாடல்களைக் கொண்ட பதிகம் ஒன்றும் காணப் பெறுகிறது. இத்தகைய அமைப்புக் கொண்ட திருமுறையைப் பாடிய அருளாளர்கள் ஒன்பதுபேர் ஆவர். அவர்களில் ஒருவர் கருவூர்த் தேவர் ஆவார். இவர் பாடிய பதிகங்கள் 10 ஆகும் இவர் பாடிய பதிகங்களில் 5 பதிகங்கள் 11 பாடல்களையும், 4 பதிகங்கள் 10 பாடல்களையும். ஒரே ஒரு பதிகம் 8 பாடல்களையும்

கொண்டு விளங்குகின்றன. 10 திருத்தலங்களைப் போற்றிப் பாடியுள்ளார்.

இவருடைய வரலாற்றுச் செய்திகளில் சில அகச்சான்றுகளின் மூலமாகக் கிடைக்கப் பெறுகின்றன. அதாவது திருஞானசம்பந்தரைப் போலத் தன்னுடைய பதிகத்தில் 11வது பாடலில் தன்னைப் பற்றிய குறிப்புக்களை இவர் பதிவு செய்துள்ளார். அந்த அடிப்படையில் இவர் அந்தணர் மரபினர் என்பதும், இவருடைய ஊர் கருவூர் என்பதும், இவர் சோழ நாட்டில் பெரும்பாலும் தங்கியிருந்து சோழநாட்டுத் திருத்தலங்களைப் போற்றி வணங்கிப்பாடியிருக்கிறார் என்பதும், தீஞ்சை முதல் இராசராச சோழன், அவன்மகன் கங்கைகொண்ட சோழன் ஆகியோர் காலத்தில் உடன் வாழ்ந்தவர் என்பதும், விரதங்களைக் கடுமையாகக் கைக் கொண்ட ஒரு சைவத்துறவி என்பதும், சிவபக்தியில் ஆழங்கால் பட்டவர் என்பதும், அணைந்தோர் தன்மைபோல இறையருள் பெறப்பட்டு சில அருளிச் செயல்களைச் செய்தவர் என்பதும் ஆகிய செய்திகள் பெறப்படுகின்றன. ஆனால் பின்னர் சில தல புராணங்கள் கருவூர்த்தேவர் அல்லது சித்தர் என்ற பெயரில் பல கதைகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. அப்புராணக் கதைகளை இத்திருமுறையில் பதிவைக் கொண்டு ஆராய்ந்தால் இக்கருவூர்த் தேவர்க்கு அவை தொடர்பற்றவை என்பது புலனாகும்.

இவருடைய பெரும் சிறப்பு இவருடைய சிலைகள் தஞ்சை இராசஇராசேச்சுவரத்திலும், கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலும் நிறுவப் பெற்றிருப்பதாலும், கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்தவர் இவர் என்றாலும் சோழநாட்டுத் திருத்தலங்கள் ஒன்பதையும் பாண்டியநாட்டுத் திருத்தலமான திருப்புவணத்தையும் பற்றிப் பாடியுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

பாடற் சிறப்புக்கள்:

இவர் பாடிய 10 பதிகங்களில் மொத்தம் 103 பாடல்கள் உள்ளன. இவர் பதிகந்தோறும் இறுதிப்

பாடலில் தம்முடைய பெயரைக் குறிப்பிட்டுத் தன்னுடைய பாடலைப் பாடினால் இன்னபயன் என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“நலம்மலி கலைபயில் கருவூர்
ஆரணம் மொழிந்த பவளவாய் கரந்த
அமுதமு நியதமிழ் மாலை
ஏரணங் கிருநான் கிரண்டிவை வல்லோர்
இருள்கிழித் தொழுந்த சிந்தையரே”
(திருக்களந்தையாதிச் சேச்சுரம் - பா. 10)

இதுபோன்று ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் தன்னைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற இவருடைய திறன் இவருடைய வரலாற்றை அறியப் பெரிதும் பயன்படுகின்றது எனலாம்.

இவருடைய பதிகங்களில் ஒன்ற திரை லோக்கிய சுந்தரப் பதிகம் ஆகும். இப்பதிகம் அகத்துறை அமைப்பில் காணப்படும் பதிகம் ஆகும். இப்பதிகம் கடவுள் மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமாக அமைந்திருக்கிறது எனலாம். இப் பதிகத்தில் சில பாடல்கள் தலைவி கூற்றாகவும், சில பாடல்கள் தோழி கூற்றாகவும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவருடைய பாடல்களில் தமிழின் செம்மையும், பக்தியின் வன்மையும் இரண்டறக் கலந்து சிறப்பிக்கின்றன.

முதல் பதிகமான கோயில் திருப்பதிகம் தில்லையம்பதியில் பாடியதாகும். திருவளர் திருச் சிற்றம் பலமே என முடிவைக் கொண்ட 11 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இப்பதிகத்தில் இறைவன் தனக்கு அருள் செய்ததைக் குறிப்பிடும் பொழுது ஐந்து புலன்களாகிய பகையிடத்திலிருந்து தனக்கு விடுதலை தந்து காப்பாற்றியதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஐவரும் பகையே யார்துணை யென்றால்
அஞ்சலென் றருள் செய்வான்” (பா. 2)

மேலும்

“என்பெலாம் உருகும் அன்பர்தம் கூட்டத்
தென்னையும் புணர்ப்பவன் கோயில்” (பா. 5)

என்று குறிப்பிட்டுத் தன்னை அடியார்களில் ஒருவனாக ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பத்தையும் வெளியிடுகிறார்.

தில்லையம்பலத்தைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது தில்லைச் சிற்றம்பலம் மறையவர்களின் வேள்வியால் மணம் கமழும் திருநகர் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“நாத்திரள் மறையோர்ந் தோம குண்டத்து
நறுநெயால் மறையவர் வளர்த்த
தீத்திரள் அரும்பும் பெரும்பற்றப் புலியூர்”
(பா. 70)

இவ்வாறு இத்திருப்பதிகத்தில் இறைவனின் அருள் திறத்தையும், திருத்தலத்தின் பெருமைகளையும் குறிப்பிடுகின்றார் கருவூர்த்தேவர்.

இரண்டாவது திருப்பதிகம் திருக்களந்தையாதித் தேச்சுரம் ஆகும். இத்திருத்தலம் தஞ்சை மாவட்டம் திருத்துறைப்பூண்டி வட்டத்திலுள்ள களப்பாள் என்ற ஊராகும். இத்திருத்தலத்திலுள்ள திருக் கோயில் முதலாம் ஆதித்த சோழனால் கட்டப் பெற்றது. எனவேதான் ஆதித்தேச்சுரம் என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளது. பத்துப் பாடல்களைக் கொண்ட இத்திருப்பதிகம் இறைவனுடைய திருமேனியை மிகச் சிறப்பாக வருணிக்கின்றது.

“பவளமே மகுடம் பவளமே திருவாய்
பவளமே திருவுடம் பதனில்
தவளமே களபம் தவளம் புரிநூல்
தவளமே முறுவல்ஆ டரவம்” (பா. 5)

இப்பகுதியில் பவளம் என்ற சொல்லும் தவளம் என்ற சொல்லும் அடுக்கடுக்காய் வருவது இசைப்பாடலின்பெருமையைச் சுட்டுகிறது எனலாம்.

பெரும்பாலும் இப்பதிகத்தில் அமைந்துள்ள பாடல்கள் இறைவனின் திருவுருவத்தை வருணிப்பதாகும். 2, 3, 5, 6, 9 ஆகிய பாடல்கள் அவைகளில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். முதல் பாடலில் என்னைப் பெற்றெடுத்ததாயினும் நல்லவன் இறைவன் என்பதை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கிறார். “என்னைக் கற்பினில் பெற்றெடுத்து எனக்கே முலைகள் தந்து அருளும் தாயினும் நல்ல முக்கணான்” என்று குறிப்பிடுகிறார். இப்பகுதி பால்நினைந்நாட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்துநீ” என்னும் திருவாசகப் பகுதியோடு ஒப்பிட்டுக் காணக் கூடியதாகும்.

திருக்கீழ்க்கோட்டூர் மணியம்பலத்தில் பாடப் பெற்ற திருப்பதிகம் 11 பாடல்களைக் கொண்டது.

தன்னுடைய அவயவங்கள் இறைவனுடைய அடையாளங்களைத் தாங்கிக் கொள்வதையே விரும்புகின்றன என்பதை,

“நீறவன் நீறென்னுடல் விரும்பும்
செவியவன் அறிவுநூல் கேட்டும்
மெள்ளவே அவன்பேர் விளம்புவாய் கண்கள்
விமானமே நோக்கி” (பா. 4)

என்று இவர்பாடிப் போற்றுவது இன்றைய உலகில் வாழ்வார்க்கு அறிவுறுத்தும் பகுதியாக அமை கிறது.

“அந்திபோல் உருவம் அந்தியிற் பிறைசேர்
அழகிய சடையும் வெண் நீறும்
சிந்தையால் நினையிற் சிந்தையுங் காணேன்”
(பா. 9)

என்ற இப்பகுதியில் இறைவனுடைய அழகிய திருவுருவத்தை நினைக்க நினைக்கத் தன்னை இழந்த தன்மையைத் தேவர் குறிப்பிடுகிறார். நாவுக்கரசர் இறைவனை நினைக்கத் தன் நாமம் கெட்டதுபோல இறைவனைத் தன் சிந்தையில் நினைக்க நினைக்கத் தன் சிந்தையை இழந்தார் என்பதை இப்பகுதி சுட்டிக் காட்டுகிறது.

திருமுகத்தலை என்ற திருத்தலத்தில் பாடிய திருப்பதிகம் 10 பாடல்களைக் கொண்டதாகும். இத்திருத்தலம் இப்பொழுது தஞ்சை மாவட்டத்தில் பன்னத்தெரு என வழங்கப் பெறுகிறது. தேவர் இத்தலத்து இறைவனை, ‘பன்னகாபரணா’ எனக் குறிப்பிடுகிறார். இறைவன் தன் உடம்பில் புகுந்த எளிமை உடையவன் என்றும் தன்னுள் புகுந்து அவன் நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கின்றான் என்றும் இறைவனுடைய எளிமைத் தன்மையைப் பல வாறாகப் பாடல்தோறும் குறிப்பிடுகின்றார். அவ்வாறு இறைவன் தன்னுள் புகுந்த காரணத் தால் தன் உடல் எழில்மிக்க விமானமாகக் காட்சி தருகிறது என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறார்.

“முகத்தலை அகத்தமர்ந்து அடியேன்
வினைபடும் உடல்நீ புகுந்துநின் றமையால்
விழுமிய விமானமா யினதே” (பா. 6)

இறைவன் முகத்தலை என்னும் இத்திருத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருந்து தன்னுடைய பாச வினைகள் முழுவதும் அகல அருளி செய்து கரும்பாக, பாலாக, தேனாக, அமுதமாக, கனியாக

விளங்குகிறான் என்று இறைவனுடைய பேரருள் தன்மையைப் பாடல் 8ல் புலப்படுத்துகிறார். இத்தலத் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப் போற்றினால் பாடியவர்கள் சிவபதம் குறுகலாம் என்று கட்டியம் கூறுகிறார் தேவர்.

“ கருவூர்
“அமுதுறழ் தீந்தமிழ் மாலை
சீலமாப் பாடும் அடியவர் எல்லாம்
சிவபதம் குறுகிநின் றாரே” (பா.10)

திரைலோக்கிய சுந்தரம் என்ற பதிகத்தில் 11 பாடல்கள் காணப் பெறுகின்றன. முன்பு குறிப் பிட்டிருப்பது போல இது அகத்துறைப்பாடலாகும். இத்திருத்தலம் தஞ்சை மாவட்டம் திருப்பனந் தாளுக்கு அண்மையில் உள்ளது. முதல் ராசராச சோழன் மனைவியருள் ஒருத்தியாகிய திரை லோக்கிய மாதேவி கட்டியதால் இத்திருத்தலம் இப்பெயரைப் பெற்றது. பாடல்தோறும் திரை லோக்கிய சுந்தரனே என்று இறைவன் பெயர் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. தன்னைத் தலைவியாக நினைத்துக் கொண்டு இறைவனைத் தலைவனாக்க கொண்டு பாடிய இப்பதிகத்தில் “பயில்வது நின் ஒரு நாமம், அழுவதும் நின் திறம், நினைந்தே அதுவன்றோ பெறும் பேறு” என்று பயில்வதும் அழுவதும் இறைவனே எனத் தேவர் குறிப்பிடுகிற திறம் பாடி இன்புறத் தக்கது. பேதையாகிய பெண் ணுக்கு அருள்புரியாத இறைவன், தன்னுடைய சடைமேல் இருக்கின்ற பிறையின் நெருப் பினாலும், கையினில் இருக்கின்ற யாழ் நரம் பினாலும் உயிரை ஈந்ததாகக் குறிப்பிட்டுக் காதல் வயப்பட்டவருக்கு பிறையின் குளிர்நிலவு நெருப் பாக, யாழினுடைய ஓசை துன்பம் தருவதாகத் தேவர் பாடியிருப்பது சிறந்த அகச்சுவைப் பாடலாகும்.

இறைவன் மீது காதல் கொண்டிருக்கின்ற தலைவி பற்றிப் பாடும் பொழுது,

“சரிந்த துகில் தளர்ந்த இடை
அவிழ்ந்த குழல் இளந்தெரிவை
இருந்தபரி சொருநாள் கண்
டிரங்காய் எம் பெருமானே” (பா. 10)

என்று குறித்திருப்பது தேவரின் கவித்திறனுக்குச் சான்றாக விளங்குகிறது.

கங்கை கொண்ட சோழேச்சரப் பதிகத்தில் 11 பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இப்பதிகப் பாடல்களைத் தேவர் நெஞ்சம் உருகிப் பாடியுள்ளதால் பொருட்சுவையும் பக்திச்சுவையும் கொண்டு பாடல்கள் விளங்குகின்றன. முக்கண்ணா என்று ஓலமிட்டு அலறேன், கவிபாடி உருகேன், பணி செய்யேன் என்றாலும் என்னுள் புகுந்து இறைவன் அருள் புரிந்தான், என்ன கைம்மாறு செய்வேன்?" என்று பாடிப் புகழுகின்றார்.

“உண்ணெகிழ்ந் துடலம் நெக்குமுக் கண்ணா
ஓலமென் றோலமிட் டொருநாள்
மண்ணினின் றலறேன் வழிமொழி மாலை
மழலையஞ் சிலம்படி முடிமேல்
பண்ணிநின் றுருகேன் பணிசெயேன் எனினும்
பாவிவேன் ஆவியுள் புகுந்தென்
கண்ணின்நின் றகலான் என்கொலோ கங்கை
கொண்டசோ ளேச்சுரத் தானே” (பா. 2)

ஐந்தெழுத்தில் வைத்து இறைவனை வணங்கினால் பொற்குவை தருகின்ற இறைவன் (பா.3) எந்த வடிவத்தில் வழிபட்டாலும் இறுதியில் முப்புரம் எரித்த கடவுள் அத்தகைய வடிவத்தில் வந்து காட்சி தருவான் என்று (பா.4) தேவர் பாடுகிறார்.

“யாதொரு தெய்வம் கொண்டீர்
அத்தெய்வம் ஆகி,ஆங்கே,
மாதொரு பாக னார்தாம்
வருவர்” (சிவஞானசித்தியார், சுப.115)

என்ற அருணந்தி சிவாசாரியாரின் வாக்கோடு இப்பாடல் ஒப்பிட்டுக் காணக் கூடியதாகும்.

திருப்பூவணம் திருத்தலத்தில் பாடிய பதிகம் 10 பாடல்களைக் கொண்டதாகும். இது பாண்டிய நாட்டுத் திருத்தலமாகும். திருமாலும் நான்முகனும் தேவர்களும் இறைவனுக்காகப் பலகாலமாய்த் தவமிருக்கத் தன்னுள் எளிமையாக வந்து புகுந்தான் என்று இத்திருத்தலத்திலும் இறைவனின் பெருமையைப் பாடிப் புரவுகிறார். “வினைப் பாசக் கடலைக் கடந்து ஐம்புலனாம் கள்ளரை விரட்டி, இறைவா உன் திருவடியை நான் அடைந்திருக் கின்றேன், அருள் செய்வதும் செய்யாதிருப்பதும் உன்னுடைய விருப்பம்” என்று தேவர் குறிப்பிடும் பாடல் நினைவுகூறத் தக்கதாகும்.

“கடுவினைப் பாசக் கடல்கடந் தைவர்
கள்ளரை மெள்ளவே துரந்துள்
அடியினை இரண்டும் அடையுமா றடைந்தேன்
அருள்செய்வாய் அருள்செய்யா தொழிவாய்”
(பா. 5)

பிறிதொரு பாடலில் மற்றவர்கள் எல்லாம் அருள்தா இறைவா என்று உன் திருவடியைப் பார்த்திருக்க எம்மனத்தே குடிகொண்டதற்கு நான் செய்த அடிமைதான் என்னே என்று இறைவனிடத்தில் வினவுகிறார் தேவர். (பா.6)

திருச்சாட்டியக்குடி திருப்பதிகம் 10 பாடல்களைக் கொண்டது. இத்திருத்தலம் தஞ்சை மாவட்டம் நாகப்பட்டினம் வட்டத்தில் உள்ளது. இத்திருத்தலத்தில் இருக்கின்ற இறைவனுக்கு,

“இருமுகங் கழல்மூன் றேமுகைத் தலம்ஏழ்
இருக்கையில் இருந்தா: சனுக்கே”
(பா.5)

என்று பாடி இறைவனின் திருவுருவத்தைப் புதிய நிலையில் காணுகின்றார். இறைவனுடைய உறவு முறைகளைக் கூறுகின்ற இத்திருப்பதிகப் பாடல் மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

“திருமகன் முருகன் தேவியேல் உமையாள்
திருமகன் மருமகன் தாயாம்
மருமகன் மதனன் மாமனேல் இமவான்
மலையுடை அரையர்தம் பாவை
தருமலி வளனாஞ் சிவபுரன் தோழன்
தளபதி சாட்டியக் குடியார்” (பா. 5)

என்பது அப்பாடல். இத்திருப்பதிகத்தில் செங்கணா போற்றி, திசைமுகா போற்றி என்ற அமைப்பில் போற்றி இடம்பெற்ற பாடலும் உள்ளது.

தஞ்சை இராசராசேச்சரத் திருப்பதிகம் 11 பாடல்களைக் கொண்டதாகும். முதலாம் இராசராச சோழன் கட்டிய தஞ்சை இராசராசேச்சரத்து இறைவன் மீது பாடிய பதிகமாகும். தஞ்சை சோழ மன்னரின் தலைநகராக விளங்கியமையை இப்பதிகத்தின் மூலம் கருவூர்த்தேவர் உறுதி செய்கிறார். பாடல்கள் தோறும் தஞ்சை இராசராசேச்சரம் என்று குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். நெற்றிக் கண் என் கண்களை விட்டு அகலாது என்றும், சிலம்பொலி தன் நெஞ்சை விட்டு அகலாது

என்றும், திருவடி தம் குடியை ஆள்வதற்கு உரியது என்றும் போற்றி இரண்டாவது பாடலில் சிறப்பிக்கின்றார் தேவர். இத்திருப்பதிகத்திலும் தனக்கு இறைவன் எளிவந்த திறத்தைப் பாடிப் போற்றுகிறார். “பன்னெடுங் காலம் பணி செய்து பழைய அடியார்கள் பலர் ஏங்கி நிற்கத் தன்னுடைய நெஞ்சக் கோயிலில் இறைவன் கொலுவீற்றிருந்த திறம் மறவேன்” என்கிறார்.

“பன்னெடுங் காலம் பணிசெய்து பழையோர்
தாம்பலர் ஏம்பலித் திருக்க
என்னெடுங் கேகியல் நெஞ்சவீற் றிருந்த
எளிமையை என்றும்நான் மறக்கேன்”

(பா. 8)

இறுதிப் பதிகமாகிய திருவிடைமருதூர்ப் பதிகம் 10 பாடல்களைக் கொண்டதாகும். ஒளியானது மணியினுள் கலந்து எவ்வாறு சிறப்படைகிறதோ அதுபோலத் தன் உள்ளத்துள் இறைவன் கலந்து அருளுகிறான் என்றும், தன் சிந்தையுள் கலந் திருந்து தெரிந்ததாகவும் தெரியாததாகவும் இருப்பதாக இறைவனின் அருள்திறத்தைப் போற்றிப் புகழுகிறார். “மாதரார் துன்பம் தன்னை

வந்தடையா வண்ணம் என்அகம் புகுந்தான் இறைவன்” என்று தேவர் போற்றிப் புகழ்வது நினைந்து போற்றக் கூடியதாகும்.

“மாதரார் கலவித்
தொழிலையாழ் நெஞ்சம் இடர்ப்படா வண்ணம்
தூங்கிருள் நடுநல்யா மத்தோர்
மழலையாழ் சிலம்பவந்(து) அகம் புகுந்தோன்
மருவிடம் திருவிடை மருதே” (பா. 7)

முடிவுரை:

இவ்வாறு 10 பதிகங்களில் கருவூர்த் தேவரின் அருட்பாடல்கள் ஒன்பதாம் திருமுறையில் அமைந்து சிறப்பிக்கின்றன. அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தாலும் வருணாச்சிரமத்தைப் பாராத அருளாளராக விளங்கித் திருத்தலங்கள் தோறும் யாத்திரை செய்து கையில் ஓடு ஏந்தி கிடைத்த உணவை உண்டு வாழ்ந்த கருவூர்த்தேவர் அருளிய அருட்பாடல்கள் நெஞ்சை உருக்கும் சிறந்த இசைப் பாடல்களாகும். திருக்கோயிலில் பஞ்சபுராணம் பாடும்பொழுது கருவூர்த்தேவர் பாடல்களையும் பாடி இறையருளைப் பெற முனைவது சைவ சமயத்தாரின் பெருங்கடனாகும்.

பூந்துருத்தி நம்பி காட நம்பி

ஒன்பதாம் திருமுறை - திருவிசைப்பா

மரு. பரமகுரு குன்றக்குடி

தெய்வத் தமிழ்மறைகளாகிய சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு. அவற்றுள் ஒன்பதாம் திருமுறையாகிய திருவிசைப்பாவை அருளிச் செய்த ஆசிரியர்கள் ஒன்பதின்மருள் நான்காம் வராகத் திகழ்பவர் பூந்துருத்தி நம்பி காட நம்பியாவார். இவர் தோன்றிய ஊர் திருப் பூந்துருத்தி என்பது இவரது பெயரால் அறியலாம். ஆடவரில் சிறந்தோன் என்னும் பொருள்தரும் நம்பி என்ற சொல் இவரது இயற்பெயரின் முன்னும் பின்னும் இணைத்து வழங்கப்படுதலால் இவர்தம் பெருஞ்சிறப்பை உணரலாம்.

“முதல் இராசாதிராசனின் (கி.பி. 1018-1054) 32ஆம் ஆண்டில் அமைந்த திருவையாற்றுக் கல்வெட்டால் “ஒலோகமாதேவீச்சரத்து ஸ்தான முடைய சேஷத்திர சிவபண்டிதர்க்காகத் திருவா ராதனை செய்யும் ஆத்திரையன் நம்பி காட நம்பி” என்று அறியப்படுதலால் பூந்துருத்தி நம்பிகாட நம்பி சிவஅந்தணர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும் இவரது காலம் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி அல்லது கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் என்றும் கூறுவர். (ஒன்பதாம் திருமுறை. தருமையாதீனப் பதிப்பு 1969 பக். 61 வித்துவான் வி.சா. குருசாமிதேசிகர் மற்றும் பெரியபுராண ஆராய்ச்சி. டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் பக். 72, 73) ஆயினும் “இவர் பாடியருளிய ஒன்பதாம் திருமுறைத் திருப் பதிகங்கள் இரண்டும் கண்ட ராதித்தர் திருவிசைப் பாவுக்கு முன்வரிசைப்படுத்தப்பட்டிருத்தலால் நம்பி காட நம்பிகள் வாழ்ந்த காலம் கண்டராதித்த சோழரது ஆட்சிக் காலமாகிய கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியெனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும்..... திரு விசைப்பா ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் அவர்கள் பாடிய பதிகவகைப் பண்வகை பற்றியும் கூறும் பழைய பாடல்களில் “நம்பிகாடர்கோன்” “வீற்றி சிறந்த காடவர்” “காடவர் கோன்” என இவ்வாசிரியர் பல்லவர் குலத்தவராகப் பேசப்படுதலாலும் திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களில் கங்கை கொண்டசோழன் காலத் திற்குப் பிற்பட்டிருந்தவர் ஒருவருமில்லையெனத் திருமுறை - 6

தெரிதலாலும் முதல் இராசாதிராசன் காலத்துக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்ட நம்பி காட நம்பி என்பார் திருவிசைப்பா ஆசிரியராகிய பூந்துருத்தி நம்பிகாடநம்பியின் பெயரைப்புனைந்து வாழ்ந்த மற்றொருவரென்று கொள்ளுதல் ஏற்படையதாகும்” (பன்னிரு திருமுறை வரலாறு. இரண்டாம் பகுதி பக். 492, 493) என்பார் திருமுறை ஆராய்ச்சி அறிஞர் க. வெள்ளைவாரணனார். எது எவ்வாறாயினும் பூந்துருத்தி நம்பி காட நம்பி சிவபக்தியில் முதிர்ந்தவர் என்பதும் சிவத்தலங்கள் தோறும் சென்று வழிபடுவதிலும் மூவர் தேவாரத்தில் மூழ்கித் திளைப்பதிலும் வாழ்நாளைக் கழித்தவர் என்பதும் உணரத்தக்கது.

பூந்துருத்தி நம்பி காட நம்பி திருவாரூர், கோயில் என்ற இரு திருத்தலங்களுக்கும் திருவிசைப்பாப் பதிகங்கள் பாடியுள்ளார். திருவாரூர்த் திருப்பதிகங்களில் இரண்டு பாடல் களே உள்ளன. கோயில் திருப்பதிகத்தில் பத்துப் பாடல்கள் உள்ளன. கோயில் திருப்பதிகத்திற்கு, தேவாரத்தில் காணப்படாத “சாளரபாணி” என்னும் பண் உரியதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பண் பெரிதும் ஆராய்ந்து உணரத்தக்கது என்பர்.

கோயில் திருப்பதிகப் பாடல்களில் கணம் புல்லர், கண்ணப்பர், திருநாவுக்கரசர், திருஞான சம்பந்தர், சேரமான், சுந்தரர் ஆகிய நாயன்மார்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். இந்தப் பாடல்கள் அவர்களின் காலமுறைப்படி வரிசையாக அமைந்திருப்பது நினைத்தக்கது.

“கடியார் கணம்புல்லர், கண்ணப்பர் என்றுன் அடியார் அமர்உலகம் ஆள, நீ ஆளாதே முடியாமுத் தீவேள்வி மூவா யிரவரொடும் குடிவாழ்க்கை கொண்டுநீ குலாவிக்கூத் தாடினையே!”

தேவலோகத்தை நீ ஆளாகாமல் சிறந்து விளங்கும் கணம்புல்லர், கண்ணப்பர் எனப்படும் உன்னடியார்கள் ஆள, முடிவில்லா முத்தீவேள்வி செய்கின்ற தில்லைவாழ் அந்தணர் மூவாயிர வரொடும் குடிவாழ்வு கொண்டு அவர்களோடு

குலாவித் தில்லையம்பலத்தில் நடித்தனையே என்று இறைவனை வினவுகின்றார். நம்பி! தேவ லோகத்தை ஆட்சிசெய்ய வேண்டிய இறைவன் மண்ணுலகத்தில் இறங்கி வந்து குடிவாழ்க்கை வாழ்கின்றான்! ஏன்? மனிதர்களை ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்ற இறைவனின் கருணைத் திறமேயாகும்.

“வான்பழித்து இம்மண்புகுந்து மனிதரை ஆட்கொள்ளும் வள்ளல்” என்பது மணிவாசகம் அல்லவா? அதுமட்டுமல்ல. தேவலோகத்தை ஆள வேண்டிய இறைவன். கணம்புல்லர், கண்ணப்பர் என்ற அடியார்களிடம் அந்த ஆட்சியை ஒப்படைத்துத் தில்லை மூவாயிரவரொடு தானும் ஒரு எளிய குடிமகனாய்க் கூத்தாடிக் கொண்டிருக்கின்றான்! இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்? என்பது நம்பியின் கேள்வி! இக்கேள்வியின் மூலம் எல்லையற்ற பரம்பொருளின் எளிவந்த கருணைத் திறத்தை நம் நெஞ்சங்களில் பதியமிட்டு விடுகிறார் நம்பி. மேலும் இத்திருப்பாடலில் வரும் “குடிவாழ்க்கை” என்னும் சொல்லாட்சி. “நன்றே நம்பி குடிவாழ்க்கை” என்ற கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனின் வாக்கோடு இணைத்துப் பார்த்து மகிழத்தக்கது. அதுமட்டுமன்றிக் “குடிவாழ்க்கை” என்ற தொடரில் ததும்பி நிற்கும் எள்ளல் சுவை நெஞ்சத்தில் கிளுகிளுப்பூட்டுகிறதல்லவா?

அடுத்த பாடலில்

“அல்லியம் பூம்பழனத்து)

ஆழர்நா வுக்கரசைச்

செல்ல நெறிவகுத்த சேவகனே!”

என இறைவனைப் போற்றுகிறார். தேவார மூவருள் திருநாவுக்கரசரின் வாழ்வு சொல்லொணாத் துன்பங்கள் நிறைந்தது. இறைவன் திருஞான சம்பந்தரையும், சுந்தரரையும் மிக எளிதாக, தோடுடைய செவியனாகவும், தொண்டுகிழவனாகவும் தோன்றி ஆட்கொண்டு விட்டான். ஆனால் இறைவன் திருநாவுக்கரசரை ஆட்கொண்ட விதம் சொல்லும் தரமன்று. தமக்கையாருக்கு மணம்பேசி முடித்த கலிப்பகையாரை இழந்து, தாயையும் தந்தையையும் இழந்து, தமக்கையாரைப் பிரிந்து சமணசமயத்தில் சேர்ந்து, சூலைநோயால் தாங்கொணாத் துன்பமுற்று, திலகவதியார்வழி இறைவனைச் சரண்புகுந்து சைவசமயத்துக்குத் திரும்பி, அத்திருப்பதிகத்தின் காரணமாக பல்லவப் பேரரசனால் வழங்கப்பட்ட மரணதண்டனையிலிருந்தும் இறையருளால்

தப்பி..... என இவரது வாழ்க்கை துன்பமயமானதாகவே அமைந்தது. இவர் வாழ்க்கை இவ்வாறு செல்லுவதற்கு நெறிவகுத்த சேவகன் சிவபெருமானே ஆவான் என்பதை நம்பி எடுத்து மொழியும் பங்கு எண்ணத்தக்கது.

வினைப்பயனை வகுத்து ஊட்டுவிப்பவன் இறைவன் என்பது சைவ சமயத்தின் தலையாய கொள்கைகளில் ஒன்று.

“செய்வினையும் செய்வானும் அதன்பயனும் கொடுப்பானும் மெய்வகையால் நான்காகும் விதித்தபொருள்”

எனக் கொண்டே

“இவ்வியல்பு சைவநெறி அல்லவற்றுக்கில்லை” என

உய்வகையால் “பொருள்சிவன்” என்று அருளாலே உணர்ந்தறிந்தார்”

என்பது பெரியபுராணம்.

சைவநெறிக்குரிய மெய்வகைப் பொருள் நான்கில் “கொடுப்பான்” என்பது ஒன்று. “கொடுப்பான்” என்பதும் வள்ளுவப் பெருந்தகை “வகுத்தான்” என்பதும் இறைவனையே குறிப்பன என்பது தெளிவு. வள்ளுவன் வாக்காகிய “வகுத்தான்” என்ற சொல்லை நம்பி “வகுத்த சேவகன்” என்று சற்றே விரித்துச் சொல்கிறார்.

அடுத்த திருப்பாடலில் திருஞானசம்பந்தர் போற்றப்படுகிறார்.

“எம்பந்த வல்வினை நோய் தீர்த்திட்டு
எமையாளும்”

சம்பந்தன் காழியர்கோன்”

திருஞானசம்பந்தரை பூந்துருத்தி நம்பிகாட நம்பி தம் ஞானாசிரியராக வரித்துக் கொண்டு பாடுகிறார். பந்தப்படுத்தியுள்ள வல்வினையை வகுத்தவன் பற்றிய செய்தி முன்பாடலில் சொல்லப்பட்டது. இத்திருப்பாடலில் அந்த வல்வினை தீர்க்கும் ஞானாசிரியர் பற்றிய செய்தி வருவது ஓர் அழகிய இலக்கிய அமைதி என்பது உய்த்துணரத்தக்கது.

இதனையடுத்து வரும் பாடல் சுந்தரரைப் பற்றியது. உயிரைப்பற்றிய வல்வினை தீர்த்தால் இறைவன் ஞானமயமான அந்த உயிருக்குத் தானே வீடுபேற்றை அருள்வான் என்ற உட்கிடைப் பொருள் இத்திருப்பாடலில் தொனிப்பதை உற்றுணர்க. வல்வினைப்பட்ட சுந்தரரை

இறைவன் வெள்ளானை அனுப்பிக் கயிலைக்கு அழைத்துக் கொள்கின்றான்.

“களையா உடலோடு சேரமான் ஆரூரன்
விளையா மதமாறா வெள்ளானை மேல்
கொள்ள

முளையா மதிசூடி”

என்பது அத்திருப்பாடல். இத்திருப்பாடல்கள் பூந்துருத்தி நம்பி காட நம்பியின் குருலிங்க, சங்கம பக்தியை எடுத்துக்காட்டியும் சைவசமய நெறியின் அடிநாதமான கொள்கைகளைச் சுட்டிக்காட்டியும் சுடர்வீசும் சொற்களால் உணர்த்துகின்றன.

இனி, திருவாரூர்ப் பதிகத்தின் இரண்டாம் திருப்பாடலைப் பார்க்கலாம். இத்திருப்பாடலில் பூந்துருத்தி நம்பி காட நம்பியின் இணையற்ற பக்தி உணர்வு பெருக்கெடுத்தோடுவதையும் திருவாரூர் வீதிவிடங்கப் பெருமானின் எல்லையற்ற பேரழகைச் சொல்லுக்கு அடக்கிக் காட்டும் கவிதா மேதைமையையும் உணரலாம்.

“பத்தியாய் உணர்வோர் அருளைவாய் மடுத்துப்
பருகுதோ(று)அமுதம்ஒத்து) அவர்க்கே
தித்தியா இருக்கும் தேவர்களே!”

தேவர்களே! பக்தி செய்து உணர்கின்றவர்கள் திருவருளை வாய்மடுத்துப் பருகும் தோறும் பருகும் தோறும் தெவிட்டாமல் அவர்களுக்குத் தித்திக்கின்ற “இவர்தம் திருவுரு இருந்தவா பாரீர்!” இப் பேரழகரின் திருவுருவம் இருந்த வற்றைப் பாருங்கள்! எனத் தேவர்களை அழைக்கின்றார் நம்பி! அடுத்து அத்திருவுருவத்தின் பெருமைகளை அத்தேவர்களுக்குக் கூறுகிறார். “அம்மையாகியும் சிவமாகியும் உலகங்கள் அனைத்தையும் படைத்த ஒப்பற்ற முழுமுதற் பொருளாகியும் அந்த உலகங்கள் அத்தனையும் முளைத்தெழுகின்ற ஒரே வித்தாகியும் திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள முதல்வனாகியும் வீதிவிடங்கராகியும் நடனமாடுகின்றார்!

“சத்தியாய் சிவமாய் உலகெலாம் படைத்த
தனிமுழு முதலுமாய் அதற்கோர்
வித்துமாய் ஆரூர் ஆதியாய் வீதி
விடங்கராய் நடங்குலா வினரே!”

தேவர்களை அழைத்து ஏன் இவ்வாறு இறைவன் திருமேனியழகு பற்றிக் கூறவேண்டும்? தேவர்கள் ஒளியுடம்பு உடையவர்கள். “யாம் ஒளியுடம்பு உடையோம். அதனால் தேவர்களாய்த் திகழ்கின்றோம்” எனச் செருக்கடை

கின்றனர் தேவர்கள்! அதனால் “தேவர்களே! உங்கள் உருவத்தின் ஒளி இவரது திருவுருவத்தில் ஒளிக்கு எள்ளளவும் ஈடாகாது என்பது கண்டு அடங்குங்கள்!” என்று குறிப்பால் தேவர்களுக்கு உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ள இத்திருப்பாடல் எண்ணி எண்ணி மகிழத்தக்கது. பாடிப்பாடிப் பரவத்தக்கது. பக்திச் சுவை ததும்பி நிற்பது.

பூந்துருத்தி நம்பி காடநம்பியின் திருப்பாடல்கள் யாவும் இனிமையும் எழிலும் நிறைந்தவை; கற்பனைவளம் சிறந்தவை. கோயில் திருப் பதிகத் தின் முதல் திருப்பாடலைச் சற்றே சிந்திப்போம்!

“முத்து வயிரமணி மாணிக்க மாலைகள்மேல்
தொத்து மிளிர்வனபோல் தூண்டு

விளக்கேய்ப்ப
எத்திசையும் வானவர்கள் ஏத்தும் எழில்தில்லை
அத்தனுக்கும் அம்பலமே ஆடரங்கம்
ஆயிற்றே!”

தில்லையம்பலத்து ஆடரங்கு தீபாலங் காரத்துடன் ஒளிமயமாய்த் திகழ்கிறது. அங்கு தூண்டு விளக்குகளில் தீபங்கள் ஏற்றி வைக்கப் பெற்றுள்ளன. அந்தத் தூண்டு விளக்குகள் தொங்கு விளக்குகள். ஆதலால் அவை பூங்கொத்துகளைத் தொங்கவிட்டது போல் காட்சி தருகின்றன. அந்த விளக்குகளில் தீபச் சுடர்கள் முத்துச்சரங்கள் போலவும் வயிரமணிச்சரங்கள் போலவும் இரத்தினச் சரங்கள் போலவும் ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கின்றன. தேவர்களோ எல்லாத்திசைகளிலும் வந்து நின்று துதிக்கின்றனர். இத்தகைய எழில் மிகுந்த பொன்னம்பலமே தில்லை இறைவனுக்கு ஆடுகின்ற அரங்கமாயிற்று” என்று தில்லை ஆடரங்கின் அற்புத அழகைப்பாடும் நம்பியின் கவிதைக் காட்சி நினைக்க நினைக்க இன்பம் வழங்கும் அருட்காட்சியாகும்!

இவ்வாறு தாம் கண்ட தெய்வக் காட்சியனுபவங்களை அற்புதச் சொல்லோவியமாகத் தீட்டிக் காட்டி நெஞ்சமெல்லாம் கொள்ளை கொண்டு விடுகின்றார் பூந்துருத்தி நம்பி காட நம்பி! இப் பேருள்ளரின் திருப்பாடல்கள் எண்ணிக்கையால் குறைவையானாலும் எல்லையில்லாப் பரம் பொருட் காட்சியை எடுத்தியம்புவதில் ஏற்றமும் எழிலும் நிரம்பியவை. தேனார் தெய்வத்தீந்தமிழால் இறைக் காட்சியை எல்லாருக்கும் வழங்கும் இயல்புடையவை. அத்திருப் பாடல்களை ஒதி ஒதி உய்தி பெறுவோமாக!

கண்டராதித்தர்

(ஒன்பதாம் திருமுறை - திருவிசைப்பா)

கலாநிதி செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

“ஆசையறாய் பாசம் விடாய் ஆனசிவ பூசை
பண்ணாய்
நேசமுடன் ஐந்தெழுத்தை நீ நினையாய் சீசீ
சினமே தவிராய் திருமுறைகள் ஓதாய்
மனமே உனக்கென்ன வாய்”

என்பது குரு ஞானசம்பந்தர் வாக்கு. சைவ மக்களின் இன்றியமையாத கடமை திருமுறைகளையும் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களையும் போற்றுதல் ஆகும். பெரியோர்கள் காட்டிய நெறியும் இதுவே யாகும். திருமுறைகள் பன்னிரண்டும் சைவ தோத்திரங்களாக அமைந்தவை. “தோத்திரமும் சாத்திரமும் ஆனாய் நீயே” என்று பாடுகிறார் அப்பர் சுவாமிகள். இறைவனைச் சிறப்பாக நடராஜப் பெருமானை தோத்திர வடிவினனாக காட்டியருளினார்கள் திருமுறை ஆசிரியர்கள்.

“ஒரு நாமம் ஓர்உருவம் ஒன்றுமில்லாதானுக்கு ஆயிரம் திருநாமம்” பாடி அலங்கரித்தவர்களும் இவர்களே. திருமுறை ஆசிரியர்கள் இருபத்தியேழு பேர். இவர்களில் திருவிசைப்பா பாடியவர்கள் குறிப்பை இங்கு காணலாம். பின்னே குறிப்பிடுகின்ற ஒன்பது பேர் திருவிசைப்பா பாடிய அருளாளர்கள் ஆவர். பின்வரும் பாடல் இதனைக் காட்டுகிறது.

“செம்பொன்மணி அம்பலத்து நிருத்தனார்க்குத்
திருவிசைப்பா உரைத்தவர்தம் திருப்பேர்
சொல்லில்

நம்பு புகழ் செறி திருமாளிகை மெய்த்தேவர்
பரிவுடைய சேந்தனார் கருவூர்த்தேவர்
நம்பி காடவர்கோன் நற்கண்டராதித்தர்
நன்குயர் வேண்டாடிகள் திருவலியமுதனார்
அம்பு வியோர் புகழ் புருடோத்தமர் சேதிராயர்
ஆகவிவர் ஒன்பதின்மர் தாமுறை
கண்டவையே.”

இவர்களில் கண்டராதித்தர் என்பவர் திருவிசைப்பா பாடல்களில் பத்துப் பாடல்களை

அருளிச் செய்தவர். தில்லையம்பலவனிடத்து நிறைந்த பக்தி கொண்ட இவருடைய பாடல்கள் இசைப்பாவுக்கு ஏற்ப தனித்தன்மை மிக்கவை. இசைப்பா என்பது இசையோடு இசைந்த பண் அடைவு பெற்ற பாடல்களைக் குறித்து நிற்பது. திருவிசைப்பாப் பாடல்கள் மொத்தம் இருநூற்றி எண்பத்தியெட்டு (288) என்பதும் பதிகம் இருபத்தியெட்டு என்பதும் தெளிவு.

மேலும் கண்டராதித்தர் எனக்குறிப்பிடும் திருவிசைப்பா ஆசிரியரின் வரலாற்றைக் கவனிப்போம்.

கோயில் எனப்படும் சிதம்பரத்தை மாத்திரம் பத்துப் பாடல்களில் பக்திச்சுவை சொட்டச் சொட்ட பாடியவர் இவர். பத்தாவது நூற்றாண்டில் குறுநில மன்னராக இருந்து தஞ்சை நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழநாட்டை ஆட்சி செய்தவர். இவருடைய தந்தையாரே முதல் பராந்தக சோழன் என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். நாற்பத்தியாறு (46) ஆண்டுகள் பராந்தகனுடைய ஆட்சி நடைபெற்றது. பொன்வேய்ந்த சோழன் என்பதும் பராந்தகனுக்குச் சிறப்புப் பெயராகும். கண்டராதித்தர் சமயப் பொறை மிக்கவர். அரசகுலத்தில் பிறந்தவராகையால் இந்த நிலை அவருக்கு ஏற்பட்டது. “சதுர்வேதி மங்கலம்” என்பதை அமைத்து பிராமணரைக் குடியிருத்திய பெருமை இவருக்குண்டு. ஆனால் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் “பள்ளிச் சந்தர்” என்ற சமணர் கோயிலையும் அமைத்தார் என்பது வரலாறு. இவருடைய திருவிசைப்பாக்கள் முழுவதுமே தில்லையம்பலவன் மேலே பாடப் பட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது. கல்வெட்டு ஒன்றில் சிவஞானக் கண்டராதித்தர் என்று இவர் பெயர் குறிப்பிடப்படுகிறது. பொன்வேய்ந்த பராந்தகசோழனின் திருக்குமாரர் இவர் என்பதும் தில்லைக்கும் இவருக்கும் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பைக் காட்டுகிறது.

இவருடையபட்டத்தரசி செம்பியன் மாதேவி என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். விரிவாகக் கூறுமிடத்து கோப்பெருந்தேவி செம்பியன் மாதேவி என்று அரசியாரை குறிப்பிடுவார்கள். கண்டராதித்தரின் முதல் மனைவி வீர நாராயணி மறைந்த பின்பு கோப்பெருந்தேவியை இவர் திருமணம் செய்தார். இவர்கள் சிறந்த சிவ பக்தர்கள். இன்றும் கண்ட ராதித்தர் என்ற நாமத்தினால் “சதுர்வேதி மங்கலம்” என்ற ஊர் விளங்குகிறது. தனது பதிகத்தில் எட்டாவது பாடலில் தன்னைச் “சோழ வேந்தன்” என்று குறிப்பிடுவது இன்றியமையாத செய்தியாகும். சூரிய குலத்தவர் ஆகையினால் ஆதித்தன் என்ற பெயர் இவருக்கு ஏற்பட்டது.

“மின்னார் உருவம் மேல் விளங்க” என்ற முதலடியோடு இவர் பாடிய திருவிசைப்பா பதிகங்கள் ஆரம்பமாகின்றன. எந்த இடத்திலும் இறைவனுடைய திருவடியே தனக்குத் தஞ்சமாக அமைந்தது என்பதை இவர் மறக்கவில்லை. இவருடைய முதற்பாடலைக் கீழே கவனிப்போம்.

“மின்னா ருருவ மேல் விளங்க
வெண்கொடிமா ளிகைசூழப்
பொன்னார் குன்ற மொன்று வந்து
நின்றது போலு மென்னாத்
தென்னா வென்று வண்டுபாடுந்
தென்றில்லை யம்பலத்துள்
என்னாமுதை யெங்கள் கோவை
யென்றுகொ லெய்துவதே..”

மின்னல் போன்ற ஒளிவடிவம் மேலே விளங்கவும் வெண்ணிறக் கொடிள் அசையவும் மாளிகைகள் சூழவும் பொன்மலை ஒன்று நிலைத்து நின்றது போன்று காட்சிதரும் பொன்னம்பலத்திலுள்ள என்னுடைய அமுதத்தை எங்கள் தலைவனை அடையப்பெறுவது எந்த நாளோ என்பது பாட்டின் பொருளாகும். பொன்னம்பலம் என்று அழைக்கப்படுகின்ற தில்லையம்பலத்தில் வண்டுகள் தென்னா தென்னா என்று சப்திக் கின்றன என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உலகப்பற்றிலே யிருந்து நீங்கி இறை பற்றிலே உள்ளத்தை ஈடுபடச்செய்யும் பக்குவமுள்ள ஆன்மாவின் ஆவல் இதுவாகும். பொன்னம்பலம் என்பதற்கேற்ப மின்னல் போன்ற உருவமும் வெண்கொடிகள் அசைந்தாடும் கண்டராதித்தர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

அம்பலவன் திருவடிகளை அடைய வேண்டுமென்ற தாகம் இவர் உள்ளத்தில் நிரம்பி வழிகிறது. “என்னார் அமுதை என்னுகொல் எய்துவதே” என்று தொடங்கி “கூத்துக்காணக் கூடுவது என்று கொலோ, ஞானக் கொழுந்தைக்காணக் கூடுவது என்று கொலோ, உன்னை நாயேன் உறுவது என்று கொலோ, காரார்மிடற்றானை காண்பது என்று கொலோ, பொற்கையினானைக் காண்பது என்று கொலோ, எம்மிறையை என்று கொல் எய்துவதே, கொன்றை மலையானைக் காண்பது என்று கொலோ” என்று ஒன்பது பாடல்களிலும் பாடி அழுகிறார். இரண்டாவது பாடலில் முத்தீ வளர்க்கும் தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் ஐவகை வேள்வி குறிப்பிடப்படுகிறது. அந்தணர்கள் ஓத வேண்டிய ஆறு அங்கங்களும் நான்கு வேதங்களும் தில்லையில் ஒலிக்கின்றன என்பதையும் குறிப்பிடுகிறார். உபநிடதப் பொருளை ஆராய்ந்து யாகம் செய்யும் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் ஆற்றும் அருட்கடமையும் அவர்களுக்கு திரு நடனக் காட்சி அருள்புரியும் நடராஜனின் அற்புதக் கூத்தையும் குறிப்பிட்டு இக்காட்சியை தான் கண்டு வணங்குவது எந்தநாளோ என்று ஏங்கிப் பாடுகிறார் கண்டராதித்தர்.

நாயன்மார்களுடைய தேவாரங்களிலேயும் “கற்றாங்கு எரியோம்பிக் கலியை வாராமே செற்றார் வார்தில்லைச் சிற்றம்பலம்” என்று பாடி இருப்பதும் தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் முத்தீ வளர்க்கும் சிறப்பை நாம் காண முடிகிறது. மேலும் வண்டுகள் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்ற அம்பலத்தின் கண்ணே ஆடல் புரிகின்ற நடராஜப் பெருமானின் அற்புதக் காட்சியை இவ்வாறு பல இடங்களில் புகழ்கின்றார். சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் “தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியாய் உன்தன் திருநடனம் கும்பிடப் பெற்று மண்ணிலே வந்த பிறவியே எனக்கு வாழிதாம் இன்பமாம் என்று” பாடியருளியமை பெரிய புரணத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இவ்வாறு பாடிப்பரவிய கண்டராதித்தர் பெருமான் அம்மையின் நோக்கையும் அப்பனின் ஆட்டத்தையும் நயந்து நயந்து இத்தகைய அம்பலக் கூத்தனைக் கூடுவது என்று கொலோ என்று இரங்கி ஏங்குகிறார். புராண வரலாறு ஒன்றை பாடல்களிலே இணைத்துக் காட்டியுள்ளார். திருமால் தில்லையம்பலவனின் திருவடியைக் காண்பதற்காக காண்பித்த பெருமானே

என்பது புராண வரலாறு. புலிக்கால் முனிவரான வியாக்கிர பாதகருக்கும் பாம்பு முனிவரான பதஞ்சலியாருக்கும் தில்லை நடனத்தை நடராஜப் பெருமான் காட்டியருளிய அற்புதம் இவர் பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவங்கை அரசன் இராவணனுக்கு நெடிய நாளும் கொடிய வாளும் அருளிய சிறப்பையும் ஏழாம் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். வரலாற்று முக்கியம் வாய்ந்த செய்தியாக பாண்டி நாட்டையும் ஈழ நாட்டையும் வெற்றி கொண்ட மன்னனாகிய பொன்வேய்ந்த பராந்தக மன்னனின் வரலாறு இங்கு காட்டப்பட்டுள்ளது. நெஞ்சை அள்ளும் அற்புதக் காட்சியாக ஒன்பதாவது பாடல் அமைந்துள்ளது. அப்பாடலைக் கவனிப்போம்.

“நெடியானோடு நான்முகனும்
வானவரு நெருங்கி
முடியான் முடிகண் மோதியுக்க
முழுமணி யின்றிரனை
அடியாரலகி னாற்றிரட்டு
மணிதில்லை யம்பலத்துக்
கடியார் கொன்றை மாலையானைக்
காண்பது மென்று கொலோ.”

நெடுமாலும், நான்முகனும், தேவர்களும், நெருங்கி நின்று வழிபடும் போது முடிகள்மோதி மணிகள் கீழ் விழும். இவற்றை அள்ளிக் குவித்து அலகிடுவார்கள். இவ்வாறான தில்லையம் பலத்துள் நடமாடும் பெருமானை வழிபடும் நாள் எந்நாளோ? என்று ஏங்குகிறார்.

பூரத்தியான பத்தாம் பாடலில் இதுவரை பாடிய தன்னையே அறிமுகம் செய்து பாட்டின்

பயனையும் சொல்லி முடிக்கின்றார். தஞ்சை மாநகருக்கு தலைவனாக விளங்குகின்ற கண்ட ராதித்தர் என்பவரின் அன்பு கலந்த தமிழ்ப் பதிகத்தைப் பாட வல்லவர்கள் வீட்டுலகில் பெருமையோடு பேரின்பமடைவர் என்பது பூர்த்திப் பாடலின் அறிமுகமாகும்.

இவ்வாறு தேவார முதலிகளின் வழியைப் பின்பற்றி பதிகமாகப்பாடி பத்துப்பாடல்களையும் நிறைவு செய்துள்ளார் கண்டராதித்தர். ஆசிரியரின் முழுமையான ஆவல் தில்லையம்பலவனை அடைவதிலேயே குறிக்கோளாக அமைந்துள்ளது. அம்பலக்கூத்தனின் அருள் வடிவம் கூத்தினால் அண்டங்கள் அசைந்தாடும் திறனும் ஆங்காங்கு சிறப்பாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவர் சோழர் பரம்பரையில் வந்தவராகையால் மன்னருக்குரிய மிடுக்கு பாடல்களிலேயே தொனிக்கிறது. இசைப்பா என்பதற்கேற்ப நெளிவு சுளிவுகள் இங்கு காணப்படுகிறது. எனவே ஆண்டுதோறும் திருமுறை மகாநாட்டை நடத்தும் சிங்கப்பூர் சைவப் பெரியோர்கள் இவ்வாண்டு இம் மகா நாட்டில் வெள்ளிவிழாக்காண இருக்கிறார்கள். இம் முயற்சி சைவமக்களால் மிகுதியும் வரவேற்கத்தக்கது. நூல் உருவாக்கும் பொறுப்பினை ஏற்று இருக்கும் மகாநாட்டுச் செயலாளர் பொறுப்பினை ஏற்று இருக்கும் மகாநாட்டுச் செயலாளர் திரு.ஆ. பழனியப்பன் அவர்களுக்கும் அவர்களைச் சார்ந்த அனைவருக்கும் எமது பாராட்டு உரித் தாகுக. வெள்ளிவிழா சிறக்க திருவருளைப் பிரார்த்திக்கிறேன். வணக்கம்.

வேணாட்டிகள்

(ஒன்பதாம் திருமுறை - திருவிசைப்பா)

பேராசிரியை இரா. தமிழரசி

ஒன்பதாம் திருமுறை என்பது திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என்பனவாகும். இத்திருமுறையைப் பாடிய ஆசிரியர்கள் ஒன்பதின்மருள் இடம்பெற்றிருப்பவர் வேணாட்டிகள். ஒன்பதாம் திருமுறை 29 பதிகங்களும், 301 பாடல்களும் கொண்டதாகும். 29 பதிகங்களில் 16 பதிகங்கள் தில்லையம்பதியைப் பற்றியவை. இத்தலத்தைப் பற்றித்திருமுறையைப் பாடிய ஒன்பதின்மருமே பாடியுள்ளனர். இத்திருமுறையில் இடம் பெற்றுள்ளவை 14 திருத்தலங்களாகும். அவற்றுள் 16 திருப்பதிகங்கள் பெற்ற தலம் இது மட்டுமே. எனவே ஒன்பதாம் திருமுறையைத் தில்லைத் திருமுறையென்றே கூறுதல் பொருந்தும் என்கிறார்கள். வெள்ளைவாரணர்.¹ இத்திருமுறையின் சிறப்பு குறித்தும், இத்திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ள வேணாட்டிகளின் திருவிசைப்பா சிறப்பு குறித்தும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு

இசை என்பதற்குப் புகழ் என்பது பொருள்.

“கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச் சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே”

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவும் இதனை மெய்ப்பிக்கிறது. இசையோடு இறைவனின் பெருமைகள் பேசப்பெறுவதால் ‘திருவிசைப்பா’ எனும் சிறப்புப் பெயரால் இது சுட்டப்பெறுகிறது. சைவத்திற்கென அமைந்த ஒரேயொரு திருப்பல்லாண்டும் இத் திருமுறையின்கண் இடம் பெற்றிருப்பது இதன் சிறப்பாகும். சிவாலயங்களில் பஞ்சபுராணம் பாடும் பொழுது ஒன்பதாம் திருமுறையிலிருந்து இரண்டு பாடல்கள் பாடப்படுவது இத்திருமுறைக்குக் கிடைத்த பெருஞ்சிறப்பு. மேலும் அரசனும், ஆண்டியும் இங்குப் பதிகம் பாடியுள்ளனர். சோழப் பேரரசன் கண்டராதித்தரும், குறுநில மன்னராகிய வேணாட்டிகளும், தீண்டாத வகுப்பினரான சேந்தனாரும் பதிகம் பாடிய சிறப்பு இத்திருமுறைக்கு உரியது.

திருவிசைப்பாவின் காலம்

திருவிசைப்பாவின் காலம் பற்றிச் சிந்திக்கையில், சோழப்பேரரசன் கண்டராதித்தன் சிதம்பரத்திற்கு ஒருபதிகம் பாடியுள்ளார். அப்பதிகத்தில் தன் தந்தையார் முதலாம் பராந்தகசோழன் தில்லைக்குப் பொன்வேய்ந்த சம்பவம் சொல்லப்படுகிறது. பராந்தகசோழன் தஞ்சையைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சி நடத்தியமையால், பொன்வேயும் வேலையைக் கவனிக்கத் தன் இளைய மகன் கண்டராதித்தரைச் சிதம்பரத்தில் தங்கவைத்தார். அப்படி அவர் சிதம்பரத்தில் தங்கியிருந்த காலத்தில்தான் அங்கே வந்த புலவர்களை தில்லையம்பதிக்குப் பதிகம் பாடச் சொல்வார். இவர் காலத்தில் பாடப் பெற்ற பதிகங்களோடு, இவரின் மனைவியார் செம்பியன் மாதேவியார் காலத்திலும் எஞ்சிய பதிகங்கள் பாடப் பெற்றன. எனவே ஒன்பதாம் திருமுறைப் பாடல்கள் எழுந்த காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பாதியிலிருந்து, பதினோராம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை எனலாம் என்கிறார் மு. அருணாசலம்.² வேணாடென்பது தென் திருவாங்கூர்ப் பகுதிக்குரிய பழம்பெயராகும். செந்தமிழ் சேர் பன்னிரு நாடுகளுள் இவ்வேணாடும் ஒன்று. இந்நிலப்பகுதியை ஆண்ட அரசர்கள் வேணாட்டிகள் எனக் கல்வெட்டுகளிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.³

எனவே வேணாட்டிகள் அரசு கும்பத்தில் பிறந்து, இறைவனை இன்னிசைத் தமிழால் பரவிப் போற்றிய குறுநில மன்னரெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். இவரின் இயற்பெயர் யாதெனத் தெரிந்திலது. இவர் பாடிய ஒரு பதிகமும் தில்லையில் எழுந்தருளியுள்ள சிற்றம்பலவனைப் போற்றுவதாகவும், சுத்தப்பெருமானோடு உரையாடும் முறையிலும் அமைந்துள்ளது. ஒன்பதாம் திருமுறையைப் பாடிய ஒன்பதின்மரைத் தொகுத்துச் சுட்டும் பழம்பாடல்,

“நன்குயர் வேணாட்டிகள்”⁴

என இவரின் உயர்வைச் சுட்டுகிறது.

திருவிசைப்பா பண் :

ஒன்பதாம் திருமுறையான திருவிசைப்பா விற்கு இசை வகுத்தது யார் என்பது ஆராய்ச்சிக் குரியது. எனினும், 'அரனே இன்னிசை தந்தருள்' என நம்பியாண்டார் நம்பி, இறைவனிடம் குறையிரந்தார். 'திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மரபில் வந்த ஒரு பெண்ணுக்கு இசை வகுக்கும் ஆற்றல் அளித்தோம்' என்று இறைவன் சொல்லக் கேட்டு, இவளைத் தில்லையம்பலத் திருமுன்பு அழைத்து வந்து, இசை வகுத்துக் கொடுக்கப் பெற்றார். இத்திருவிசைப் பாவிிற்கும் அப் பெண்ணே இசை வகுத்துத் தந்திருக்கலாம் என்கிறார் மு. அருணாசலம்.⁵

திருவிசைப்பாவில் பயின்று வந்துள்ள பண்கள் ஆறு. வேணாட்டடிகள் பாடியது புற நீர்மை எனும் பண்ணால் ஆனது.

“வேணாட்டடிகள் நவின்றதொன்று புறநீர்மை”

என்கிறது பழம்பாடல். இப்பதிகம் தவிர இன்னும் இரு பதிகங்கள் இதே பண்ணில் பாடப் பெற்றுள்ளன.

வேணாட்டடிகள் பாடல்கள் :

வேணாட்டடிகள் தில்லையம்பதியைப் பற்றிய திருவிசைப்பாவான 21-ஆம் பதிகத்தை மட்டுமே பாடியுள்ளார். எல்லாப் பாடல்களுமே இறைவனை நேரில் கண்டு அவனது திருவடியை அடைய வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தைப் புலப்படுத்துவதாக உரையாடும் போக்கில் பாடப் பெற்றுள்ளன. அவ்வாறே அனைத்துப் பாடல்களும் 'திருத்தில்லை நடம்பயிலும் நம்பானே' என்பதை மகுடமாக உடையன. சேரநாட்டில் இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் வழங்கப் பெற்றுள்ள பல பழமொழிகளின் வழி இறைவனை அடைய வேண்டும் என்னும் இவர்தம் உள்ளக் கருத்தைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

அடியவனை விரும்பாத தலைவன்

சிலபொருள்கள் கசப்புச் சுவை உடைய தாயினும், உடல் நலத்திற்கு ஏற்றது என்பதால் உணவாகப் பயன்படுத்துவார்கள். இளம் வாழைக்காயும், வேப்பங்கொழுந்தும் உடல்நலத்

திற்கு ஏற்றது என்பதால் நம் உணவில் இடம் பெறும். அதுபோல அடிமையை விரும்பும் தலைவர், அந்த அடிமை அறியாமல் செய்த இழி செயல்களையும் பொறுத்துக் கொள்வார். தில்லையில் நடம்பயிலும் பெருமானே நீயோ எனக்கு எந்தவிதச் சார்பும் இல்லை என்பதறிந்தும் அடியவனாகிய என்னை விரும்பவில்லையே என்பதை,

**“துச்சான செய்திடினும் பொறுப்பரன்றே
ஆளுகப் பார்**

.....

**எச்சார்வும் இல்லாமை நீயறிந்தும் எனதுபணி
நச்சாய்கான்”
(பாடல் 1)**

என்கிறார். இதில் “ஆள் உகப்பார் துச்சான செய்திடினும் பொறுப்பார்” என்பது அக்காலப் பழமொழியாகும்.

புது அடியார் பணிக்கு மகிழ்கின்ற இறைவன்

எவருமே தம்பானையைச் சாய்த்து நீரைப் பிடிக்க மாட்டார்கள். அதாவது செய்யும் தொழிலில் கருத்தின்றி புறக்கணிப்பாகக் கையாள மாட்டார்கள் என்பது பழமொழி. அந்தப் பழமொழியும் எம் போன்றவர்க்குப் பொருந்தாமையை என்னளவிலேயே அறிந்தேன் என்கிறார் வேணாட்டடிகள். வழிவழியாக அடிமைத்தொழில் செய்யும் தம்மை இறைவன் புறக்கணித்து விட்டான். ஆனால் புதிதாக அடியவராய் வந்து சேர்ந்தவர்களின் பணிக் கெல்லாம் மகிழ்கிறான் என்பதை,

**“வம்பானார் பணிஉகத்தி வழிஅடியேன்
தொழில்இறையும்
நம்பாய் கான்”
(பாடல் 2)**

என்கிறார். இறைவா நீயே இப்படிச் செய்யலாமா? என வினா எழுப்புகிறார் இறைவனிடம். இப்பாடலில் 'தம்பானை சாயப் பற்றார்' என்னும் முதுசொல்லும் என்னும் இவரின் பாடலடி கொண்டு, இவர் காலத்தில் வழக்கி லிருந்து பழமொழி இதுவெனத் தெளியலாம்.

அடிமைக்குப் பரிந்துரைக்காத

உமையம்மை :

‘ஏரி நிரம்பினால் அடைகரை பொசியும்’ என்பது பழமொழி. ஏரி நிறைந்து மதகின் வழி பாய்ந்தோடும் நீரால் வளரும் பயிர்களேயன்றி அடைகரையில் முளைத்துள்ள செடிகொடிகளும் ஊற்றுப்பெற்று வளரும் என்பது இப்பழமொழியின் பொருள். அதுபோல பள்ளத்திலுள்ள மரத்திற்கும் குளத்தில் நிறைந்துள்ள நீர் கசிந்து பாயும் என்பதற்கேற்ப நிறைந்த அருளுடைய சிவ பெருமான், என்னளவிலும் நினைந்து அருள் வழங்குவான் என நம்பிக்கையோடு அவன் வரும் வழியையே மனம்வருந்தி நோக்கினேன். இது முறையோ என முறையிட்டு அழைத்தாலும் அவன் வர இணங்கவில்லை. என்னை அடிமையாக உடையவளாகிய உமையம்மையும் எனக்கு முன் வந்து அருளுமாறு அவனுக்குச் சொல்ல வில்லை என்கிறார்.

“திசைநோக்கிப் பேழ்கணித்துச் சிவபெருமான்
ஒளனினும்
இசையானால் என்திறத்தும் எனையுடையான்
உரையாடான்”
(பாடல் 3)

என உமையம்மையின் இரக்கமின்மையையும் எடுத்து இயம்புகிறார்.

புறச்சமயத்தார் இகழ்ச்சியிலிருந்து மீட்டிக:

உண்மையை ஆராய்ந்து உணராத புறச்சமயத்தார் முன்பாக அடியேனை மனக் கவலையும், உடற்பிணியும் வருத்த பேய்போல அலையும்படி விட்டுவிட்டாய். ‘தனக்கு ஒப் பில்லாத தம்பிரானே இத்தொண்டனை அருளாது இகழ்கிறான்’ என்று அவர்கள் நாய்போன்ற என்னை எள்ளி நகைக்குமாறு செய்யலாமா? எனக்கேள்வி எழுப்புகிறார்.

“பேயாஇத் தொழும்பனைத்தம் பிரான்இகழும்
என்பித்தாய்
நாயேனைத் திருத்தில்லை நடம்பயிலும்
நம்பானே”
(பாடல் 4)

என்பது இத்திருவிசைப்பா. இக்கருத்தையே,

திருமுறை - 7

“ஏத மேபல பேச நீஎனை ஏதிலார்முனம்
என்செய்தாய்”

என்கிறார் மாணிக்கவாசகரும்.⁶ மேலும் நின்றவிடத்தும், இருந்தவிடத்து, கிடந்தவிடத்தும், நினைந்து எழுந்தவிடத்தும் தொழுகின்ற என்னை, ஒரோவொருகால் எக்காரணத்தினாலேனும் மறந்திருந்தாலும் அவ்வாறு இருக்கவிடமாட்டாய். அப்படியிருந்தும் என்னெதிரில் வந்து ஆட்கொள்ளாமல், கன்றைப் பிரிந்த தாய்ப்பசு போல கதறி அழுமாறு விட்டுவிட்டாயே என்கிறார்.

“கன்றுபிரி கற்றாப்போல் கதறுவித்தி”⁷
என்னும் பழமொழியைக் கையாண்டுத் தம் உளக்கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறார். நீ இப்படியே என்னைச் சோதித்தாயானால் புறச்சமயத்தார் உன்னைத் தெளியார் எனும் இக்கருத்தை,

“என்போலிகள் உம்மை இனித்தெளியார்
அடியார் படுவது இதுவேயாகில்”⁸

என்கிறார் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்.

நடுவுநிலைமையோடு நடந்திடுக :

ஒழுகுகிற மதநீரையும், பாணை போன்ற வயிற்றையுமுடைய யானைமுகக் கடவுளாகிய விநாயகரை மகனாக உடையவனே. அகத்திய முனிவருக்குப் பிரணவப் பொருளை அறிவுறுத்தி, அடியவனாகிய எனக்கு உலகியலையே அருளினாய். இச்செயல் இணையொத்த தொழில் செய்யும் இரண்டு எருதுகளை உடைய ஒருவன், ஒன்றினுக்கு புல் இடுவதும், மற்றொன்றினுக்கு வைக்கோல் இடுவதும் போன்றது. இச்செயல் நடுவுநிலைமை ஆகுமோ என்கிறார்.

“இடுவதுபுல் ஓரெருதுக் கொன்றினுக்கு
வையிடுதல்
நடுவிதுவோ?”
(பாடல் 6)

எனக் கேட்கிறார். அகத்தியருக்கு அருளியது புல் இடுதலுக்கும், அடியவனாகிய தனக்கு அருளாதது வைக்கோல் இடுதலுக்கும் ஒப்பாகும் எனக்கூறி, இறைவனிடம் நடுவுநிலைமையோடு நடக்க வேண்டுகிறார். இது,

“இடுவதுபுல் ஓரெருதுக்கு ஒன்றினுக்கு
வையிடுதல்”⁹

என்னும் பழமொழியால் உணர்த்தப் பெறுகிறது.

இறுதி அறிவிப்பு :

தில்லையில் ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்கின்ற எம்பெருமானே பூவுலகம், வானுலகம் வரை உள்ள யாவர்க்கும் ஆதரவாய் இருப்பவன். தன்னை வழிபடாத திருமாலும், பிரமனும் வீழ்ந்தும் பறந்தும் தேடியும் காண்பதற்கரிய திருமேனியுடையவன். ஆயினும் அவனையுடைய நான் அழுது புலம்பி வாய் வாட்டமுற்று, நாவினால் உளறி மேனோக்கிக் கூவி அழைத்தாலும் என்னை வந்து அடைய மறுக்கிறான். எனக்கு இதைத் தவிர வேறென்ன தெரியும்? என்தோள் பொருந்தவும், கைகள் உச்சிமேல் பொருந்தவும் வணங்கி உன் தாள்சேரும் நாள் எந்நாள் என அறியேன். அடியவர்க்கு அடியவனாகிய ஒருவன் தமிழ்ப் பாமாலை பாடி ஓயாமல் அழைக்கிறானே எனக்கருதி எனக்கு அருள் செய்யின் அச்செயல் இருவர்க்கும் மிக நன்றாய் முடியும் என்பதனை,

“பாவார்ந்த தமிழ்மாலை பத்தரடித் தொண்டன்
எடுத்(து)
ஓவாதே அழைக்கின்றான் என்றருளின் நன்று”
(பாடல் 10)

என்கிறார். அப்படி அருளவில்லையெனினும், இறைவன் தன்னைப் பன்னாள் அழைப்பவர்க்கு, கூற்றுவன் வருமுன்பாவது எதிர்ப்படுதல் கடன் என்பதை அப்பரடிகளும்,

“பவனும் நாமம் பிடித்துத் திரிந்துபன்
னாள்அழைத்தால்
இவனெனைப் பன்னாள் அழைப்பொழி
யானென்று எதிர்ப்படுமே” 10

என அருளுகின்றார். எனவே நினை அடைதற்குத் தடையாயுள்ள இவ்வுடலைத் துறந்து இறந்தேனும் உன்னைக் காண்பதென முடிவு செய்துவிட்டேன். இம்முடிபினை இனி நின்னால் தடுத்தல் இயலாது என இறுதி அறிவிப்புச் செய்கிறார்.

முடிவுரை :

அடிமையை விரும்பும் தலைவராய்த் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், வழிவழியாகவே அடியார்க்கு அடியவனாக இருக்கும் தன் பணியை விரும்ப வேண்டும் என்றும், புறச்சமயத்தார் இகழ்ச்சியிலிருந்து தன்னிருப்பை நிலைநாட்டவாவது தன்னை ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்றும் வேண்டாட்டிகள் தில்லைக் கூத்தனிடம் வேண்டுகிறார். தாய்மைப்பண்புள்ள உமையம்மைகூடத் தனக்காக சிவபிரானிடம் பரிந்துரைக்கவில்லை. அகத்தியனுக்கு அருளி தனக்கு அருளாததால் நடுவுநிலையோடு நடக்காத இறைவனை, தான் இறந்தேனும் அடைவேன் எனக் கூறுவது கொண்டு அவர்தம் உள்ளத்துறுதி புலப்படுகிறது. இத்திருவிசைப்பாவில் பல பழ மொழிகளை எடுத்தாண்டு இக்கருத்துகளை வெளிப்படுத்துவது இப்பதிகத்தின் தனிச் சிறப்பாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. க. வெள்ளைவாரணன், பன்னிரு திருமுறை வரலாறு, பகுதி - 2, ப. 349
2. மு. அருணாசலம், திருவிடைமருதூர் திருமுறைக் கருத்தரங்க ஆய்வுரைகள், தொகுதி - 1, ப. 242.
3. க. வெள்ளைவாரணன், பன்னிரு திருமுறை வரலாறு, பகுதி - 2 அப. 392
4. மேற்படி, ப. 349.
5. மு. அருணாசலம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பாவும் பயின்ற நிலையும், ப. 19.
6. மாணிக்கவாசகர், திருவாசகம், திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம், பா. 6
7. மு. அருணாசலம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பாவும் பயின்ற நிலையும், ப. 81
8. திருநாவுக்கரசர், நான்காம் திருமுறை, திருவதிகை வீரட்டானம், பா. 9.
9. க. வெள்ளைவாரணன், பன்னிரு திருமுறை வரலாறு, பகுதி - 2, ப. 393
10. திருநாவுக்கரசர், நான்காம் திருமுறை, பா. 1052

திருவாலி யமுதனார்

(ஒன்பதாம் திருமுறை - திருவிசைப்பா)

முனைவர் இரா. செல்வக்கணபதி

ஒன்பதாம் திருமுறை :

தேவார மூவர்களால் பாடப்பெற்ற தலங்கள். அவர்கள் காலத்துக்குப்பின்னர் 'பாடல் பெற்ற தலங்கள்' எனச் சைவப் பெருமக்களால் பெரிதும் போற்றி வழிபடப்பெற்றன. பிற்காலச் சோழர்கள் எழுச்சி பெற்ற காலத்தில் சைவம் முடி சூடிக் கொண்டு நிமிர்ந்தது. முதலாம் இராசராசன் முதலியோர் புதிய சிவாலயங்கள் படைத்தனர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் காலத்திற்குப்பின் சைவ அருளாளர் பலர் தோன்றி, மூவர் பாடிய தலங்களையும், அவர்களால் பாடப் பெறாத சில தலங்களையும், புதிதாக எழுந்த சோழர்காலச் சிவாலயங்களையும் பாடிப் பரவினர். ஏறத்தாழ 500 ஆண்டுக் காலப் பகுதியில் வாழ்ந்திருந்த சைவ அருளாளர் பாடிய பதிகங்கள் பலவும் தொகுக்கப் பெற்று ஒன்பதாம் திருமுறையாக ஒழுங்கு செய்யப் பெற்றன. ஒன்பது அருளாளர்களால் பாடப் பெற்ற அவை திருவிசைப்பா என்றும் திருப்பல்லாண்டு என்றும் பெயர் 'சூட்டப் பெற்றன.

பஞ்சபுராணமரபு :

ஒன்பதாம் திருமுறையில் திருப்பல்லாண்டு (கோயில் தில்லை) பதிகம் ஒன்று உட்பட 29 பதிகங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. 14 சிவத்தலங்களில் அவை பாடப் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள், கோயில் (தில்லை - சிதம்பரம்), திருவீழிமிழலை, திருவாவடு துறை, திருப்புராணம், திருவிடைமருதூர், திருவாரூர் என்னும் ஆறும் மூவர் தேவாரப் பாடல் பெற்றன. எஞ்சிய தலங்கள் திருவிசைப்பா மட்டுமே பாடப் பெற்று பெருமைமிக்கனவாயின. இவை யாவும், தேவாரப்பனுவல்களைப் போன்றே பண்ணொடு அமைந்தன. சாளரபாணி என்பது ஒன்று மட்டும் புதுப்பண்ணாக இடம் பெற்றுள்ளது. பஞ்சமம் என்ற பண்ணை திருவிசைப்பாவில் நிறைவாக இடம் பெற்றுள்ளது. திருவிசைப்பாவில் கோயில் பற்றி எழுந்த பதிகங்கள் 15. ஏனைய தலங்கள் தலா ஒவ்வொரு பதிகமுடையன. பஞ்சபுராணம் பாடும்

மரபும், அவற்றுள் ஒன்பதாம் திருமுறைப்பாடல்கள். இரண்டு இடம் பெற்றிருப்பதும், பிற்காலச்சோழர் கட்டிய கோயில்களையும் இணைத்தல் வேண்டுமென்ற அன்னார் விருப்பதால் தோன்றியிருக்கலாம்.

சைவ அந்தணர் :

ஒன்பதாம் திருமுறை ஆசிரியர்களுள் ஏழாமலராக வைத்து எண்ணப்படுபவர் திருவாலியமுதனார். சோழ நாட்டில் மூவர் தேவாரப் பாடல் பெற்ற காவிரித் தென் கரைத்தலங்களுள் ஒன்று மயிலாடுதுறை. இது மயிலை, மயிலாபுரி, மயூரம், மாயவரம் என்று பலவாறு அழைக்கப்பெற்று, வந்துள்ளது. 'ஆயிரம் ஆனாலும் மாயூரம் ஆகாது' என்பது ஒரு பழமொழி. மயிலாடுதுறையில் சைவ அந்தணர் குலத்தில் திருவாலியமுதனார் பிறந்தார். திருஞானசம்பந்தர் அவதரித்த சீகாழிக்கு அருகில் திருகாலி என்று ஒரு சிற்றூர் உள்ளது. இத்தலத்து உறை திருமால் அமுதனார் எனப் பெறுவர். அவர் திருப்பெயர் இவ்வருளாளருக்கு இட்டு வழங்கப் பெற்றதாகத் தெரிகிறது. சிவப்பிராமணர்கள் பேதமின்றி இராமச்சந்திரன், இராஜகோபாலன், வேங்கடராமன் எனப் பெயர் சூட்டிக் கொள்ளுதல் மரபாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. திருவாலியமுதன் என்ற பெயர் பற்றி இவரை வைணவ அந்தணர் என்று கூற வேறு சான்றுகள் ஒன்றும் இல்லை.

அமுதனார் காலம் :

திருவாலியமுதனாரால் அருளிச் செய்யப் பெற்ற திருவிசைப்பாப் பதிகங்கள் நான்கு. அவை நான்குமே தில்லை குறித்தே (கோயில்) பாடப் பெற்றுள்ளன. அப்பதிகங்களுள் அவர் தம்மை, 'மயிலையர் மன்னன்' என்றும், 'அந்தணன்' என்றும், 'வரைசெய் மாமதில் மயிலையர் மன்னன்' என்றும், தம்மைக் கூறிக்கொள்கிறார். நான்காம் பதிக நிறைவுப்பாடலில்

‘அறைசெந்நெல் வான் கரும்பின் அணியானைகள் சூழ்மயிலை’

என மயிலை எனக் குறிப்பது வளம் நிறைந்த மயிலாடு துறையே என்பது தெளிவாகிறது. இவர் பதிகங்களில் காணப்பெறும் ‘எடுத்த பாதம்’, ‘மழலைச் சிலம்பு’ என்றும் தொடர்கள், இராசரா சேச்சரத்துள் கோயில் பெண்கள் பெயர்களாகக் கல்வெட்டுக்களுள் இடம் பெற்றுள்ளன. எனவே முதல் இராசராச சோழன் (985 - 1014) காலத்துக்கு முற்பட்டவராகத் திருவாலியமுதனார் காலம் அமைதல் ஆகும்.

முதல் பதிகம் :

திருவாலியமுதனார் அருளிய நான்கு திருவிசைப்பாப் பதிகங்களுள் முதலாவது ‘மையல் மாதொரு கூறன் என்ற தொடக்க முடையது. திருஞான சம்பந்தப் பதிகங்களைப்போல் ஒரு திருக்கடைக்காப்புப் பாடல் உட்பட பதினொரு பாடல் களால் இப்பதிகம் நடையிடுகிறது. திருமாளிகைத் தேவர் அருளிய உயர் கொடி யாடை (பதிகம் - 2) என்பதைப் போல் இவரது முதற்பதிகமும், ஆனந்தக் கூத்தனைத் திருவடி முதலாகத் திருமுடி நிறைவாக (பாதாதி கேசம்) அழகுற வருணிக்கும் சிறப்புடையதாக அமைந்துள்ளது.

...‘தில்லை அம்பலத்தான்’

செய்ய பாதம் வந்து என் சிந்தையுள்
இடங் கொண்டனவே.

எனப் பாதத்தில் தொடங்கி, ‘கழல்சிலம்பு’, ‘இரண்ட வான் குறங்கு’ (தொடை), புலித்தோல், பொன்னூல், கச்சு, மேனி, வயிறு, உந்தி, உதரபந்தளம், தடங்கை நான்கு, செய்யவாய் முனுவல், காது, தோடு, திருமுகம், நெற்றி, சடை, பிறை என்பனயாவும் நிரல்பட, இப்பதிகத்துள் அழகுறப் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளன.

‘செய்யபாதம் உள் இடங் கொண்டன’
‘தாழ்ந்த கச்சு அது அன்றே தம்யேனைத்
தளர்வைத்தே’
‘விடங்கொள் கண்டம் ... வினையேனை
மெலிவித்தே’
‘தோடும் அன்றே அடியேனை
ஆட்கொண்டனவே’

என்றெல்லாம் தில்லை அம்பலவன் திருமேனி எழில் தம்முள் ஏற்படுத்திய அனுபவங்களை இப்பதிகம் நடைமுறை எடுத்துக்காட்டி நிறைகிறது. நிறைவாகக் கடைக்காப்பில்,

‘தூவி நீரொடு பூ அவை தொழுது ஏத்து
கையினராகி மிக்க தோர்
ஆவியுள் நிறுத்தி அமர்ந்து ஊறிய
அன்பினராய்த்
தேவர் தாம் தொழ ஆடிய தில்லைக் கூத்தனைத்
திருவாலி சொல்லிவை
மேலை வல்லவர்கள் விடையான் அடி
மேவுவரே’

என்று பலன் கூறி மகிழ்கிறார். இவனை ‘மாதொரு கூறன்’ கறைக்கண்டன், கனல் மழுவன், ஆரழல் ஆடுவான், தில்லை அம்பலவன், சிற்றம்பலவன், உமை அச்சம் கண்டவன், அந்தணர் வணங்கும் அணியார் தில்லை அம்பலவன், வையம் உய்ய நின்று மகிழ்ந்து வரும் சிற்றம்பலவன் என்றெல்லாம் திருவாலியமுதனார் போற்றிப் பரவியுள்ளார்.

காதல் வெளிப்பாடு :

திருவாலியமுதனாரின் இரண்டாம் திருப் பதிகம் ‘பவளமால் வரையை’ என்று தொடங்கி நடையிடுகிறது. இப்பதிகம் தில்லைச் சிற்றம்பலவனைக் காதலித்தாள் ஒருத்தியது கூற்றாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை, இப்பதிகத்தின் திருக்கடைக்காப்பு,

‘எரிய தாடும் எம் ஈசனைக் காதலித்து
இனைபவன் மொழியாக...’

என உறுதி செய்து நிற்கிறது. இப்பதிகத்தில் பத்துப் பாடல்கள் மட்டுமே உள்ளன. அறுசீர்களும், ஒரோ விடத்து எழுசீர்களும் கொண்ட பாடல் அமைப்பு. பதிகம் அந்தாதித் தொகையில் அமைகிறது. தில்லை அம்பலவனை,

‘நினைதொறும் என்மனம் தழல்மெழுகு
ஒக்கின்றதே’
என்றும்,
‘மன்மதன் மலர்களை படுத்தொறும்
அலந்தேனே’
என்றும்,

**‘மலர்ந்த பாதங்கள் வனமுலைமேல் ஒற்ற
வந்தருள் செய்யாயே’**

என்றும் இரங்கும் காதலி கூற்றுக்கள் நயப் பாடுமிக்கன.

பதிகம் முழுவதும் தில்லைக் கூத்தனின் பேராற்றல்கள் வியக்கப்பட்டுள்ளன. இவன் சிலந்திக்கு அரசளித்தமை, கங்கையைச் சடையுள் கரந்தமை; புலித்தோலை உரித்துப் போர்த்தமை முதலியன பதிவாகியுள்ளன. தன்னிரக்கம் மிக்க காதல் கவிதைகள் அற்புதமாக இப்பதிகத்துள் நடையிடுகின்றன. ‘முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டான்’ என்ற திருத்தாண்டகம் ஒப்ப, தான் காதலால் இழந்தனவற்றைத் தலைவி,

**‘அறிவும் மிக்கநன் நாணமும் நிறைமையும்
ஆசையும் இங்குள்ள
உறவும் பெற்றநற் றாயொடு தந்தையும்
உடன்பிறந்த வரோடும்
பிரிய விட்டு உனை அடைந்தனன்’**

என்றெல்லாம் பட்டியல் இட்டு முன்வைத்து, என்று நீ என்னை ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறாய்? என வினவுகிறாள். சிவனை ‘வான நாடுடை மைந்தன்’ நெய் ஐந்துடன் ஆடிய படர்ச்சடைப்பால் வண்ணன் என்றெல்லாம் போற்றி நிறைகிறது இந்த இரண்டாவது திருப்பதிகம்.

அல்லாய்ப் பகலாய் :

தில்லைப் பரமாக எழுந்த இவரது மூன்றாவது பதிகம், தில்லைக் கூத்தன் அம்பலத்தின் கண் ஆகும் திருக்கூற்றைச் சிறப்பித்து ‘அல்லாய்ப் பகலாய்’ என்று தொடங்கிப் பதினொரு பாடல்களால் நிறைகிறது. பல்லாயிரம் பேர் பதஞ்சலிகள் பரவவும், உமையாள் காணவும், அமரர் போற்றவும், நந்தி முழுவம் கொட்டவும், பாதங்களில் சிலம்புகள் ஆர்க்க, சடைமேல் திங்கள் சூடி, மறையோர் மகிழ்ந்து ஏத்த, அரவம் ஆட, அனல் கையேந்தி பவளமேனிப் பரமன் ஆடும் திருக் கூத்தை அழகொழுக அமுதனார் நிரல்பட அழகோவியமாக்கி மகிழ்கிறார். ‘சமணரும் - சாக்கியரும்’ வந்து அடைய மாட்டாத தில்லையுள் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் இசை பாட, அதற்கு இயையக் கூத்தன் திருநடம் செய்தான் என்று நம்பியாரும் இசையைச் சிறப்பிக்கிறார்.

**‘அடிகள் அவரை ஆரூர் நம்பி
அவர்கள் இசை பாடக்
கொடியும் நடையும் உடைய கோலக்
குழகன் ஆடுமே!’**

திருஞானசம்பந்தர் பதிக அமைப்பில் இரா வணனுக்கு அருள்செய்த கருணை, சமண பௌத்தரைச் சாடல் என்பன இப்பதிகத்துள் காணப்படுகின்றன. எதற்காக இந்த நடனம், என்ற வினாவிற்கு,

**மாலோடு அயனும் ‘அமரர் பதியும்’
வந்து வணங்கி நின்று
ஆலகண்டா அரணே அருளாய்
என்றென் றவரவர் ஏத்தச்
சேலாடும் வயல் தில்லை மல்கு
சிற்பம் பலந் தன்னுள்
பாலாடும் முடிச் சடைகள் தாழ்ப்
பரமன் ஆடுமே’**

என விடை தருகிறார். இப்பதிகம் ஓதின்

**‘அமுத வாலி சொன்ன தமிழ் மாலைப்
பானேர் பாடல் பத்தும் பாடப் பாவம் நாசமே’**
என நம்பிக்கையும் ஊட்டுகிறார்.

என்றுகொல் காண்பதுவே!

திருவாலியமுதனாரின் நான்காவது நிறைவுப் பாடல் பதிகம் ‘கோலமார் நெடுங்கண்’ என்று தொடங்குகின்றது. இப்பதிகம் தில்லைக் கூத்தன் பால் காதல் கொண்ட இளமகள் ஒருத்தி, அவளைக் காண விழையும் போக்கில் அந்தாதித் தொடை அமையப் பத்துப் பாடல்களால் இயன்றுள்ளது.

**... தில்லை மாநகர்ச் சிறற்பலத்
தேலவுடை எம் இறையை என்று கொல்
காண்பதுவே!**

என்ற இளமகளின் காதல் வேட்கை சுட்டிப் பதிகம் தொடங்குகின்றது. சிவன்

‘ஆண் பெண் அரு உரு என்று அறிதற்கு அரிய வன்’, ‘அரிவை ஓர் கூறு உகந்தான்’, ‘அழகன்’, ‘மால் கரியின் உரிவை நல் உத்தரியம் உகந்தான்’, ‘உம்பரார் தம்பிரான்’, ‘மனத்தின் உள்ளே இருந்த மணி’, ‘வானவர் தம் கொழுந்து’, ‘மூஉருவின் முதல்,

**‘நேசம் உடையவர்கள் நெஞ்சுளே
இடம் கொண்டிருந்த
காய்சின மால்விடைஊர் கண்ணுதல்’**

என்றெல்லாம் இப்பதிகத்தில் சிறப்பித்து உரைக்
கப்பட்டுள்ளனர்.

காதலி - காதலன் பாவம் தலைவன் பெருமை
பேச ஒரு நல்ல வாய்ப்பாகக் கவிஞருக்கு
அமைகிறது.

'சேர்வன் கொலோ அன்னையீர் திகழும்
மலர்ப் பாதங்களை
ஆர்வம் கொளத் தழுவி அணிநீறு
என்முலைக்கு அணியச்
சீர்வங்கம் வந்து அணவும் தில்லை
மாநகர்ச் சிற்றம் பலத்து
ஏர் அங்கை மான் மறியன்எம்
பிரான்என்பால் நேசனையே'

எம்பிரானை நேரே அடைதல் மரபு அன்று
ஆயினும், எம்பிரான் அருள்பெற்ற சிவன்
அன்னானை அணைவது எப்போது எனப்
பொருள் கொள்ளுமாறும் நிறைப்பகுதி
அமைந்திருந்தலைக் காணலாம்.

திருவாலியமுதனாரின் திருவிசைப் பாக்கள்
சைவ - சமயப் பெருமிதம் பேசி, தில்லைக் கூத்தன்
திருவருள் வியந்து, அன்னான் தண்ணருள்
பெறும் வாயிலாக அமைந்து நம்மை ஈடேற்ற
வைக்கின்றன.

நாலு பதிகம் தந்தவனை நம்பியைத் திரு
வாலி யமுதனை வாழ்த்து நெஞ்சே!

புருடோத்தம நம்பி

(ஒன்பதாம் திருமுறை - திருவிசைப்பா)

முனைவர் பா. சுந்தர்

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு, அவற்றுள் ஒன்பதாம் திருமுறையும் ஒன்று. இதன்கண் இரு வகையான பிரபந்தங்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஒன்று திருவிசைப்பா மற்றொன்று திருப்பல்லாண்டு ஆகும். திருப்பல்லாண்டினை அருளியவர் சேந்தனார் ஆவார். திருவிசைப்பா ஒன்பதின்மர் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பு ஆகும். இத் தொகுப்பு திருவிசைப்பா என்னும் பெயரைத் தாங்கி உள்ளது. திருவிசைப்பா என்னும் தொடர் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த இசையுடன் பாடப்படும் பாடல் எனவும், இறைவனின் பொருள் சேர்புகழைப்பாடும் பாடல் எனவும் பொருள் படும். “மோகமெறி திருவிசைப்பாமாலை” எனத் திருமுறை கண்ட புராணம் இதன் பெருமையைக் கூறுகின்றது. இறைவன் திருமுன்னர் விண்ணப் பிக்கப்படும் பஞ்சபுராணப் பாடல்களுள் ஒன்பதாம் திருமுறையிலிருந்து மட்டும் இரு பாடல்கள் பாடப்படும் மரபை இன்னும் காணலாம். திருவிசைப்பா தொகுப்பில் 281 பதிகங்களும் இவற்றின்கண் 288 செய்யுட்களும் அடங்கியுள்ளன. திருமாளிகைத் தேவர் முதலாகச் சேதிராயர் ஈறாக ஒன்பது அடியார்கள் திரு விசைப்பாவைப் பாடியுள்ளனர். இவ்வரிசை முறையில் எட்டாவதாக வைக்கப்பட்டவர் புருடோத்தமநம்பி ஆவார். இவர் பாடியுள்ள திருவிசைப்பாப் பதிகங்கள் இரண்டினுள் 22 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. புருடோத்தம நம்பி பாடியுள்ள திருவிசைப்பாப் பாக்களின் நலம் குறித்து இவண் காணலாம்.

பண் வரையறையும் தில்லைப் பதியும்:

திருவிசைப்பாப் பதிகம் ஒவ்வொன்றுக்கும் பஞ்சமம், காந்தாரம், புறநீர்மை, சாளரபாணி, நட்டராகம், இந்தளம், எனப் பண்கள் வகுக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் சாளரபாணிப் பண் மட்டும் தேவாரங்களில் காணப்படாமல் திரு விசைப் பாவின்கண் மட்டும் காணப்படுகின்றது.

புருடோத்தம நம்பியின் பதிகங்கள் இரண்டிற்கும் பஞ்சமப்பண் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

சைவர்களுக்குக் கோயில் தில்லைப்பதியே ஆகும். இத்திருத்தலத்திற்குத் தேவார மூவர் பாடியுள்ள முதல் ஏழு திருமுறைகளின் வழி அமைந்த பதிகங்கள் பதினொன்றாகும். ஆனால் திரு விசைப்பா வாயிலாக அமைந்த பதிகங்கள் மட்டும் பதினைந்து ஆகும். புருடோத்தமநம்பி பாடியுள்ள இரு பதிகங்களுமே தில்லை மீதே பாடப்பட்டுள்ளன. இதன்வழி ஒன்பதாம் திருமுறை ஆசிரியர்கள் தில்லையைப் போற்றி யமை அறியமுடிகின்றது.

புருடோத்தமநம்பி:

புருடோத்தமர் என்பது திருமால் பெயர்களில் ஒன்று ஆகும். இந்தத் திருப்பெயரை தமக்கு இயற் பெயராக திருவிசைப்பா ஆசிரியர் பெற்றுள்ளார். இவர் தம்மை, “மாசிலா மறைபல ஓதுநாவன் வண்புருடோத்தமன்” என்று கூறிக் கொள் கின்றார். இதனால் இவர் வைணவ அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர் என்பது பெறப்படு கின்றது. பிறப்பால் வைணவராகய இவர் சிவபக்தியின் முதிர்ச்சி யினால் சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவர் ஆவார் எனத் தி.பட்டுச்சாமி ஓதுவார் கருதுகின்றார். இங்ஙனம் கருதுதற்கு இவரது பெயர் ஒன்றைத் தவிர பிறிது ஒரு சான்றும் இல்லா மையால் இதனை ஒரு தலையாகத் துணிதல் பொருந்தாது என்று க. வெள்ளைவாரணனார் மறுத்தலும் இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கதாகும். நம்பி என்னும் சிறப்புப் பெயரை உடைய இவர் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்று கருதப்படுகின்றது.

புருடோத்தம நம்பி, “வாரணி” எனத் தமது முதற்பதிகத்தைத் தொடங்கியுள்ளார். தமது இரண்டாம் பதிகத்தை “வானவர்கள்” என ஆரம்பித்துள்ளார். இவை ஒவ்வொன்றும் அந்தாதித் தொடையில் பாடப்பட்டுள்ளன.

இவ்விரண்டு பதிகங்களுள் சிவபெருமான் மீது காதல் வயப்பட்ட தலைவி ஒருத்தியின் புலம் பலாகவும் தலைவியின் நிலை கண்டு இரங்கும் தோழியின் கூற்றாகவும் அமைந்துள்ளன. சிவபெருமானின் வடிவழிகிலும் செயல்திறத்திலும் மயங்கித் தன்நெஞ்சை அவன்பால் பறிகொடுத்த தலைமகளின் கூற்றாக அமைந்த அகத்துறைப் பாடல்களே மிகுதி.

சுமையும் சுகமும்:

தேன் நிறைந்த நறுமணமுள்ள மலர்களும் மாலைக்காலமும் தலைவியின் மார்பகம் மெலியு மாறு அவளை வருத்துகின்றன. தலைவியின் இம்மெலிவு நீங்க வேண்டுமாயின் தில்லையம் பலத்துச் செல்வன் வந்து அவளுக்கு ஆறுதலைத் தருதல் வேண்டும். ஆனால் அவனோ வருமாறு இல்லை. ஆதலால் அவன்பால் கொண்ட காதலை அவளால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலவில்லை. இதனால் தலைவி நைந்து வருந்துகின்றாள். இவ்வருத்தம் “ஆவியின் பரம் என்றன் ஆதரவே” என்னும் தொடராக நம்பியால் வெளிப் படுத்தப்படுகின்றது. இத்தொடரில் பரம் என்பது சுமையையும் ஆதரவு என்பது அன்பையும் குறிக்கின்றன. தலைவி வாயிலாக கூறப்படும் இக்கருத்துச் சங்கப்புலவன் கபிலனின் கருத்தோடு ஒத்துள்ளது. “பலாமரத்தினது சிறிய கொம்பில் பெரிய பழம் தொங்கியது போலத் தலைவி, தலைவன் பால் கொண்ட காதல் சுமையானது அவளது சிறிய உயிரினால் தாங்கப்படுகின்றது.” இங்குத் தலைவியின் உயிரானது மிகச்சிறிய தாகவும் அவள் கொண்டுள்ள காமநோயோ மிகப் பெரிய தாகவும் உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக் கருத்து, “சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கி யாங்கு இவள், உயிர் தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே” என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலடி களோடு நம்பியின் கருத்தும் இணைந்துள்ள நயம் மகிழ்வளிக்கின்றது. தலைவன்பால் கொண்ட காதல் பொறுத்தற்கரிய சுமை ஆயினும் தலை மகளுக்கு அதுவும் ஒரு சுகமே ஆகும் என்பதை நம்பி இதன்வழிப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

தோள்வளையும் கைவளையும் நெகிழ்தல்:

தலைவன்பால் மையலுற்றதலைவி மீது பசலைநோய் படர்கின்றது. இதன் காரணமாக

தலைவியின் மேனி நலம் குன்றுகின்றது. தோள்கள் நெகிழ்கின்றன. தோள்வளையும் கைவளையும் தாமே கழலுகின்றன. இது மையலுற்ற தலைவியின் இரங்கத்தக்க நிலை யாகும். தலைவியின் இப்பரிதாப நிலையைத் தோழி கூற்றாக, “ஏயிவள் இழந்தது சங்கம்” என்று நம்பி பாடியுள்ளார். மேலும் தலைமகள் கூற்றாக

“ஊனமிலா என்கை ஒளிவளைகள் கொள் வாறோ” எனவும்

“தோள்வளைகள் தோற்றாலும்” என்றும் “கொட்டா நடமாடக் கோல்வளைகள் கொள்வாரோ? எனவும்

“ஊர்க்கே வந்து என்வளைகள் கொள்வாரோ”

என்று முதற்பதிகத்துள்ளும் இரண்டாம் பதிகத்துள் இவ்வாறு ஆறு இடங்களிலும் நம்பி பாடியுள்ளார். காதலால் நலமிழந்த தலைமகளின் வளைகள் தாமாக நெகிழ்தலைத் தலைமகள் செயலாக ஏற்றிப் பாடுதல் அகப்பொருள் மரபாகும். இம்மரபு குறித்து

“துறைவன் துறந்தமை தூற்றா கொல் முன்கை இறைஇறவா நின்ற வளை”

எனத் திருவள்ளுவரும்,

திருஞானசம்பந்தர் தமது முதல் பதிகத்துள்

“ஏர்பரந்தஇன வெள்வளைசோர என் உள்ளம் கவர்கள்வன்”

எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

‘வஞ்சித்துஎன் வளைகவர்ந்தான் வாரானே ஆயினும்’ என அப்பரடிகளும் சிந்தித்துள்ளார். நம்பியும் இவர்களோடு இணைந்து சிந்தித்துள்ள நயம் போற்றத்தக்கதாகும்.

அறக்கருணையும் மறக்கருணையும்:

இறைவன் நல்லவர்களைக் காக்கின்றான். அவர்களுக்கு நேரிடுகின்ற இன்னல்களைத் தகை கின்றான். இவ்வாறு பெருமான் மேற்கொள்ளும் இச்செயல் அறக்கருணை எனப்பெயர் பெறு கின்றது. இவ்வாறே அல்லவர்களை வதைத்தும் அவர்களிட முள்ள வன்மத்தைக் களைகின்றான்.

இச்செயல் மறக்கருணையின் பாற்பாடும். இவ்விரு செயல்களையும் உலக நன்மையின் பொருட்டே பரம்பொருள் நிகழ்த்துகின்றான். இவற்றால் பெருமான் தம் நிலையிலிருந்து திரியாமல் இருப்பான். இது அவனுக்குள்ள இயல்பாகும்.

புருடோத்தம நம்பியும் தமது பதிகங்களுள் இறைவனின் இவ்விருகருணை குறித்து அருளியுள்ளார்.

பிறைசூடிய பெருமான்:

சந்திரன் தக்கனால் சாபம் பெற்றான். பெற்ற சாபத்தைப் போக்க சந்திரன் தேவர்கள் பலரை அணுகியும் பயனில்லாமல் இறுதியில் பரமனைப் பற்றாகப் பற்றினான். திருவடியில் விழுந்த சந்திரனுக்கு இறைவன் அருளினான் அவனைத் தமது திருமுடிக்கண் சூடி அவனுக்கு வாழ்வளித்தான். இவ்வாறு சந்திரனைச் சூடிய நிலையில் இறைவன் சந்திரசேகரர் ஆனார். இது சிவபெருமான் புரிந்த அறக்கருணையாகும். நம்பி, இறைவனின் கருணை நிறைந்த இச்செயலைக் குறித்தமுகத்தான். “பனிமதிச் சடையன்” என முதற் பதிகத்து இரண்டாம் பாடலில் சுட்டியுள்ளார். காதல் கொண்ட தலைவியின் மீது இறைவன் சூடியுள்ள பிறையின் குளிர்ச்சியான ஒளிபடுகின்றது என்னும் பொருளில் “பனிமதி நிலவு அது என்மேல் படர்” என்று தலைமகள் கூற்றாகவும் பாடுகின்றார். இவ்வாறே இரண்டாம் பதிகத்துள்,

“ஆடி வரும் காரரவும் ஐம்மதியும்
பைங்கொன்றை
சூடிவருமா கண்டேன்” என்றும்

“தேய் மதியம் சூடிய தில்லைச் சிற்றம்
பலவர்” என்றும் அழகுறப் பாடியுள்ளார்.

மலைமகள் கணவன்:

சிவபரம் பொருள், மலைமகளை மணந்த நிலையில் “கலியாண சுந்தரர்” என்னும் திருப்பெயரில் காட்சி தருகின்றார். இது, உயிர்களுக்கு இன்ப நுகர்ச்சியை அருளுவதற்கான திருக்கோலமாகும். இறைவனின் இக்கோலத்தை நம்பி தமது திருவிசைப்பா பதிகங்களுள் மூன்று இடங்களில் குறித்துள்ளார். முதற்பதிகம் 10வது பாடலில்

திருமுறை - 8

“மருள்படு மழலைமென் மொழியாள்
கணவன்” என்றும் 11வது பாடலின் கண் “மலை
மகள் கணவன்” என்றும் போற்றியுள்ளார். இரண்டாவது பதிகத்துள் எட்டாம் பாடலில் மணவாளர் என்றும் சுட்டியுள்ளார்.

மாலுக்கு ஆழி அருளல்:

சிவன், ஆயிரம் மலர்களால் தம்மை வழிபட்ட திருமாலுக்குச் சக்கரப்படையை அருளினார். இதனால் சக்கரதானர் என்னும் திருப்பெயரும் பெற்றார். இதுவும் அறக்கருணையின் பாற்பட்ட மூர்த்தமே. நம்பி இரண்டாம் பதிகத்துள் பத்தாவது பாடலில் “மாற்கு ஆழி ஈந்து” என்னும் தொடரால் இதனைக் குறித்துள்ளார்.

நஞ்சுண்ட நம்பன்:

தேவர்களும் அசுரர்களும் அமிழ்தம் வேண்டித் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தனர். முதலில் கடலிலிருந்து கொடிய நஞ்சு வெளிப்பட்டது. இதன் கொடுமைக்கு ஆற்றாது அனைவரும் அகன்றனர். பெருமான் ஒருவன் மட்டும் அஞ்சாமல் அந்த விடத்தை விரும்பி உண்டனன். இதன்வழி தேவர் அசுரர் ஆகிய இருதிறத் தாரையும் சாவாமல் காத்தான். நஞ்சு, இறைவனது கண்டத்தில் தங்கி அவருக்கு நீலகண்டன் என்னும் திருப்பெயரைத் தந்தது. இறைவன் அருள் காரணமாக நிகழ்த்திய இந்த அற்புதத்தை நம்பி

“உம்பர்கள் வன்பழி யாளர் முன்னே
ஊட்டினர் நஞ்சை”

என்று முதற்பதிகத்து 3வது பாடலில் பாடியுள்ளார். மேலும் பெருமான் நஞ்சுண்டதால் அவனது கண்டம் கருமை நிறம் பெற்றது. இதனை இப்பதிகத்து ஐந்தாம் பாடலில் கருங்குவளை மலரை ஒத்த கரிய கண்டத்தை உடையவனே என்னும் பொருளில் “கருந்தட மலர்புரை கண்ட” என்று உவமித்தும் பாடியுள்ளார் தொடர்ந்து இரண்டாம் பதிகத்து முதற்பாடலின் கண், இச்செயல்

“வானவர்கள் வேண்ட வளர்நஞ்சை உண்டார்” எனவும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

விடையேறிய விமலர்:

இறைவன் திரிபுரம் எரித்த காலத்துத் திருமால் காளைவடிவம் தாங்கிப் பெருமானைத் தாங்கும் பேறு பெற்றார். இதற்கும் முன்னர் அறக்கடவுள் காளையாகிப் பெருமானைச் சுமக்கும் பேறு பெற்றார். இவ்விரு நிலைகளிலும் இறைவன் விடையேறிய விமலர் ஆனார். நம்பி சிவனின் திருவருள் வெளிப்பட்ட இம்மூர்த்தத்தை “சேக் காதலித்து ஏறும் தில்லைச் சிற்றம்பலவர்” எனவும் நயமுறக் குறித்துள்ளார்.

கங்காதரர்:

சிவபெருமான், பகீரதன் தவத்திற்கு அருள வேண்டி விண்ணிலிருந்து பெரும் வேகத்துடன் வந்த கங்கையைத் தம் சடைமீது தாங்கி அவளின் வேகத்தைத் தணித்தார். பின்னர் கங்கையை நிலவுலகத்திற்கு அருளினார். இதனால் இறைவன் கங்காதரன் எனப்பட்டான். இதனையும் நம்பி போற்றியுள்ளார். நம்பி பதிகங்களை அந்தாதித் தொடையால் இயற்றியுள்ளார். முதற் பதிகத்துள் 4ஆம் பாடலின் ஈற்றடியில் “அரும்புனல் அலமரும் சடையினானே” என்று கங்காதர மூர்த்தியைக் குறித்துள்ளார். 5ஆம் பாடலின் தொடக்கத்தையும் இறைவனின் இவ்வடிவம் பற்றியே அரும்புனல் அலமரும் சடையினான் என்று அந்தாதித் தொடையில் அமைத்துள்ளார்.

மறக்கருணை வடிவங்கள்:

இறைவன், மறக்கருணை புரிதற் பொருட்டுத் தாங்கிய வடிவத்தை “வேகி வடிவம்” என்று சிவஞான சித்தியார் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வகையில் திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக்கடவுளும் காலனை உதைத்த கடவுளும் பிச்சைத் தேவரும், பிரமன் சிரம் கொய்த பைரவரும் அடங்குவர். நம்பி இவ்வடிவங்களையும் தமது பதிகங்களின் கண் குறித்துள்ளார்.

இறைவன் முப்புரம் எரித்த கதையால் அவனது புகழைக் கேட்ட தலைமகள், அவன்பால் கொண்ட காதலால் வருந்துகின்றாள் என்னும் கருத்தில்

“பெரும்புரம் எரித்த சிலையின் வார்த்தை
பேசவும் நையும்”

என்று பாடியுள்ளார்

இறைவன் மார்க்கண்டேய முனிவர் பொருட்டு காலனை உதைத்தவழி காலகாலர் ஆனார். இது திருக்கடையூர் திருத்தலத்து நிகழ்ந்தது. இந்நிகழ் வினை நம்பி இரண்டாம் பதிகத்துள் ஏழாம் பாடலில்,

“ஆவா இவர்தம் திருவடி கொண்டு

அந்தகன்றன் மூவா உடலவியக் கொன்றுகந்த முக்கண்ணர்”
எனப் போற்றியுள்ளார்.

பிச்சைத் தேவர்:

பெருமான், தாருகாவனத்து முனிவர்கள் செருக்கை அடக்குதற்பொருட்டுப் பிச்சைத் தேவர் வடிவம் தாங்கிப் பிச்சை ஏற்றார். இவ்வடிவம் அப்பரடிகளால் அகப்பொருள் பற்றிப் பாடுதற் பொருட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நம்பியும் தலைவியின் காதல் நோய்க்கு இம்மூர்த்தத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். பிச்சையேற்க வந்த சுவாமி “ஏ பெண்ணே போருக்கு வருவாயாக” என்று அழைப்பது போன்று புருவத்தை நெரிக்கின்றார். அதாவது கண் வைத்து நோக்குகின்றார் என்னும் பொருளில் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

“ஆரே இவைபடுவார் ஐயம் கொளவந்து
போரேடி என்று புருவம் நெரிக்கின்றார்”

தொடர்ந்து தலைமகள் வாழும் இல்லத்திற்கு நடுப்பகலில் வந்து “அன்புடையவர்களே பிச்சை யிடுவீர்களாக” என்று கூறி வீடெங்கும் நோக்கு கின்றார். ஆனால் தன்னை மட்டும் பார்க்கவில்லை என்று தலைமகள் வருந்துவதாகப் பாடியுள்ளார், அப்பாடலடிகள் பின்வருமாறு:

“முத்தர் முதுபகலே வந்து என்றன் இல்புகுந்து
பத்தர் பலியிடுக என்று எங்கும் பார்க்கின்றார்”

இவ்வாறு புருடோத்தம நம்பியார் பிச்சைத் தேவர் வடிவம் அகப்பொருளோடு இணைத்துப் பாடப்பட்டுள்ளது.

நான்முகன் சிரம் கொய்யப்படல்:

செருக்கடைந்த நான்முகனது ஐந்து தலைகளில் ஒன்று, பைரவக் கடவுளால் அறுக்கப்பட்டது. இது சிவனின் மறக்கருணை வழிப்பட்ட வேகி வடிவமாகும். இதனையும் நம்பி இரண்டாம் பதிகத்துள்

பத்தாவது பாடலில் குறித்துள்ளார். “மலரோனை நிந்தித்து” என்னும் தொடரால் இவ்வடிவம் சுருக்கமாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு திருவிசைப்பாவில் இறைவனின் அறக்கருணையும் மறக்கருணையும் பாடப்பட்டுள்ளன. மையலுற்ற தலைமகள்பால் அறக்கருணை செய்தருளல் வேண்டும். அவளைப் பற்றியுள்ள பசலைநோயை நீக்கி அதனிடத்து மறக்கருணையைக் காட்டுதல் வேண்டும் என்னும் கருத்தை குறிப்பால் நமக்கு நம்பி உணர்த்துகிறார்.

வன்பழியாளரை மாற்றுக:

நம்பி, அகத்துறைச் சார்ந்து பாடினாலும் வாழ்வியல் உண்மை ஒன்றைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றார். இக்கருத்துத் தாங்கிய பாடல், ‘தலைவலி இரங்கல் என்னும் துறைக்கண் அமைந்துள்ளது. இறைவன் திருநடனத்தைத் தலைமகள் கண்டாள். இதனால் அவன்மீது காதல் கொண்டாள். இதன் காரணமாக அவள் மேனிக் கண் பசலை உண்டாயிற்று. இந்நோய் தீருதற்கு இறைவனைத் தாம் குடியிருக்கும் வீதிக்கு எழுந்தருளுமாறு வேண்டுகின்றாள். அப்பாடல் பின்வருமாறு

“அம்பலத்து அருள்நடம் ஆடவேயும்

யாதுகொல் விளைவதென்று அஞ்சிநெஞ்சம்
உம்பர்கள் வன்பழி யாளர்முன்னே

ஊட்டினர் நஞ்சை என்று ஏயும் உய்யேன்
வன்பல படையுடைப் பூதஞ்சூழ

வானவர் கணங்களை மாற்றியாங்கே
என் பெரும் பயலமை தீரும் வண்ணம்
எழுந்தருளாய் எங்கள் வீதியூடே”

இறைவன், உயிர்களுக்கு அருளுதற் பொருட்டே அம்பலத்தில் ஆடுகின்றான் என்பதை அறிந்தும் தேவர்கள் பெருமானுக்கு நஞ்சை ஊட்டினர். இதனால் அவர்கள் வன்பழியாளர் ஆயினர். பெருமான் அருந்திய விடம், அவன் உடலிடத்தே தங்கி, அவனுக்கு ஏதேனும் தீங்கு இழைக்குமோ என்று தலைமகள் கவலையுறு கின்றாள். ஆதலால் நஞ்சை உண்ணச் செய்த தேவர்களை அருகில் வைத்துக் கொள்ளாமல் அவர்களை நீக்கி அந்த இடத்தில் தேவரீர் நம்பிக் கைக்குரிய பூத கணங்களை வைத்துக் கொள்

வீராக. இது தலைமகள் இறைவனிடம் செய்யும் விண்ணப்பமாகும்.

இப்பாடலின் கருத்து நம்மைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றது. தன்னலமிக்கவர்கள் எதையும் செய்யத் துணிவார்கள். அவர்களை அருகில் வைத்துக் கொள்ளுதல் கூடாது. அதற்கு மாறாக நமது நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களையே நாம் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும்படி செய்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்தை நாம் பெற முடிகின்றது. இது சமயத்துறைப் பாடலாயினும் இந்த வாழ்வியல் உண்மையை நமக்கு நம்பி குறிப்பால் உணர்த்து வதாகக் கொள்ளலாம்.

இப்பாடலின் மூன்றாம் அடிக்கண், “வானவர் கணங்களை மாற்றி” என்னும் தொடர் பயின்று வந்துள்ளது. இத்தொடருக்கு தேவர் கூட்டங்களை அங்கேயே அழித்து என தி. பட்டுச்சாமி ஓதுவார் பொழிப்புரை தந்துள்ளார். அவர் ‘மாற்றி’ என்னும் சொல்லுக்கு அழித்து எனப் பொருள் கொள்ளுகின்றார். ஆனால் க. வெள்ளை வாரணனார் இச் சொல்லுக்கு ‘உடனே விலக்கி விட்டு’ (அதாவது தேவர்களை உடனே விலக்கி விட்டு) எனப் பொருள்படுமாறு எழுதுகின்றார். திருமுறை ஆராய்ச்சியில் ஆழங்கால்பட்ட இவ் விருவருள் க. வெள்ளைவாரணனார் குறிக்கும் பொருளே ஏற்புடையதாகும். ஏன் எனில், பரம கருணை யாளனாகிய இறைவன் நஞ்சை உண்டது அவர்களைக் காத்தல் பொருட்டேயாகும். தேவர்கள் நஞ்சு காரணமாக மரணமடைய வாய்ப்பு இருந்த போதே இறைவன் அவர்களை அழிக்க விரும்பாமல் காத்தருள் புரிந்தான். இவ்வாறு இருக்கும் போது, அவர்கள் வன் பழியாளர்கள் என்பதை அறிந்த பின்னர் அவர்களை அழிப்பானா? அவ்வாறு அவன் செய்வா னாகில் அது அவனது கருணைக்கு இழுக கல்லவா? ஆதலால் க. வெள்ளைவாரணனாரின் கருத்து இங்கு சிறப்புடையதாகும். மேலும் செய்யுளின் தொடரமைப்பும் இக்கருத்தையே அரண்செய்கின்றது.

தாயினும் நல்லன்:

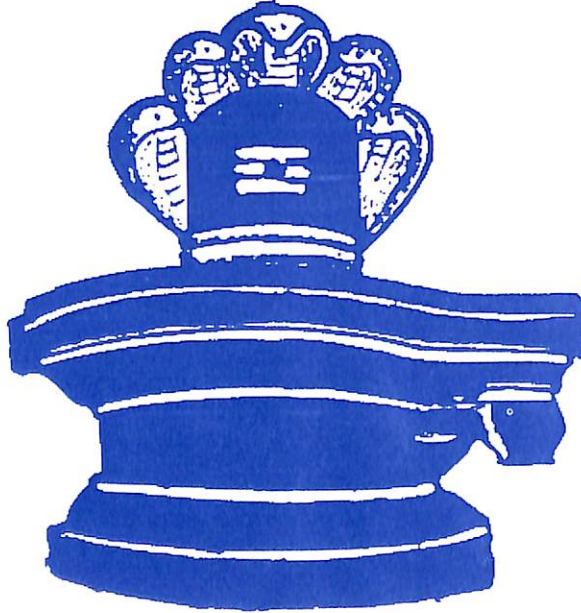
இறைவன், உயிர்களுக்கு தாயும் தந்தையுமாக விளங்குபவன் ஆவான். அவனே அனைத்து உறவுகளாகவும் அமைந்துள்ளான். இக்கருத்தை

அப்பரடிகளின் “அப்பன் நீ அம்மை நீ” எனத் தொடங்கும் திருத்தாண்டகப் பாடல் வழி அறியலாம். அருளாளர்கள் இறைவனின் அறக்கருணையை நினைந்து அவனைத் தாயாகவும் மறக்கருணையை நினைந்து அவனைத் தந்தையாகவும் போற்றுவர். திருவிசைப்பாவில் நம்பியும் இறைவனை தலை மகள் கூற்றாக “தாயினும் மிகநல்லை என்ற டைந்தேன்” என்று கூறுவதாக பாடியுள்ளார். இத்தொடரில் பயின்றுள்ள இன்உருபு இறைவனைத் தாயைக்காட்டிலும் தயை உள்ளவனாகக் காட்டுகின்றது. இங்கு “பால்நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்து” என்னும் மாணிக்க வாசகரின் கருத்து ஆட்சி நினைவுக்கு வருகின்றது. திருமூலர் இறைவனை “தாயினும் நல்லன் தாழ் சடையோனே” என்று போற்றுவதும் சிந்திக்கத் தக்கதாகும்.

தொண்டு நெறி:

இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோவில் களில் அலகிடும் பணியை முதன் முதலில் திருநாவுக்கரசர், திலகவதியாரிடமிருந்து பெற்றார்; உழவாரப் படையாளி எனப் பெயர் பெற்றார். திருக்கோவில்களில் தொழுகையும் தொண்டும் இணைந்து இருத்தல் வேண்டும் என்பது நாயன்மார் நோக்கமாகும். மாணிக்கவாசகரும் “எது எமைப் பணிகொளுமாறு” என இறைவனிடம் வினவுகின்றார். திருவிசைப்பா தலை மகளும் இறைவனிடம் இப்பணியை வேண்டுகின்றார் “அங்குள பணிபல செய்துநாளும் அருள்பெறின் அகலிடத்து இருக்கலாமே” எனும் தொடரே இதற்குச் சான்றாகும்.

இவ்வாறு நம்பி திருவிசைப்பா வழி நமக்கு நல்லமுதம் தருகின்றார்.

சேதிராயர்

(ஒன்பதாம் திருமுறை - திருவிசைப்பா)

முனைவர் மு. பழனியப்பன்

பன்னிரு திருமுறைகளில் இசைப்பா என்று இசையின் பெயரால் அழைக்கப் பெறும் திருமுறை திருவிசைப்பா ஆகும். இது ஒன்பதாம் திரு முறையின் ஒரு பகுதியாகும். இதனுடன் சேந்தனார் அருளிய திருப்பல்லாண்டும் இணைந்து இத் திருமுறை முழுமை பெறுகின்றது.

சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய சமயக்குரவர்களின் பாடல் தொகுப்பு களுக்கு அடுத்தநிலையில் திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு அமைக்கப் பெற்றிருப்பதன் வழியாக இத்திரு முறையின் பெருமையை உணர்ந்து கொள்ள இயலும்.

இந்த ஒன்பதாம் திருமுறை - திருமாளிகைத் தேவர், சேந்தனார், கருவூர்த்தேவர், பூந்துருத்தி நம்பிகாட நம்பி, கண்டராதித்தர், வேணாட்டடிகள், திருவாலியமுதனார், புருடோத்தமர், சேதிராயர் ஆகிய ஒன்பது அருளாளர்களால் பாடப்பெற்றதாகும். ஒன்பது அருளாளர்கள் ஒன்பதாம் திருமுறை என்ற எண் பொருத்தம் கருதியும் இத் தொகுப்பு இவ்வரிசையில் வைக்கப் பெற்றிருக்கலாம்.

மேலும் காந்தாரம், புறநீர்மை, நட்ராகம், இந்தளம், பஞ்சமம் ஆகிய தேவாரப்பண்களே இத்திருமுறையிலும் கையாளப் பெற்றுள்ளன. இத்திருமுறையில் சாளரபாணி என்ற பண் மட்டும் புதிதாய்ப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இத்தொகுப்பில் 301 பாடல்கள் அடங்கிய 29 பதிகங்கள் உள்ளன. திருவிசைப்பாவின் நிறைவுப் பதிகமாக அமைவது சேதிராயர் அருளிய 'சேலுலாம்' எனத் தொடங்கும் பதிகமாகும். இப்பதிகம், தில்லைக் கோயில் இறைவனைப் போற்றிப் பாடுவதாக உள்ளது. இப்பதிகம் திருவிசைப்பாவின் 'திருக்கடைக்காப்புப்பதிகம்' என்ற பெருமைக்கும் உரியதுமாகும்.

இப்பதிகம் பத்துப்பாடல்களைக் கொண்டது. அந்தாதி யாப்புடையது; நான்கடிகள் கொண்ட

இப்பதிகப் பாடல்கள் இறுதியடியில் ஒரு சீர் குறைந்து வருமாறு பாடப்பெற்றுள்ளன; இவ்வமைப்பு இசைப் பாடலுக்கு உரியது என்பர் இசை வல்லுநர்கள்.

இக்கட்டுரை இப்பதிகத்தை அருளிய சேதிராயர் குறித்தும், அவரின் அருட்பதிகச் சிறப்பு குறித்தும் ஆராய்வதாக உள்ளது.

சேதிராயர்

“ஏயு மாறு எழில் சேதிபர் கோன் தில்லை நாயனாரை நயந்துரை செய்தன்”

என்ற அடிகள் பதிகத்தின் பத்தாம் பாடலில் இடம்பெறுகின்றன. இங்கு சேதிராயர் 'சேதிபர் கோன்' என்ற விளிக்கப் பெற்றுள்ளார். இதன் வழியாக இவர் அரசர் என்பது தெளிவாகின்றது. 'சேதி' என்பது குலப்பெயர் ஆகும்.

“முதற்குலோத்துங்கன் (1070-1120) காலத்தில்(லும்) இராசராசசேதிராயன், இராஜேந்திர மலையமான் என்று பட்டம் தரித்தவர்கள் திருக்கோவிலூர், கிளியூர் ஆகிய நகரங்களைத் தலைநகராகக் கொண்டு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். இதனால் 11-12 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சேதிராயர் குறுநிலமன்னராய்ச் சோழரின் கீழ் வாழ்ந்தமை தெளியப்படும். இவர்களுள் திருவிசைப்பாப் பாடிய வரும் ஒருவர்” (மு. அருணாசலம், திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு பாவும் பயின்ற நிலையும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1974, ப. 126-127) என்ற குறிப்பின்படி சேதிராயரின் மரபுவழி பெறப்படும்.

திருக்கோவிலூரில் வாழ்ந்த மெய்ப்பொருள் நாயனாரும் சேதிநாட்டைச் சார்ந்தவர் என்ற பெரியபுராணக் குறிப்பு இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

மேற்கண்டவற்றின் வழியாகச் சேதிராயர் திருக்கோவிலூர் நகரைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு, சோழமன்னர்களின் ஆளுகைக்கு

உட்பட்டு குறுநிலமன்னராக அரசாண்டவர் என்பது பெறப்படுகின்றது. இச்சோதியார் சைவ சமயம் சார்ந்து, தில்லைப் பதியை வணங்கி, திருமுறை தந்த பெருமைக்குரியவரும் ஆகின்றார்.

சேதிராயரின் பக்திச் சிறப்பு

இவர் தில்லையுள் உள்ள பெருமானைப் பதிகப் பாடல்தோறும் போற்றிப் பரவுகின்றார். அவ்வாறு போற்றிப் பரவும் தில்லைச் செய்தி களைத் தொகுத்துக் காணுகையில், பொது முடிவுகள் சிலவற்றைப் பெறமுடிகின்றது.

- “சேலுலாம் வயல் தில்லை உளீ” (1)
- “சேணு தற்பொலி தில்லையுளீ” (2)
- “சீரியல் தில்லையாய்ச் சிவனே” (3)
- “செம்மலோர் பயில் தில்லை உளீ” (4)
- “செயலுற்றார் மதில் தில்லை உளீ” (5)
- “தில்லை வாதித்தீரு என் மடக் கொடியை” (6)
- “சிறைவண்டார் பொழில் தில்லையுளீ” (8)
- “தென்றலார் பொழில் தில்லையுளீ” (9)
- “தில்லை நாயனார்” (10)

இவ்வாறு தில்லையைப் பாடல்தோறும் விளிப்பதன் மூலம் இவர் தில்லையின் மீது கொண்டுள்ள பக்தியை உணரமுடிகின்றது.

தில்லை நகரின் நிலப்பெருமை, நிலத் துள்ளோர் பெருமை, ஈசன் பெருமை ஆகிய மூன்று நிலைகளில் இவர் தில்லையைப் பெருமை படக் கண்டுள்ளார்.

‘கெண்டை மீன்கள் வாழும் வயல்கள் கொண்டது தில்லை (1), சிறகுகளை அசைத்துத் தேன் உண்ணும் வண்டுகள் நிறைந்த பூங்காக்களை உடையது தில்லை (8), தென்றல் உலாவும் சோலை களை உடையது தில்லை (9)’ ஆகிய பகுதிகள் தில்லையின் நிலவளத்தைக் கூறுவன.

‘வான் முகட்டைத் தொடும் அளவிற்கு மதில் களை உடையது தில்லை (2), நுட்பமான வேலைப்பாடுகள் அமைந்த மாளிகைகளை உடையது தில்லை (5)’ என்பன தில்லைநகரின் அமைப்பை/அழகைக் கூறுவன.

‘பெருமை உடைய சான்றோர்கள் பயில்கின்ற இடம் தில்லை (4), மிக்க சிறப்புடைய தில்லை (6)’

என்பன - தில்லையில் வாழ்பவரைக் குறிக்கும் அடிகள் ஆகும்.

‘தில்லை வாதித்தீர் (6), தில்லைநாயனார் (10)’ ஆகியன தில்லையில் வீற்றிருக்கும் எம்பெருமானைக் குறித்த பகுதிகளாகும்.

நிலங்களின் அமைப்பு, நகர அமைப்பு, நகர மாந்தர் திறம், நகரத்துள்ள சிவன் திறம் ஆகியன வற்றை ஒரு வழிப்போக்கர் முதன் முதலாகத் தில்லையை ஆர்வம் கொண்டு காணும் நிலையில் சேதிராயர் கண்டு பாடியுள்ளார்.

சேதிராயர் தில்லைப்பதியைக் காணும் விருப்பம் கொண்டு தன் நகரமான திருக் கோவலூர் விட்டுக் கிளம்பியிருக்க வேண்டும். முதன்முதலாகத் திருக்கோவலூர் விட்டு தில்லைப் பதிக்கு மன்னர் குலத்தவரான சேதிராயர் எழுந்தருளிய சூழலில், அதற்கான அனுமதியை அப்பகுதி மன்னரிடம் பெற்றபின் தில்லைக்குள் நுழைந்திருக்க வேண்டும்.

அவ்வாறு நுழைந்த இவர் அரசர் என்பதால் தில்லை நகர அமைப்பை, மாந்தர் நிலையைக் கண்டு வியந்திருக்க வேண்டும். அதன் வெளிப்பாடுதான் இப்பதிகம் என்பது மேற்கண்ட தில்லை வருணனைகள் வாயிலாக வெளிப்படுகின்றது.

பாடலின் கூற்று

இப்பத்துப் பாடல்களும் செவிலி கூறுவனவாக அருளப்பெற்றுள்ளன. அகப்பாடல் மரபில் தலைவியின் காதல் வருத்தம் கண்ட தோழி - செவிலிக்கும், செவிலி - நற்றாய்க்கும் தலைவியின் காதலை மொழிவது அறத்தொடு நின்றல் என்னும் துறையாக கொள்ளப்படுகின்றது. அத்துறையில் இப்பாடல்கள் பாடப்பெற்றுள்ளன.

தோழி செவிலிக்கும், செவிலி நற்றாய்க்கும் அறத்தொடு நிற்கும் இம்முறை இப்பதிகத்துள் சற்று மாறுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

தலைவியின் வருத்தத்தைக் கண்ட செவிலி தானாக முயன்று அவள் காதலையும், அவளின் காதலனையும் அறிந்து கொள்கிறாள். அறிந்த அவள் நற்றாயிடம் சென்று அறத்தொடு நிற்காமல், காதலைத் தந்த தலைவனிடமே சென்று திருமணம் செய்து கொள்ளக் கூறி வரைவு (திருமணம்) கடாவுகிறாள்.

வரைவு கடாதல் என்னும் தோழியின் செயலை இங்குச் செவிலித்தாய் செய்கிறாள். நற்றாயிடம் அறத்தொடு நிற்க வேண்டிய செவிலித்தாய், அவ்வாறு நிற்காமல் காதலனிடம் சென்று கூறுவதாக - இப்பதிகத்துள் மாற்றமடையச் செய்திருப்பதன் நோக்கம் என்ன? என்று வினா எழுப்பினால்: 'சிவனே உயிர்களுக்கு நற்றாய் போன்றவன்: அவனே உயிர்களை ஈடேற்றுவான்' என்ற பதில் கிட்டும்.

எனவே தலைவனாகவும், நற்றாயாகவும் - இங்கு உயிர்களுக்கும், ஆன்மாக்களுக்குத் தில்லைச் சிவன் விளங்கும் காரணத்தால் சேதிராயாரால் படைக்கப்பெற்ற செவிலி - இறைவனான தலை வனிடம்/ நற்றாயிடம் தன் மகளின் (ஆன்மாவின்) குறையை நேர்கிறாள். சேதிராயர் செவிலியாக விளங்கி இங்கு உயிர்களை உய்விக்கும் வண்ணமாக இப்பதிகம் பாடப் பெற்றுள்ளது என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

தலைவன் / நற்றாய் - தில்லைச் சிவன்
செவிலி - சேதிராயர்
தலைவி - உலக உயிர்கள் (ஆன்மா)

இவ்வாறு அகத்துறையில் இப்பதிகம் அமைந்து சிறக்கின்றது.

தலைவியின் வருத்தம்

“தலைவி காதல் மயக்கம் பெற்றுள்ளாள்(1), நாணம் உற்றாள்(2), அழுகிறாள் (3), விம்மி விம்மியே வெய்து உயிர்த்து ஆளெனா உம்மையே நினைந்து ஏத்தும் (4), ஒன்றும் ஆகிலள் (4), அயர்வுற்றாள்(5), அஞ்சலி கூப்பினாள் (5), அந்தோ! என்னை உய்யச் செய்ய கொன்றை மாலை தந்து அருள்வாய் (5), மையலுற்றாள்(6), கிளியோடு பேசுவாள்(6), 'என்று முடியும் நீர் செய்த மயக்கம்' என அரற்றுவாள்! (7), என்னை வாதை செய்யேல் (8), உம்பொருட்டால் ஒன்றும் ஆகிலன் (9)' ஆகிய பகுதிகள் தலைவியின் வருத்தம் கூறும் பகுதிகளாக இப்பதிகத்தில் விளங்குகின்றன.

இப்பகுதிகள் தலைவிக்கு உரியன போல் தோன்றினும் ஒவ்வொரு உயிரும் ஆண்டவனை அடைய - படும் துயரங்கள் ஆகும். விம்மி விம்மி அழுதல், அஞ்சல் செய்தல், மயக்கம் பெறல்

ஆகியன ஆன்மாவிற்கே உரியன. இதன் மூலம் ஆன்மாவிற்கான குறியீடாக இங்கு தலைவி காட்டப்பெற்றுள்ளாள் என்பது தெளிவாகின்றது.

அகத்துள் புறம்.

அகச்சுவைப்பாடலான இப்பதிகத்துள் ஆண்டவனின் புறச் செயல்கள் காட்டப்பெற்றுள்ளன. இதன் மூலம் அகமும் புறமும் நிறைந்த அழகு மிகு பாக்களாக இப்பதிகப்பாடல்கள் விளங்குகின்றன. ஆண்டவனின் வீரச் செயல்கள் பின்வருமாறு.

1. “வேலையார்விடம் உண்டுகந்தீர் (1)
- (ஆலகாலவிடம் அருந்துதல்)
2. மால்கரி ஈருரித்தெழு போர்வையினீர் (3)
- (யானையின் தோலைப் போர்த்தல்)
3. சேதித்தீர் சிரம் நான்முகனை (6)
- (பிரம்மாவின் தலை ஒன்றைக் கொய்தல்)
4. பகைத்தார் புரம் இரிய செஞ்சீலைக் கால் வளைத்தீர் (7)
- (திரிபுரம் அழிக்க மேருவை வில்லாக்கி நாணேற்றல்)
5. பன்றிப்பின் ஏகிய மறவனே (6)
- (அர்ச்சுனுக்குப் பாசபதமருள் பன்றியின் பின் ஏகுதல்)
6. அருக்கனைப் பல்லிறுத்து (9)
- சூரியனின் பல்லை அறுத்தல்
7. ஆனையைக் கொன்று (9)
- தாருகவன முனிவர்களின் யானையைக் கொல்லல்.
8. காலனைக் கோளிழைத்தீர் (9)
- மார்க்கண்டேயனுக்காக யமனை உதைத்தல்.”

ஆகிய சிவபெருமானின் அட்ட வீரட்ட செயல்களும் இங்கு எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளன. அகப்பாடலுள் புறச்செய்திகள் கலந்து வருவதிலும் ஓர் அழகு உள்ளது என்பதை இப்பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

சிவபெருமானின் திருநாமங்கள்

தில்லைப்பதியில் விளங்கும் பெருமானை அழைத்த சேதிராயர், பொதுவாகவும் அவனது திருநாமங்களைப் பதிகப் பாடல்களில் தந்துள்ளார்.

மாதோர் கூறன் (6)

வண்டார் கொன்றை மார்பன் (6)

அறவன் (8)

மறவன் (8)

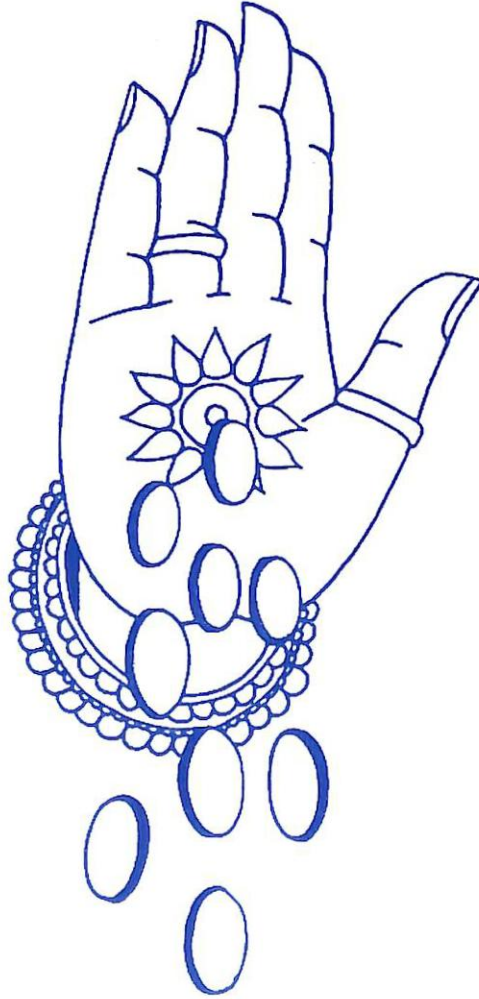
ஆகிய பெயர்கள் சேதிராயரால் சிவபெருமானுக்குத் தரப்பெற்ற பெயர்களாகும். இவற்றைத் தலைவி கூறுவதாகச் சேதிராயர் படைத்துள்ளார்.

இவ்வாறு இப்பதிகம் அகத்துள் புறத்தையும், அகத்துள் பக்தியையும் கலந்து தந்து சிறப்பதாய் உள்ளது. மேலும் இப்பதிகத்தின்வழி இதனை

அருளிய சேதிராயர் காதலாகி, கசிந்து கண்ணீர் மல்கிச் சிவனிடம் பக்தி செலுத்தும் அன்பர் என்பதும் தெளிவாக்கின்றது.

அவரின் ஓர் அருட்பாலுடன் இக்கட்டுரை நிறைவு செய்வது பொருத்தமாகும்.

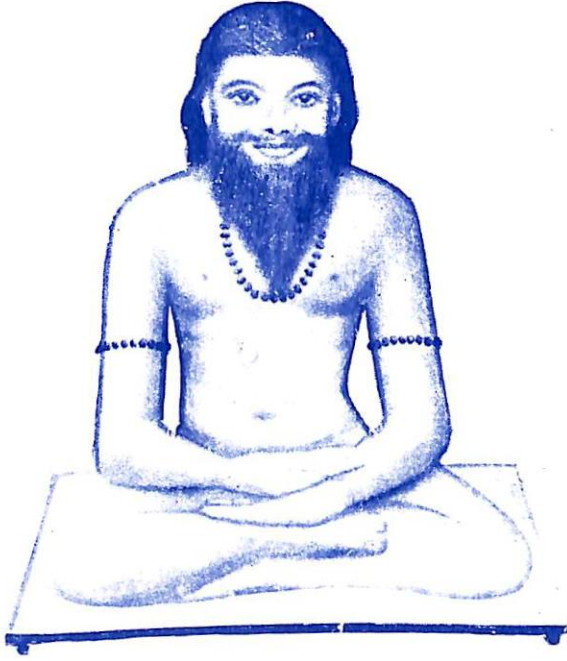
“அறவனே! அன்று பன்றிப் பின்னகிய
மறவனே! எனை வாதைசெய் யேல்எனும்
சிறைவண் டார்பொழில் தில்லையு ளீர் எனும்
பிறைகு லாம்நுதற் பெய்வளையே.” (பா-9)

திருமூலர்

(பத்தாம் திருமுறை - திருமந்திரம்)

முனைவர் சுப. அண்ணாமலை

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள் பத்தாவதாகிய திருமந்திரத்தை அருளியவர் திருமூலர். இத்திருமுறை திருமந்திரமாலை எனவும், தமிழ் மூவாயிரம் எனவும் வழங்கும். அறுபான் மும்மை நாயன்மாருள் ஒருவராகிய திருமூலரின் வரலாறு, பெரியபுராணத்திலும், திருமந்திரப் பாயிரத்திலும் கூறப்படுகின்றது. அதன் சுருக்கம் வருமாறு.

கயிலை மலையில் நந்தியம் பெருமானிடம் உபதேசம் பெற்ற சிவயோகி ஒருவர் தென்றிசை நோக்கி வந்து, சாத்தனூர் என்னும் ஊரில் பசுக்களை மேய்த்த மூலன் என்பவன் இறந்து விழுந்ததையும், பசுக்கள் வருந்தியதையும் கண்டு, அவற்றின் துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு, தாம் முன்பே பெற்றிருந்த ஒரு சித்தியினால், மூலனின் உடலில் புகுந்து, தம் உடம்பைப் பாதுகாப்பான ஓரிடத்தில் வைத்தபின், பசுக்களில் கண்ணீரை மாற்றி, அவற்றின் வீடுகளில் சேர்த்து, மூலனது மனைக்குச் செல்லாது, பொதுமடத்தில் வீற்றிருந்தார். ஊர்ச் சான்றோர் அவரது நிலையைக் கண்டு, மூலனின் மனைவிக்கு ஆறுதல் கூறினர். சிவயோகி தாம் வைத்த உடம்பைக் காணாமல், அது மறைந்தமை திருவருட் குறிப்பு எனத் தெளிந்து, திருவாவடு துறை சென்று, ஓர் அரசமர நிழலில் நெடுங்காலம் யோகமிருந்து, தாம் பெற்ற சிவானந்தத்தை, இவ்வுலக மாந்தரும் பெறுமாறு திருமந்திரத்தை அருளிச் செய்தார்.

அவர் முன்னர் நந்தியம்பெருமானிடம் தீக்கை பெற்றபொழுது, 'சதாசிவன்' எனத் தீக்கைப் பெயர் பெற்றமைக்கு ஏற்ப, திருமந்திரமும் 'சதாசிவாகமம்' என வழங்கத் திருவருள் பெற்றார் என்று, இந்நூற் பாயிரம் கூறும். "செப்பும் சதாசிவம் என்னுமிப் பேர்பெற்றும், அப்படி நல்கும் அருள்நந்தி தாள் பெற்றும்" (பாயி - வரலாறு, 2). சிவாகமங்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான் கையும் கூறுதல் போல் திருமந்திரமும் கூறுகின்ற தெனினும், யோகமும் ஞானமும் பற்றி விரிவாகப் பேசுகின்றது. சைவ சித்தாந்தக்

கருத்துக்களை முதலில் எடுத்துக் கூறிய நூல் திருமந்திரமே. சைவ சித்தாந்தமே. சைவ சித்தாந்தம் என்ற சொல்லாட்சியையும், இத்தத்துவம் சொற்கள் மிகப் பலவற்றையும் இந்நூல் முதன் முதலாக எடுத்தாள்கின்றது.

திருமூலரின் காலம் தேவார ஆசிரியன் - மார்க்கு முந்தியது. ஏறத்தாழ கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டாகக் கருதப்படலாம். இனி, அந்நூல் யோகம் பற்றிக் கூறும் கருத்துகள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

விவேகானந்தர் ஞானிகளை எல்லாம் கேட்ட வினா, “கடவுளைக்கண்டிருக்கிறீர்களா?” என்பதே, ஸ்ரீ. இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சரிடமும் இதை வினவினார். அவர் கூறினார், “உன்னை பார்ப்பதைவிடத் தெளிவாகக் கண்டிருக்கிறேன்” என்று பின்னாளில் விவேகானந்தர் கூறினார்: “அவர் (பரமஹம்சர்) கற்பனையில் பேசவில்லை. இறையனுபூதி பெற்று, அந்த அனுபவத்திலேயே பேசுகிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்” என்று.

பிற பொருள்களைக் காண்பதும் உணர்வதும் போல், இறைவனைக் காண்பதோ, உணர்வதோ முடியாது. ஏனெனில், அவன் தன் ஐந்தொழில் கருள், தீரோபவம் என்பதனால், தன்னைக் காணாதவாறு நம் அறிவை மறைக்கின்றன. ஏன் அவ்வாறு செய்கிறான்? கண்புரை நோயால் (Cataract) கண்ணொளி மறைப்புண்ட நோயாளிக்கு, மருத்துவர் அறுவை நடத்தி, கண்ணை மறைத்துக் கட்டுப் போடுகின்றனர். சில நாள் கழித்துக் கட்டை அவிழ்க்கும்போது, கண், பிழைப்பு முழுதும் நீங்கிக் காணும் நிலையைப் பெறுகிறது. புரைநோயின் மறைப்பு வலிமை நீங்குவதற்கு, மற்றொரு மறைப்பு!

அதுபோல், நமது (ஆன்மாவின்) அறிவை மறைத்துக் கொண்டு நிற்கும் ஆணவ மலத்தினை நீக்கி, ஆன்மாவைத் தூயதாக்க இறைவன் கருணை நோக்கம் கொண்டு, அதற்கு (நமக்கு) உடம்பைப் படைத்துக் கொடுத்து, வினைகளை அனுபவிக்கச் செய்வதன் மூலம், ஆணவமலத்தின் வலிமை குறையுமாறு செய்வான். தனது தீரோபவத்தால், நமது அறிவை மறைத்தும், இக் காரியத்தைச் செய்வான். அவன் இவ்வாறு மறைப் பதில் வேடிக்கை என்ன தெரியுமா? திருமூலர் சொல்கின்றார்:

உள்ளத்து ஒருவனை உள்ளுறு சோதியை
உள்ளம்விட்டு ஓரடி நீங்கா ஒருவனை

உள்ளமும் தானும் உடனே இருக்கினும்
உள்ளம் அவனை உருஅறி யாதே

(2ஆம் தந். திரோபவம், 1)

யாரையும் விட, நமக்கு இறைவன் மிக்க நெருக்கமாக உள்ளவன் என்பதைக் கூறும் போதே, “உள் உறு சோதி” யாக அவன் இருக்கின்றான் எனக் குறிப்பிட்டு, ‘உயிரனுபவமாக - அனுபூதியாக’ அவனை உணர வேண்டும் என்று தெளிவுபடுத்துகிறார். இந்த அனுபூதி யோகநெறி நிற்போர்க்கு வாய்க்கும் என்பதை, நூலில், அட்டாங்க யோகம் பற்றிய பகுதியிலும், பிற பகுதிகளிலும் விரிவாகக் கூறுகின்றனர். இங்கு, உள் என்பது உள்ளம். அது ஆன்மாவைக் குறிக்கும். ஆன்மா சோதியாக இறைவனைக் காண்பது, அது தத்துவங்களை விட்டுத் தனியே இருக்கும்போது ஆகும். இவ்வனுபவம் முதிர்ந்தால், இறைவன் தத்துவங்களுள் ஒன்றான மனத்தாலும் எட்டக் கூடியவனாவான். இதனைத் திருமூலர், மனம் என்ற பொருளில் ‘உள்ளம்’ என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தி, “உள்ளத்து ஒருவனை” என்றார். அவனைச் சிந்தித்தல் அருமையும். அதுவே அருள் நிலையில் எளிமையாதலும் பற்றித் திருநாவுக்கரசர், “சிந்திப்பரியன; சிந்திப்பவர்க்குச் சிறந்து செந்தேன் முந்திப் பொழிவன.... ஐயாறன் அடித்தலமே” என்று பாடுகின்றார்.

இனி, இறைவன் எல்லாப் பொருளிலும் போல, ஆன்மாவோடு பிரிவின்றி, ‘அது அதுவாய்’ விளங்குகின்றான் என்பதை அடுத்த அடியில் திருமூலர் கூறினார். அதனை ஆன்மா உணர்வதும் அனுபூதியிலேயே ஆகும்.

உயிர் வாழ்வதற்கு மூச்சு இன்றியமையாதது, அது உடம்பில் உள்ள திசுக்களை (Tissues) வெந்தழியச் செய்கின்றது என்றும், அதன் இறுதி விளைவு இறப்பு என்றும் யோக நூல்கூறும். அதனை ‘வேகாத மூச்சு’ ஆக்க வேண்டும் (வேகாக்கால்) என்பர். யோக உபாயம் அறியாதோரே உடம்பை வெந்தொழியும் கலம் என்று கூறுவர். திருமூலர் பிரணவயோகம் அல்லது பஞ்சாக்கர யோகம் பயின்றால் மூச்சு ‘வேகாக்கால்’ ஆகும் என்கின்றார்.

வேங்கட நாதனை வேதாந்தக் கூத்தனை
வேங்கடத் துள்ளே விளையாடும் நந்தியை
வேங்கடம் என்றே விரகுஅறி யாதவர்
தாங்கவல் லார்உயிர் தாம்அறி யாரே.

(1ஆம் தந். உயிர்நிலையாமை, 4)

நந்தி ஆகிய சிவபெருமான் மகாசங்கார காலத்தில் பெருமயானத்தில் (வேம் கடம் - அனைத்தும் எரியும் மயானம்) கூத்தாடுபவன். பஞ்சாக்கர நடனம் புரிபவன் (வேதாந்தம் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரம்) வெந்தொழியும் இயல்புடையதாகிய உடம்பை அருட்சத்தியால் குளிர்வித்து, அதில் நடமாடுவான். இதற்குரிய யோக உபாயம் அறியாதோர், உடம்பை, 'இறப்பெய்தி எரியுணப்படுவது' என்பர். உடம்பில் உயிரை நிரை நிறுத்தித் தாங்கவல்லான் ஆகிய, உயிர்க்கும் உயிரையை இறைவனை அவர் அறியார் என்பது இப்பாடலின் கருத்து.

இடகலை, பிங்கலை ஆகிய நாடிகளில் மாறி மாறி இயங்கும் மூச்சைச் சுழுமுனையில் செலுத்த வேண்டும். பிரணவம் அல்லது திருவைந் தெழுத்தைத் தியானித்துக் குண்டலினிசத்தியை எழுப்ப வேண்டும். அது மூலக்கனலை மூட்டும். அதனை ஆதாரங்கள் வழியே, நெற்றியில் ஆக்ஞை என்னும் ஆதாரத்திற்கு ஏற்றினால், அங்கு அது குளிரும். மூச்சும் குளிரும், இதனால் உடம்பின் திசுக்கள் வேகமாட்டா. அதனால் அது 'வேகாக்கால்' ஆகும். உடம்பு நெடுங்காலம் இருக்கும்.

மூலக்கனல் என்பதையும், அது குளிர் தலையும் இப்பாடலில் வெளிப்படையாக்க கூறா விடினும், திருமூலர் இதில் கூறும் குறிப்பு மொழிகள் கொண்டு, இத்துணையும் விளக்கினோம் இனி, இவற்றை அவர் வெளிப்படையாகவே, அட்டாங்க யோகப் பகுதியில், தியானம் பற்றிய பிரிவில் கூறுகின்றார். அதனைக் காட்டுதல், நம் விளக்கத்திற்கு அரண் செய்யும். அப்பாடலில் யோக அனுபூதி பற்றி மேலும் சில செய்திகளையும், சைவ சித்தாந்த உண்மைக்கு நடைமுறையனுபவமாக (Practical experience) அவை விளங்குவதையும் கூறுகின்றார்.

**உதிக்கின்ற ஆறினும் உள்அங்க ஐந்தும்
துதிக்கின்ற தேசுடைத் தூங்கிருள் நீங்கி
அதிக்கின்ற ஐவருள் நாதம் ஒடுங்கக்
கதிக்கொன்றை ஈசன் கழல்சேர லாமே**

என்பது அப்பாடல். ஆறு என்பது, ஆறு ஆதாரம். மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை, ஐவர் மாயோன், உருத்திரன், சதாசிவன், விந்து (மூர்த்தி), நாத (மூர்த்தி)

தியானத்தில், குண்டலினி சத்தியால் ஆறு ஆதாரங்களும் கிளர்ச்சி பெறுதலை, 'உதிக்கின்ற

ஆறினும்'' என்றார். அவ் ஆறனுள், "ஐந்தில் அங்கி" (நெருப்பு) எனவே, முதல் ஐந்து ஆதாரங்களில் மூலக்கனலாகவே இருந்தது, ஆக்ஞையில் குளிரும் எனக் குறித்தார். அங்கு சோதி தோன்றுதலை, "தூங்கு இருள் நீங்கி, துதிக்கின்ற தேசு (ஒளி) உடையதாக அந்தக் (குளிர்ந்த) மூலக்கனல் விளங்கும் என்றார்.

இதன் விளக்கம் யாது? ஆக்ஞையில் ஆன்மா சாக்கிர (விழிப்பு) நிலையில் உள்ளது. அதன் அறிவில் இப்பொழுது அருட்சத்தி கலத்தலால் ஒளி தோன்றிட, அங்கு உயிராற்றலைக் (மூலக்கனலை) கொண்டு வந்து சேர்த்த குண்டலிசக்தி விலகுகின்றது. அது ஒளியே ஆயினும், அருளொளியை நோக்க, 'இருள்' எனப்பட்டது. அருள் ஒளி, யோகப் பயிற்சி நன்னெறியில் முதிர்ந்து சிவானுபவத்தைப் பெறுவிக்கும்.

இதனைச் சைவ சித்தாந்தம் எவ்வாறு கூறும் என்பதைத் திருமூலர் மேற்பாடலின் பின்னிரண்டடிகளில் கூறுகின்றார். சிவநிலை அடைய (சிவானுபவம் பெற) விரும்புவோர் தத்துவங்களை விட்டு நீங்கித் தவம் முயல வேண்டும். தத்துவங்கள் பூதம் முதல் நாதம் வரை 36, இவற்றுள், இறுதியில் உள்ளவை, சிவதத்துவங்கள் ஐந்து. இவை ஒன்பது நிலைகளாகக் கூறப்படும். அவற்றுள் 'அதிக்கின்ற ஐவர்'' என்பவர், மேலான ஐவர் அவர்கள் மாயோன், உருத்திரன், சதா சிவன், விந்து மூர்த்தி, நாதமூர்த்தி என் போராவார். இவருள், நாதமூர்த்தி பரசிவத்தில் ஒடுங்கினால், ஆன்மா சிவானுபவம் பெறும். (தத்துவங்கள் மாயையில் ஒடுங்க, மாயை சிவத்தில் ஒடுங்கும்.) அதாவது, ஆன்மா அருவமான நாதமூர்த்தியும் சிவம் அல்லர் என உணர்ந்து, மேலும் தவம் செய்ய வேண்டும். தவம் கைகூடினால், சிவநிலை எய்தலாம்.

இதுகூரை கூறியவற்றால், திரோபவம் என்னும் இறைவனது செயல் பற்றியும், அதை மாற்றி அவன் ஆன்மாவுக்கு அனுக்கிரகம் செய்யும் பொழுது அதற்கு முதலில் அதைப் பற்றி அறிவிக்கும் நிலையில் ஆன்மாவுக்குச் சுய அறிவு அளிக்கும் நிலையில் யோகநெறியாளர்க்கு இறைவன், அவர் தம் நெற்றிப் பகுதியில் சோதியாக நின்று, அவரது உள்ளுணர்விற்குக் காட்சியளிப்பான் என்பதையும் திருமூலர் பாடல்களைக் கொண்டு ஒருவாறு அறிந்தோம்.

திருவாலவாயுடையார்

(பதினோராம் திருமுறை - திருமுகப்பாசரம்)

சுகி. சிவம்

இது திருவாலவாயுடையாராகிய, சோம சுந்தரக் கடவுளால், எழுதப் பெற்ற கவிதைக் கடிதம். இதனைச் சீட்டுக்கவி என்பார்கள். இக்கவிதைக் கடிதம் சிவபெருமானால் எழுதப் பட்டதால் இது, 'திருமுகம்' எனப்பட்டது. அரசர்கள் மற்றும் தகுதியில் பெரியோர் எழுதும் கடிதங்களைத் திருமுகம் என்பது வழக்கம். திருமுகப் பாசரம் = கடிதக் கவிதை.

இப்பாடல் பாணபத்திரர் என்ற மதுரைநகர்ப் பாடகர்க்குப் பொருளுதவிபுரியுமாறு சேர மானிடம் விண்ணப்பித்து எழுதப் பெற்ற சீட்டுக்கவி, "பாணபத்திரே! உம்மைப் போலவே என்பால் அன்புவைத்த சேரமானிடம் உமக்கு உதவி புரியுமாறு முடங்கல் நல்குகிறேன்" என்று சிவ பெருமான் இப்பாசரத்தை அருளினார் என்பது திருவிளையாடல்புராணக் கருத்து. பெரிய புராணத்தில் கழற்றறிவார் நாயனார் வரலாற்றில் சேரமான் சிவபெருமானின் பாதச்சிலம்பொலி கேட்கும் வகையில் வழிபாடு செய்தார் எனவும், அவர் இரவலர்க்கும், வறியோர் யாவராயினும் அவர்க்கும் செம் பொன்னை மழை எனப் பொழிந்து கொடை புரிவார் எனவும் கூறப்படுகிறது. சேர மானின் கொடைச்சிறப்பால் மகிழ்ந்த சிவ பெருமான், மதுரையில் சோமசுந்தரக் கடவுளாக விளங்கிய போது, பாணபத்திரர் என்ற இசைப்புலவர் கனவில் தோன்றி சேரமானிடம் பெருஞ்செல்வம் நல்குமாறு திருமுகம் வரைவதாகக்கூறி அவ்வாறே அனுப்பினார். இதனை-

“இன்னவண்ணம் இவர் ஒழுக எழில் கொள்
பாண்டி நன்னாட்டு
மன்னும் மதுரைத் திருவாலவாயில் இறைவர்
வரும் அன்பால்
மன்னும் இசைப்பாடலின் பரவும் பாணனார்
பத்தினார்க்கு
நன்மை நீடு பெருஞ்செல்வம் நல்க வேண்டி
அருள்புரிவார்”

“இரவு கனவில் எழுந்தருளி என்பால் அன்பால்
எப்பொழுதும்

பரவுசேரன் தனக்கு, உனக்குப்
பைம்பொன்காணம் பட்டாடை

விரவுகதிர் செய் நவமணிப் பூண் வேண்டிற்று
எல்லாம் குறைவின்றி
தர நாம் ஓலை தருகின்றோம்! தாழாது ஏகி
வருக” என்று

அதிர்கழல் உதியர் வேந்தர்க்கு அருள் செய்த
பெருமையாலே
'எதிரில் செல்வத் துக்கேற்ற இருநிதி கொடுக்க'
என்று
'மதிமலி புரிசை' என்னும் வாசகம் வரைந்த
வாய்மைக்
கதிர் ஒளி விரிந்த தோட்டுத் திருமுகம்
கொடுத்தார்காண!

என்ற பாடல்கள் குறிக்கின்றன.

“அதனைப் பணிவுடன் பெற்றுக் கொண்டு சேர நாட்டுக்கு வந்த பாணபத்திரரை சேரமான் பலகாலும் பாதம் பணிந்து வணங்கி வரவேற்றார். அவர் கொடுத்த திருமுகத்தைத் தலைமேல் வைத்து ஆடிப்பாடி, கண்ணீர் பெருக, “பெருமானின் திருவருள் இதுவோ?” என்று மீண்டும் வணங்கினார். அத்திருமுகத்தை அன்புடன் மீண்டும் மீண்டும் பலமுறை படித்து இறைவனின் அருளைப் போற்றினார். அந்தப் பாசரத்துக்குப் படிஎடுத்து அமைச்சருக்கு அனுப்பினார். தம் நாட்டுக் கருவூலத்தலுள்ள உயர்ந்த பொன்மணி, ஆபரணம் நிறைந்த நிதிக் குவியல்கள் அனைத்தையும் தலைச் சுமைகளாகப் பற்பல பணி யாளர்கள் மூலம் எடுத்துக் கொண்டு சேரமான் தாமே மதுரைக்கு வந்தார். இவைதவிர யானைகள், குதிரைகள், முதலானவற்றையும் உடன் கொண்டு வந்து பாணபத்திரரிடம் முறையாக ஒப்படைத்தார்,” என்று பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது.

இச்செய்தி திருவிளையாடற் புராணம் கூடற் காண்டத்தில் திருமுகம் கொடுத்த படலத்தில் விரிவாகக் கூறப்படுகிறது.

இத்திருமுகப் பாசரம்-

1. இறைவன் திருக்கரத்தினால் ஓலையில் எழுதப் பெற்றது.
2. இறைவன் அடியார்க்குப் புரியும் திருவருளின் பெருமையைக் குறிக்கிறது.
3. இறைவனின் எளிவந்த தன்மையைப் புலப் படுத்துகிறது.
4. பாணபத்திரரின் பெருமையையும், அவர் வறுமையையும் புலப்படுத்துகிறது.
5. சேரமாளின் பெருங்கொடைச் சிறப்பையும், அவரது சிவபக்தித் திறத்தையும் புலப் படுத்துகிறது.
6. பண்ணமைந்த தமிழ்ப்பாடல்பால் பரமன் கொண்ட பாசத்தையும், தமிழ்ப்புலமையையும் புலப்படுத்துகின்றது.
7. தமிழ் மொழிக்குத் தாமும் ஆட்பட்டுச் சேரமானையும் ஆட்படுத்தி, நம்மையும் தமிழடிமைகள் ஆக்கிய பெருமையைப் புலப்படுத்துகின்றது.
8. சைவத் திருமுறைகளுள் பதினோராம் திரு முறையின் முதல் திருப்பாடலாக அமைந்துள்ளது. பாடல் வருமாறு:-

(பதினோராம் திருமுறை)

திருவால வாயுடையார் அருளிச்செய்த
திருமுகப் பாசரம்

மதிமலி புரிசை மாடக் கூடல்
பதிமிசை நிலவு பால்நிற வரிச்சிறகு
அன்னம் பயில்பொழில் ஆல வாயில்
மன்னிய சிவன் யான் மொழிதரு மாற்றம்

பருவக் கொண்மூப் படியெனப் பாவலர்க்கு
ஒருமையின் உரிமையின் உதவி ஒளிதிகழ்
குருமாமதிபுரை குலவிய குடைக் கீழ்ச்
செருமா உகைக்கும் சேரலன் காண்க!

பண்பால் யாழ்பயில் பாண பத்திரன்
தன்போல், என்பால் அன்பன்! தன்பால்
காண்பது கருதிப் போந்தனன்
மாண்பொருள் கொடுத்து வரவிடுப்பதுவே.

அருஞ்சொற் பொருள்:-

புரிசை - மதில்; கொண்மூ - மேகம்; படிஎன = போல ஒருமையின் - நிகரில்லாதவகையில்; குரு = நல்லதிறம் (வெண்மை) செருமா = போர்க்குதிரை; உகைக்கும் = செலுத்தும் தன்பால் = உங்களிடம் (அ) தன்னல்வினையை;

சிவபிரான் இயற்றியருளிய சிறப்புப் பெற்ற வனவாக, இத்திருமுகப் பாசரமும், குறுந்தொகையில் அமைந்த "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்ற பாடலும் விளங்குகின்றன. இறைவனே புலவனாகவும் இருந்து தமிழ் வளர்த்தான் என்பதும் தமிழ், தெய்வமொழி என்பதும் குறிப்பிடத்தக்க செய்திகள். இப்பாசரத்தின் முக்கிய செய்தி.

"புலவர் வறுமையாக இருக்கலாகாது"
என்பதே.

பொதுவாகப் புலமையும் வறுமையும் பிரிக்க முடியாதவை என்பது பழைய தமிழர் வாழ்வியல். ஆனால் சிவபெருமான் இதனை எதிர்க்கும் எதிர்ப்பாளர் என்பதே நான் கண்டறியும் முக்கிய செய்தி. தம்மைப் பாடிப் பரவிய சுந்தரருக்குக் காற்றனைய கடும்பரி, முப்போதும் நெய்விரவு கறிசோறு, நெல்மலை, பன்னீராயிரம் பொன் என்று வாரி வழங்கினார் சிவபெருமான்.

மேலும், ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குப் பொற்றாளம் முத்துச் சிவிகை முத்துப் பந்தர் என்றெல்லாம் கொடுத்தருளினார். இவைமூலம் தமிழ்ப் புலவர் வறுமையால் வாடுவது சிவபெருமானுக்குச் சிறிதும் உகப்பில்லை என்பதை உணர வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் இன்றைக்கும் சமயச் சொற்பொழிவாளர்கள் உரையாற்ற வழங்கப்படும் சன்மானம், மகிழ்ச்சி தருவதாக இல்லை. புலமை உடையோர் வறுமையில் வாட வேண்டும் என்கிற எதிர்பார்ப்பு தமிழ்ச் சமூகத்தில் அதிகமாகவே இருக்கிறது. வசதியுடன் வாழவேண்டியவர்கள் அவர்கள் என்கிற செய்தியே பெருமான் இச்செயல் மூலம், இத்திருமுகப் பாசரம் மூலம் உலகிற்கு அளிக்கிறார். மேலும், சிவபெருமான் மனம் வைத்திருந்தால் ஞானசம்பந்தருக்கும், சுந்தரருக்கும் தாமே கொட்டிக் கொடுத்தது போல் கொடுத்திருக்க முடியும். ஆனால் சோமான் பெருமான் நாயனாருக்குச் சீட்டுக்கவி எழுத வேண்டியது ஏன்?

இத்திருமுகப் பாசரம் மூலம் சேரமானிடம் தமக்குள்ள உரிமையைப் புலப்படுத்துகிறார். மற்றும் சேரமான் பண்புநலத்தையும் அவருக்குச் சிவபக்தர் மாட்டுள்ள பரிவையும் வெளிப்படுத்துகிறார். தம் பக்தர் பொருட்டு தாம் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் தாழ்ந்து போகவும் வாய் விட்டுக் கேட்கவும் தயார் என்னும் எளிவந்த தன்மையைப் (சௌலப்பியம்) புலப்படுத்துகிறார் என்று சிந்திக்கவும் வாய்ப்புள்ளது.

இதயத்தை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு பகுத்தறிவுடன் இலக்கியத்தை ஆராய்ந்தால் பாணபத்திரர் தாமாகச் சேரமானிடம் உதவி கேட்பது கூடாது என்று கவித்வமாகச் சிவபெருமான் தம்பொருட்டு சீட்டுக்கவி எழுதுவதுபோல இப்பாடலை எழுதி இருக்கக் கூடும் என்றும் ஒரு கோணத்தில் சிந்திக்க முடியும். ஆனால் பக்தி உலகம் இதனை ஏற்காது. அது பகுத்தறிவுவாதிகளின் பார்வை.

வறுமையைக் கொச்சைப்படுத்தாது எழுதிய அழகும், அன்னம்பயில் ஆலவாய் என்கிற அழகுணர்ச்சி ததும்பப் பாடிய எழிலும், தன்போல் என்பால் அன்பன் என்ற வரிமூலம் கொடுப்பவனும் பெறுவனும் தமக்குச் சமமே என்று விளக்கும் தத்துவச் செறிவும் அன்பே முதன்மையானது என்கிற அறிவிப்பும் உணர்ந்து உணர்ந்து இன்புறத் தக்கவை.

சிவ பக்தர்கள் ஒருவர்க்கு ஒருவர் கொண்டும் கொடுத்தும் வாழ வேண்டிய ஆத்ம பந்துக்கள். அம்மையப்பனின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் என்கிற செய்தியும் இப்பாசரம் மூலம் வெளிப்படுகிறது. வசுதேவ குடும்பம் என்கிற வைணவ வாழ்வியல் போல அம்மையப்பன் குடும்பத்தில் சிவநெறி போற்றும் யாவரும் சமமே தருபவர் பெறுபவர் என்கிற உயர்வு தாழ்வு பாராட்டக் கூடாது என்பதே மிக முக்கியச் செய்தி.

காரைக்கால் அம்மையார்

(பதினோராம் திருமுறை - திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம்,
திருவிரட்டை மணிமாலை அற்புதத் திருவந்தாதி)
முனைவர் சுப. திண்ணப்பன்

சிவபெருமானை மனத்தால் நினைத்து வாயால் அவன் புகழ்பாடி உடலால் அவனுக்குரிய பணிகளைச் செய்து வாழ்ந்த பெருமக்களை நாயன்மார்கள் எனச் சைவச் செந்நெறி அழைக்கும். “மதிவளர் சடைமுடி மன்றுளாரை முன் துதிசெயும் நாயன்மார்” என்றுதான் நாயன்மார் வரலாற்றைப் பாடிய சேக்கிழார் நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார். அளவிலாத பெருமையராகிய அடியார்கள் நாயன் மார்கள். இவர்கள் அறுபத்து மூவர். இவர்களின் ஒருவரான காரைக்கால் அம்மையாரின் அற்புதங்களை தனிச்சிறப்பினைச் சுட்டிக்காட்டுவதே இந்தக் இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். சேக்கிழார் பாடிய பெரியபுராணத்தில் காணப்படும் காரைக்கால் அம்மையார் புராணத்திலிருந்தும் காரைக்கால் அம்மையார் பாடிய “அற்புத திருவந்தாதி” “திரு இரட்டை மணிமாலை” திருவலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள்” ஆகிய பதினோராம் திருமுறை நூல்களிலிருந்தும் அம்மையாரின் பெருமையைப் பார்க்க முயல்வோம்.

வணிகர் குல வனிதையார்

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் தன வணிகர் குலத்தைச் சார்ந்தவர் ஐவர். அமர் நீதியார், இயற்பகையார், கலிக்கம்பர், காரைக்கால் அம்மையார், மூர்த்தி நாயனார் ஆகிய ஐவரில் ஒருவராகக் காரைக்கால் அம்மையார் விளங்குகின்றார். சேக்கிழார் காரைக்கால் அம்மையார் புராணத்தைத் தொடங்கும் போதே “மானமிகு தருமத்தின் வழிநின்று வாய்மையினில் ஊனமில் சீர்ப்ப பெருவணிகர் குல” என்று (1722) வணிகர் குலப் பெருமையைப் பேசுகிறார். “தன்னிலையில் தாழாமையும் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமை யுமாகிய மான மிக்கவர்கள்; அறநெறி பிறழாத வாழ்க்கையினர்; உண்மை, நேர்மைப் பண்பு உடையவர்கள், குற்றமில்லாத பெருமை கொண்டவர்கள்” என்று வணிகர்களின் நல்லியல்புகளைப்

பாராட்டிய சேக்கிழார் “வணிகர் பெருங்குலம் விளங்க வந்து பிறந்தருளியவர்” காரைக்கால் அம்மையார் என்று அம்மையார் பெருமையைப் பேசுகிறார். தனவணிகர் குலத் தகுதிக்கு அம்மையார் அக்குலத்தில் தோன்றியது ஆக்க மூட்டிய ஒன்றல்லவா? பெரியபுராணம் பேசும் நாயன் மார்களில் மங்கையர்க்கரசியார், காரைக்கால் அம்மையார், இசை ஞானியார் ஆகிய மூவரும் பெண்கள், இவர்களில் காரைக்கால் அம்மையால் பாடல் இயற்றிய கவியரசியாக விளங்கியவர் அல்லவா?

பெயர்ச்சிறப்பு:

அம்மையார்க்கு அவர் பெற்றோர் இட்ட பெயர் புனிதவதியார் என்பதாகும். தூய்மை வாழிடம் என்பது இதன்பொள். “தூய்மை என்பது அவா வின்மை மற்றது வாஅய்மை வேண்ட வரும்” (குறள் 364) என்னும் குறளுக்கு கேற்ப அவா (ஆசை) இல்லாதிருந்தவையே வாழ்வாகக் கொண்டவர் அம்மையார் அத்தன்மையையும் மெய்ப் பொருளாகிய இறைவனை வேண்டிப் பெற்றவர். பேயார் என்று சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகையில் இவரைக் குறிப்பிடுகிறார். அம்மையார் பாடிய திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிக்கத்தில் “காரைக்காற்பேய்” என்ற தொடர் வருகின்றது. இத்தொடர் அற்புதத் திருவந்தாதியிலும் (86) இடம் பெற்றுள்ளது. மேலும் அந்நூலில் “பேயாய நற்கணத்தில் ஒன்றாய நாம்” என்று தம்மை அம்மையார் அழைத்துக் கொள்கிறார். தம் கணவன் தம்மைத் தெய்வமாக வணங்கிய காரணத்தால் அவனுக்காத் தாங்கிய அழகுமிக்க தசைப் பொதியைக் அழித்து இறைவனிடத்தில் இவர் பேய் வடிவினை வேண்டிப் பெற்றதால் - எலும்புடம்பாக இருந்ததால் - இவர் பேயார் என அழைக்கப் பெற்றார். கைலாயத்திற்குத் தலையாலே இவர் நடந்து சென்றபோது இறைவன் உமையம்மை யாரிடம் காரைக்கால் அம்மையாரை “இவள் நம்மைப் பேணும் அம்மை காண்” என்று அறிமுகப்படுத்தி இவரை அம்மைகாண் என்று அழைத்த காரணத்தால் இவர் அம்மையார் என அழைக்கப் பெற்றார். இவர் பிறந்த ஊராகிய காரைக்கால் என்பதையும் சேர்த்துக் காரைக்கால் அம்மையார் என அழைத்தனர். இதனையே சேக்கிழாரும் இவர்

புராணத்துக்குப் பெயராகக் கூறுகிறார். காரைக்கால் அம்மையார் கி.பி. 5 அல்லது 6ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து (அழகப்பன் - வெ.சு: 1987:18)

இளமையிலேயே இறை நாட்டம்

அம்மையார் பேசத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து ஆண்டவனிடம் ஆராக் காதல் பூண்டவர் என்பது இவர் பாடிய அற்புதத் திருவந்தாதியின் முதல் பாட்டில் காணப்படும்.

“பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெலாம் காதல் சிறந்து நின் சேவடியே சேர்ந்தேன்”

என்னும் தொடர்வாயிலாக அறியக் கிடக்கின்றது. இதனைச் சேக்கிழார் “வண்டல் பயில்வன வெல்லாம் வளர்மதியம் புனைந்த சடை அண்டர் பிரான் திருவார்த்தை அணைய வருவன பயின்று” (1726) என்று குறிப்பிடுகின்றார். சிறுவயதில் மணல் வீடுகட்டி விளைடும் பருவத்திலேயே இறைவன் பெருமை பேசி விளையாடும் இயல்பினர் அம்மையார் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

மாங்கனி பெற்ற மாண்பு

அம்மையார் சிவபெருமானிடத்தில் கொண்டாடுபாட்டினைப் போலவே சிவனடியார் களிடத்தும் பக்தி கொண்டவர். அவர் தம் கணவருடன் இல்லறம் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே சிவனடியார்களுக்கு நல்லருது அளித்தும், நவமணிகளும் நல்லாடைகளும் நல்கியும், வேண்டுவன வழங்கியும் வாழ்ந்தவர். இப்படி வாழும்போது ஒருநாள் அம்மையாரின் கணவனாகிய பரமத்தனுக்கு அவன் நண்பர்கள் இருமாங்கனிகள் கொடுத்தனர். அவற்றை அவன் மனைவியார் பால் சேர்ப்பித்தான். அவன் உணவுண்ண வருமுன் சிவனடியார் ஒருவர் அம்மையாரின் இல்லம் வந்தார். அவர் பசியால் வருந்தி இருப்பதைக் கண்ட அம்மையார் அவர்கட்கு அமுது படைக்கும் போது கறியாக மாங்கனிகளில் ஒன்றைப் படைத்துவிட்டார். பின்னர் கணவன் தான் உணவுண்ண வந்தபோது அம்மாங்கனியைக் கொண்டு வருமாறு கேட்டான். அம்மையார் ஒரு மாங்கனியைக் கொடுக்க அதனைச் சுவைத்த கணவன் இன்னொரு மாங்கனியையும்

கேட்டான். அம்மையார் அறையில் தனித்து நின்று தயங்கி இன்னொரு கனிக்கு என்செய்வது என நினைத்திருக்கும் வேளையில் இறைவன் அருளால் அவர் கையில் ஒரு மாங்கனி வந்து நின்றது. இதனைக் கணவனிடம் கொடுத்து மகிழ்ந்தவர் அம்மையார். இக்கனி முன்புண்ட கனியை விடச் சுவை மிகுதியாக உடையதாக இருக்கக் கண்ட கணவன் ஐயுற்றுக் கேட்க அம்மையார் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினார். ஈசனருள் என அதனை நம்பாத கணவன் அதனைச் சோதிக்க வேண்டி மற்றுமொரு கனி வரவழைத்துத் தருக எனக்கேட்க அவர்முன் இறையருளால் மற்று மொரு கனியும் பெற்றளித்தார். கணவன் கையில் வந்ததும் அக்கனி மறையக் கண்டான். உடனே உள்ளம் தடுமாறித் தன் மனைவியின் தெய்வத் தன்மையை உணர்ந்து அவருடன் உடனுறையாது வாணிகத்தின் பொருட்டுச் செல்வான் போல் அவ்வூரிலிருந்து பாண்டியநாடு சென்றான். மாங்கனி இறைவருளால் அம்மையார் பெற்றது இவர் வாழ்வில் நடந்த ஓர் அற்புதச் செயலல்லவா? இந்த அற்புதச் செயல்தான் வையத்துள் வாழ் வாங்கு வாழ்ந்த அம்மையாரை வானுறையும் தெய்வத்துள் ஒன்றாக வைத்தது.

கணவன் தொழுத காரிகை

பாண்டியநாடு சென்ற கணவன் வேறொருத்தியை மணந்து அவள்பால் பெற்ற பெண் மகளுக்கு அம்மையார் பெயரை இட்டு வாழ்ந்து வந்தான். இச்செய்தி அறிந்த அம்மையாரின் உறவினர்கள் அவளைப் பாண்டிய நாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றனர். அம்மையாரைக் கண்ட பரமத்தன் அம்மையார் அடியின்கீழ் தன் மனைவி மகள் ஆகியோரோடு வீழ்ந்து, வணங்கி உற்றார் உறவினரிடம் இவர் மானிடப் பிறவியல்லர், "இவர் தெய்வமாகப் போற்றத்தக்கவர். நீங்களும் இவரைப் போற்றி வழிபடுங்கள்" என்று கூறினான். இதனைக் கேட்ட பின்னர்தான் அம்மையார் இறைவனை வேண்டிப் பேய்வடிவம் பெற்றார்.

பேய் வடிவம்

அம்மையார் பெற்ற பேய் வடிவம் இறைவனை அவர் வேண்டிப் பெற்ற வடிவம்;

இறைவனது திருவடியைப் போற்றி வணங்கி ஞான உணர்வு பெறுவதற்காக அம்மையார் பெற்ற வடிவம் அது; உடம்பினுள்ள ஊன், தசை ஆகியவற்றால் அமையும் அழகை எல்லாம் உதறி எலும்பு வடிவமே உடம்பாக (எலும்புச் சட்டமாக உடல் தென்படுமாறு) அமைந்த வடிவமே இந்தப் பேய் வடிவம். இப்பேய் வடிவத்தைக் கண்டு வானமும் மண்ணும் எல்லாம் வணங்கியதாகச் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகிறார் (1171). அற்புதத் திரு வந்தாதியில் இறைவனை வணங்கும் நற்கணத்தில் ஒன்றானேன் நான் என்னும் பொருள்பட இவர் கூறுவதால் இறைவனை வணங்கும் பேய்க்கூட்ட வடிவம் இவர்கொண்ட வடிவம் ஆகும். "பிறப்பறுக்கல் உற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை" என்னும் குறளுக்கேற்ப அமைந்த நிலை இது. கைலை செல்ல முயன்றபோது இவ்வடிவத்தைக் கண்டவர் அஞ்சி வியப்புற்று ஓடினர். இந் நிலையில் அம்மையார் "ஆண்டவன் என்னை அறிந்தால் போதும். மற்றவர்க்கு நான் எக் கோலத்தில் இருந்தால் என்ன?" என்று கேட்கிறார்.

கைலைக்காட்சி:

கைலை சென்று இறைவனை வழிபட நினைத்த காரைக்கால் அம்மையார் கைலையை அடைந்ததும் அதனைக் காலால் நடந்து சென்று நடப்பது முறையன்று எனக் கருதித் தலையினால் நடந்து சென்றார். இக்காட்சியைக் கண்ட உமையம்மையார் சிவபெருமானை நோக்கித் தலையினால் நடந்திங் கேறிவரும் என்புருவ யாக்கையின் அன்பின் திறன் என்னை? என்று (1178) வியந்து கேட்கிறார். அதற்குச் சிவபெருமான் "இவ்வாறு வரும் இவள் நம்மைப் பேணும் அம்மையார்; இப்பெருமை சேர் வடிவம் வேண்டிப் பெற்றனர்" என்று கூறி அம்மையாரை நோக்கி "அம்மையே" என்றழைத்தான். இந்தச் சொல்லைச் சேக்கிழார் "செம்மை ஒருமொழி உலகமெல்லாம் உய்யவே அருளிச் செய்தார் சிவபெருமான்" என்கிறார். (1179) அம்மையாரும் சிவனை நோக்கி "அப்பா; என்றழைத்து வணங்கினார். இவ்வாறு இறைவனாலேயே அம்மையே என்றழைக்கப் பெற்ற பெருமை காரைக்கால் அம்மையார் ஒருவருக்கே உண்டு.

பிறவாமையும் மறவாமையும்

சிவபெருமான் அம்மையாரை நோக்கி
“நம்பால் வேண்டுதென்ன?” என்று கேட்க
அதற்கு அம்மையார்,

“இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப் பின்
வேண்டுகின்றார்

பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும்

பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும்
மறவாமை வேண்டும், இன்னும் வேண்டும் நான்
மகிழ்ந்து பாடி

அறவா! நீ ஆடும்போது உன் அடியில் கீழ்
இருக்க”

என்றார். (1781)

இறைவனும் “திருவாலங்காட்டில் ஆடும்
நடனக் காட்சியைக் கண்டு எப்போதும் பாடுவாய்
நம்மை” என்று கூறுகிறார். அதற்கேற்ப அம்மை
யாரும் திருவாலங்காடு சென்று மூத்த திருப்பதிகம்
பாடினார். திருவாலங்காட்டுப் பதிக்கும் அம்மை
யார் தலையாலே நடந்து வந்ததாகச் சேக்கிழார்
குறிப்பிடுகின்றார். அம்மையார் இறைவனிடம்
அழியாத அன்பையே முதலில் வேண்டுகின்றார்.
பின்பு பிறவாமை வேண்டுகின்றார். பிறப்பு
இருக்குமானால் இறைவனை மறவாது இருக்கும்
இயல்பு வேண்டுகிறார். இறைவன் திருநடனக்
காட்சியை அருகில் இருந்து கண்டு திளைக்க
வேண்டும் என்றார். “கூடும் அன்பினில்
கும்பிடலே அன்றி வீடும் வேண்டாத” (1431)
சிறப்பினை அம்மையாரிடத்தில் காண்கிறோம்.

இருந்த கோலம்

திருக்கோயில்களிலுள்ள அறுபத்து மூன்று
நாயன்மார்களில் திருவுருவச் சிலைகளை உற்று
நோக்கினால் காரைக்கால் அம்மையார் திரு
வுருவம் மட்டுமே உட்கார்ந்து இருக்கும் -
அமர்ந்திருக்கும் நிலையில் காட்சி அளிக்கும்.
எல்லா நாயன் மார்களும் நின்ற கோலத்தில்
இருக்க அம்மையார் மட்டும் அமர்ந்திருக்கும்
கோலத்தில் காட்சி அளிக்கக் காரணம் என்ன?
அவர் சிவபெருமானுக்கு மட்டுமல்ல; அவன்
உருவத்தினைச் சிந்தையில் தாங்கி இருக்கும்
சிவனடியார்களுக்கும் அம்மை என்பதைக்
காட்டவா? அம்மையார் கைலையில் இறைவனி

டத்தில் வரம் கேட்கும் போது “நீ ஆடும்போது
அடியின் கீழ் இருக்க” என்று கேட்டாரல்லவா!
அதனால் தான் இறைவன் இவரை மட்டும்
“இருக்க” வைத்திருக்கிறான்.

மூவரும் போற்றும் முதன்மை

தேவாரம் பாடிய ஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்
கரசர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் காரைக்கால்
அம்மையாரிடம் பெருமதிப்பு வைத்துப் போற்றி
யுள்ளனர். திருஞானசம்பந்தர் தாம் மேற்கொண்ட
தலயாத்திரையில் திருவாலங்காட்டுருகே வந்த
போது “இம்மையிலே புவியுள்ளோர் யாரும்
காண ஏழலுக்கும் போற்றிசைப்ப எம்மை ஆளும்
அம்மை திருத்தலையாலே நடந்து போற்றும்
அம்மையப்பர் திருவாலங்காடாம்” என்று கூறி
அம்மையார் தலையாலே நடந்து சென்ற
அப்பகுதியைக் காலால் மிதித்து நடக்க அஞ்சி
நின்று பதிகம் பாடியதாகச் சேக்கிழார் (2911)
கூறுகிறார். இங்கு ஞானசம்பந்தப் பெருமான்
காரைக்கால் அம்மையாரை “எம்மை ஆளும்
அம்மை” என்று அழைத்தும் போற்றியுள்ள
செய்தியைக் காணுகிறோம். இறைவனாலும்
இறைவனடியாரும் அம்மை என அழைக்கப்
பெற்ற பெருமை காரைக்கால் அம்மையார்
ஒருவருக்கே உண்டு. இறைவன் “தாயுமிலி
தந்தையும் இலி” உலகிற்கெல்லாம் அம்மை
அப்பன். அவன் காரைக்கால் அம்மையாரை
அம்மை என அழைத்துள்ளான். ஞானசம்பந்தப்
பெருமானுக்கோ ஞானப்பால் ஊட்டிய அம்மை
அப்பன் திருத்தோணிபுரத்து ஈசன் இருவரும்
போற்றும் ஏற்றம் அம்மையாருக்குக் கிடைத்
துள்ளது. திருநாவுக்கரசர் தம் தேவாரத்தில்
அம்மையாரின் கருத்து, சொல் கற்பனை
ஆகியவைகளைப் பல இடங்களில் எடுத்து
ஆள்கிறார் என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.
(அழகப்பன் வெ. சு.: 1987:167-168) “பூமாலை
புனைந் தன்பாய்” என்பது அம்மையாரின்
அற்புதத் திருவந்தாதித் தொடர் (பா 87).
நாவுக்கரசர் “நிலைபெறுமாறு எண்ணுதியேல்”
என்ற பாட்டில் “பூமாலை புனைந்து ஏத்திப்
புகழ்ந்து பாடி” என்று கூறுகிறார். சுந்தரர் தம்
திருத்தொண்டத் தொகையில் (4) “பேயார்க்கும்
அடியேன்” என்று போற்றுகிறார்.

திருமுறைக்கு ஒரு பெண்மணி

சைவ சமயத் தோத்திர நூலாகிய திருமுறைகள் பன்னிரண்டும் பாடிய பெருமக்கள் இருபத்தேழு பேர் இவர்களில் காரைக்கால் அம்மையார் ஒருவர் தான் பெண்மணி. ஏனையோர் ஆடவர். இந்த இருபத்தேழு பேரும் இருபத்தேழு விண்மீன்கள் எனக் கொண்டால் காரைக்கால் அம்மையார் ஒரு துருவ நட்சத்திரம் எனக் கூறலாம். காரைக்கால் அம்மையார் பாடிய அற்புத் திருவந்தாதி, திரு இரட்டை மணிமாலை, திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள் ஆகிய மூன்றும் பதினோராம் திருமுறையில் திருவாலவாயாராகிய இறைவன் பாடலுக்கு அடுத்து வைத்துப் போற்றப் பட்டுள்ளன. ஏனைய திருமுறை ஆசிரியர் களுக்குப் பதிகப் பெருவழியையும், பக்தி என்னும் பாடு பொருளையும், பலவகை பாட்டு நெறிகளையும், புதிய இலக்கிய வகைகளையும் காட்டி நின்ற பெருமாட்டி அம்மையார் அல்லவா? பதினோராம் திருமுறையிலேயே சேரமான் பெருமாள் நாயனார் பாடல்களில் காரைக்கால் அம்மையாரின் பாடலின் செல்வாக்கு இருப்பதைப் பார்க்கலாம். மேலும் நம்பியாண்டார் நம்பியும் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் “காரைக்காலின் மேயகுல தனமே” என்று அம்மையாரைப் பாராட்டுகிறார் (28).

தத்துவத்தின் தாய்:

தமிழரின் தனிப்பெரும் தத்துவமாகிய “சைவ சித்தாந்தம்” தொடர்பான அடிப்படைக் கருத்துக் களுக்கும் வித்திட்டவர் காரைக்கால் அம்மையார் என்பர் அறிஞர். சித் என்றால் அறிவு. அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டது சைவ சித்தாந்தத் தத்துவ நெறி,

அறிவானும் தானே அறிவிப்பான் தானே
அறிவாய் அறிகின்றான் தானே “அறிகின்ற
மெய்ப்பொருளும் தானே விரிசுடர்பார் ஆகாசம்
அப்பொளும் தானே அவன்”

(அற்புதத் திருவந்தாதி 20)

இப்பாடலில் இறைவன் அறிவு வடிவாக அமைந்து உயிர்களுடன் ஒன்றாகவும் வேறாகவும் உடனாகவும் இருந்து இயங்கும் தத்துவக் கருத்தை அம்மையார் கூறுவதைக் காணலாம். இவ்வாறு பல சான்றுகளைக் கூறலாம்.

அந்தாதி பாடிய அம்மையார்

அந்தாதி என்பது ஒரு பாட்டின் அந்தமாகிய - அதாவது இறுதியாகிய எழுத்தோ அசையோ சீரோ சொல்லோ அடியோ அடுத்த பாட்டின் ஆதியாக - தொடக்கமாக அமையப் பாடும் இலக்கிய அமைப்பாகும். இவ்வகையமைப்பு பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்பட்டாலும் அந்தாதியை ஒரு நூலாக இலக்கியமாக காரைக்கால் அம்மையாருக்கு முன் யாரும் இயற்ற வில்லை. காரைக்கால் அம்மையார்தான் முதன் முதலில் அந்தாதி இலக்கியத்தை இயற்றிப் பிற்காலத்து எழுந்த அந்தாதி இலக்கியங்களுக் கெல்லாம் தோற்றுவாய் செய்தார். காரைக்கால் அம்மையார் சிவபெரு மானைப் பற்றி வெண் பாயாப்பில் செய்த நூலே அற்புதத் திருவந்தாதி ஆகும். இந்நூல் 101 வெண்பாக்களால் வந்து மண்டலித்து முடிகின்றது. 101ஆம் பாட்டு கடைக் காப்புச் செய்யுள். பாடலின் பொருள் 100ஆம் பாட்டுடன் முடிந்து விடுகின்றது. 101ஆம் பாட்டின் இறுதிப்பகுதி முதற் பாட்டின் தொடக் கமாக அமைகின்றது. இந்நூல் காணும் அனைத்து வெண்பாக்களும் இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பாக்களாகும். இலக்கியம், தத்துவம் இரண்டும் அற்புதமாகக் கலந்த கலவையாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. மேலும் அம்மையார் தம் வாழ்வில் நிகழ்ந்த அற்புதத்தை எண்ணிப் பாடிய நூல் இது. தமிழில் அகராதி இலக்கியத்திற்கு வித்திட்ட பெருமை காரைக்கால் அம்மையாரையே சாரும்.

இரட்டை மணிமாலை பாடிய ஏந்திழையார்

காரைக்கால் அம்மையார் சிவபெருமானைக் குறித்துத் திருஇரட்டை மணிமாலை என்னும் நூல் இயற்றியுள்ளார். இரட்டை மணிமாலை என்பது வெண்பா, கட்டளைக் கல்வித்துறை என்னும் இரண்டு வகைப் பாடல்கள் மாறி மாறி வந்து (மாலை போல்) அந்தாதி முறையில் அமைந்து இருபது பாடல்களைக் கொண்ட ஓர் இலக்கிய வகையாகும். அம்மையார் பாடிய இந்த இரட்டை மணிமாலையில் முதலில் கட்டளைக் கலித் துறையும் அடுத்து வெண்பாவுமாக மாறி மாறி வருகின்ற இயல்பைப் பார்க்கலாம். இந்த இருபது பாடல்களும் அந்தாதி முறையில் அமைந்

துள்ளன. இந்த இரட்டை மணி மாலை இறைவனைப் பற்றியாதலால் திருஇரட்டை மணி மாலை எனப் பெயர் பெற்றது. தமிழிலக்கியத்தில் பின் தோன்றிய இரட்டை மணி மாலைகள் எல்லாம் பாடப் பெற்றோரின் பெயரோடு இணைந்து வரும் இயல்புடையன. இங்கு அப்படி இல்லை. தமிழிலக்கியத்தில் இரட்டை மணி மாலை என்னும் இலக்கிய வகையையும் முதன் முதலில் தோற்றுவித்த பெருமை காரைக்கால் அம்மையாருக்கே சாரும். மேலும் கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் புதிய யாப்பு வடிவச் செய்யுளைத் தமிழிலக்கியத்தில் முதன் முதலில் இயற்றிய பெருமையும் காரைக்கால் அம்மையாருக்கே உரியது.

மூத்த பதிகங்கள் பாடிய மூதாட்டியார்:

பத்துப் பாடல்கள் ஒரு பொருள் பற்றி அமையும் நிலையினைப் பதிற்றுப் பத்து, திருக்குறள் முதலிய பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காண முடிகின்றது. இம்முறையில் இறைவனைப் பாடு பொருளாகக் கொண்டு பாடிய நிலையில் பதிகம் எனும் இலக்கிய வகை உருவாயிற்று காரைக்கால் அம்மையார் திருவாலங்காடு என்னும் திருத்தலத்திலுள்ள சிவ பெருமானைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு இரண்டு பதிகங்கள் இயற்றி உள்ளார். இவை திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள் எனப் பெயர் பெற்றன. ஒவ்வொரு பதிகமும் 11 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. இவற்றில் இறுதிப்பாடல் கடைக்காப்புச் செய்யுளாகும். இதனை நீக்கின் பத்துப்பாடல் எனக்கணக்கு அமையும். ஒவ்வொன்றும் ஆசிரிய விருத்தம் என்னும் யாப்பு வகைப் பாடலைக் கொண்டது. மேலும் இப் பதிகங்களுக்கு பண் வகுத்து வைத்துள்ள அருமையும் பெருமையும் அம்மையாரைச் சாரும். பிற்காலத்தில் திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகியோர் பாடிய தேவாரத்தில் பதிகங்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக இருந்தவை காரைக்கால் அம்மையார் பாடிய திருவாலங்காட்டுத் திருப் பதிகங்களே ஆகும். எனவே காலத்தால் முந்திய இப்பதிகங்கள் மூத்த திருப்பதிகங்கள் என முன்னோர் அழைத்தனர். இப்பதிகங்களில் காரைக்கால் அம்மையார் இறைவனுடைய திரு

நடனத்தைப் பற்றி பேய்க்கணங்களின் வருணனை யுடன் பேசும் திறன் பாராட்டிற்குரியது. பாடும் பொருள், யாப்பு, பண் அமைப்பு ஆகிய மூன்றின் வாயிலாகப் பிற்காலத்தில் தோன்றிய பக்தி இலக்கியத்திற்கு வழிகாட்டிய பெருமை காரைக்கால் அம்மையாரையே சாரும்.

முத்தமிழ் வித்தகி

இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் வாய்க்கப் பெற்ற வித்தகி காரைக்கால் அம்மையார். அற்புதத் திருஅந்தாதி திருஇரட்டை மணி மாலை, திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப் பதிகங்கள் வாயிலாக அம்மையாரின் இயற்றமிழ்ப் புலமை வெளிப்படுகின்றது. திருவாலங்காட்டுப் பதிகங்களுக்கு நட்டபாடை, இந்தளம் ஆகிய பண்களை வகுத்துள்ளார். எனவே அவருக்குள்ள இசைத் தமிழ்ப் புலமையை உணர முடிகிறது. மேலும் இப்பகுதிகளில் இறைவன் திருநடனத்தின் பல்வேறு கூறுகளை இவர் பாடுவதன் வாயிலாக இவரது நாடகத் தமிழ்ப் புலமையை நாம் அறிய முடிகிறது.

புது நெறி காட்டிய பெருமாட்டி

பல்லவர் கால இலக்கிய போக்கிற்கு வழி காட்டி வைத்த பெருமை அம்மையார் அருளிச் செய்த பிரபந்தங்களுக்கே உண்டு. அதனால் தமிழ்நாட்டுப் பெரும்புலவர் வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்தவர் அவர் “எனப் பாராட்டுகின்றனர். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றா சிரியர்கள். (செல்வநாயகம். வி.: 1960:61) நான்கு சிறிய நூல்கள்) அற்புதத் திருவந்தாதி, திருஇரட்டை மணி மாலை, திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள் 2) பாடியவர்தான் அம்மையார். எனினும் இலக்கியத்தின் பாடு பொருளாகிய உள்ளடக்கத்தாலும் யாப்பு நெறியாகிய உருவத்தாலும், கூறுமுறை யாகிய உத்தியாலும் புதுமைகள் பல புகுத்தியவர் அம்மையார். இவர்க்கு முன் தோன்றிய சங்க கால இலக்கியங்கள் காதலையும், வீரத்தையும் பாடு பொருளாகக் கொண்டவை. பின்னர் சங்கமருவிய சமய நூல்கள் அந்நெறியை வலியுறுத்தும் இயல்பான இந்நிலையில் பக்தியைப் பாடுபொருளாக கொண்டு இலக்கியம் செய்த பெருமாட்டி

அம்மையார். பின்னே பல்லவர் காலத்தில் தோன்றிய பக்தி இயக்கத்திற்கு முன்னோடியாக இருந்து வழிகாட்டிய பெருமை அம்மையாருக்கே உண்டு. பக்தியில் தோத்திர உணர்வையும் சாத்திர அறிவையும் காட்டிப் பாடிய பெருமையும் அம்மையாருக்கு உண்டு. பக்தி அனுபவங்களைப் பாடுவதற்குரிய யாப்பு நெறிகளாகக் கட்டளைக் கலித்துறை, விருத்தம் ஆகிய புதிய யாப்பு வகைச் செய்யுள்களையும் முதன் முதலில் பாடியவர் அம்மையார். இவருக்கு முன் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் கலிப்பாவுமே இலக்கிய உலகில் கோலோச்சின. பின்னர் விருத்தம் என்னும் யாப்புப் பெருகிக் காப்பியப்பாவாக மாறுவதற்குக் காரண மாக இருந்தவர் அம்மையார்தான். கூறுமுறையிலும் அந்தாதி, இரட்டை மணி மாலை, பதிகம் எனப் பலப்பல புதுவகை இலக்கிய வகைகளை உருவாக்கிப் பிற்காலத்தே இவ்வகை இலக்கியங்கள் தோன்றிட வழிகாட்டியாக இருந்தவர் அம்மையார் அல்லவா? எனவேதான் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அம்மையார் ஒரு புதிய இலக்கிய மரபினையே ஆரம்பித்து வைத்தவர் எனப் போற்றப் பெறுகிறார்.

முடிவுரை:

காரைக்கால் அம்மையார் சிவபெருமானுக்கும் சிவன் அடியார்களுக்கும் மட்டுமின்றித் தமிழிலக்கியத்திற்கும் தமிழ் தத்துவத்திற்கும் “அம்மையாக” - “தாயாக” - விளங்கி அற்புத ஆற்றல் பெற்றவர். இவரை வணங்கி வழிபடுவோம்.

துணை நூல்கள்:

அழகப்பன், வெ.சு.

பதினோராந்திருமுறைத்திறன், காரைக்குடி: கண்ணம்மை பதிப்பகம் 1987.

செல்வநாயகம் வி.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,, யாழ்ப்பாணம்: பூநீலங்கா அச்சகம் 1960.

பெரியபுராணம்

சென்னை: சைவ சித்தாந்த சமாஜம் 1950

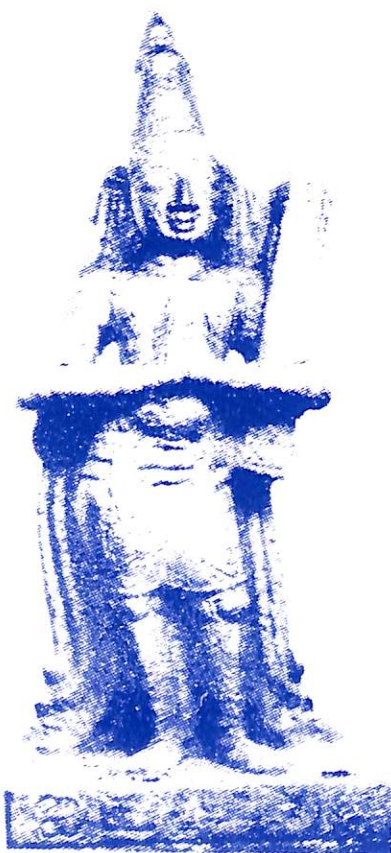
பதினோராந்திருமுறை

திருப்பனந்தாள்: காசிமடம் 1950

ஐயடிகள் காடவர்கோன்

(பதினோராம் திருமுறை - சேஷத்திரத் திருவெண்பா)
சித்தாந்தச் செல்வர் ஆறு. நாகப்பன்

வரலாறு

ஐயடிகள் காடவர்கேன் பல்லவர் வழி வந்தவர். காஞ்சியில் தம் ஆட்சியை நிறுவிச் செங்கோல் செலுத்தி வந்தார். சிவநெறியாம் சைவத்தின்பால் தீராத பற்று கொண்டு அத்திருநெறி நின்று ஒழுகி வந்தார். அவ்வொழுக் கத்தின் பயனாகிய சிவப்பேறே பேரின்பம் என்று உணர்ந்தார். தாம் பெற்ற பயன் அனைவரும் பெற வேண்டும் என்னும் உயர்ந்த நோக்கில் எங்கும் சைவம் பரப்ப விரும்பினார். அதற்காகப் பிற நாடுகளையும் தம் ஆட்சிக்குட்படுத்தினார். சிற்றரசர் பலர் போற்றும் பேரரசராக வாழ்ந்தார். சைவமும் தழைத்தினி தோங்கியது. சைவத்தின் பயன் வீடுபேறன்றோ. அதனை அருள் இறைவனும் திருவுள்ளம் கொண்டான் போலும். அடிகளுக்கு ஆட்சியும் அதிகாரமும் கைத்தன. முடியும் மணியும் துறக்கச் சித்தம் கொண்டார். தம் திருமகனாருக்கு முடி சூட்டினார். நீறும் அக்க மாலையும் பொலிய அரச வாழ்வைத் துறந்து வெளிப்போந்தார்.

“.....அரசாட்சி

இன்னல் என இகழ்ந்து அதனை எழில்குமரன்
மேல் இழிச்சி
நன்மைநெறித் திருத்தொண்டு நயந்தளிப்பார்
ஆயினார்” (புராணம்: 4053)

எனச் சேக்கிழார் பெருமான் ஐயடிகள் வரலாற்றைப் பாடுகின்றார்.

அரசவாழ்வை நீத்த அடிகளார் சிவமாகிய செம்பொருளைக் காணும் வேட்கையில் திருக் கோயில் செலவு மேற்கொண்டார். பொருள் வாழ்வு அறுந்து அருள் வாழ்வு தொடங்கியது. அடிகளார்க்குத் திருவருள் துணை நின்றது. எனவே, அரண்மனை இன்பத்தை நொடியில் நீக்கும் உறுதியைப் பெற்றார். மூர்த்தி தலம், தீர்த்தம் என்னும் நன்னெறியில் செல்லலானார்.

“மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் முறையால்
தொடங்கினார்க்கு ஓர்
வார்த்தை சொலச் சற்குருவும் வாக்கும்
பராபரமே” பரா: 156

என்று தாயுமானவப் பெருமான் இவ்வழிபாட்டு நெறியைப் போற்றுவது இவண் எண்ணத்தக்கதாகும். இவ்வழிபாட்டில் நின்றதனால் ஏற்பட்ட பக்குவ நிலை கண்டு இறைவனே குருவாய் எழுந்தருளி ஆட்கொள்வான் என்பதும் தாயுமானவப் பெருமான் உணர்த்தும் அருட் செய்தியாகும்.

திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள மூர்த்தி, உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு இறைவன் எடுத்தமைந்த திருமேனி வடிவாகும். அன்பினால் தொழுவார்க்கு இத்திருமேனி மெய்யுணர்வைக் கொளுத்தும் சற்குருவே ஆகும். மூர்த்தியின் அருளொளியும் ஆற்றலும் கருவறையிலன்றி அத்திருக்கோயில் எங்கும் நிறைந்து விளங்கும். அதனால் மூர்த்தியின் திருக்கோயிலாகிய அத்தலமும் வழிப்பாட்டுக்குரியதேயாகும். ‘கோபுர வணக்கம் கோடி பயன்’ என்னும் எளிய பழமொழி இவ்வரிய உண்மையை உணர்த்துகின்றது.

தமிழர், பூவும் நீரும் கொண்டு மூர்த்திக்கு வழிபாடியியற்றும் மரபினைப் போற்றுவர். எனவே, திருக்கோயிலில் பூங்காவும், திருக்குளமும் அமைப்பதை விதியாய்க் கொண்டனர். திருக்குளத்தில் மூழ்குதல் என்பது அகம் புறம் என்னும் இருவகைப் பயன் தருவது. புறத்தே உடல் தூய்மை பெறும்; வெம்மை நீங்கிக் குளிரும். இதனால் வழிபாட்டுக்குப் பொருந்தும் மனநிலை வாய்க்கும். ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மல அழுக்குப் பொதியுள் கிடக்கும் உயிர் திருக்கோயில் வழிப்பட்டால் அதனின்றி நீங்கும் என்ற மெய்ப் பொருள் உண்மையைக் குறியீடாய் உணர்த்துவதே திருக்குள நீரடல் எனலாம். உடல், மனம், உயிர் மூன்றும் நீரடலில் குளிர்ந்து விளங்கும் நிலையில் மூர்த்தியை வழிபாடு செய்யும்போது அருளின்பம் மிகுகின்றது.

ஐயடிகள் இவ்வழிபாட்டு நெறிகளை நன்குணர்ந்தவர். எனவே, சிதம்பரம் முதலிய திருக் கோயில்களுக்குச் திருச்செலவு மேற்கொண்டார்.

சேத்திர வெண்பா

அரசு துறந்து, துறவு பூண்டு, திருக்கோயில் களில் வழிபாடு மேற்கொண்டு தலங்கள் பலவும் காண்கிறார் ஐயடிகள். தலங்கள் தோறும் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைப் போற்று கின்றார். இத் திருப்பாடல்கள் இருபத்து நான்கு வெண்பாக்களாக அமைகின்றன. சேத்திர வெண்பா எனப்பெறும் இவ்வெண்பாக்கள் பதினொன்றாந்திருமுறையின் நாற்பது பகுதிகளில் மூன்றாம் பகுதியாக அமைந்துள்ளது. இப்பாடல்கள் அனைத்தும் நிலையாமை குறித்துப் பாடப் பெற்றுள்ளன. யாக்கை நிலையாமை, உலக இன்பம் நிலையாமை ஆகிய இருபெரும் செய்திகளை இப்பாடல்களில் காண் கின்றோம். யாக்கை நிலையாமை என்னும் பொருளும் இளமை கெடுதல், பிணி, மூப்பு, சாவு, இறந்தபின் செய்யப் பெறும் கிரியைகள் ஆகிய பகுதிகளாகப் பகுத்துணர்வதற்கு இடம் தருகின்றன. உலகியல் இன்பம் குறித்த பகுதியில் அரசு தரும் செல்வமும் ஆட்சியும் நிலையான இன்பம் தருவன அல்ல என்று பேசப்பெறுகின்றது.

இளமை

இளமை தரும் ஆற்றல் நடையைக் கூட ஓட்டமாக மாற்றுகின்றது. எனினும் இந்த ஓட்டமும் விரைந்து குலைகின்றது. ‘ஓடுகின்ற நீர்மை ஒழிதலுமே’ (வெ.1) என்பார் ஐயடிகள். ‘காளை வடிவொழிந்து’ (வெ.4), என்றும் ‘காளையர்கள் ஈளையர்கள் ஆகிக் கருமயிரும் பூளையெனப் பொங்கிப் பொலிவிழந்து’ (வெ.13) என்றும் இளமை கெடுவதை ஐயடிகள் கூறுகின்றார். உலகியல் ஆசைகள் உறைத்து விளங்குவது இளமைப் பருவத்தில்தான் என்பது கண்கூடு. எனினும் இவ்விளமை விரைந்து அழிவதும் கண்கூடே ஆகும். இந்த உண்மையை இளமை இருக்கும்போதே உணர்வது உயிர் விரைந்து பக்குவம் பெறுவதற்குத் துணையாகும் என்பதை உணர்ந்து உணர்த்துகின்றார் ஐயடிகளார்.

மூப்பின் துன்பம்

இளமையின் கேடு மூப்பின் வரவுக்குக் கட்டியம் கூறுகின்றது. அறிவின் முதிர்ச்சியும்

ஞானத்தின் ஒளியும் சேர்ந்தால் மூப்பும் ஓர் அழகுதான் என இன்புறலாம். ஆனால், உலகியலில் சுழன்றும் இளமையில் துயக்கத்தக்கன வெல்லாம் துய்த்தும் மூப்பினை நெருங்கும்போது அது எத்துணை துயர் செய்யும் என்பதை ஐயடிகளார் அருளிய வெண்பாக்கள் தெள்ளிதின் விளக்குகின்றன.

மூப்பு நெருங்கவும் உற்றாரும் மனம் திரிந்து விலகிச் செல்கின்றார் (வெ.1) என்றும் 'குந்தி நடந்து குனிந்தொரு கை கோலுன்றி' (வெ.3) என்றும் 'குயிலொத்திருள்கஞ்சி கொக்கொத்து...' (வெ.12) என்றும், அஞ்சனம்சேர் கண்ணார் அருவருக்கும் அப்பதமாய்' (வெ.15) என்றும், 'கரமுன்றிக் கண்ணிடுங்கிக் கால் குலைய மற்றோர் மரமுன்றி' (வெ.21) என்றும் மூப்பின் துயரத்தை இவ் வெண்பாக்கள் விளக்குகின்றன. தொடர்ந்து நடக்க இயலவில்லை. குந்திக் குந்தி எழுந்து நடக்க வேண்டியுள்ளது. நிமிர்ந்து விளங்கிய நெஞ்சு வளைந்து கூன் ஆகின்றது. நடை தடுமாறுகிறது. இரு கால்களோடு கோல் ஒரு கால் என்றாகின்றது. குயில் போல் கருத்த தலைமூடி கொக்கு போல் நரைத்து வெளுத்தது. கண்ணோ ஒளியிழக்கத் தொடங்கிவிட்டது. கண்ணை இடுக்கிப் பார்த்து காட்சிகளை உணர வேண்டியுள்ளது. மூப்பின் துன்பத்தைத் தெளியக் காட்டிய ஐயடிகளார் இத்துன்பம் தம்மை வந்து வருத்தாமல் இறைவனைப் போற்றி அவன் திருவடியைப் போய்ச் சேர் என்று தம் நெஞ்சுக்கு உரைக்கின்றார்.

பிணியின் கொடுமை

மூப்பும் சாவும் உடலுக்கு இயற்கை. வரட்டும், என்று துணிவோரும் பிணியைக் கண்டால் அஞ்சி அரற்றுவர். உடலின் ஆற்றலையும் இயக்கத்தையும் பையப்பைய நலியச் செய்யும் பிணி சாவின் தலை வாசலுக்கு உடலை இழுத்துச் செல்கின்றது. பிணி வருத்தம் தீர மருந்து தேடி உண்ணும் பரபரப்பை ஐயடிகளாரின் சேத்தர வெண்பாக்கள் சில விளக்குகின்றன.

'கடுவடுத்த நீர்க்கொடுவார் காடிதா என்று நடுநடுத்து...' (வெ.2)

என்றும்

“இட்ட குடிநீர் இருநாழி ஒருழக்காய்ச் சட்டவொரு முட்டை நெய் தான்கலந்து - அட்ட அருவாய்ச்சாறு...” (வெ.16)
அருந்து என்றும்,
'உய்யும் மருந்திதனை உண்மின் எனவுற்றார் கையைப் பிடித்தெதிரே காட்டியக்கால் -

மெல்ல

எழுந்திருமி யான்வேண்டேன் என்னாமுன்
நெஞ்சே
செழுந்திரும யானமே சேர்' (வெ. 24)

என்றும் அடிகளார் பிணியின் கொடுமையைக் காட்டுகின்றார். கடுக்காய் நீரும் பழங்கஞ்சியின் புளித்த நீரும் நடுக்கும் உடலுக்கு நலம் செய்யும் என்று உற்றார் அவற்றை ஊட்ட வருவர். இருநாழி நீரில் முட்டையளவு அகப்பையில் முகந்த விளக் கெண்ணெய்யைக் கலந்து அதனை ஒருழக்கு அளவு சுவறக் காய்ச்சி அருந்தவும் உறவினர் வேண்டுவர். பின்னும் பலவகை மருந்துகளை உண்க என்றும் வற்புறுத்துவர். இவ்வகை நோய்த் துயர்கள் வாராதொழிய நெஞ்சே, சிவத்தைச் சென்று கூடு என்று அடிகள் தம் நெஞ்சுக்கு உரைக்கின்றார்.

சாவு

நோயினாலோ பிற காரணங்களாலோ உடல் உறுதி கெடுகிறது. இந்நிலையில் உடலை விட்டு உயிர் பிரிகின்றது. “குடம்பை தனித்தொழியப் புள் பறந்தற்றே” (குறள் 338) என்று இப்பிரிவினை வள்ளுவர் எளிமையாய் விளக்குகின்றார். பழுதடைந்த கூட்டை விட்டுப் பறவை பறந்து செல்வதைப் போன்று உடலை விட்டு உயிர் பிரிந்து செல்கின்றது. உடல் இழிந்த நாற்றக்கூடாய் மாறுகிறது. உயிர்க்கூட்டில் வாழும் மாந்தர் அருவருத்து வெறுத்து ஒதுக்கும் நிலையை உடல் அடைகின்றது. தீயில் சுட்டும் மண்ணில் புதைத்தும் உடலை அழிப்பர். தனு, கரணங்களாய் உயிருக்குப் போகங்கள் நுகர்வித்த உடல் இப்போது இல்லை. ஆனால் உயிர் அழிவதில்லை. அது பிறிதோர் உடலைப் பெறலாம். எனினும் அவ்வுடலும் இவ்வாறே நிலையாது அழியும். திருவருளால் சிவத்தை அடையும் நிலை ஒன்றே அழியும் உடல் இன்றி இன்புற்றிருப்பதற்கு வழி கோலும். இதனை உணர்ந்த அடிகளார் உடல் உயிரைப் பிரியும் தருணத்தை நுட்பமாய் விளக்கு

கின்றார். 'வந்துந்தி ஐயாறு வாயாறு பாயாமுன்...' (வெ. 3) என்றார். 'ஐ' என்னும் கோழை சுவாசப் பையினின்று மேலே உந்தி எழும். மூச்சிலோ வாயிலோ வெளியேறும். அல்லது காற்றை அடைத்து உயிரைப் போக்கும். 'புலனைந்தும் பொறி கலங்கி நெறி மயங்கி அறிவழிந்திட்டு ஐ மேல் உந்தி' (1.130.1) என்றிதனைத் திருஞான சம்பந்தரும் கூறியருளினார்.

உயிர் நீங்கிய உடலின் நிலை யாது என்பதையும் அடிகளார் விளக்குகின்றார்.

“காலைக் கரையிழையாற் கட்டித்தன்

கைஆர்த்து

மாலை தலைக்கணிந்து மையெழுதி - மேலோர்

பருக்கோடி மூடி....” (வெ.6)

என்னும் வெண்பா, பிணச்சிங்காரம் செய்யும் முறையை விளக்குகின்றது. பழைய துணியின் ஓரத்தில் உள்ள கரையைக் கிழித்துக் கால் பெரு விரல் களைச் சேர்த்துக் கட்டுவர். அவ்வாறே கைகளையும் கட்டுவர். தலைக்கு மாலை அணி விப்பர். கண்ணுக்கு மை எழுதுவர். பிணத்தைப் பெரிய புத்தாடையால் போர்த்துவர்.

மூச்சின் அசைவு புறத்தே புலப்படும். அது நின்றதும் நாடித் துடிப்பும் நின்றதோ என்று ஐயுற்று தொட்டுப் பார்ப்பது உலகியல். தொட்டுப் பார்த்துத் துடிப்பும் நின்றது என்று உறுதி செய்யுங்கால் உடலின் பெயர் உடனே மாறிப்போகிறது. அன்பாய்ச் சூட்டி அழைத்த சிறப்புப் பெயர்கள் யாவும் நீங்கி பிணம் என்ற பொதுப்பெயரே எல்லா உடல்களுக்கும் வந்தமைகின்றது. உடனே எடுத்த தெரிக்கும் கிரியாபடலமும் தொடங்கி விடுகிறது.

“தொட்டுத் தடவித் துடிப்பொன்றுங் காணாது
பெட்டப் பிணமென்று பேரிட்டுக் - கட்டி

எடுங்கள்...” (வெ. 8)

என்னும் வெண்பா அடிகளில் இதனை விளக்கு கிறார் ஐயடிகள்.

ஊரெல்லாங் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டு...'
(திருமந்திரம்: 189)

என திருமூல நாயனாரும் இதனைக் கூறுகிறார்.

‘இல்லும் பொருளும் இருந்த மனையளவே
சொல்லும் அயலார் துடிப்பளவே’ (வெ. 14)

என்றும்,

‘கழிந்தது நென்னற்றுக் கட்டுவிட்டு நாறி
ஒழிந்த துடல் இராவண்ணம் - அழிந்தது’
(வெ.19)

என்றும்

“இழவாடிச் சுற்றத்தார் எல்லாரும் கூடி
விழவாடி...” (வெ. 18)

என்றும் ஐயடிகளார் உயிரற்ற உடலுக்கு நேரும் நிலைகளை விளக்குகின்றார்.

மனைவியும், சேர்த்து வைத்த பொருளும் உடன் வரவில்லை. இழவுக்கு வந்தோர், சிறிது நேரம் பதறினர். அவ்வளவில் இரங்கிச் சில சொற்கள் உதிர்த்தனர். பிணம் நாறத் தொடங்கிய போது இரங்கியுரைத்த சொற்களும் நின்று போயின. அடுத்த நாள் உடல் அழிந்தது. இழவாட வந்த சுற்றத்தாரும் இழவுச்சடங்குகளைச் விழாவினைப் போல் நடத்திவிட்டுத் தம் உலகியல் கடமைகளில் மூழ்கினர்.

ஐயடிகள் அரசவாழ்வு நீத்து துறவு கொண்டவர். எனவே, அரசம் பெரிதல்ல என்னும் பொருளில் சில வெண்பாக்கள் பாடியுள்ளனர். உலகெலாம் கட்டியாளும் அரசரின் செல்வத்தைக் காட்டிலும் சிவபெருமானுக்குத் தொண்டு செய்து ஓடேந்தி உண்பது பல மடங்கு உயர்ந்த செல்வமாகும் (வெ. 10) என்பார்.

‘தஞ்சாக மூவுலகும் ஆண்டு தலையளித்திட்டு
எஞ்சாமை பெற்றிடினும் யான் வேண்டேன்’
(வெ. 22)

என்றும்,

“நூற்றனைத்தோர் பல்லாழி நுண்வயிர
வெண்குடைகீழ்
வீற்றிருந்த செல்வம் விழையாதே; (வெ. 23)

என்றும் அரச வாழ்வை வெறுத்தொதுக்குகின்றார்.

உடலும் உறவும் செல்வமும் அரசும் நிலை யானவை அல்ல என்பதைப் பலவாறு தம் நெஞ்சுக்கு எடுத்துரைக்கும் ஐயடிகளார் தாம் வழிபட்ட தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறை வனைப் போற்றி உய்யும்படி வலியுறுத்துகின்றார்.

தில்லைச் சிற்றம்பலம், தென்குடந்தை, திருவையாறு, திருவாரூர், திருத்துருத்தி, திருக்கோடிக்கா, திருநெடுங்களம், குழித்தண்டலை, திருவானைக்கா, திருப்புன்னையங்கானல், உஞ்சேனை மாகாளம், திருச்சாய்க்காடு, திருப்பாச்சில் ஆசிரமம், திருச்சிராமலை, திருமழபாடி, தென் திருஆப்பாடி, திருக்கச்சி, தாடகை ஈச்சரம், திருவொற்றியூர், திருக்கடவூர், திருமயானம் ஆகிய சிவத்தலங்களை ஐயடிகள் தம் வெண்பாக்களில் குறிப்பிடுகின்றார்.

உயிர் கருவி காரணங்களைச் சார்ந்து உலகியல் இன்பங்களையே போற்றி நிற்கின்றது. பிணியும் மூப்பும் வந்தபோது உலகியல் இன்பம் துய்த்தற்கு அரிதாகின்றது. இந்நிலையில் உயிருக்குச் சற்று தெளிவு ஏற்படுகின்றது. யாக்கையும் அது கொண்டு துய்க்கும் இன்பமும் நிலையல்ல என்பதை உணரத் தொடங்குகின்றது. இவ்வுணர்வு எய்தப் பெற்றோர் திருவருள் துணைகொண்டு சிவத்தை உணரத் தலைப்பட்டனர். இதுவரை தாம் துய்த்த உலகியல் இன்பங்களைப் பழித்துரைத்தனர்.

‘நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை உடைத்துஇவ் வுலகு’ (குறள் 336)

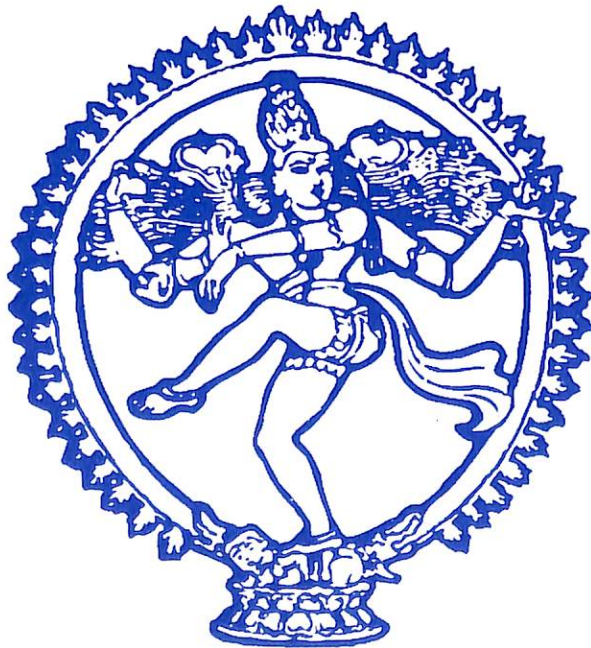
என்று திருவள்ளுவரும்

‘பண்டம்பெய் கூரை பழகி விழுந்தக்கால் உண்ட அப்பெண்டிரும் மக்களும் செலார்’

(திருமந்திரம் 188)

என்று திருமூல நாயனாரும் யாக்கை நிலையா மையைப் பலப்படப் பேசியுள்ளனர்.

உயிர் சார்ந்ததன் வண்ணமாகும் தன்மையது, உலகியல் சார்ந்த நிலையில் மெய்ப்பொருளை உணராது. திருவருளும் குருவருளும் கூடிய நிலையில் மெய்ப்பொருள் தேட்டம் ஏற்படும். உலகியலினின்று உயிரை மீட்கும் ஓர் உத்தியாகவே யாக்கையைப் பழிக்கும் போக்கு நம் அடியாரிடத்து ஏற்பட்டது. தம் நெஞ்சுக்கு தாமே உரைக்கும் உத்தியால் அனைத்துயிர்களும் உய்யும் பொருட்டு அடியர் பெருமக்கள் அருட்பாக்களை அருளிச் செய்கின்றனர். ஐயடிகள் காடவர் கோனும் அப்பெருமக்கள் வழி நின்று சேத்திர வெண்பாக்கள் இருபத்து நான்கினை அருளிச் செய்தார்.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

(பதினோராம் திருமுறை - பொன்வண்ணத்தந்தாதி, திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை
திருக்கயிலாய ஞானஉலா)
தமிழாகரர் தெ. முருகசாமி

1. கட்டுரை கருதுகோள்:

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டையும் பாடியருளிய இருபானேழ் ஆசிரியன் மார்களுள் திருவாலவாயுடையார் என்னும் இறைவனும் ஒருவராவார். கொங்குதேர் வாழ்க்கை எனத் தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாடலை எழுதியதால் சங்கத் தமிழ்ப் புலவராகப் பதிவு செய்து கொண்ட சிவபெருமான் மதிமலிபுரிசை எனத் தொடங்கும் திருமுறைப் பாடலை எழுதித் தம்மைச் சமயத் தமிழ்ப் புலவராகவும் பதிவு செய்து கொண்டான். சங்கத் தமிழாய்ந்த அனுபவத் தொடர்ச்சி சமயத் தமிழாய்வினும் தொடர்ந்ததால்தான் சிவ பெருமான் தமிழ் முழுதறிந்தவனாகப் பேசப் பட்டான். ஈண்டுத் தமிழ் முழுதும் அறிந்ததாவது யாதெனில் தமிழைச் சிவபெருமான் முழுமையாக அறிந்தவன் என்றதோடு தமிழறிந்த அனைவரும் அவனை முழுமையாக அறிவர் என்பதும் பொருளாயிற்று. இங்ஙனமாகத் தமிழை அவன் கொண்டும் கொடுத்தும் அனுபவித்ததைப் போல அவனை முழுமையாக அறிந்து அனுபவிக்க தமிழ் ஒரு கருவியாக இருந்தது என்பதற்குச் சைவத் திருமுறைகளே சான்று. இவ்வுண்மையைச் சேரமான் அருளிய செந்தமிழ்த் திருமுறைப் பனுவல்களின் வழி அனுபவிக்கத் தூண்டுவதே இக்கட்டுரையின் கருதுகோள்.

2. சேரமானின் வரலாற்றுச் சுருக்கம்:

2:1 - அரச வாழ்வு:

சேர மரபில் தோன்றிய சேரமான் பெருமான் நாயனார் உலகியல்பும் அரசியல்பும் உறுதியல்புடையவரானவராகத் தேர்ந்து தெளிந்தவராய் இளமை யிலேயே அரச வாழ்வைத் துறந்து சிவசிந்தையில் நாட்டங் கொண்டு பெருமாக் கோதையார் என்ற பெயருடன் திரு அஞ்சைக் களத்துத் திருக்கோயில் தங்கி திருத்தொண்டு செய்து வந்தார். அப்போது

சேரமண்டலத்தை ஆண்ட செங்கோற் பொறையன் என்பான் அரச வாழ்வினும் தவ வாழ்வே மேலானது எனத் தெளிந்து அரச பதவியைத் துறந்ததால் அடுத்து அரசராக வேண்டியவர் பெருமாக் கோதையாரே என அமைச்சர்கள் முடிவு செய்து திருஅஞ்சைக் களத்திருந்த மாக் கோதையாரை அழைத்தனர். அவரும் இறைவனது திருவருள் அவ்வாறாயின் அரச பதவியை ஏற்பதாகக் கூற, இறைவனும் ஒப்புதல் தர அரச பதவியை ஏற்கையில் அரச வலியும் உயிர்க் கூட்டப் பேச்சொலிகளையறியும் பொருளறிவும் கைவரப் பெற்றவராய் திருக்கோயில் வலம் வந்து இறைவனை இறைஞ்சி திருமுடி தரித்து யானை மீதேறி திருவீது உலாப் போந்தார். அந்நிலையில் அரசாட்சி ஏற்றதன் நன்னிமித்தமாக மழையினால் உவர்மண் கரைந்து உடம்பெல்லாம் திருநீறு பூசிய சிவ அடியார்போல் எதிர்வந்த ஒரு வண்ணானைக் கண்டு வணங்கினார். அவனோ 'அடி வண்ணான்' எனக் கூறி நடுங்க, அரசர் 'சிவ வேடத்தை அடியேன் நினைக்குமாறு செய்தீர்' எனக் கூறி அளவளா வியதைக் கண்டவர்கள் கோதையாரின் திருநீற்றன்பைப் பாராட்டினர்.

வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு எனத் தொல்காப்பியரால் புகழப்பட்ட (செய்யுளியல் 78) சேர சோழ பாண்டிய மன்னர்களால் ஆளப் படும் தமிழ்நாட்டின் ஒற்றுமை உணர்வு வழி வழியாகப் பேணப்படும் நிலையில் சோழ பாண்டியருடன் நட்புறவு கொண்டு எங்கும் பகையின்றி அரசியல் வாழ்வு செய்து வந்தார்.

2-2: கொடை வாழ்வு:

சோழ பாண்டியரின் அரசியல் நட்புடன் எள்நாட்டுக் குறுநில மன்னர்கள் முறையாகக் கப்பம் கட்டி இனிதாக ஆட்சி புரியும்போது வரையாது வழங்கும் கொடைமேகமாகத் திகழ்ந்தார். இவரது கொடைத் திறனை நாடறியச் செய்ய நினைத்த மதுரைச் சொக்கலிங்கப் பெருமான், தம்மை நாளும் வழிபட்டு வரும் இசைப்பாணனான பாண பத்திரனின் வறுமையைப் போக்கப் பெரும் பொருள் கொடுத்தனுப்ப வேண்டிச் சேரமானுக்கு ஒரு திருமுகப் பாசுரம் எழுதியனுப்பினான். இறைவனது கட்டளைபடியே சேரரும் செய்து உதவினார். இறைவனே பாணபத்திரனுக்குப் பொருள்

கொடுத்து உதவியிருக்கலாமாயினும் சேரமானைக் கொடுக்கச் செய்தது ஏனெனில் அவரது வள்ளல் வாழ்வை உலகறியச் செய்யவே ஆம் என்பது கருத்து. இக்கொடை வாழ்வு ஆண்ட வனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதால்தான் பதினோராந்திருமுறையின் தொடக்கமாக அத்திருமுகப் பாசுரம் பதிவானது. இவ்வுண்மையை நினைவு கூர்வார் போலவே சுந்தரரும் 'கார் கொண்ட கொடைக் கழறிற்றறிவார்' எனத் திருத்தொண்டத் தொகையில் பாடிப் பரவினார்.

2-3: பக்தி வாழ்வு:

இவ்வாறெல்லாம் நாளும் உலகியல் வாழ்வில் அவரது மனம் உழன்றாலும் முத்தர் மனம் இருக்கும் மோனத்திலே என்றபடித் தாம் பெற்ற அரச வாழ்வு சிவன் தந்தது என்றெண்ணித் தில்லைச் சிற்றம் பலவாணனின் எடுத்த திருவடியின் இன்ப நினைப்பிலே எப்போதும் திளைத்திருந்தது, பக்தி வலையில் படுவோன் காண்க என்ற மணிவாசகர் கூற்றுப்படிச் சிவபூசைச் செல்வரான கோதையார் தினமும் சிவபூசை செய்கையில் அவரது பக்திக்குப் பரிசாகத் தம் சிலம்போசையைக் காட்டி வந்தார் தில்லையம்பலவர். இச்சிலம்பானது ஒருநாள் பூசையில் கேட்காததால் தம் உடைவாளால் தம்மை மாய்த்துக் கொள்ளத் துணிந்தபோது தரிக்காத சிவபெருமான் சேரமானுக்குச் சிலம்பொலித்துக் காட்டி அவர்தம் உயிரைக் காத்தார். இதற்கான காரணத்தை வினவிய கோதையாருக்கு இறைவன், 'சுந்தரராகிய வன்தொண்டன் என்னும் பக்தன் எம்மைத் தில்லையில் தமிழ்த் திருப்பதிகம் பாடிப் பரவியதைக் கேட்டு மெய்மறந்ததால் காலம் தாழ்த்தியது' எனக் கூறக் கேட்டதில் இரண்டு உண்மைகளை உணர்ந்தார் நாயனார். தமிழ்ப் பதிகம் பாடினால் இறைவன் மகிழ்வான் என்பது ஒன்று. அப்படிப் பாடி இறைவனையக்கிய வன் தொண்டரை நட்பாக கொள்ள விழைந்தது மற்றொன்று.

2-4: தோழமை வாழ்வு:

இறைவனால் நினைப்பூட்டப்பட்ட நிலையில் தோழமையை உணர வேண்டித் தில்லைக்கு வந்த சேரமான் இறைவது எடுத்த பொற்பாதத்தையும் பவளம் போன்ற அவனது மேனியில் பால்

வெண்ணீற்றையும் கண்டுகளித்தார். தமிழில் பாடினால் இறைவன் மயங்குவான் எனத் தெரிந்திருந்ததால் கூத்தப் பெருமான்மீது பொன் வண்ணத்து அந்தாதி பாடினார். தில்லையில் சுந்தரர் இல்லாததால் அவரைக் காணத் திருவாரூர் சென்றார். அங்குச் சுந்தரரைக் கண்டு வணங்கி அவரைத் தோழமையாகக் கொண்டதால் சுந்தரர் சேரமான் தோழரானார். திருவாரூரில் சுந்தரர் மனைவி பரவையாரின் விருந்துபசாரத்தில் நாளும் திளைத்த சேரமான் சுந்தரருடன் திருவாரூர்த்தியாகேசனைச் சென்று வணங்கு கையில் திருவாரூர் மும்மணிக்கோவைபாடிக் களித்தார்.

2-5: மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு:

திருவாரூரினின்றும் புறப்பட்டுப் பல திருத் தலங்களை வணங்கி வழிபடும் ஆசை மேலீட்டால் சுந்தரருடன் திருத்தலப் பயணம் மேற்கொண்டார். சோழமண்டலம் கடந்து பாண்டி மண்டல நுழைவாயிலிலிருந்த திருப்புத்தூர் முதலிய தலங்களை வழிபட்டவாறு மதுரையம் பதியடைந்து திருமுகப் பாசுரம் அனுப்பிய சொக் கேசனைத் தாழ்ந்து பணிந்து பாண்டிப் பதிகளைக் கண்டவாறு தம் நாட்டுக் கொடுங்காளூரில் சுந்தரருடன் தங்கினார். திருவாரூர் நினைப்பில் அவ்வப்போது அங்கு சென்று வந்து இறுதியாகத் தங்கியிருக்கையில் சுந்தரர் இறைவனது அழைப் பின்பேரில் வெள்ளை யானைமீது கயிலைக்குச் சென்றார். அஃதுணர்ந்த சேரமான் தம் அருகிருந்த வெள்ளைக் குதிரை யின் மீது ஏறிக் கயிலைக்குச் சென்று இறைவன் திருமுன்னர் தாம் மனதால் பாடி வந்த திருக்கயிலாய ஞான உலாவை அரங்கேற்றிய நிலையில் சிவகணத்துள் ஒருவராய்ப் பெருவாழ்வடைந்தார்.

3. சேரமான் செந்தமிழ்ப் பனுவல்கள்:

'அருச்சனைப் பாட்டேயாகும் ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ்பாடுக' என ஆண்டவன் பணிக்கப் பைந்தமிழ்ப் பாடிய சுந்தரரின் பேர்கேட்ட அளவில் சொற்றமிழ்பாடும் திறன் கைவரப் பெற்றவராய் வாழ்ந்த சேரமான் பெருமான் நாயனார் பாடியருளிய பொன் வண்ணத் தந்தாதியும் திருவாரூர் மும்மணிக் கோவையும் திருக்கயிலாய ஞானஉலாவும் பாடிய

ஊராலும் யாப்பாலும் அடிவரையறையாலும் வேறுவேறாயின என்றாலும் பொருள் அளவில் ஒரு நோக்குடையன என்பது இம்மூன்று நூற்கும் உரிய பொதுமையாகும். இம்மூன்றும் அகமரபின்படி பாடப்பட்டனவாகும்.

ஒன்றை நேரே அனுபவித்தலினும் அதனை மாற்று வகையாக அனுபவிக்கும்போது அப் பொருளின் அனுபவப் பரிமாணம் கூடுதலாகும் என்பது அனுபவ உண்மை. சீனியின் இனிப்பை வாயிலிட்டு உணர்வதிலும் அதைச் சில உணவுப் பொருள்களுடன் சேர்த்து இனிப்புப் பண்டமாக்கி உண்ணும்போது உணரும் சுவை கூடுதலாகும். கண்ணெதிரே காணும் நோயாளியின் அரு வருப்பைவிட வேடமிட்டு நடிக்கும் நாடக மந்தனின் காட்சியே மிகுந்த அருவருப்பைத் தரும். எனவே ஒன்றை இன்றொன்றில் சார்த்திப் பார்க்கும் போதுதான் அதன் உயர்வை அறிய முடியும் என்பதால் ஈண்டுத் தலைவன் தலைவி பாவனையில் இறையனுபவத்தை அந்தாதி, கோவை, உலா வழியாக அனுபவிக்கிறார் சேரமான் என்பது கருத்து.

இம்மூன்று நூல்களிலும் இறைவனது திரு விளையாடல்கள் பொதுப்படக் கூறப்பட்டிருந்தாலும் அவனை அனுபவிக்கும் திறத்தில் வேறுபட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளதை இனிக் காண்போமாக.

3-1: பொன் வண்ணத் தந்தாதி:

அந்தாதி என்பது ஒரு பாடலின் அந்தம் அடுத்த பாடலின் தொடக்கமாக அமையப் பாடுவது. மேலும் நூலின் தொடக்கமும் முடிவும் ஒன்றாய் இருக்குமாறும் பாடப் பெறும். இங்ஙனம் அந்தாதித் தொடையமைய கட்டளைக் கலித் துறைப்பாடலாக நூறு பாடல்கள் பாடுவது அந்தாதி இலக்கியமாகும்.

பொன்மேனி கொண்ட சிவபெருமானாகிய தலைவனை அடையப் பெறாமையால் அவல முற்றுப் பசலை பூத்தமேனி கொண்ட சேர மானாகிய தலைவி தானும் தலைவனும் பொன் வண்ணமாகிய ஒரே நிறத்தினர் என உள்ளங் குளிர்ந்து ஏக்கமுற்றுப் பாடும் முதல்பாடல் தொடங்கிப் பல பாடல்கள் அகப் பொருள் மரபில் பாடப்பட்ட நூல்தான் பொன் வண்ணத் தந்தாதி.

அகப் பொருள் மரபில் பாடப்பட்ட பாடல்கள் யாவும் இறையனுபவத்தைக் கற்பனையுடன் சுவைப்பதாக அமைந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றைக் காணலாம்.

காமனை முன்செற்ற தென்றான்
அவள், இவள் காலனென்னும்
தாமநன் மார்பனை முன்செற்ற
தென்னுதன் கையெறிந்தான்,
நாமுனஞ் செற்றதன் நாரையென்
நேற்கிரு வர்க்குமஞ்சி
ஆமெனக் கிற்றிலர் அன்றெனக்
கிற்றிலர் அந்தணரே! (45)

முன்னொரு நாளில் மூன்று பெண்கள் ஒன்று கூடியிருந்தபோது அவ்விடம் வந்த ஆடவன் ஒருவனிடம் அம்மூவரும் வினா தொடுத்து யாதொன்றும் பதில் பெறாதிருந்த பண்டைய நிகழ்ச்சியை எண்ணிய ஒருத்தியின் நினைப்பாக அமைந்தது இப்பாடல்.

நம்முன் நிற்கும் இவர் முதலில் அழித்தது மன்மதனையே என்றாள் ஒருத்தி. அதனை மறுத்த மற்றொருத்தி எமனையே அழித்தார் எனக் கையைத்தரையில் அறைந்து உறுதிப்படுத்தினாள். இவ் விரண்டையும் கேட்டிருந்த ஆடவனிடமிருந்து எந்த உரையாடலும் இல்லாததால் முன்னிரண்டு பெண்கள் முன்னிலைப் புறமொழியாகப் பேசியது போலல்லாமல் மூன்றாமவள் ஆடவனிடம் நேரிடையாகவே தாங்கள் முதலில் அழித்தது காமனையா? அன்றிக் காலனையா? என வினவினாள். அதைக் கேட்டும் ஆம் என்றோ அன்று என்றோ கூறாமலிருந்தாரே என்று அன்று நிகழ்ந்ததை எண்ணிய ஒருத்தியின் நினைப்பில் தமிழின் ஒட்டுமொத்த அழகையும் சுவைக்க முடிகிறது.

இப்பாடலில் வந்துள்ள காமன், காலன் என்ற சொற்கள் சிவபெருமானை நினைப்பூட்டும் சொற்களாயினும் அச்சொற்களைப் பயன்படுத்திப் பதில் கூறாததாகப் பாடப்பட்ட நிலையால்தான் தலைவனாக வந்த சிவபெருமானை முழுவதுமாக அனுபவிக்க முடிகிறது.

காமன் என்று பதில் கூறிவிட்டால் வந்த ஆடவனிடம் பெண்களுக்குள்ள காம மயக்கம் பொய்மையாகிவிடும். காலன்தான் எனக் கூறி

விட்டால் காமமயக்கத்தால் அப்பெண்களுக் கேற்படும் சாக்காடும் பொய்மையாகிவிடும். காமனையும் காலனையும் கொன்றது கொலைத் தொழில் என்பதால் இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கூறினும் தாமே கொலை செய்ததை ஒப்புக் கொண்டதாகிவிடும் என்பதால் வந்த ஆடவனிடமிருந்து பதில் ஏதும் வாராதாயிற்று. இந் நிலையில் இப்பாடலின் உட்பொருள்தான் யாதெனில் வந்தவர் பெண்களின் உள்ளத்தையும் உயிரையும் காமத்தால் வருத்தவே அவர் யாதும் கூறாமல் வாளா இருந்தார் என்பது கருத்தாகத் தொனிக்கிறது. மேலும் இறைவன் காமனை அழித்ததும் காலனைக் கொன்றதும் ஓர் உபசார வழக்கான செய்கைகளாகும் என்ற தொனியும் பாடலில் ஊடாடுகிறது.

வந்தவரிடம் பெண்களுக்குக் காமமயக்கம் இருந்தது. அதனால் ஏங்கியேங்கி சாக்காடையும் நிலைவரை வருந்தினார்கள் என்ற கருத்து பாடலில் தெளிவாக உள்ளதால் காமனை அழித்திருந்தால் பெண்கள் காமவயப்பட்டிருக்க மாட்டார் என்பதும் காலனை அழித்திருந்தால் சாக்காடெய்தார் என்பதும் உணரப்படுதலால் இவ்விருவரின் அழிவுகள் ஓர் உபசாரமனைவை என்பது தெளிவாகிறது. இவ்வற்றால் அறியத் தகும் ஓர் அறிய உண்மையாதெனில் உலகத் தோற்றமும் அழிவும் என்றும் தொடர்ந்து நிகழத் தக்க நிலையேறானது என்பதேயாம். ஆக இவ்அலகிலா விளையாட்டை நித்தம் நித்தம் நிகழ்த்துபவன் தில்லையம்பலவன் என்ற உணர்வை இப்பாடல் மூலம் சேரமான் நினைவு கூர்ந்தார் எனலாம்.

இவ்வாறாகத் தோன்றி மறையும் உலக வாழ்வில் உய்தியடைதற்குரிய வழியை ஒரு பாடலில் வரையறுக்கும் சேரமானின் செந்தமிழ்த் திறன் வியப் பிற்குரியதாக உள்ளது. அதாவது இம்மை வாழ்வில் வாழத் தகும் கடமைகளை அடுக்கிக் கூறும் பாடலாகக் கீழ்வரும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

கூறுமின் ஈசனைச் செய்ம்மின்குற
நேவல் குளிர்மின்கண்கள்
தேறுமின் சித்தம் தெளிமின்
சிவனைச் செறுமின்செற்றம்

ஆறுமின் வேட்கை அறுமின்
அவலம் இவைநெறியா
ஏறுமின் வானத் திருமின்
விருந்தாய் இமையவர்க்கே. (70)

இறைவனின் பொருள் சேர்புகழைக் கூறுதலே நாவடைத்த தன் பயனாகும். இறைத் தொண்டு செய்தலே யாக்கை பெற்றதன் பயனாம். மாயாக் காட்சி நல்கும் இறைத் திருமேனியைக் கண்டு களித்தலே கண்ணின் பயனாம். ஒருமை நெறியில் தேர்ந்து தெளிதலே சித்தத்திற்கு அழகாம். அவரென்றும் இவரென்றும் அலையாமல் சிவன் ஒருவனே தெய்வம் எனத் தெளிதலே பிறப்பின் பயனாம். அழிவை உண்டாக்கும் இனத்தைக் கொன்று வாழ்வே மனிதப் பண்பாம். பேராசை யற்று இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை எனத் துணிந்து வாழ்தலே வாழ்க்கையாம். இங்ஙன மாகக் கூறிய நெறியறிந்து வாழ்வோர் தேவர்க்கு விருந்தினராய் வானுலகம் சென்றடைவர் என எளிய மார்க்கங் களைச் சேரமான் பொதுவாக நினைகூரும் இப் பாடலைப் போல சில பாடல்கள் பொன்வண்ணத் தந்தாதியில் உள்ளன.

எந்நிலையில் வாழ்ந்தாலும் இறைவன் திருவடியை மறவாமல் வாழ்தலே உயிர் களுக்கான உய்தி என்பதைத் தம்மேல் ஏறிட்டுக் கொண்டு பாடும் ஒரு பாடலில் சேரமான் ஆண்ட வனிடம் வரம் வேண்டுவது அனைவர் சிந்தை யையும் கவரத்தக்கதாக உள்ளது.

பொய்யா நரகம் புகினும்
துறக்கம் புகினும்புக்கிங்
குய்யா உடம்பினோ றீர்வ
நடப்ப பறப்பஎன்று
நையா விளியினும் நானிலம்
ஆளினும் நான்மறைசேர்
மையார் மிடற்றான் அடிமற
வாவரம் வேண்டுவனே.

4. திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை:

வேறு வேறு நிறங்களையுடைய மணிகளால் கோக்கப்பட்ட மாலை போன்று ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறையான மூவகைப் பாக்களால் அந்தாதித் தொடையுடன் அகப் பொருள் மரபில் அன்பின் ஐந்திணைப் பாடல் களாக முப்பது கொண்டது இந்நூல், சிற்றின்ப

நுகர்ச்சியே பேரின்ப நுகர்ச்சிக்கு வாயில் என்பதை உணர்த்தும் நுட்பத்தில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

‘பொய்யால் தொழினும் அருளும் இறை’ (21) என்று ஒரு பாடலில் உணர்த்தும் சேரமான் எவ்வகையிலும் இறைவனைத் தொழாதவர்க்கு உய்திஇல்லை என்பதை மற்றோர் பாடலில் கூறுகையில்,

“தாழ்ந்து கிடந்த சடைமுடிச்
சங்கரன் தான்பணியா
தாழ்ந்து கிடந்துறை வार्கினை” (30)

என்கிறார். இதில் இறைவனைத் தொழாத பாவமானது தொழாதவரை மட்டுமன்றி அவரது கிளையையும் பற்றும் என்ற கருத்தை உறுதிப் படுத்தவே “றைவர்கினை” என்றார்.

செவிலி கூற்றாக அமைந்த மற்றோர் பாடலில் இறைவனது திருவடியைப் பரவிப் போற்றாத வருடைய வாழ்வு நொந்துபோகும் என எச்சரிக்கின்றார்.

கடிமலர்க் கொன்றையும் திங்களும்
செங்கண் அரவும் அங்கே
முடிமலர் ஆக்கிய முக்கண்ணக்
கன்மிக்க செக்கர்ஒக்கும்
படிமலர் மேனிப் பரமன்
அடிபர வாதவர்போல்
அடிமலர் நோவ நடந்தோ
நடந்ததெம் அம்மனையே (18)

தலைவனுடன் உடன் போக்குப் போன தலைவியினது கால்கள் நொந்தமைக்குப் பக்தி யில்லாரின் நொந்தவாழ்வு உவமையாகக் கூறப்பட்டது சிறப்பாக உள்ளது.

5. திருக்கயிலாய ஞான உலா:

உலா என்பது இறைவனோ அரசனோ உலா வரும் சிறப்பினைக் கலிவெண்பாவால் கண்ணி களாகப் பாடப் பெறும் ஒரு சிற்றிலக்கிய வகை யாகும். ஞான உலாவாகிய இந்நூல் சேரமான் கயிலை செல்லுங்கால் மனத்துள் பாடி மகிழ்ந்தபடி இறைமுன் அரங்கேற்றிய தெய்வப் பனுவுலாகும்.

இறைவனைத் தலைவனாகவும் அவனது அருள்வேட்ட மன்னுயிர்களை அத்தலைவனைக்

காதல் கொண்டு அடையத் துடிக்கும் மகளிர் களாகவும் கற்பித்துக் கொண்டு பாடப்பட்ட இந்த ஞானநூல் 197 கண்ணிகளைக் கொண்டது. பேதை முதல் பேரிளம் பெண் வரை எழுவகை மகளிர்கள் உலாப் போந்த தலைவனை விரும்பிப் புலம்பு வதாகப் பாடப் பெற்றாலும் ஓரறிவு முதல் ஆற்றிவு ஈறாக உள்ள மக்கள் வரையான அறுவகை உயிர்களும் ஆறுவகைப் பருவ மங்கையரைப் போலவும் தேவர்களான மேலுலகத்தவர்கள் பேரிளம் பெண்ணாகவும் கற்பித்துக் கொண்டு பாடப்பட்ட தொனியில் அமைந்துள்ளது இவ்வுலா விற்கான தனிச்சிறப்பாகும்.

ஒருவரை எழுவர் கண்டு விரும்புவதாகப் பாடுவது காதல் வாழ்விற்கு அறமன்றாயினும் ஒரு தலைக் காம வகையால் தோள்கண்டார் தோளே கண்டார் போன்று அவரவர் நிலையில் கண்டு மயக்கிய தனித்தனி காம மயக்கத்தில் நூலைப் பாடிய ஆசிரியர் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய ஒருவனை எச்சில்படாத தூய்மையில் தனித் தனியான ஏழுநிற வானவில் நிறத்தை ஒரு சேரக் கண்டு களிக்கும் அனுபவச் சிறப்பை அடைவதாக உணர்த்துவது இந்த ஞான உலாவின் உட்கிடை எனலாம்.

இந்நிலையில் இறைவன் ஓரறிவு உயிர் போன்று உற்றறியும் திறத்தினன் என்பதும் உற்றறிதலோடு நாவால் தித்தித்துணரும் அருவப் பொருளினன் என்பதும் அவ்விரண்டோடு மூக்கால் நுகரத் தகும் தெய்வமண அருபி என்பதும் அம்முன்றோடு கண்ணால் காணத்தகும் ரூபப் பொருளினன் என்பதும் அந்நான்கோடு அருவமும் உருவமான செவிப்புலனால் உணரத் தக்க ஒலி வடிவானவன் என்பதும் இவ்வாறான ஐயறிவோடு மனத்தால் உணரத் தகும் நிலை பேறுடையவன் என்பதும் அவ் ஆற்றிவோடு மண்ணுலகின் மேம்பட்ட வானுலகத்தவன் என்பதும் உய்த்துணரத் தக்க நிலையில் இவ்எழுவகை மகளிர் பற்றிய குறிப்பை உணரும்போது இந்த ஞான உலாவை அஞ்ஞானம் போக்கும் மோன உலாவாகக் கொள்ளலாம் என்பது தெளிவாகும்.

இவ்வுலாவில் கூறப்படும் பொருள்கள் யாவும் சேரமானின் உள்ளக் கிடக்கையில் தோன்றிய அனுபவக் காட்சிகளாகும். குதிரை மீதிருந்து கயிலை செல்கையில் தன்னுள்ளே சிவநெறியைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டவர் தாமே சிவமாகிய நிலையில் இறைவனைத் தம்முள் ஞான வடிவினனாகக் கண்டு வழிபட்டார். அதன் தொடர்ச்சியாக இறைவனின் தூய்மையை எண்ணியதன் பயனாக இப்பூத உடலோடே பற்றற்ற நிலையில் இறைவனைக் கயிலையில் கண்டு களிக்கலாம் என்ற ஞான அனுபவத்தை வெளிப் படுத்துவதாக இந்த ஞான உலாவை அருளினார்.

ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ணம் என்ற உண்மையை இந்த ஞான உலா பாடிய திறத்தாலும் உய்த்துணரலாம். அதாவது யோக மார்க்கத் தினராகிய சுந்தரைத் தோழமையாகக் கொண்டதால் சேரமானுக்கும் அந்த யோக நெறிகைவரப் பெற்ற நிலையில் ஞான உலாவை யோக நிலையில் பாடினார் என்பதால் உலகியல் சார்ந்த காம இச்சைக்கு இடங்கொடுக்காத உலாவாகப் பாடினார் என்பது ஏற்புடைய கருத்தாகக் கண்டு தெளியலாம், இதனால் தாம் அனுபவித்த இறையனுபவ யோக நிலையை எவர்கைவரப் பெறினும் இறைவனின் ஞான உலாவைத் தம் மனத்துள் கண்டுகளிக்கலாம் என்பதை முடிந்த முடிபாகக் கொள்வதில் அட்டியில்லை எனலாம்.

6. முடிப்பு:

இவ்வாறாகத் தாம் உணர்ந்த இறையனுபவத்தைப் பக்திப் பனுவல்களின் வழி மற்றவர் களுக்கும் காட்டி உணர்த்திய சேரமான் பெருமானின் செந்தமிழ்த் திறம் நீள நினைந்து போற்றுகுறியதாகும். அன்னாரின் செந்தமிழ்ப் பனுவல் வழி அவனை நினைத்தல் என்பது சுந்தரையும் ஒரு சேர நினைத்தலாக அமையும். இவ்விருவரையும் நினைக்கும் வழி இவர்களை ஆட்கொண்ட இறைவனை நினைத்தற்கும் சமம் என்பதால் சேரமான் செந்தமிழும் சிவமும் ஒன்றென்பது கருத்தாம்.

நக்கீர தேவ நாயனார்

- (பதினோராம் திருமுறை - 1. கயிலை பாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி,
2. திருஈங்கோய்மலை எழுபது, 3. திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை,
4. திருவெழு கூற்றிருக்கை, 5. பெருந்தேவபாணி, 6. கோபப் பிரசாதம்,
7. கார் எட்டு, 8. போற்றித் திருக்கலிவெண்பா, 9. திருமுருகாற்றுப்படை,
10. திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்)

புலவர் என்.இ. இராமலிங்கம்

திருமுறைகளைத் 'திருநெறிய தமிழ்' என்றும் தெய்வத் தமிழ் என்றும் புகழ்ந்து போற்றுவர். 'திரு' என்ற சொல் செல்வம், இறை, அழகு, ஒளி, பொலிவு, தெய்வத்தன்மை போன்ற பல பொருள்களைக் கொண்டது. 'முறை' என்ற சொல் ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், உறவு, நன்மை, நூல் போன்ற பல பொருள்களைக் கொண்டது. 'திரு' என்பது இன்ப துன்பம் இரண்டினையும் ஒப்பக் கருதும் 'மனச் செம்மை' எனவும், 'முறை' என்பது 'நூல்' எனவும் பொருள் காண்பர். அதாவது 'திருமுறை' என்றால் மனத்தைச் செம்மையாக்கும் நூல் என்பர்.

நக்கீர தேவ நாயனார்

பதினோராந் திருமுறையில் இடம் பெற்றுள்ள நாற்பது நூல்களுள், நக்கீர தேவ நாயனார் பாடியருளிய நூல்கள் பத்து. அவைகளாவன: 1. கயிலை பாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி, 2. திருஈங்கோய்மலை எழுபது, 3. திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை, 4. திருவெழு கூற்றிருக்கை, 5. பெருந்தேவபாணி, 6. கோபப் பிரசாதம், 7. கார் எட்டு, 8. போற்றித் திருக் கலிவெண்பா, 9. திருமுருகாற்றுப்படை, 10. திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்.

திருமுருகாற்றுப்படையும்

ஏனைய ஒன்பது நூல்களும்:

“நக்கீரர் பாடிய நூல்களின் பட்டியலில் மேற்கண்ட பத்து நூல்கள் இடம் பெற்றிருப்பினும், சங்க இலக்கியமாகிய பத்துப் பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ள இலக்கிய நயம் செறிந்த திருமுருகாற்றுப்படையை இயற்றிய நக்கீரரும், மற்ற ஒன்பது நூல்களை அருளிய நக்கீரரும் வெவ்வேறானவர்” என்கிறார் பேராசிரியர் அ.ச.

ஞானசம்பந்தம் அவர்கள். (பதினோராம் திருமுறை - கங்கை புத்தக வெளியீடு 2001).

“திருமுருகாற்றுப்படையின் நடை, பதினோராந் திருமுறையில் உள்ள வேறு எந்த நூலோடும் ஒத்துச் செல்லாது. அப்படியிருக்க, திருமுருகாற்றுப்படை எப்படி இதில் இடம் பெற்றது என்பது தெரிய வில்லை” என்கிறார் அவர்.

“கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த காரைக் காலம்மையாரின் மூன்று நூல்களும், கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சேரமான் பெருமாள் நாயனார் அருளிய மூன்று நூல்களும் எப்பொழுது யாரால் பதினோராந் திருமுறையில் ஏற்றப் பெற்றன என்பதும் தெரியவில்லை” என்கிறார் பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தம்.

“நக்கீரனார் பாடிய திருமுருகாற்றுப் படைக்கும் பதினோராந் திருமுறையில் நக்கீர தேவர் பாடியனவாகக் குறிக்கப்பட்ட ஏனை ஒன்பது பிரபந்தங்களுக்கும் சொல் வழக்கும் பொருளமைதியும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளும் முற்றிலும் வேறுபட்டுள்ளன. திருமுருகாற்றுப் படையில் கோபம், அங்குசம், முதலிய ஒரு சில வட சொற்களே அருகிக் காணப்படுகின்றன. மற்ற ஒன்பது பிரபந்தங்களிலும் வடசொற்களும் பிற்காலச் சொல் வழக்குகளும் பெருகிக் காணப்படுகின்றன. மேலும் புராணச் செய்திகளும் பிற்கால வரலாறுகளும் பேசப்படுகின்றன... ஆகவே, கயிலை பாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி முதலிய பிரபந்தங்களைப் பாடிய நக்கீர தேவர் என்பார், திருமுருகாற்றுப்படை ஆசிரியரும் கடைச் சங்கப் புலவருமாகிய மதுரைக் கணக் காயனார் மகனார் நக்கீரனாரல்லர் என்பதும், தேவார ஆசிரியர் மூவர்க்கும் பிற்பட்ட மற்றொருவர் என்பதும் நன்கு தெளியப்படும்” என்கிறார்

பேராசிரியர் வித்துவான் க. வெள்ளை வாரணனார். (பன்னிரு திருமுறை வரலாறு - அண்ணாமலை பல்கலைக்கழக வெளியீடு. 1980 - 1997).

“முருகு பாடிய நக்கீரரே, பிறகு பிற நூல்களையும் பாடினார் என்று கொள்ளலாம்” என்பது திருப்பனந்தாள் முன்னாள் முதல்வர் வித்துவான் திரு.கே.எம். வெங்கடராமையா அவர்கள் கருத்து. அதற்கான காரணங்களை அவர் கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார்.

“கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குரிய சிலப் பதிகாரத்தில் பலவகைப் பாவினங்கள் பயின்ற ள்ளதைக் காண்கிறோம். ஒளவையார் போன்ற புலவர்கள் அமயம் வாய்ப்புழியெல்லாம் “பிறை நுதல் பொலிந்த சென்னி நீலமணிமிடற்றொருவன் போல மன்னுக” என்றும், காரிகிழார் “பணியியர் அத்தை நின்குடையே முனிவர் முக்கட் செல்வர் நகர்வலம் செயற்கே” என்றும் சிவபரம் பொருளைக் கூறியுள்ளார்கள். நக்கீரரும் புறநானூறு 56வது பாடலில் “ஞாலங் காக்கும் கால முன்பின் தோலா நல்லிசை” நால்வரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாற்றான் சங்கப் புலவர்கள் அரசைப் பாடுங்காலும் தெய்வங்களை உடன் பாடியிருத்தலின், தனியேயும் தெய்வங்கள் பற்றிச் சங்கப் புலவராயினார் பாடினார் என்று கூறுதலில் ஐயங்கொள்ள வேண்டியதில்லை. திருவலஞ்சுழி மும்மணிக் கோவையுள் கண்ட ஆசிரியப்பாப் பலவும் சங்கப் புலவர் நடையில் இருத்தலையும் காணலாம். எனவே, முருகு பாடிய நக்கீரரே, பிறகு பிற நூல்களையும் பாடினார் என்று கொள்ளலாம்” என்கிறார் அவர்.

நக்கீர தேவ நாயனார் பாடியருளியதாகப் பதினோராந் திருமுறையில் இடம் பெற்றுள்ள பத்து நூல்களைப் பற்றிய செய்திகளை இனிச் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

1. கயிலை பாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி

இறைவன் அன்புடன் வீற்றிருந்தருளும் திருக் கயிலை, திருக்காளத்தி ஆகிய இரு திருத்தலங் களைப் போற்றிப் பாடிய “கயிலை பாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி” ஓசை நயம் மிக்க 100 வெண் பாக்களைக் கொண்டது.

“இறைவன் தருமியின் பொருட்டுப் பாடிய ‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’ என்னும் பாடலுக்குக் குற்றம் கற்பித்தமையால், இறைவனின் சினத்துக்கு இலக்கான நக்கீரர் அவற்றன் நெற்றிக்கண் அழலால் வெப்பம் தாங்கமாட்டாமல் பொற்றாமரைக் குளத்தில் வீழ்ந்தார். அவ்வமயம் சங்கப் புலவர்கள் இறை வனை வேண்டி, அவர்களது வேண்டுகோளுக்கிணங்கிய இறைவர், அங்கயற்கண்ணியம்மை யொடும் பொற்றாமரைத் தடாகத்தை அடைந்தார். நக்கீரர் பாடிய ‘கயிலை பாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி’யைச் செவிமடுத்து மகிழ்ந்து அருள் தரு கை கொடுத்து அவரைக் கரையேற்றினார்” என்பர்.

இவ்வரலாற்று பற்றிப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி, பரஞ்சோதி முனிவர், கல்லாட நூலாசிரியர், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், நிரம்ப அழகிய தேசிகர் ஆகியோர் கூறுவனவற்றை விளக்கமாகத் தம் ‘பன்னிரு திருமுறை வரலாறு’ என்னும் நூலில் எடுத்துக் கூறி,

“நக்கீர தேவர் பாடிய பிரபந்தங்களை நுணுகி நோக்குங்கால், அவர் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த வரல்லர் என்பதும், தேவார ஆசிரியர் மூவர்க்குங் காலத்தாற் பிற்பட்டவரென்பதும், இறைவன் தருமிக்கு பொற்கிழியளித்த திருவிளையாட லுக்கும், கயிலை பாதி காளத்தி பாதியந்தாதி முதலிய பிரபந்தங்களைப் பாடிய நக்கீர தேவரது வரலாற்றுக்கும் எத்தகைய தொடர்புமில்லை என்பது நன்கு புலனாகும்.”

என்கிறார் அறிஞர் வித்துவான் க. வெள்ளை வாரணனார் (பன்னிரு திருமுறை வரலாறு - அண்ணாமலை பல்கலைக்கழக வெளியீடு).

“எல்லாம் வல்ல சிவபெருமான் வட திசை யிலுள்ள திருக்கயிலாய மலையில் அம்மையப் பனாக வீற்றிருந்து எவ்வுயிர்க்கும் அருள் சுரத்தல் போன்று, தென்திசையிலுள்ள திருக்காளத்தி மலையிலும் மாதொரு பாகனாக வீற்றிருந்து மன்னு யிர்க்கு அருள் புரிகின்றான் என அப் பெருமானது அருமையின் எளிய அருளின் நீர்மையைப் புலப்படுத்துங் கருத்துடன் நக்கீர தேவர் அருளிய செந்தமிழ்ப் பனுவல் “கயிலை பாதி காளத்தி பாதி அந்தாதியாகும்” என்கிறார் அறிஞர் க. வெள்ளை வாரணனார். இதன் தொடர்

பாக அவர் ஆய்ந்தறிந்து வெளிப்படுத்தியுள்ள அருங்கருத்துகள் அறியத் தக்கனவாகும்.

“தூய்மையான சொற்களையே திரியாகவும் அவற்றால் உணர்த்தக் கருதிய நற்பொருளையே நெய்யாகவும், தீய சொல் பேசாத நல்ல நாவினையே அகலாகவும் கொண்டு, நக்கீரர் வெண்பா அந்தாதியாகிய இச்சுடர் விளக்கினை இறைவன் திருமுன் ஏற்றி வழிபட்டார்” என்பதை,

சொல்லும் பொருளுமே தூத்திரியு
நெய்யுமா
நல்லிடிஞ்சில் என்னுடைய நாவாகச்
- சொல்லரிய
வெண்பா விளக்கா வியன்கயிலை
மேலிருந்த
பெண்பாக்கர் கேற்றினேன் பெற்று.
(இடிஞ்சல் - அகல்)

எனவரும் முதற்பாடலால் அறியலாம். சொற் சுவை பொருட்சுவையுடன் சிவபெருமானின் அருட் செயல்களை நக்கீரர் இந்நூலில் எடுத்தியம் பியுள்ளமை கற்றுணர்ந்து போற்றுதற்குரியது.

2. திருஈங்கோய்மலை எழுபது

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு மேற்கே உள்ள பாடல் பெற்ற தலமாகிய திருஈங்கோய் மலையில் கோயில் கொண்டருளிய சிவபெருமானைப் போற்றிப் பாடிய எழுபது வெண்பாக்களைக் கொண்டதே இந்நூல் ஆகும். இப்பாடல்கள் ஈங்கோய் மலையின் இயற்கை வளத்தையும், அங்கு எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானின் திருவருட்டிறத்தையும் சுவை நலம் பெருக இனிதே விளக்கக் காணலாம்.

போலித் தோற்றங்களை உண்மையென நம்பி, நிலைபெறாது அலைந்து திரியும் பேதை மாந்தரைப் பற்றிய நிலையை

“கல்லாக் குரங்கு பளிங்கிற் கனிகாட்ட”
எனவரும் பாடலாலும், வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழத் துணைபுரியும் மகளிரது வழிபாட்டு முறையினை,

“கொவ்வைக் கனிவாய் குறமகளிர்”
எனவரும் பாடலாலும்,

“எய்யத் தொடுத்தோன் குறத்தினோக்
கேற்றதென”

எனவரும் பாடலால், கொல்லும் தொழிலை மேற்கொண்ட வேடுவர்கள், இவ்வாழ்க்கைப் பயிற்சியினால் எவ்வாறு ஈரநெஞ்சத்தினராயினர்; என்பன போன்ற செய்திகளையெல்லாம் கற்போர் மனங்கவருமாறு, இலக்கிய நயந்தோன்ற இந்நூலில் நக்கீரர் விரித்துரைக்கக் காணலாம்.

3. திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை

திருவலஞ்சுழியில் கோயில் கொண்டருளிய சிவபெருமானைப் போற்றி நக்கீரர் பாடிய இப்பிரபந்தம், ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய மும்மணிகளால் அந்தாதித் தொகை அமையத் தொகுக்கப் பெற்றமையால் மும்மணிக் கோவை என்ற பெயர் பெற்றது. திருவலஞ்சுழி, கும்பகோணத்துக்கு மேற்கே நான்கு கல் தொலைவில் உள்ளது. சுவாமி மலை தலத்துக்குச் செல்லும் பாதையில் உள்ளது.

இந்நூல், இறைவன்பால் காதல் கொண்டு, அவனைக் காணப்பெறாமல் வருந்தும் தலைவியின் அன்பினையும், தலைவன் தலைவியின் அகத்தினையொழுகலாறுகளையும் புலப்படுத்தும் சுவை மிக்க பதினைந்து பாடல்களைக் கொண்டது.

4. திருவெழுகூற்றிருக்கை

எழுகூற்றிருக்கை என்பது சித்திர கவி வகை களுள் ஒன்று. ஒன்று முதல் ஏழுவரை ஏறியும் இறங்கியும் எண்ணலங்காரம் பொருந்தப் பாடப் பெறும் பாட்டு.

எழுகூற்றிருக்கை யென்னும் சித்திர கவியின் மூல இலக்கியமாகத் திகழ்வது திருஞானசம்பந்தர் அருளிய திருவெழு கூற்றிருக்கையாகும். அதனை அடியொற்றியதே பதினோராந் திருமுறையிலுள்ள இத்திருவெழுகூற்றிருக்கை என்பர்.

5. பெருந்தேவபாணி

தெய்வத்தை முன்னிலையில் வைத்துப் பாடிய பாடல் தேவபாணியெனப்படும். (பாணி - பண்ணோடு அமைந்த பாட்டு). நக்கீர தேவர் திருவாலவாய் இறைவனை முன்னிலைப்படுத்திப் போற்றிப் பாடிய இசைப்பாட்டு பெருந்தேவபாணி என்பதாகும். இஃது அறுபத்தேழு அடிகளால் ஆன ஆசிரியப்பாவாகும்.

முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானின் அருட் பண்பையும், அவன்றன் திருப்பெயர்களையும், உயிர்களை உய்விக்கும் பொருட்டு அவன் செய்தருளிய அருட்செயல்களையும், உலகெலாம் நீக்கமற நிறைந்துள்ள பெருமானின் உண்மைத் தன்மையையும் பேராற்றலையும், இந்நூலின்கண் நக்கீர தேவர் போற்றிப் பாடியுள்ளார்.

“எல்லாப் பொருளும் தன்பொருளேயாகத் திரண்டுவாக நிற்கும் நின்னை என்றும் போற்றும் வரத்தினை அருள்வாய்” என நக்கீர தேவ நாயனார் இறைவனை வேண்டும் திறனை இப்பாடலால் அறியலாம்.

6. கோபப் பிரசாதம்

தீயோரைத் தண்டித்தும் நல்லோரைக் காத்தும் உலக உயிர்களின் நலங் கருதி அருளாட்சி புரியும் இறைவனின் மறக்கருணை மற்றும் அறக்கருணையாகிய இருவகை நிலைப்பாடுகளை எடுத்துரைப்பது இந்நூல். இது தொண்ணூற்றொன்பது அடிகளால் ஆகிய ஆசிரியப்பாவாகும்.

கோபம் என்பது வெகுளியின் விளைவாகிய ஒறுத்தற்றொழிலையும் பிரசாதம் என்பது அருளின் விளைவாகிய அளித்தற்றொழிலையும் உணர்த்தும்.

7. கார் எட்டு

கார் காலத்தை இறைவனோடு உவமித்துப் பாடப் பெற்ற பாடல்கள் “கார் எட்டு” என்பதாகும். கார்ப் பருவ வரவினைக் கூறும் எட்டுப் பாடல்களைக் கொண்டதால் “கார் எட்டு” என்னும் பெயரினைப் பெற்றது. உலகம் இயங்குதற்கு ஏதுவாகிய மழையினது நல்வரவைப் பற்றிக் கூறுதலால், அம்மழைக்குக் காரணமாகிய இறைவனின் திருவருளை நினைவூட்டுவது இப்பிரபந்தம்.

8. போற்றித் திருக்கலிவெண்பா

கலிவெண்பாவில் அமைந்த பாடல்களைக் கொண்டது இது. இக்கலிவெண்பா 45 கண்ணிகளை உடையது. இதில் உலக உயிர்களுக்கு அருள் புரியும் பொருட்டுக் காலந்தோறும் சிவபெருமான் செய்தருளிய அருட் செயல்கள் விரித்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன

9. திருமுருகாற்றுப்படை

ஆற்றுப்படை என்பதற்கு ‘வழிப்படுத்தல்’ என்பது பொருள். தம்மை நாடி வருவோர்க்கு வாரி வழங்கும் வள்ளல் ஒருவனிடம் பரிசில் பெற்று, வளமான வாழ்வைப் பெற்றவர்கள் தாம் பெற்ற பொருள் வளத்தை மற்றவர்களும் பெற்று மகிழும் படியாக வழி கூறி அனுப்புவர். இவ்வாறு மற்றவர்களை வழிப்படுத்துதலே ஆற்றுப் படுத்தலாகும். ‘யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்’ என்ற பரந்த நல்லெண்ணத்தால் நிகழும் இந்நற்செயலை,

“பெற்ற பெருவளம் பெறா அர்க் கறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்”

என வருந்தொடரால் தொல்காப்பியனார் விளக்கியுள்ளமை அறியத் தக்கது.

முருகன் திருவருளால் வீடுபெற்றுக்குரிய ஞானம் வரப்பெற்ற நக்கீரர், முருகப் பெருமானின் திருவடிப் பேரின்பத்தையடைய விரும்பிய இரவலனை நோக்கி, அப்பெருமான் அருளிய பேரின்பத்தையெடுத்துரைத்து, அவன் பால் ஆற்றுப் படுத்தும் நிலையில் திருமுருகாற்றுப் படையைப் பாடியருளினார் என்பது பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் துணிவாகும்.

சங்கத் தமிழ்ப் புலவராகிய நக்கீரரின் தமிழ்ப் புலமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் இந்நூல் ஆற்றுப்படை நூல்களுள் தலைசிறந்ததாகக் கருதப்பெறும். இந்நூல் ஆறு பகுதிகளாகப் பகுக்கப் பட்டுள்ளது. முருகப் பெருமான் எழுந்தருளி அருள்புரியும் திருத்தலங்களாகத் திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாயும், திரவேரகமும் (சுவாமி மலை), திருவாவினன்குடியும் (பழனி), பழமுதிர் சோலை (அழகர் மலை)யும், குன்று தோறாடலும் போற்றப் பெறுகின்றன.

‘குன்றுதோறாடல்’ என்பது தனித் திருத்தலம் அன்று. முருகப் பெருமான் குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாதலால், எல்லா மலைகளும் அப் பெருமான் விரும்பி விளையாடும் திருத்தலங்களேயாகும் என்பதைக் குறிக்கக் குன்று தோறாடலும் என்றார்.

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரரே திருமுருகாற்றுப்படையைப் பாடியவரென்றும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாட்டுடைத்

தலைவனாக கொண்டு நெடுநல்வாடையைப் பாடியவரும் இவரே என்றும் அறிஞர்கள் கூறுவர்.

10. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்

இந்நூல் கண்ணப்ப நாயனார் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறுவது 'மறம்' என்ற சொல் 'வீரம்' என்ற பொருளை உணர்த்தும்.

திண்ணனாராகிய வேடர் பெருமான், இறைவன் கண்களில் குருதிநீர் பெருகக்கண்டு, உள்ளம் நொந்து, தம் கண்ணை எடுத்துக் காளத்தி நாதனின் கண்ணில் அப்பிய வீரம் பொருந்திய அருஞ்செயல், போர்வீரன் ஒருவன் பகைவருடன் போரிடுங்கால் தன் மார்பிற் புண்ணைக் கிழித்துக் கொண்டு உயிர் துறக்கும் வீரச் செயலோடு ஒத்ததாகலான், திருக்கண்ணப்ப தேவரின் அருஞ் செயல் "திருமறம்" எனப்பட்டது.

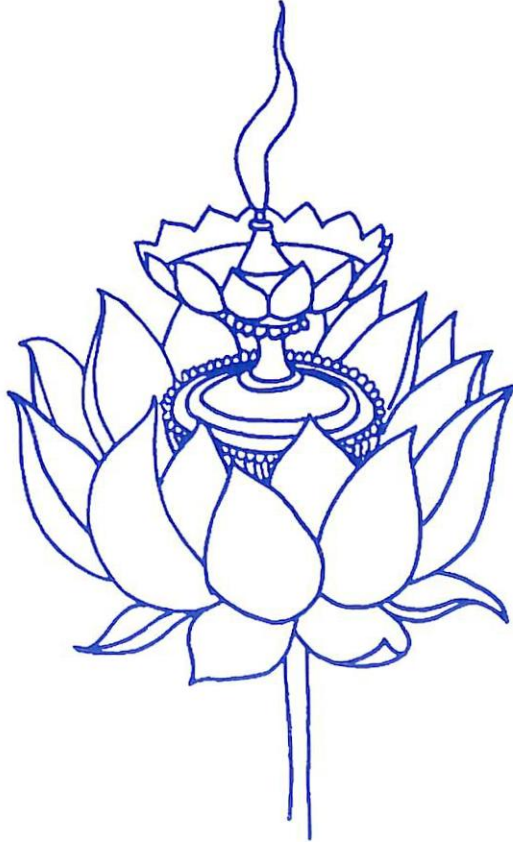
கல்லாட தேவர் அருளிய "திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்" ஒன்றும் இத்திருமுறையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

இந்நூல்கள் யாவும் உலகைப் படைத்து, உயிர்களைக் காக்கும் சிவபரம் பொருளின் அளக்கலாகப் பெருமையைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பாடும் பக்தி இலக்கியங்களாகும்.

நக்கீர தேவ நாயனாரின் புலமையும் பெருமையும் சிறப்பும் பக்திப் பெருக்குடன் அவர் பாடியருளிய மேற்கண்ட நூல்கள் வாயிலாக அறியலாம்.

மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனின் அருளைப் பெறல் வேண்டும் என்ற உள்ளுணர்வால் உந்தப் பெற்று, நக்கீர தேவ நாயனாரின் நூல்களைக் கற்றுணர்வோர், அவனருளால் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றுப் பெறற்கரிய 'பேரின்பம்' பெறுவர் என்பது உறுதி.

எனவே, கிடைத்தற்கரிய காலத்தையும் வாய்ப்பையும் நன்முறையில் பயன்படுத்தி நம் திருமுறைகளைப் பயின்றும் பயிற்றுவித்தும் இறையருளைப் பெற்றுப் பயன் பெறுவோமாக!

கல்லாட தேவர்

(பதினோராம் திருமுறை - திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்)
முனைவர் பழ. முத்தப்பன்

சைவசமயம் காலத்தால் கணிக்க இயலாச் சிறப்புடையது. தோற்றமும் ஏற்றமும் கொண்டது. இச்சமயத்தின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை செய்தவை தோத்திரமும் சாத்திரமும் ஆகும். தோத்திரத்தின் பாகுபாடுகள் திருமுறைகள் ஆகின. பன்னிரு திருமுறைகளின் தொகுப்பில் பதினோராம் திருமுறை தனிச் சிறப்புடையது. இத்திருமுறையின் ஆசிரியர்களில் காலம் கடந்து என்னும் உள்ளவராகிய திருவாலவாயுடையாரும், அவனருளாம் சிவனருள் பெற்ற திருத்தொண்டர்களாம் காரைக்கால் அம்மை, ஐயடிகள் காடவர்கோன், சேரமான் பெருமாள் ஆகியோரும், தண்டமிழ்சேர் நற்றமிழ்ப் புலவர்களாம் நக்கீரர், பரணர், கல்லாடர், கபிலர் ஆகியோரும் பரணைப் பாடிப் போற்றிப் பதியருள் பெற்ற இளம்பெருமான், அதிரா அடிகள், பட்டினத்தார், நம்பியாண்டார் நம்பி ஆகியோரும் ஆகப் பன்னிருவர் ஆவர். மேலும் சமய வளர்ச்சியோடு சிற்றிலக்கியத் தோற்றம் வளர்ச்சிக்கு அடிகோலியதும் பதினோராம் திருமுறை ஆகும்.

கல்லாடர்:

தமிழ்ப் புலவர் வரலாற்றில் கல்லாடர் என்ற பெயரில் நால்வர் இடம் பெற்றுள்ளனர். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களின் பட்டியலில் முதலாம் கல்லாடர் இடம் பெறுகிறார். இவர் அகம் - புறம் என்ற இரு துறையிலும் பதினான்கு பாடல்கள் பாடியவர் ஆவார். இவர் சங்ககாலக் கல்லாடர். இரண்டாம் கல்லாடர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இலக்கணர் கல்லாடர். இவர் பாடியதாக 45 பாடல்களைப் பன்னிரு பாட்டியலும், 5 பாடல்களை நவநீதப் பாட்டியலும் உரை வழி தருகின்றன. மூன்றாவது கல்லாடர் திருமுறைக் கல்லாடர். இவர் பாடியதாக பதினோராம் திருமுறையில் திருக் கண்ணப்பர் திருமறம் என்ற ஒரு பாசரம் அமைந் துள்ளது. இவரின் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்பர்.² நான்காம் கல்லாடர் கல்லாடம் பாடிய நற்றமிழ் நாவலர் இவரின் காலம் 11ஆம் நூற்றாண்டு

எனலாம். இத்தகைய முறையில் கல்லாடர் என்ற பெயரில் நால்வர் காணப் பெறுகின்றனர். இந்நால்வரும் பல்வேறு காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் என்பதும், இந்நால்வரும் ஒருவர் அல்ல என்பதும் அவர்தம் நூல்களைப் பயில்கின்ற பொழுது நன்கு தெரியவரும்.

கல்லாடம் என்பது தமிழகத்தில் உள்ள ஒரு ஊரின் பெயராகும். இவ்வூர் சமயம் சார்ந்த திருத்தலமாக விளங்கியுள்ளது. எனவேதான் கீர்த்தித் திருஅகவலில் மணிவாசகப் பெருமான்,

“கல்லாடத்துக் கலந்தினிதருளி
நல்லாளோடு நயப்புற எய்தியும்”

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இத்திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானின் திருப்பெயர் கல்லாடர் என வழங்கப் பெற்றுப் பின்னர் மக்களுக்கு அப்பெயர் சூட்டப் பெற்றிருக்கிறது. எனவே கல்லாடம் என்ற பெயர் திருவருள் சார்ந்த பெயராகும்.

திருமறம்:

திருமுறைக் கல்லாடர் பாடியருளிய பாசரம் திருக்கண்ணப்பர் திருமறம் ஆகும். இதுபோன்று இதே திருமுறையில் நக்கீரர் பாடிய திருக் கண்ணப்பர் திருமறம் என்ற பாசரமும் உள்ளது. மறம் என்ற சொல் வீரத்தைக் குறிப்பது ஆகும். இப்புறத் துறையின் பெயரில் இச்சிற்றிலக்கிய வகை விளங்குகிறது.

“பண்புற வருஉம் பகுதி நோக்கிப்
புண் கிழிந்து முடியும் மறத்தினாலும்”³

என்பது தொல்காப்பிய இலக்கணம். இப்பகுதி - உலகில் தன் பண்பையும், புகழையும் நிலை நிறுத்தத் தன் உயிரைத்தானே போக்கிக் கொள்ளும் வீரனின் வீரப் பண்பை எடுத்துக் காட்டுவதாகும். இதனையே பொருளாகக் கொண்டு பாடப் பெறுவது மறம் என்ற இச்சிற்றிலக்கிய வகையாகும். இந்த அடிப்படையில் சமய உணர்வால்

உந்தப் பெற்று - செம்பொருளாம் சிவனின் திருவடியை அடைய திருக்காளத்தி இறைவனின் கண் குருதி நிற்க - தன் கண்களை இடந்து அப்பி தன் உயிரைப் போக்கிக் கொண்ட கண்ணப்பரின் வீரம் பற்றிப் பேசுவதால் திருக் கண்ணப்ப திருமறம் என்ற பெயரை இப்பாசுரம் பெற்றுள்ளது. கண்ணப்பரின் வீரமாம் மறம் போற்றி வணங்கப் பெறுவதால் 'திருமறம்' என்ற அடை மொழிப் பெயர் பெற்றது எனலாம். இத்தகைய வீரம் திருத்தொண்டர்களின் வீரம் என்பதால்தான் சேக்கிழாரும்,

“ஈர அன்பினர் யாதும் குறைவிலார்
வீரம் என்னால் இயம்பும் தகையதோ”⁴

என்று கூறிப் பெருமை கொள்கிறார்.

பாடல் அமைப்பு:

நக்கீரர் பாடி அருளிய திருமறம் 157 அடிகளால் ஆகிய ஆசிரியப்பா ஆகும். கல்லாடர் பாடிய திருமறம் 38 அடிகளால் ஆகிய ஆசிரியப்பா ஆகும். இவ்வரிகளில் கண்ணப்பரின் உருவம், செயல் இவைகள் குறிக்கப் பெறுகின்றனவே தவிரக் கண்ணப்பரின் பெயர் எந்த அளவிலும் இடம் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பாடலின் இறுதியில் தொழிலால் 'திருவேட்டுவர்' என்று மட்டும் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. மேலும் 'சங்கரன் தன்னினத் தலைவன்' என்று பெருமையில் வேடர் தலைவனாம் திண்ணன் பேசப் பெறுவதும் சிந்தனைக் குரியது ஆகும். திருக்காளத்தி பெயர் இடம் பெறாது கானப் பேருறை கண்ணுதல் இடம் பெற்றுள்ளார். 'கோசருக்கு அன்றவன் நேசம் காட்ட' என்ற அமைப்பில் சிவகோசரியார் இடம் பெறுகிறார். இவ்வாறு கண்ணப்பர் திண்ணன் என்ற பெயர்கள் வெளிப்படையாகவோ, குறிப்பாகவோ இடம் பெறாதது, திருக்காளத்தி நாதரின் பெயர் காண்பேருறை கண்ணுதலாகக் குறிக்கப் பெறுவது, சிவகோசரியார் கோசரியாகக் குறிக்கப் பெறுவது என்பவை இப்பாடற் பகுதியின் அமைப்பாகும். பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரைச் சுட்டாது - அவரின் தோற்றத்தைப் பதினொரு வரிகளில் கூறி - அதன் மூலம் கண்ணப்பரை அறிய வைக்கக் கல்லாடர் முயன்

றிருக்கிறார். அதுபோலத் தன் வழிபாட்டுக்குரிய திருக்கானப்பேர் இறைவனைத் திருக்காளத்தி நாதனிடம் காண்கிறார். சிவ வழிபாட்டில் அகவழிபாட்டை உணராத - அதாவது அன்பை உணராத சிவகோசரியாரை 'சிவ' என்ற திருச் சொல்லை நீக்கிக் கோசரியார் என்றே குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய கல்லாரிடரின் திறம் நினைந்து நினைந்து போற்றுதற்கு உரியதாம். கல்லாடர் தத்துவ ஞானியாக விளங்கியதால் பாடலை நிறைவு படுத்தும்போது,

“திருவேட்டுவர் தம் திருவடி கைதொழக்
கருவேட்டுமில் வினைக் காரியம் கெடுமே”

என்று முடிக்கிறார்.

வேட்டுவராம் கண்ணப்பர் திருவருள் பெற்றதால் திருவேட்டுகூர் ஆகினார், அவன் திருவடியை நாம் தொழுதால் கருவேட்டு உழல் வினை - அதாவது துன்பத்தையே விரும்பிச் சுழல்கின்ற பிறவித் துன்பமாம் வினையின் செயல் கெடும்'' என்று தத்துவ விளக்கத்தோடு பாடலை நிறைவு செய்கிறார். கல்லாடரின் பாடல் அமைப்பில் சிறியது என்றாலும் - இலக்கிய நயமும், தத்துவ விளக்கமும் கொண்டது எனலாம்.

பாடற் பொருள்:

பாசுரத்தின் பாடற் பொருளைக் கீழ்வருமாறு சுருக்கமாகக் குறிப்பிடலாம்.

வடிவு:

அன்பையே உருவமாகக் கொண்டவன், கிழிக்கப் பெற்ற வாரால் தைத்த செருப்பை உடையவன், இரத்தம் உலராத வாளை உடையவன், தோலாடை உடுத்தியவன், கைகளில் தோலால் ஆகிய பட்டைகளைக் கட்டியவன், புலிநகம், பன்றிக் கொம்பு இவற்றால் ஆகிய மாலையை அணிந்தவன். நெற்றியில் மயிற்பீலி அணிந்தவன், தலையிறைச் சோழிமாலையால் கட்டியவன், புலால் நாறும் குடிசையில் வாழ்பவன், புலியை வென்ற சங்கரனின் இனத் தலைவன், வில்லும் அம்பும் ஆகிய நல்ல கருவிகளைத் தாங்கியவன், மலைக் காடுகளில் காற்றைப் போல் விரைந்து செல்லக் கூடியவன்.

செயல் திறம்:

இவ்வாறு 15 வரிகளில் திண்ணனாரின் உருவத்தைக் காட்டிய கல்லாடர் பின் அவரின் சிவத்தொண்டாம் செயல் திறனைக் குறிப்பிடுகிறார். அம்பினால் வீழ்த்திய பன்றியை, கோவில் மாட்டி, தீயில் வேகவைத்து ருசி பார்த்து, உணவாக எடுத்துக் கொண்டான். தன் தலையில் மாலையைச் செருகிக் கொண்டான். நீராட்டு நீரை வாயில் கொண்டான். கானப் பேரூர் உறை நெற்றிக்கண் கடவுளின் திருமுடியில் இருந்த பழம்பூவைக் காலினால் நீக்கினான்.

கண் இடந்தப்புதல்:

நீங்காக் குணத்துக் கோசரியாருக்கு வேடரின் திறம் காட்ட முக்கண் அப்பனுக்கு ஒரு கண்ணில் உதிரம் அந்த நேரத்தில் கொட்டியது. அக்கணத்திலேயே அழுது, விழுந்து, தொழுது, எழுந்து அரற்றிப் புல்லிய மருந்தாகிய பச்சிலையில் குருதி நிற்காது என்று தன்னையே மருந்தாக்கி - தன் மலர்க் கண்ணை அப்பினான். குருதி நீங்கியது. மீண்டும் மற்றொரு கண்ணில் இரத்தம் ஒழுகியது. கவலைஇல்லை என்று தன்னுடைய மற்றொரு கண்ணை அம்பின் நுனியால் தோண்ட முற்பட்டார் வேடன். ஆயின் ஆண்டகையாம் இறைவன் தன் ஒருகையால் வேடரின் இருகைகளைப் பிடித்து, “விரைவில் நம் புண் ஒழிந்தது பாராய் நன்று நன்று” ஆகிவிட்டது என்று இறைவன் கூற, திருவேட்டுவர் ஆனார் வேடர். அவரின் திருவடி நாம் கை தொழ “வினைக்காரியம் கெடுமே” என்று நிறைவு படுத்துகிறார் கல்லாடர். இத்தகைய பொருளைக் கல்லாடரின் 38 வரிகள் புலப் படுத்துகின்றன.

கல்லாடர் கவித்திறம்:

ஒரு பதிகத்தால் திருமுறை ஆசிரியர்கள் பட்டியலில் இடம் பெற்ற கல்லாடர் - கண்ணப் பரைப் போற்றும் முகத்தான் இறையருள் பெற்றவர் ஆகினார். கண்ணப்பர் என்று எண்ணுகின்ற பொழுதே அவரின் ஒப்பில்லாத அன்புதான் நினைவுக்கு வரும் என்பதால் கல்லாடர் பாடலின் தொடக்கத்தில் “பரிவின் தன்மையை உருவாக்க” தொண்டவர் கண்ணப்பர் என்று குறிப்பிடுகிறார். கண்ணப்பரின் ஊரையோ, பெற்றோரையோ

குறிப்பிடாது அவரின் அன்பு வடிவைக் குறிப்பது கல்லாடரின் பக்தி உணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது.

அன்பின் முழுவடிவைக் குறிப்பிட்டவர் அடுத்து வடிவில் காணப்பெறும் அங்க வருணையில் முதலாவதாகச் செருப்புக் காலினையே காட்டுகிறார். காரணம் கண்ணப் பரின் செருப்புக் கால்தானே அவரின் வரலாற்றின் குறியீடு. எனவே, “போழ் வார் போர்த்த தாழகச் செருப்பினன்” என்கிறார்.

பின்னர் வந்த சேக்கிழாரும் கண்ணப்பரின் செருப்பணிந்த திருவடி இறைவனது திருமுடியிலும் திருமுகத்தின் கண்ணின் அருகிலும் ஏறுகின்ற சிறப்பினைப் பெற்றிருந்ததால்தான் பெரிய புராணத்தில்,

“சேர தொடு நீடு செருப்பு விருப்புவாய்ப்ப”⁵ என்று செருப்பினை நீடு செருப்பு என்று குறிப்பிடுகிறார். கல்லாடர் “தாழகச் செருப்பு” என்று தோலால் ஆகிய கரிய செருப்பு என்று கூறுகிறார்.

கல்லாடர், கண்ணப்பர் வாழ்ந்த சூழலைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது,

“முடுகு நாறு குடிலை யாக்கையன்”

என்று குறிப்பிடுகிறார். அதாவது விலங்குகளைக் கொன்று அவற்றின் தோலையும், நகங்களையும், தந்தங்களையும் சேகரித்து வைக்கக்கூடிய குடிசை தான் வேடரின் குடிசை என்பதால் கண்ணப்பரின் புறச்சூழலை முடைநாற்றம் வீசும் குடிசை என்று குறிப்பிடுகின்றார். புறம் புடை நாற்றம் உடையதாக இருந்தாலும் அகமானது தூய்மையானது என்பதை இப்பகுதி மூலம் கல்லாடர் வெளிப்படுத்தி விடுகிறார் எனலாம்.

கல்லாடர் இப்பதிகத்தில் கண்ணப்பரைக் குறிக்கின்ற பொழுது கொல்புலித் தோல் ஆடையினை அணிந்திருக்கின்ற சங்கரனாம் இறைவனின் இனத்திற்குரிய தலைவன் என்று குறிப்பிடுவது முன்னவர்களும் பின்னவர்களும் குறிப்பிடாத ஒன்றாகும். சிவபெருமான் வேடனாக வந்து திருவிளையாடல் செய்ததை மனத்திலே வைத்துக் கொண்டு இங்கு வேடனாம் கண்ணப்பன் வேடராம் இறைவனுக்கு இனத்தலைவனாக விளங்கியிருக்கிறான் என்று குறிப்பிடுகிறார் போலும்.

இவ்வாறு 15 வரிகளில் கண்ணப்பரின் தோற்றத்தையும் கண்ணப்பர் வாழ்ந்த புறச் சூழலையும், கண்ணப்பரின் அகவடிவையும், கண்ணப்பரின் பாரம்பரியத்தையும் குறிப்பிடுகிறார் எனலாம். இத்தகைய குறிப்புக்குப் பின்னர் கண்ணப்பரின் சிவத்தொண்டால், வழிபாட்டு முறையினைக் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறார் கல்லாடர்.

வழிபடு பொருட்களை எவ்வாறு கொண்டு வர வேண்டும் என்பதை அறியாத வேடன், புனிதத் தன்மைக்கு மாறாக அப்பொருள்களைக் கொண்டு வருகிறார். கல்லாடர் காட்டுகின்ற இக்காட்சிதான் பின்னர் சேக்கிழாருக்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்தது எனலாம். கல்லாடர் கூறிய,

“கோலின் ஏற்றிக் கொழுந்தீக் காய்ச்சி
நாவில் வைத்த நாட்போ னகமும்”

இரண்டு வரிகளின் விரிவுதான் பெரிய புராணத்தில், “கோலினில் கோத்து” எனத் தொடங்குகின்ற 118வது பாடலாகும். நாவால் சுவை பார்த்துத் தன் உணர்வால் சுவையை ஏற்காத உணவு நாள் போனகமாக அமைந்தது என்பதைக் கல்லாடர் மேற்குறித்த 2 வரிகளில் உணர்த்தி விடுகிறார். அதுபோலத்தான் நீராட்டு நீரை வாய்க்கலத்து மஞ்சன நீராகக் கொண்டார் என்கிறார் கல்லாடர். இதனைச் சேக்கிழார் குறிப்பிடும்பொழுது,

“மாநதி நன்னீர் தூல வாயினில் கொண்டு”
(பாடல். 121) என்று குறிப்பிடுகின்றார். கண்ணப்பரின் தூய வாய் புனிதநீருக்குக் கலசமாக விளங்கியிருக்கிறது. இவ்வாறு வழிபடு பொருட்களைக் கொண்டு வந்த கண்ணப்பர் காளத்தி அப்பனுக்குச் சிவபூசை பண்ணுகிறார். திருக் காளத்தி நாதரின் பெயரை முன்குறிப்பிட்டது போலக் கல்லாடர் குறிப்பிடாது “கானப் பேருரை” என்று கூறுகிறார். கானப் பேருரை என்ற திருத்தலம் தற்பொழுது காளையார் கோவில் என வழங்கப் பெறுகிறது. இது பாண்டிய நாட்டுத் திருத்தலங்களில் ஒன்று. இத்திருத்தலத்திற்கும் திருக்காளத்திக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. ஆனால் கல்லாடர் குறிப்பிடுகின்றாரே, அவருடைய குறிப்பு அவரை அறியாமலேயே அவரது வழிபாட்டில் வெளிப் பட்டு விட்டதோ என்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. அதாவது தன்னால் திருமுறை - 13

வழிபடப் பெறுகிற கண்ணப்பர் கானப்பேரூர், இறைவனைத் தன்னை அறியாமலேயே காளத்தியாரைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் போலும். அல்லாது மற்றொரு கோணத்தில் பார்த்தால் திருக்காளத்தி இறைவர்தான் திருக் கானப் பேரூரிலும் எழுந்தருளி அருள் பாலிக்கிறார் என்று கல்லாடர் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். எனவே காளத்தி அப்பர் கானப்பேர் இறைவனாக இத்திருப்பதிகத்தில் காட்டப் பெறுவது ஆய்வுக்குரியதாக அமைகிறது. கல்லாடர் கண்ணப்பர் பூசை எத்தனை நாள் நடந்தது என்பதை யெல்லாம் தன் பதிகத்தில் குறிப்பிடவில்லை. சிவகோசரியாருக்கு வேடரின் அன்பைக் காட்ட முக்கண்ணன் தன் கண்ணில் உதிரத்தைப் பாய வைத்தான் என்றுதான் குறிப்பிடுகிறார். நோய்க்கு மருந்தாகக் கண்ணப்பர் தன்னையே அர்ப்பணித்துக் கொண்டார் என்ற ஒப்பற்ற தொண்டினைக் கல்லாடர்,

“புன்மருந் தாற்றப் போகா தென்று
தன்னை மருந்தென்று மலர்க்கண் அப்பா”

என்று கல்லாடர் குறிப்பிடுவது அவரின் கவித் திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது. இறைவனிடத்தில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டால் அனைந்தோர் தன்மைக்கு உரியவராகி சத்திநிபாதம் வாய்க்கப் பெற்று இறையருள் பெறவர் என்பதைக் கல்லாடர் இங்கு குறிப்பாகக் காட்டி விடுகிறார்.

இறைவனின் கண்ணைக் குறிக்கும்பொழுது ஒரு கண் என்று மட்டும் குறித்த கல்லாடர் கண்ணப்பர் அப்பிய கண்ணைக் குறிக்கும் பொழுது மலர்க்கண் என்று குறிப்பிடுவதும் இங்கு நினைவுக்குரியதாகும். ஊன் உடல் உறுப்பாகிய கண் இங்கு அர்ச்சனைக்குரிய மலர்க்கண்ணாகக் கல்லாடருக்குக் காட்சி தருகிறது. சிவபெருமானுடைய இரண்டாவது கண்ணைக் குறிப்பிடும் பொழுது, “மற்றை ஒண் திருநயனம்” என்கிறார். இங்கு சிவபெருமானின் கண் திருநயனம் ஆகிறது. அதாவது திரு அடைமொழி பெறுகிறது. ஏனென்றால் முதல்கண் அருள் தரவில்லை. இரண்டாவது கண்ணுக்கு மாற்றுக்கண் அப்ப முயல்கிறபொழுதுதான் கண்ணப் பருக்கு அருள் கிடைக்கிறது. எனவே திருஅடை மொழி. அருள் வழங்குகின்ற பொழுது இறைவன் தன்னுடைய

ஒரு கையால் கண்ணப்பரின் இரு கையைப் பிடித்துக் கொண்டார் என்று கல்லாடர் எழுதுகிறார். ஆனால் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தில் “திருக்காளத்தி அற்புதத் திருக்கை - தன் கண் இடக்கும் கையைத் தடுக்க” என்று மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார். அதாவது கண்ணப்பரின் கையை இறைவன் தன் கையால் தடுத்தார் என்று கூறுகிறார். ஆனால் கல்லாடரோ கண்ணப்பரின் இருகையை யும் பிடித்தார் என்று எழுதுகிறார். ஏனென்றால் ஒரு கையை மட்டும் பிடித்தால் மற்றொரு கையால் கண்ணைத் தோண்டிக் கொள்வானோ என்று எண்ணியே இரு கையையும் பிடித்தார் என்று குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு கண்டிடந்து அப்பும் நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்ட கல்லாடர் பதிகத்தின் இறுதியில் நம் பிறவி வினையை அறுப்பதற்குக் கண்ணப்பராம் வேடரின் திருவடியைத் தொழலாம். ஏனென்றால் இறைவனின் முழுமையான திரு வருளைப் பெற்றுக் கண்ணப்பர் இறைவனாகவே காட்சி தருவதால் இறைவன் தருகின்ற அருள், எல்லாம்

கண்ணப்பரின் வழியாகக் கிடைக்கும் என்பது கல்லாடர் கொள்கையாகும்.

முடிவு:

பதினோராம் திருமுறையில் ஒரே ஒரு பதிகத்தினால் சிறப்பிடம் பெற்ற கல்லாடரின் 38 வரிகளும் அடியவர் பெருமையையும், இறையருள் திறத்தையும் சுட்டிக் காட்டித் திருவருள் புரிகிறது. அத்திருமுறைப் பதிகத்தை ஒதி நாளும் நம் வினை தீர்வோமாக.

குறிப்பு விளக்கம்:

1. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, மு. அருணாசலம், 9ஆம் நூற், ப. 297
2. பன்னிரு திருமுறை வரலாறு, வெள்ளை வாரணர், ப. 693.
3. தொல் - பொருள் - புறத்திணை, கு. 16
4. திருத்தொண்டர் புராணம்.
5. கண்ணப்பர் புராணம், பாடல் : 62

கபிலதேவ நாயனார்

(பதினோராம் திருமுறை - மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை சிவபெருமான் திருவந்தாதி)

முனைவர் தேவபூபதி நடராஜா

1. கபில தேவர்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கபிலர் என்னும் பெயர் வெவ்வேறு காலகட்டத்தில் காணப்படுகிறது. கபிலரைப் பற்றிப் பற்பல கதைகளும் வழக்கில் உள்ளன. அவர் சரஸ்வதியின் உடல் கூறாகிய எழுத்துக்கள் ஒன்றின் அவதாரம், நான்முகனின் கூறு, பிறந்த உடனேயே கவிதை பாடினார் என்பது போன்ற செய்திகள் சில புராணங்களில் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இவை பிற்காலத்தில் தோன்றிப் பரவிய கற்பனைக் கதைகளே என்பர் இலக்கிய வரலாற்று அறிஞர்கள். தமிழ்நாட்டிலேயே கபிலர் எனப்பெயர் கொண்ட புலவர்கள் பலர் இருந்துள்ளனர்.

1. தொல்கபிலர் என்பவரது 6 பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. தொல் என்றும் அடைமொழி இன்னுமொரு கபிலருக்கு முந்தியவராகவோ மூத்தவராகவோ இவர் இருந்திருப்பதைக் குறிக்கும்.
2. “பலர் புகழ் நல்லிசை வாய்மொழிப்புலவர்” (அகம் 78) என நக்கீரரும் “வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்” (புறம் 53) என இளங்கீரனாரும், “பொய்யா நாவிற கபிலன்” (புறம் 173) என மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் இன்னும் பிற புலவர்களும் போற்றிய கபிலர் சங்க காலத்தைச் (கி.மு. இரண்டாம் முதலாம் நூற்றாண்டைச்) சேர்ந்தவர். பாரி வள்ளலின் நெருங்கிய நண்பர். இவர் அகப் பொருளில் 197 பாடல்களும், புறப்பொருளில் 38 பாடல்களும் 261 அடிகளைக் கொண்ட குறிஞ்சிப் பாட்டையும் இயற்றியுள்ளார். ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்கு அகப் பொருளை விளக்குவதற்காகப் பாடப்பெற்ற இப்பாடல் பத்துப் பாட்டு எனனும் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது. இவரும் பதினோராம் திருமுறைப் பிரபந்தங்களைப் பாடிய கபிலரும் வேறாவர் என்பதே அறிஞர் கருத்து.¹

3. இன்னா நாற்பது என்னும் நூலைப் பாடிய கபிலர் சிவனோடு திருமால், பலராமன், முருகன் ஆகியோரையும் தொழுவது பற்றிப் பாடியுள்ளார். அவரது நூலின் மொழியும் தமிழ்ப் புலமையும் கூறும் செய்திகளும் நீதி நூல்கள் எழுந்த களப்பிரர் காலத்தின் (கி.பி. 100 - கி.பி. 500) பிற்பகுதியைச் சேர்ந்த வராகக் காட்டுகின்றன. பொதுவாக இவரது காலம் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டு என்பர்.

4. திருவள்ளுவ மாலையில் “தினையளவு போதாச் சிறுபுன்னீர்” எனத் தொடங்கும் வெண்பா வேறு யாரோ, கபிலர் பெயரை வைத்துப் பாடியதாகவே கருதப்படுகிறது. பிற்காலத்தில் ஏற்கெனவே புகழ் பெற்ற புலவர் பெயரைப் பயன்படுத்தினர் என்பர் டாக்டர் மு. வரதராசன்.

5. கபிலரகவல் எனனும் நூலின் ஆசிரியரும் கபிலர் எனப்படுகிறார். ஆனால் இந்நூல் ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்த பின் எழுதப்பட்டது.

திருமுறைப் பிரபந்தங்கள் பாடிய கபிலதேவர் இயற்றிய பாக்களில் மடக்கு (யமகம்) திரிபு ஆகிய அணிகள் இருப்பதால் அவை செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த காலமாகிய கி.பி. 700 - 1300 இல் அவர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் 13ஆம் நூற்றாண்டில் (கி.பி. 1200 +) வாழ்ந்த இளம்பூரணர் தமது தொல்காப்பிய உரையில் கபிலரது மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை மாலையில் இருந்து இரு பாடல்களை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறியுள்ளார். எனவே கபிலதேவர் இளம் பூரணருக்கும் முற்பட்ட வராதலால் அவரது காலம் கி.பி. 700-1000 வரை என்பது பொருத்தமாகும்.⁴

1.2 கபிலதேவர் இயற்றிய பிரபந்தங்கள்

நூறு பாடல்களுக்குட்பட்டவையான இச்சிறு நூல்கள் சிற்றிலக்கியம், பிரபந்தம் ஆகிய பெயர்களால் வழங்கி வருகின்றன. தருமை ஆதீன

வெளியீட்டின் ஆசியுரையில் குருமகா சந்திதானம் அவர்களும் பிரபந்தம் என்றே அருளியுள்ளார்கள்.

கபில தேவர் இயற்றியவை:-

1. மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை.
2. சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை.
3. சிவபெருமான் திருவந்தாதி ஆகிய மூன்று ஆகும்.

மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை

2.1 நூற்பெயர்

இப்பிரபந்தம் அம்மையப்பரின் மூத்த மகனாகிய விநாயகப் பெருமானைப் போற்றுவது. இன்று நாயனார் என்ற சொல், வணக்கத்திற்குரிய சிவனடியார்களைக் குறிக்கப் பெரிதும் பயன்பட்டாலும், அரசன், கடவுள், சிவன், பெருமையிற் சிறந்தோர் எனவும் பொருள்படும். அப்பர் சுவாமிகளும் சிவபிரானைச் “சிராப்பள்ளி மேவிய நாயனார்” (5.85.10) எனப் பரவியுள்ளார். வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய இரு பாவகைகள் மாற்றி மற்றி அமைத்துப் பாடப்பட்டிருப்பதால் இப்பிரபந்தம் இரட்டைமணிமாலை எனப்படுகிறது. பொதுவாக இருபது பாடல்களைக் கொண்ட திருவிரட்டை மணிமாலை யில் முதல் பாடலின் முதற் சொல்லும் இறுதிப் பாடலின் இறுதிச் சொல்லும் ஒரே சொல்லாக இருக்கும். இவ்வாறு அமைவதை மண்டலித்து முடிதல் என்பர். சிவமைந்தனைப் பாடுவதால் திரு என்னும் அடைமொழியுடன் மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை ஆயிற்று.

2.2 தமிழர்களிடையே விநாயக வழிபாடு

தமிழர்களின் மிகப் பழைய இலக்கியமான சங்கப் பாடல்களிலும் சிலப்பதிகாரம், மணி மேகலை போன்ற பண்டைய நூல்களிலும் விநாயகர் பற்றிய செய்திகள் எதுவும் காணப்படவில்லை. நரசிம்ம சோழனின் படைத் தலைவரான பரஞ்சோதியார் வாதாபி மன்னனை வென்று திரும்புகையில் விநாயக விக்கிரகம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து பிரதிட்டை செய்ததாகக் கூறுவர். பெரியபுராணம் இப்பரஞ்சோதியாரே சிறுத்தொண்டர் என்றும் செங்காட்டங்குடியாகிய அவரது ஊரில் உள்ள சிவன் கோயில் கணபதீச்சரம் என்றும் கூறும். சம காலத்தவரான

சம்பந்தரும் சிறுத்தொண்டருடன் அக்கோயிலில் வழிபட்டுப் பதிகம் பாடியுள்ளார். (3.63) இத்தலத்திற்கு அப்பர் சுவாமிகளின் பதிகமும் உள்ளது. (6.83) இம்மூவரும் ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர்களாவர்.

தமிழில் கணபதி பற்றிய முதல் பாடல்கள் திருஞானசம்பந்தர் பாடியுள்ள பாடல்களே. இவை விநாயகர் யானை முகத்துடன் தோன்றிய முறையை விளக்குகின்றன.

பிடியத னுருவுமை கொள மிகு கரியது
வடி கொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர வருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை இறையே.
(1.123.5)

(அம்மை பெண்யானையின் உருவினைக் கொள்ள சிவபிரான் ஆண்யானை வடிவை எடுத்து, தனது திருவடிகளை வழிபடும் அடிய வர்களின் துன்பங்களை நீக்குவதற்காக கணபதி தோன்றுமாறு அருளினான்).

இவ்வாறே உலகம் மிகப்பெரிய துக்கமும் நீங்காத நோயும் அடையாமல் இருக்குமாறு ஒன்றைத் தந்தமும் தும்பிக்கையும், மூன்று கண்களும், பெருகி ஓடும் மதநீரும் கொண்ட யானை முகனை இறைவன் பெற்றதாக இன்னு மொரு பாடலிலும் உரைத் துள்ளார். ஆளுடைப் பிள்ளையார். (1.12.6) ‘ஐந்து கரத்தனை’ எனத் தொடங்கும் திருமந்திரப் பாடல் மூலன் உரை செய்த மூவாயிரம் பாடல்களில் அடங்காது என்றே அறிஞர் கருதுகின்றனர். பிற திருமுறை களில் விநாயகர் பற்றிய சிறு குறிப்புகளே உள்ளன.

2.3 விநாயகர் வருணனை

விநாயகர் சிவபிரானின் மகன் என்பதனைப் “பொருவிடையான் சேய்”, “அரன் சேய்”, “புரம் மூன்று எரித்த வில்லான் அளித்த விநாயகன்” (7,15,20) போன்ற தொடர்கள் சுட்டுகின்றன. அவன் “ஆனை முகத்தான்”. மிகுந்த மதம் சொரியும் பெரிய, கரிய யானைக் கணபதி. ஒன்றை வெண் தந்தம் உடையவன் முக்கண்ணன், ஐந்து கரத்தன், செவ்வான் போன்ற சிவந்த நிறத்தன். (11,18) செம்பொற்கழல் அணிந்தவன், ஒளிக்

கதிர் வீசும், தேன் சிந்தும் அழகிய மாலை சூடியவன். பேழைப் பெருவயிறுடையவன். (4) நெற்றியில் பொன்னா லான நெற்றிப் பட்டம் (ஓடை) மின்ன இரு செவிகளையும் வீசி நடப் பவன். (17) இவனுக்கும் சிவபிரானைப் போலவே மணி நீல கண்டமும் நீண்ட முடிக் கற்றையும் உள்ளன.

“ஒற்றை வெண்தந்த வேழ முகத்து எம் பிரான்” (14) உமையம்மையின் அன்பிற்குரிய மகன். அழகும் பெருமையும் வாய்ந்த மணி வண்ணனாகிய திருமாலின் மருமகன். எனவே மீன் கொடியையுடைய மன்மதனுக்கு மைத் துனன். (12) இந்த மூத்த நாயனாரின் இளை யோனாகிய முருகன் இப்பிரபந்தத்தில் கூறப்படாமை அதிசயமே.

2.4 விநாயகருக்குகந்த நிவேதனம்

அடியார்கள் “இனியனவே பலவும் கொண்டு” (14) கணேசரை வழிபடுவது மரபு. எனினும் இரண்டு பாடல்கள் அவற்றைப் பட்டிய லிட்டுள்ளன. அப்பம், இடித்த மா, அவல், எள் உருண்டை, கரும்பு ஆகியவற்றின் சுவையில் அழுந்திச் சுவைப்பவன். மற்றும் வாழைக்கனி, பலாப்பழம், மாங்கனி, கூழைச் சுருள் (கொழுக் கட்டை) குழை (குழைவு = பாயசம்) ஆகியவற்றை உண்பவன். (3,4)

2.5 அவனே பரம்பொருள்

கற்றைச்சடை, முக்கண், நீலகண்டம், செந்தழல் போன்ற சிவந்த மேனி ஆகியவற்றைக் கொண்ட தோற்றமும் நாயனார் என்னும் பெயரும் விநாயகன் பரம்பொருளே என்பதை உணர்த்த வல்லன. அவன் அடியார் உள்ளத்தில் வாழ்வான். (4) அவர்களின் உள்ளக் கருத்தில் உள்ளான். அவனை உள்ளத்தில் ஏந்தி நிற்பவர்களுக்கும், சரண் அடைந்த வர்களுக்கும் அருள்பவன். (6) அவன் எல்லா அண்டங்களிலும் உறைபவன், அதே வேளையில் எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்பவன். ஆனாலும் அன்பால் அடையத் தக்கவன்.

அண்டத்தான், அப்புறத்தான், ஆனை முகத்தான் அமரர். பண்டத்தான் (13.)

அவனே விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும்
நாதனுமாம் (5.)

2.6 பணிந்து பெறக்கூடிய பயன்

திரு ஆக்கும், செய்கருமம் கை கூட்டும்;
செஞ்சொல்
பெருவாக்கும் வீடும் பெருக்கும் - உருவாக்கும்
(1)

எனவே வானவரும் அவனைப் பக்தியுடன் கை கூப்பித் தொழுவர். விரும்பத்தகாத நோய் களுடன் காலன் வரும்பொழுதும் இளைத்துச் செயல் இழக்கும் பொழுதும் “திருவாளன் திருவடியே” துணையாகும் (2)

விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க
வல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான் (5)

பல முற்பிறவிகள் தோறும் சேகரிக்கப்பட்ட பழவினை அல்லது சஞ்சித வினையும் நீங்கும். இதனைக் கபில தேவர் “கணங்கொண்ட வல் வினைகள்..... தேன் முரலும் கொன்றையான் தந்தளித்த போதகந்தின் தாள் பணியப் போம் (போதகம் = யானை) என விளக்குவார். (9) இவ்வாறு பழவினைகள் நீங்கி, ஆசை தணிவதால் புது வினைகள் இல்லாவிடில் இறையடி சேரலாம். திரளாக வரும் வல்வினைகளும் உலக இன்பமாகிய பாசங்களும் அவனை வழிபடுவதால் நீங்கும். (10) மெய்யடியார் களுக்கு இன்பம் தந்து ஆட் கொள்வான் (15) அவன் பாரோருக்கு உதவும் கருணையாளன் (19) உடலும் உள்ளமும் மகிழ அவனை வழிபட மாட்டாதார் மனத்தில் திருமகள் தங்கி இருக்க மாட்டாள். (20). மெய்யடியார்கள், “விண்ணிலும் மண்ணிலும் செய்யப்படும் செயல்களுக்குப் பயன் அளிப்பவனும் அவனே” என வணங்குவர். எனவே அவனைக்

கண்ணுவதும் கைத்தலங்கள் கூப்புவதும்
மற்றவன் தான்
நண்ணுவதும் நல்லார் கடன் (19).

2.7 சிவபிரான்

விநாயகனே முழுமுதற் பொருள் எனப் பாடினாலும், இப்பிரபந்தம் விநாயகர் சிவனார்

மகன் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. சிவன் கொடிய, நாவை நீட்டிப் படம் எடுத்தாடும் பாம்பை இடையிலும் சடையிலும் அணிந்திருப்பவன்; எவரும் வணங்கும் தெய்வம். குளிர்ந்த வெண்பிறையும் நறுங்கொன்றையும் சடையில் சூடியுள்ளான். போரிட வல்ல காளை அவனது வாகனம். “நஞ்சமுண்ட வளரிள மாமணி கண்டன்”. உமைபங்கன். நெற்றிக் கண்ணன் முப்புரம் எரித்தவன் என்னும் செய்திகள் இப்பிரபந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. (2, 6, 7, 8, 9, 10, 16, 20)

3. சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை.

3.1 நூற்பெயர்

இப்பிரபந்தமும் வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய இரு பா வகைகளால் ஆனது. ஆனால் 37 பாடல்கள் உடையதாய் மண்டலித்து முடியாமல் உள்ளது. எனவே, “மேற்கொண்டு மூன்று பாடல்கள் இருந்து சிதைந்து இருக்கலாம். மேலும் இரட்டை மணிமாலைக்கு 20 பாடல்களே அமைவதாயினும் கபில தேவர். பெருமானுக்கு இதனை இரட்டை வடமாகச் சார்ந்த இவ்வாறு 40 பாடல்களை அருளினார் போலும்” என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.⁷ பெயருக்கேற்ப இப்பாடல்கள் சிவபெருமான் மேல் அந்தாதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளன.

3.2 சிவபெருமான் வருணனை

சிவபிரான் பற்றிய குறிப்புகள் பலவும் அவனுக்கு அமைத்த கோயில் பற்றிய செய்தியும் சங்க இலக்கியங்களிலேயே காணப்படுவது, தமிழர்களிடையே சிவ வழிபாட்டின் தொன்மையைக் காட்டுகிறது. அவன் பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் என்பது சிலப்பதிகாரம். எனினும் உயிர்கள் உய்தி பெற வேண்டும் என்னும் பெருங்கருணையினால் தனது சொரூபநிலையில் இருந்து இறங்கித் தடத்த நிலையில் அருவாகவும், அரு உருவாகவும் உருவாகவும் நின்று அருளுகிறான்.

அவனது பெருமையைக் கபிலதேவர் இந்த உலகமே அவனது ஆடலுக்குப் போதிய இடமாக இல்லை எனக்கூறி உணர வைக்கிறார்.

வானம் மணிமுகடா மால்வரையே தூணாக ஆன பெரும்பார் அரங்காகக் - கானகத்தில் அம்மா முழுவதிர ஆடும் பொழுது ஆரூர் எம்மானுக்கு எய்தா து இடம் (9)

இறைவனது சிவந்த ஒளி வீசும் சடை, அதில் சூடிய பிறை, மாலைநேர மேற்கு வானம் போல் அழகிய சிவந்த மேனி, அதில் பூசியுள்ள வெண்ணீறு, நடுயாமத்து இருள்போல் கறுத்த கண்டம் ஆகியவற்றையும் அழகுற வருணித்துள்ளார்.

அந்தி மதிமுகிழான்; அந்தியஞ் செந்நிறத் தான் அந்தியே போலும் அவிர் சடையான் -

அந்தியின் தூங்கிருள்சேர் யாமமே போலும் சுடுநீற்றான் வீங்கிருள்சேர் நீல மிடறு (1)

அவன் நமக்கும் இமையோர்க்கும் இறை. (3) அவனது இடப்பாகத்தில் பாலன்னமொழியாள் மலைமகள் உள்ளாள். வலக்கைகளில் மானும் மழுவும் ஏந்தி உடலில் திருநீறு பூசி, பாம்பைக் கச்சாகக் கட்டி இவற்றை எல்லாம் யானைத் தோலால் மூடியுள்ளான். அவன் நெற்றிக் கண்ணன் (10). செந்தாமரை போன்ற திருவடிகளில் வானவர் கற்பக மலரிட்டு வணங்குவார் (20). தலையில் தெளிந்த நீர்க் கங்கையை வைத்துள்ள தேவன் (21). பூதப் படையும், அவனது அடையாளச் சின்னமாகியதால் “திருஇதழிப் பூ” எனப்படும் கொன்றை மலரும், சினந்து போர் செய்ய வல்ல காளையும் கொண்டவன். என்றும் மூவாதவன். ஆண் - பெண் என இரண்டுருவமும் மூன்று கண்களும் நான்மறை ஓதும் நாவும் உடையவன் (22). முத்தமிழாகவும், ஏழ்கடல் களாகவும் மேகங்கள் உலவும் ஆகாய மாகவும் காலதத்துவமாகவும் விளங்குபவன் (24) அவனது மேனி அழகை, பல நிறங்கள் சேர்ந்திருந்தாலும் அவை மேலும் மேலும் வெண்ணிறத்தையே காட்டுவதாகப் பாடியுள்ளார் கபிலர். அவனது மேனி நெருப்பு மலை போன்றது. அதில் ஒரு பாகம் கொண்ட உமையின் கருங்கூந்தல் விழுவதால் கொஞ்சம் கருமையும் சேரும். ஆனால் அவன் வெண்ணீற்றை நிறையப் பூசியதால் அந்த நிறமே சிறப்பாகத் தெரிகிறது. சடையும் செஞ்சடை. அதில் மஞ்சள் நிறக் கொன்றை மலர் சூடியுள்ளான். எனினும் அதிலிருந்து பாயும்

கங்கையின் வெள்ளத்தால் அங்கும் வெண்மையே
ஒளியுடன் விளங்குகிறது.

கூறுபெறுங் கன்னிசேர் கருங்கூந்தல்
கண்ணந்துதைந்து
நீறுபெறுந் திருமேனி நெருப்புப் புரை
பொருப்பொத்து
ஆறுபெருஞ் சடை அங்கொன்றை அந்தேன்
துவலை சிந்த
வீறு பெருஞ் சென்று சென்று எம்பிரானுக்கு
வெண்ணிறமே (32)

சங்கார காலத்தில் எல்லாம் எரிந்து பூத்த
சாம்பலும் அவனையே சார்ந்திருக்கும். உயிர்கள்
ஆணவத்தை அடக்கி இறைவனைச் சேர்வதற்கும்
அவனது இன்னருள் வேண்டும். எனவே அவன்
திருவருட் சக்தியுடன் சேர்ந்து ஐந்தொழில்
களையும் நடத்துவதை இப்பாடல் குறிக்கிறது
எனலாம். அதே வேளையில் வெண்ணீற்றின்
மகிமையும் குறிக்கப்படுகிறது.

இப்பிரபந்தத்தில், சிவபிரான் ஆடும் ஊழிக்
கூத்து மூன்று பாடல்களில் பேசப்படுகின்றன.
பாம்பைக் கங்கணமாய் அணிந்த சிவந்த கையால்
அபய முத்திரை காட்டி “இரவிற சிவனாடும்
திருநட்டம்” பேய்கள் நல்லியம் கொட்டி “இசை
பாடப் பிணம் இடு காட்டில் ஆடுவது (26,27,36)
என்கிறார் கபிலர். “உலகம் அனைத்தும் ஒடுங்கிய
நிலையில் காரண மாத்திரையாய் நின்ற
மாயையே” இடுகாடு என்றும், அந்நிலையில்
உடலற்று “மாயையில் பிரளய கேவல நிலையில்
இருக்கும் உயிர்களே” பேய்கள் என்றும்
குறிக்கப்படுகின்றன.

சிவனாரின் அளப்பரிய சிறப்பினைக் கபில
தேவர் சில அரிய பாடல்களால் விளக்குகிறார்.
பிட்சாடனராக, “இடையில் கோவணம் அணிந்து
வாயில்கள் தோறும் இரந்து உண்ணுபவன்;
ஆயினும் பிரம்மனும் திருமாலும் வணங்கும்
மாட்சிமை மிக்கவன். தன்னைச் சார்ந்தவர்
களுக்குத் திருமகளின் கடாட்சத்தையும்
உலகாளும் பதவி யையும் தரவல்லவன் (6).
மேலும், ஆடவர்கள் தம்மைக் கண்டு பெண்கள்
மையல் கொள்ள வேண்டும் என விரும்புவது
இயல்பு. ஆனால் இறைவனோ (உமைபங்கனாக
இருப்பதால்) “தம் அங்கம் பங்கு போய்
நின்றாலும்” தாருகா வனத்து முனி பத்தினியர்

அவனைக் கண்டு மயங்கச் செய்யும் பெருமை
மிக்கவன். இச்செயல்களை அவன் பற்றின்றி,
அருள் காரணமாகப் பிறர் நன்மை கருதிச்
செய்தலால், “நின்போல் பெரியர் ஆவாரோ
பிறர்?” (7) என வினவுகிறார் பாடலாசிரியர்.

சிவபிரான் திரிபுரம் எரித்தது (8) பிட்சாடன
ராய்ப் பலி ஏற்றது (19) காமனை எரித்தது. (3)
நஞ்சுண்டது (2,17) ஆகிய அருட் செயல்கள்
இப்பிரபந்தத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. நஞ்சுண்ட
பொழுது வானவரோடு அயனும் மாலும்
இருந்ததே வழக்கில் இருந்து வரும் செய்தி.
ஆனால் கபிலதேவரோ “துணி சினந்த செஞ்சூட்ட
சேவற் கொடியான்” ஆகிய முருகனும் உடன்
இருந்ததாகப் பாடியுள்ளார். இன்னுமோர்
பாடலில் “கொய்தார்க் குமரர்” (19) எனப்
பன்மையில் விநாயகரும் முருகனும் குறிக்கப்
பட்டுள்ளனர். தந்தையின் காலை வெட்டி
சண்டேசுரருக்கு இறைவன் “அருள் செய்த
கொள்கையையும்” பாடியுள்ளார். (2)

3.3 சிவவழிபாடு

இத்தகைய பெரியவனை இளமையிலேயே
வழிபடுதல் வேண்டும் எனவும் ஆசிரியர்
வலியுறுத்த துகிறார். பேசத் தொடங்கும் போதே
அவனது நாமம், பெருமை ஆகியவற்றைப்
பேசுங்கள். இல்லாவிடில் விரைவில் நரையும்
காலனும் வந்துவிடும். (16). முதுமையின்
அறிகுறியாகக் கபம், இருமல், பெருமூச்சு
ஆகியவை வந்து சேருமுன் நெறிய கொன்றைக்
கண்ணி அணிந்த வனைச் சேருங்கள். அவன்
வாழும் பூங்கையிலையை அடைவது அரிது.
ஆனால் அவனை உள்ளத்தில் கொள்ளலாம். (12)
அங்கு குடி கொண்டுவிட்டால் வெளியே
போகமாட்டான். மேலும்,

கருதுங் கருத்துடையேன்; கையுடையேன்
கூப்பப்

பெரிதும் பிறதிறத்துப் பேசேன் - அரிதன்றே
யாகப், பிறையான் இனியென அகம் புகுந்து
போகப் பெறுமோ புறம் (13)

எனப்பாடுவது “யானுனைத் தொடர்ந்து
சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருள
வதினியே” என்ற மாணிக்கவாசகர் பாடலை
நினைவுறுத்துகின்றது. தெளிந்த நீர்க் கங்கையைச்

சடையில் வைத்துள்ள தேவனைக் காண்பதற்கு வழியும் கூறப்படுகிறது.

மலர்ந்த மலர் தூவி மா மனத்தைக் கூப்பிப்
புலர்ந்தும் புலராத போதும் - கலந்திருந்து
கண்ணீர் அரும்பக் கசிவார்க்குக்

காண்பெளியன்
தெண்ணீர் சடைக்கரந்த தே. (21)

இவ்வாறு வழிபடுபவர்களுக்கு அவனது பேரருள் கிட்டுவதால் பிறப்பு என்னும் ஆழ்குழியில் வீழ்ந்து துன்புறமாட்டார்கள் (8) அவனே “மன்னும் பிறப்பறுக்கும் மா மருந்து” (37) அவனைப் போற்றாதவர்கள் வறுமையுற்று, அருளற்றவர்களின் வாயிலில் கால் நோக நின்று இரப்பர் (23). பிறவி என்னும் கடலின் கரையைச் சேரவும் மாட்டார்கள். (5)

3.4 பாடப்பட்டிருக்கும் தலங்கள்

இப்பிரபந்தம் சிவபிரானைப் பாடுவதோடு அவன் எழுந்தருளியிருந்து அருள்பாலிக்கும் தலங்கள் சிலவற்றையும் குறிப்பிடுகின்றது. அவற்றில் ஆரூர் (9,25), ஐயாறு (30) ஒற்றியூர் (15) கயிலை (12) குடவீரட்டம் / திருக்கண்டியூர் (31) கொடுங்குன்று (27) கோவலூர் (31,34) திருச்சந்தி முற்றம் (37) திருப்பழனம் (28) தில்லை (24) தென்னதிகை / திருவதிகை (12,31) பாண்டிக் கொடு முடி (33) மறைக்காடு (16,24) முதுகுன்று (5) வலஞ்சுழி (20) வாய்மூர் (17) வெண்காடு (2,24) ஆகியவை அடங்கும்.

3.5 அகத்துறைப் பாடல்கள்

இறைவன் மேல் தீராக் காதல் கொண்ட பெண் ஒருத்தியின் கூற்றுப் போல் இப்பிரபந்தத்தில் நான்கு, (25,29,30,33) பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. சிவ பிரான் மேல் கொண்ட காதலால் அவன் அணியும் மாலைக்கு ஏங்கி மெலிந்த வளின் வளையல்கள் கழன்று விழுவதாகவும், அவன் பிச்சை கேட்டுத் திரியும் எந்த ஊரிலும் பெண்கள் நிலை இதுவே எனவும் ஒரு பெண் கூறுகிறாள். வண்டைப் பார்த்து “வீணாக ஏன் வந்தாய்? மத்தளம் போன்ற கொட்டு வாத்தி யத்திற்கு ஆடும் கங்காதரனது சடையில் உள்ள கொன்றை மலரின் மணத்தைக் கொண்டு வரவில்லையே?” என வினவுகிறாள். மேலும்

‘ஐயாறரைக் காண அன்பு மிக்கு வரும்; அரும் போதரைக் காண வெள்குவனே’ எனவும் தனது மனநிலையைத் தோழியிடம் உரைக்கின்றாள். இதனால் மெலிந்து துயருறும் பெண்ணைக் கண்டு வருந்தும் செவிலித்தாய் இறைவனிடமே.

நிறம் பிறிதாய், உள் மெலிந்து நெஞ்சருகி வாளா புறம் புறமே நாள் போக்குவாளோ.....
..... என்னதன் கொடி? (பா.33)

என இரக்கின்றாள். இத்தகைய பாடல்கள் பக்தரின் முதிர்ந்த அன்பின் வெளிப்பாடே சிவனைப் போதகன் (ஞான வடிவினன்) என்பதாலேயே இறையன்பால் சிவஞானம் உணர்ந்த நிலையை இப்பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

3.6 இலக்கிய நயம்

பதினொராம் திருமுறை பல புது இலக்கிய வகைகளைக் கொண்டுள்ளது. அவற்றில் இரட்டை மணி மாலையும் அடங்கும். இப்பிரபந்தத்தில் கபிலதேவனார் “திரு இதழிப் பூ” (22) “மலர்ந்த மலர் புலர்ந்தும் புலராத போது” (21) போன்று பல இனிய சொற்றொடர்களையும் “திருமேனி நெருப்புப் புரை பொருப்பு ஒத்து” (32) என்னும் உவமைகளையும் பல இலக்கிய அணிகளையும் நயம்படப் பயன்படுத்தியுள்ளார். முதற்பாடலே அந்தி (=மாலை) என்னும் சொல்லை நான்கு முறை ஒரே பொருளில் அடுத்தடுத்துக் கூறும் அழகிய பாடலாகும். இது சொற்பொருள் பின் வருநிலை அணிக்கச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். தமிழில் மடக்கு அணி என்றும் வடமொழியில் யமகம் என்றும் பெயர் பெற்ற அணிக்கு உதாரணமாக உள்ளது ஆறாவது பாடல்.

“தாமரைக் கோவும் நன் மாலும் வணங்கத்
தலையிடத்துத்
தாமரைக் கோவணத் தோடிரந் துண்ணினுஞ்
சாந்தவர்க்குத்
தாமரைக் கோமளத் தோடு உல காளத் தருவர்
கண்டிர்
தாமரைக் கோமளக் கைத்தவ ளப்பொடிச்
சங்கரரே.

இப்பாடல் அடிகளில் முறையே தாமரையில் அமர்ந்திருக்கும் பிரமன், தாம் அரைக் கோவணம் அணியும் சிவன், தாமரையில் இருக்கும் அழகிய யாகிய இலக்குமி, தாவும், மரை (மான்) ஏந்திய

அழகிய கை என்ன வெவ்வேறு பொருளை உணர்ந்து படித்தால் கபிலரின் புலமை புலப்படும்.

4. சிவபெருமான் திருவந்தாதி

4.1 நூற்பெயர்

“திருவே என் செல்வமே” என அடியார் பரவும் சிவபிரானை நூறு வெண்பாக்களில் பாடும் இப்பிரபந்தம் அந்தாதியாய் அமைந்துள்ளது. முதற்பாடலின் இறுதி எழுத்து, சீர், அசை அல்லது அடியுடன் அடுத்த பாடல் தொடங்குவதால் அந்தம் + ஆதி என்னும் பொருளில் அந்தாதி எனப்படுகிறது. இவ்வகை இலக்கியத்தின் அழகு, இனிமை, உணர்வு, எளிமை ஆகியவற்றிற்கு அம்மையாரின் அற்புதத் திருவந்தாதி சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். ஆனால் இத்துறையில் நூல்கள் வளர வளரப் புலமையைச் சோதிக்கும் வகையில் பாடல்கள் அமைந்துவிட்டதையிட்டு இலக்கியத் திறனாய்வாளர் வருத்தம் தெரிவித்துள்ளார். “இத்திருவந்தாதியில் உள்ள செய்யுட்களில் சில ஏடெழுதுவார் கைத்திறத்தால் உருமாறி இருத்தலால் அவற்றின் உண்மைப் பொருளை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை” என்பார் வெள்ளைவாரணர்.¹⁰ எனினும் பல பாடல்கள் கற்று இன்புறுவண்ணம் அமைந்துள்ளன.

4.2 ஆதியும் அந்தமும்

ஒன்று முதலாக நூறளவும் ஆண்டுகள் வாழ்ந்தது) ஒன்று மனிதர் உயிரை யுண்டு - ஒன்றும் மதியாத கூற்றுவதைத் சேவடியான் வாய்ந்த மதியான் இடப்பக்கம் மால்.

“ஒன்று முதல் 100 வயது வரை உலகில் சேர்ந்து வாழும் மனிதரை அவர்கள் வயது, உடல் நிலை போன்ற எதனையும் மதியாமல் உயிரைப் பறிப்பவன் கூற்றுவன். அவனை உதைத்த பெருமான் சிவந்த திருவடிகளும் சடையில் மதியமும் உடையவன். அவனது இடது பாகத்தில் திருமால் உள்ளான்” என்பது பொருள். மால் ஒரு பகமாக, சங்கரநாராயணனாக விளங்கும் தோற்றம் திருமுறைகளில் அதிகம் பேசப்படா விட்டாலும் தேவார முதலிகள் இதனைப் பாடியுள்ளனர்.¹¹ தன்னைச் சரணடைந்த மார்க்கண்

டேயருக்குக் கூற்றுவனை உதைத்து இறவா வரமும் சாபத்தால் நலிந்த சந்திரனைத் தலையில் வைத்து அழியா வரமும் அருளிய சிவன் சேவடிகளை அணுகுவதன் பயன் சுட்டப்படுகிறது. மேலும், “ஒன்று முதலாக நூறளவு” என்பது இப்பிரபந்தத்தின் பாடல் எண்ணிக்கையையும் குறிக்கின்றது. ஏனெனில் சில அந்தாதிகளில் காப்பு, பயன் ஆகியவற்றைக் கூறும் பாடல்களுடன் 102 பாடல்களும் உள்ளன. இவ்வந்தாதியின் இறுதிப்பாடலும்

நூ (நு) ஆன் பயன் ஆட்டி நூறு மலர் சொரிந்து நூறா நொடிவதனின் மிக்கதே நூறா உடையான் பரித்த எரிஉத்தமனை

வெள்ளே(நு)

உடையானைப் பாடலால் ஒன்று

என அமைந்துள்ளது சிறப்பாகும். இது இறுதிப் பாடலின் எண்ணைக் குறிப்பதோடு ஒன்று என்னும் முதற் பாடலின் முதற் சொல்லுடன் இணைந்து மாலை போலத் தொடுத்து முடிகின்றது. “நூறு பசுக்களின் பால் கொண்டு திருமுழுக்காட்டி, நூறு மலர்கள் சொரிந்து, நூறு நூறாக (மந்திரங்களைச்) சொல்லி வழிபடுவதைக் காட்டிலும், நூறு பசுக்களைக் கோபாலனாக மேய்த்த திருமால் காளை வாகனமாகச் சுமந்த தீ வண்ணனும் உத்தமனும் வெள்ளை விடையை ஏறுபவனுமாகிய எம் பிரானை ஒரு பாடலால் வாழ்த்தி மனத்தால் கூடுவதே பயன் தரவல்லது.” முதற் பாடலில் மால் உடலில் ஒரு பாகத்தைக் கொண்டதையும் இறுதியில் அவன் வாகனமாகத் தாங்கியதையும் கூறுவதால் சிவன் அளிக்க வல்ல பெருமையையும், இறுதியில் அவனே பெரியவன் என்பதையும் விளக்குகிறது.

4.3 சிவபெருமான்:

தோற்றமும் பண்புகளும்

எல்லாத் திருமுறைகளையும் போலவே சிவனது தோற்றத்தை இப்பிரபந்தமும் பாடுகிறது. அவன் சேவடியான் (1), கொன்றை மாலை அணிந்தவன் (2,5), விடை ஏறுபவன், கட்டங்கம் (எலும்பு மாலை) அணிந்தவன் (7), கண்டம் கரியவன் (8), சூலம் ஏந்தியவன் (12) அழகன், அனலாடி (13), கண்ணுதலான் (16), கங்கை குடியவன் (17), பாம்பை நாணாக அணிந்தவன்

(21), காபாலம் ஏந்தியவன் (25), நால் வேதங்களும் ஒதுபவன் (26) என்பது போன்ற சொற்றொடர்கள் அவனது அருட்தோற்றத்தை வருணிப்பன. சூரியன், சந்திரன், தீ ஆகிய முச்சுடர்களுமே அவனது மூன்று கண்களாகக் கொண்ட பேரொளியான் (11).

சிவபிரானின் புறத்தோற்றம் வருணிக்கப் பட்டாலும் அவன் அட்டமூர்த்தி என்பதையும் கபில தேவர் சுட்டுகிறார்.

**பவனடி பார், விண், நீர் பகலோன், மதி, தீ
பவனம் சேர் ஆரமுதம் பெண்ணான் (55)**

என்னும் வரிகள், “பவன் ஆகிய அரனது அடி மண் ஆகும்; அவன் பஞ்சபூதங்களையும் சூரிய சந்திரனையும் சேர்ந்திருக்கும் ஆரமுதம் மாதொரு பாகன்” என உயிர் நீங்கலாகப் பிற மூர்த்தங்களை வரிசைப்படுத்துகின்றன. பிறிதொரு பாடலில் பாசுபதன் “உள்ளத்துயிராய்” (82) உள்ளான் எனும் தொடரை விளக்கும் போது “உள்ளம் என்றதும் உயிர் எனும் பொருளாதே” என்பர்.¹² இதனால் சிவனது எட்டாவது மூர்த்தமான உயிரும் கூறப்பட்டுள்ளது எனலாம். அவன் அழுக்காறு அவா, வெகுளி, அச்சம், அளவு கடந்த காமம் ஆகியவற்றிலிருந்து தனது அடியார்களைக் காக்கும் செஞ்சடையான் (38)

**மெய்யன்(பு) அகலாத வேதியன்,
வெண்புரிநூல்
மெய்யன், விரும்புவார்க்கு(கு) எஞ்ஞான்றும்
வெய்ய
துணையகலா நோக்ககலா போற்றகலா
நெஞ்சே
துணை இகலா கூறுவான் நூறு (99)**

சிவன் தன்னை நேசிப்பவர்களுக்கு விரும்பத் தக்க துணையாய், என்றும் அகலாமல் இருப்பான். அவர்களைத் தன் அருட்பார்வைக்குள் வைத்திருப்பான், நீங்காத காவலாய் இருப்பான். நூறு அண்டங்கள் (வான்) சேர்ந்தாலும் அவனது பெருமையில் ஒரு கூறு (= பகுதி, எள்) அளவுக்குக் கூட ஒப்பாக முடியாது. ஆனால் “பாதம் பணியாத பத்தர்க்குஞ் சேயன்” (= தொலைவில் உள்ளான்) (18) விரும்பத்தக்க நறுமலர்கொண்டு உத்தமனை வழிபட்டு மனத்தில் நினைப்பவர் புத்தியில் உறைவான் (71)

4.4 சிவசிந்தனையும் வழிபாடும்

சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்த மெய்யடியார்கள் பக்தி மேலிடத் தமது தூய தகுதிக்கு ஏற்ப இறை வனை ஏந்தி மனம் குழைந்து மெய்தான் அரும்பி மனத்தால் மாலை சூட்டி வழிபடுவர் (4) “ஆன் ஏற்றார்க்கு ஆட்பட்டோம் யாம்” (42) என்பதால் அஞ்சாமையும், “அரசுமாய் ஆள் விக்கும் ஆட்பட்டார்க்கு” (24) என்ற நம்பிக்கையும் கொண்டவர்கள்.

ஆனால் பலர், யாதொன்றும் தெரியாமல் இருந்தும் எல்லாம் வல்லவர் போல் காட்டிக் கொண்டு, அழிவையே நாடிச் செல்கின்றனர். அவர்கள் நடுவுநிலை நாடி, படர்சடையானாகிய சிவபிரானைப் பாடி, பல மலர்கள் தேடிப் பூசிக்காமல் இருக்கிறார்களே எனக் கபிலதேவர் இரங்குகிறார் (91) ஆனாலும் அண்ணாமலையான் தானே அகம் புகுந்து ஐம்புலன்களையும் ஒடுக்கிக் குடியிருப்பானாகில் யான் என்னும் ஆணவம் உய்ய முடியாது (14) “உத்தமனை உள்காதார்க்கு எஞ்ஞான்றும் உண்டாம் நாளல்ல உயிர்” எனவும் எச்சரிக்கிறார் (81). அதாவது இறைவனை நினையாதவர்களுக்கு எந்த நாளும் உயிர் இல்லாத, இறந்த நாள் ஆகும். இக்கருத்து அப்பர் சுவாமிகளின் “பெரும் பற்றப் புலியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே” என்னும் கூற்றை நினைவுறுத்துவதாகும்.

4.5 இலக்கிய நயம்

இவ்வந்தாதியில் எல்லாப் பாடல்களும் சொற்பின் வருநிலையணியைக் கொண்டுள்ளன. முதற் பாடலில் ஒன்று எனும் சொல் அடுத்தடுத்து வருவது இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். பல பாடல்களில் மடக்கு அணியும் அமைந்துள்ளது. இறைவனது நீல மிடற்றிற்கு அழகிய, பிற நூல்களில் இல்லாத ஒரு உவமை “இனக் குவளைக் கண்டத்தன்” (66) என்பது “குற்றமற்ற நல்ல குவளைக் கொடியில் பூத்த நீல மலர்” எனப் பொருள்படும்.

பல பாடல்கள் அகத்துறைப்பாடல்களாக, தலைவனாகிய இறைவனின் அன்பிற்கும் அருளுக்கும் ஏங்கும் தலைவியாகிய உயிரின்

உணர்வுகளை உணர்த்துவன. ஒரு பெண் தான் கொண்ட காதலைத் தன் தோழியிடம்,

பலிக்குத் தலையேந்திப் பாரிடங்கள் சூழப் பலிக்கு மனைபுகுந்து, பாவாய் “பலிக்குநீ ஐயம் பெய்” என்றானுக்கு ஐயம்பெய்கின்றேன் மேல்

ஐயம் பெய் தான் அநங்கன் ஆய்ந்து (27)

எனத் தெரிவிக்கிறாள். அகத்துறையில் இது “அறந்தொடு நிறற்” எனப்படும். இதில் எம் பெருமான் பிச்சை கேட்டு மண்டையோட்டை ஏந்திச் செல்வதும் உலகமெல்லாம் சுற்றுபவன் தன் வீட்டுக்கு வந்து, “பெண்ணே பிச்சை எடுக்கும் எனக்குப் பிச்சை போடு” என்றதும், தான் அவ்வாறு செய்யும் பொழுது காமன் தனது ஐந்து கணைகளையும் எய்து காதல் நோய் ஏற்படுத்தி விட்ட தையும் விவரிக்கின்றாள். இப்பாடலில் ஐயம் பெய்தல், ஐயம் (பிச்சை) + பெய்தல் (இடுதல்) எனவும் ஐ (ஐந்து) + அம்பு + எய்தல் எனவும் இனிய மடக்கு (யமக) அணியாய் அமைந்துள்ளது. மேலும் ‘நெஞ்சொடு கிளத்தல்’ என்னும் துறையில் தலைவனோ தலைவியோ தன் நெஞ்சிற்குத் தானே கூறித் தேற்றுவது போல் பாடல்கள் அமையும்

கடியரவர் அக்கர், இனிதாடு கோயில்
கடிய(ர்) அவர் கையதுமோர் சூலம் - கடியரவு
ஆனேற்றார்க் காட்பட்ட நெஞ்சமே அஞ்சல்நீ
ஆனேற்றார்க் காட்பட்டோம் யாம் (12)

எனும் பாடலில் தலைவன் தன்னைக் கைவிட மாட்டான் என்று தலைவி ஆற்றுப்படுத்திக் கொள்வதாக இருந்தாலும் ஒரு பக்தனின் மனநிலையையும் இது காட்டுவதாகும். சிவன் கடிக்கும் பாம்பை வைத்திருப்பவன். உருத்திராட்சம், எலும்பு, பாம்பு அணிந்தவன். அவன் ஆடும் கோயில் கடுமையான சுடுகாடு. கடுமையாக முழங்கும் காளையாட்டை வாகனமாக உடையவன். நீ அஞ்சாதே இப்படித் தராதலம் பார்க்காமல் எதையும் ஏற்றுக் கொள்பவனுக்கு ஆட்பட்டு விட்டோம்” என அச்சத்தைத் தவிர்ப்பதற்கு காரணங்கள் கூறப்படுகிறது.

ஊருமது ஒற்றியூர்; உண்கலனும்
வெண்தலையே;
ஊரும் விடையொன்று; உடை தோலே-ஊரும்

படநாகம் மட்டார் பணமாலை; ஈதோ
படநாகம் அட்டார் பரிசு (6)

என்னும் பாடல் இறைவனைப் பழிப்பது போல் போற்றும் நிந்தாஸ்துதி அல்லது வஞ்சப்புகழ்ச்சியாகும். ‘இறைவன் வாழும் ஊரோ அடகு (ஒற்றி) வைத்த ஊர்; உண்ணும் பாத்திரம் மண்டையோடு; அவனது ஊர்தி காளையாடு; உடை தோர்; ஊர்ந்து சென்று படமெடுத்து ஆடும் பாம்பு வாசனை நிறைந்த பூமாலையும் காசுமாலையும் ஆகும். இதுதானா தாருகா வனத்து முனிவர் அன்பற்று நிகழ்த்திய யாகத்திலிருந்து வந்த கொடிய யானை இறந்து பட அழித்த வீரனுக்கு உரிய பரிசு?’ என இகழ்வது போல் புகழ்கிறார் கபிலதேவர். ஊர் எதற்காக அடகு வைக்கப் பட்டது? எனக் கேட்பதாக இவர் சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணி மாலையிலும் வினவி யுள்ளார். (15)

4.6 பாடப்பட்ட தலங்கள்

கபிலதேவர் பல சிவத்தலங்களைப் பாடியுள்ளார். அண்ணாமலை, ஆரூர், ஆலூர், ஆமாத்தூர், ஒற்றியூர், களந்தை, காரோணம், குற்றாலம், கூடல், கோகரணம், சிராமலை, செங்குன்றூர், தலையாலங்காடு, திருவானைக்கா, நாரையூர், புகலூர், பூம்புகார், வெண்காடு என்பவற்றுடன் வேங்கடமும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. “அரியாரும் வேங்கடத்து மேயானை (15) என்பதில் அரி - சிங்கம் எனக்கொண்டு சங்கர நாராயண¹³ர் அங்கு எழுந்தருளியுள்ளதாகவும் கொள்வர். அதே வேளையில் அம்மலையில் குரங்குகள் (அரி) அதிகம் இருப்பதையும் அங்கு சிவபெருமானுக்கு ஒரு கோயில் இருப்பதாகவும், வழிபாடு நடந்து வந்தாலும் திருப்பதிக்குச் செல்பவர்கள் அங்கு செல்வதில்லை என்றும் கூறுவர்.¹⁴

4.7 புராணச் செய்திகள்

திருமாலைத் தனது இடப்பக்கத்தில் வைத்தல், நஞ்சுண்ணுதல், காமனை எரித்தல், மண்டையோட்டை ஏந்திப் பிட்சாடனராய்த் திரிதல், அயனும் அரியும் முறையே விண்ணிலும் மண்ணிலும் தேட நிறற், யானையின் தோலை உரித்தல், சூரியனின் பற்களை உதிர்த்தல், போன்ற

சிவபிரானின் அருட்செயல்கள் இவ்வந்தாதியில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

5. முடிவுரை

கபில தேவநாயரின் பிரபந்தங்களின் வடிவமும் வகையும் மட்டுமன்றி மொழி, இலக்கிய அணிகள் ஆகியவையும் கூட அவரது காலத்துக்கு ஏற்றவாறு அமைந்துள்ளன. எனினும் அவரது பாடு பொருளோ காலத்தைக் கடந்து நிற்கும் பரம் பொருள். என்றும் உள்ள உயிர்கள் இப்பொருளை நாடுவதும், அதனை மறந்து உலக இன்பங்களைத் தேடி ஓடுவதும் கூடக் காலம் காலமாய் நடை பெறுவதே. இவ்வாறு ஓடும் உயிர் களுக்குத் திரும்பவும் அவற்றின் குறிக்கோளை நினைவூட்டி அழைத்து வருவதே திருமுறை யாசிரியர் ஆற்றிய பெரும் திருப்பணியாகும்; இவ்வகையில் இறைச்சிந்தனையைத் தமது சமுதாய, இலக்கியச் சூழலுக்கேற்பப் பாடிப் பரப்பிப் பணியாற்றியவர் கபிலதேவர். வழிபாடு என்பது வெறும் சடங்கு அல்ல; அது மனம் ஒன்றிய செயல் எனக்கூறும் சிவபெருமான் திருவந்தாதியின் இறுதிப் பாடலே இதற்குப் போதிய சான்றாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

குறிப்பு- அடைப்புக் குறியீட்டுள் எண் அந்தந்தப் பிரபந்தத்தின் பாடல் எண்.

1. பரந்தாமனார் அ.கி. "கபிலதேவ நாயனார் சிவபெருமான் திருவந்தாதியும் பரணதேவ நாயனார் சிவபெருமான் திருவந்தாதியும்" சிற்றிலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் (ஐந்தாவது மாநாடு) கழக வெளியீடு, 1962.
பதினோராந் திருமுறை ஸ்ரீகாசி மடம் வெளியீடு, 1991.
2. வரதராசன், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு சாகித்திய அகாதமி 8ஆம் பதிப்பு 1992 பக் 204.
3. சிற்றிலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் பக்கம் 182.
4. மேலது பக்கம் 180.
5. பெரியபுராணம் : திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 469. ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு
6. வெள்ளை வாரணர் பன்னிரு திருமுறை வரலாறு பகுதி 1. பக்கம் 291-292
7. பதினொன்றாந் திருமுறை: தருமை ஆதீன வெளியீடு (எண் 942) 1995 பக்கம் அ0.
8. மேலது பக்கம் 448.
9. சிற்றிலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் பக்கம் 31.
10. வெள்ளைவாரணர் பகுதி 2. பக்கம் 702 - 703.
11. திருமுறை 3.11.96, 4.40.5, 4.62.8, 7.42.9, 7.88.5.
12. பதினொன்றாந் திருமுறை தருமை ஆதீன வெளியீடு பக்கம் 486.
13. மேலது பக்கம் 457.
14. சிற்றிலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் பக்கம் 31.

பரணதேவ நாயனார்

(பதினோராம் திருமுறை - சிவபெருமான் திருவந்தாதி)

புலவர் மு. வைத்தியநாதன்

சங்ககாலப்பரணர்

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் உம்மைத் தொகைக்கு எடுத்துக்காட்டு எழுதும்போது, 'கபிலபரணர்' எனக் குறிப்பர். இத்தொடர் கபிலரும் பரணரும் என விரியும். சங்ககாலப் பரணர், கபிலருடன் கொண்டிருந்த நட்பின் சிறப்பால் கபிலபரணர் என்று யாவராலும் அழைக்கப் பெற்றனர். இப்படி இருவர் பெயரையும் இணைத்து வழங்கும் மரபு நெடுங்காலம் இருந்துள்ளது.

சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த இப்பரணர், கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்மீது பதிற்றுப் பத்துள், ஒருபத்துப் பாடியவர் ஆவார். இப்பரணர் அகநானூற்றுள்ளும், புறநானூற்றுள்ளும் பல மன்னர்கள் வள்ளல்கள்மீது பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.

கபிலரைப் புலவர் உலகம், 'குறிஞ்சிக்கபிலர்' எனப் போற்றும். அவ்வாறே, பரணரைச் சங்ககாலப் புலவர்களில், வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தம் பாடல்தோறும் குறிப்பிடுவர் என்று புகழ்ந் துரைக்கும். இக்கூற்றை, "முழங்கு கடன் முழவின் முசியின்ன" (343) "மாவண்தித்தன் வெண்ணெல்வேலி, உறந்தையன்ன" (352) என வரும் புறநானூற்றுப் பாடல்களால் உணரலாம். இப் புலமைச் செல்வரின் பாடல்களில் இயல்பு நவீந்தி என்னும் அணிநலம் இனிதாக அமைந்திருக்கும்.

சைவப் பரணதேவர்:

பரணதேவ நாயனார் திருமுறையாசிரியர்களில் ஒருவர். பதினோராம் திருமுறையுள், இருபத்து மூன்றாம் பிரபந்தமாக, முறைப்படுத்தப் பெற்றுள்ள, சிவபெருமான் திருவந்தாதி இப்பரணதேவ நாயனார் இயற்றியருளியதாகும். இதை, 'ஒன்றைப் பரணர் உரைத்த அந்தாதி பல, ஒன்றைப் பகரில் ஒருகோடி - ஒன்றைத் தவிராதுரைப்பார் தளரார் உலகில், தவிரார் சிவலோகத்

தான்' எனவரும் இவ்வந்தாதியின் இறுதிப் பாடலால், உறுதி செய்யலாம். திருவருள் நலமுடைய இந்நூலாசிரியர் கடைச்சங்கப் புலவராகிய, பரணர் போல் பெருமையுடைய வராதலின், பரணதேவநாயனார் எனப் பெற்றார். இந்நூலாசிரியர் பிறந்த நாடு, ஊர், குலம், தொழில் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

நக்கீரதேவர், கல்லாததேவர், கபிலதேவர் என்போர் இயற்றிய சிறு நூல்களின் பின், இவர் இயற்றிய சிவபெருமான் திருவந்தாதி இடம் பெற்றிருப்பதால், இப்பரணதேவர், முற்கூறிய புலவர் பெருமக்கள் வாழ்ந்த காலமாகிய கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்பது புலப்படும்.

சிவபெருமான் திருவந்தாதி:

கபிலதேவர் இயற்றிய சிவபெருமான் திருவந்தாதிபோல, இவர் அருளிய சிவபெருமான் திருவந்தாதியும், அந்தாதித் தொடையான் அமைந்துள்ளது. "ஒன்றுரைப்பீர் என, ஒன்று முதலாகத் தொடங்கி ஒரெந்துரைக்க வல்லார்க்கு ஒன்று" என ஒன்று ஈறாக மண்டலித்து முடிந்துள்ளது. இவ்வந்தாதி நூறு வெண்பாக்களால் இயன்றுள்ளது. இந்நூலில் உள்ள சில பாடல்களில் சிலவரிகள் கிடைக்கப் பெறவில்லை. பாடல்கள் யாவும், இனிய சொற்செறிவுடைய, பொருள் நலமுடையனவாக அமைந்துள்ளன. சில பாடல்களுக்குப் பொருள் அறிவது அரியதாகவே உள்ளது.

பரம்பொருள் இயல்பு:

சிவபெருமான் திருவந்தாதி, சிவபரம்பொருளின் பேராற்றலை, பேரருளை, பேரறிவையாண்டும் விளக்குகின்றது. சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருத்தலங்கள் பற்றிய அரிய குறிப்புகளைத் தருகின்றது. தன்னை வழிபடும் அடியவர்களுக்கு அப்பெருமான் புரியும் அருட்

கருணைத் திறத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. தன் அடியவர்கள் பொருட்டுச் சிவபெருமான் நிகழ்த்திய அருளற்புதங்களை விளக்குகின்றது. திருக்கோயிலுக்குச் சென்றும், தம் இல்லத் திருந்தும், பிறவிடங்களிலிருந்தும் எப்படி வழிபாடு இயற்ற வேண்டும் என விளக்குகின்றது. முறையான, மரபுடன் கூடிய வழிபாடு செய்தால் இவ்வுலக மக்களுக்குக் கிடைக்கும் இம்மை, மறுமை, அம்மை இன்பங்கள் குறித்தும் விரித்துரைக்கின்றது. பல ஊர்களில், சிவபெருமான் நிகழ்த்திய அருட் செயல்களை விளக்கி, அதன் வழி அடியார்கள், அன்பர்கள் அடைந்த பயன்களையும் விளக்குகின்றது.

தத்துவத்தின் உட்பொருள் எனவும், ஆண் பெண் அலி என்னும் உரை கடந்த பெருவெளி எனவும், 'சொல்லாயமின்றித் தொலைவன்றித் தூநெறிக்கண் சொல்லாய்ப் பரந்த சுடரொளி' எனவும், 'தாமேயவாறு சமய முதற்பொருளும், தாமேயவாறு தழைக்கின்றார்' எனவும், 'உருவு பல கொண்டு ஒருவராய் நின்றார், உருவு பலவாம் ஒருவர்' எனவும் இந்த அந்தாதியில் வரும் தொடர்கள், சைவப் பேரன்பர்களால் போற்றி வழிபடப் பெறும் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவ பெருமானின் அருளியல்பை மிகவும் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

அந்தாதியில் பயிலப் பெற்றுவரும் ஊனுக்குயிரான், சங்கரன், சாவா மூவாப் பெருமையன், ஞானச்சுடர் விளக்கு, நான்மறையான், தத்துவத்தின் உட்பொருள், ஆண் பெண் அலியானான், எம்மான், அம்மான், அண்டத்து அப்பாலான், பிச்சையேற்றுக்கந்தான், பால்நீற்றான், தீயாடி, மாலையொளியான், வானுருவன், கானுகந்தாடுவான், ஆதி, கங்காளன், ஆனேற்றன், எரியாடி, தான் அயன்மால் ஆகிய நின்றான், அம்பலம் சார்வான், திருநட்டன், பரமாய ஆதி, வேதம் நான்கு ஆறங்கம் உரைத்தான், மால் நயனமாகும் மலரணைந்தான், தாமென்ன நாமென்ன வேறில்லான், மேலை வல்வினைநோய் இரிப்பான், அமுது செய்வது ஆலம், ஆய்வது அறம், நஞ்சுண்டஆதி, அண்ணாமலை, சேமத்துணை, பூதப்படையாளி, விடமுண்டான், வெள்ளேற்றான் எனவரும் தொடர்கள் யாவும் சிவபெருமானின் பலவேறு இயல்புகளைத் தெளிவாக விளக்குதலை அறியலாம்.

பரம்பொருள் திருவிளையாடல்கள்:

பரணதேவ நாயனார், பரப்பொருள் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்கள் பற்றிய குறிப்புகளையும் நூல் முழுவதும் விளக்கியுள்ளார். அரவம் பூண்டான், புன்சடையான், கூற்றதைத் தான், குழையணிந்தான், கடல்வண்ணன், தவளப்பொடியன், அண்டம் ஆட்கொள்வான், பெருவெளியான், ஆனை யுரித்தான், காபாலி, மாணிக்கு அருள் செய்தான், திரிபுரம் எரித்தான், பாசுபதம் அளித்தான், புனர்சடையான், பைங்கண் அரவூர்வான் மலர்ப் பதத்தான், மாயனையோர் பாகம் வைத்தான், கடல் நஞ்சுண்டான், காமனைப் பொடி செய்தான், கறை மிடற்றன், புலியதளான், எழுநஞ்சமுண்ட கண்ணிடந்து அப்பினாற்கு அருள்செய்தான், அடிமுடி அறிய ஒண்ணான், தசமுகன் தோள் நெரித்தான், வானும் கொடுத்தான், மதியாரும் செஞ்சடையான், வண்கொன்றையான், ஆனை யுரியுடையான், ஊமத்தம்சூடி, மறைக்காட்டு மணாளன், அமரர் உய்ய அமிர்தம் அளித்தான், இளமதியம் சூடி, படநாகம் பூண்டான், கனலாடும் காடுடையான், செங்கண் விடையூர்வான், படை மழுவான், குலபங்கி, ஆதிவிடங்கன், காவாலி, கார்மிடற்றான், கவர்வெள் எலும்பு தார் கைவளையான், கார்விடமது உண்ட கண்டன் என நூல் முழுவதும் வரும் தொடர்கள், சிவபெருமான் இயற்றிய பல திருவிளையாடல்களை நமக்கு அறிவிப்பனவாக உள்ளன.

அருஞ்செயல்கள்:

பரணதேவநாயனார், இறைவன் உயிர்கள் பொருட்டு நிகழ்த்திய அருஞ்செயல்கள் பற்றிய குறிப்புகளைப் பல தொடர்களால் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஞானக்குறி, ஆறுசமயத்தன், தழுவருவன், பலவுருவன், பண்டரங்கன், சீர்கொள் சிவலோகன், சேயொளியான், செஞ்சடையான், அண்டத்தான், உரையாய் உயிராய் இருப்பான், பாசமலமறுத்தான், பரமன், பரமேட்டி, ஐந்தடைந்த மேனியன், அன்பன், அனலாடி, ஆக்கை பல செய்தான், நிமலன், கங்காலி, மாகாளன், ஈயும் பொருள் சிவலோகம், பரலோகன், பால்நீற்றன், ஆதிப்பரன், நீதி, நிமலன், மாசற்ற சோதி, மூலத்தனிச் சுடர், முக்கண்ணன், பகரப்பரியான்,

செம்பவளக்குன்றம், ஓரைந்து உரைப்போன் என வரும் தொடர்கள் சிவபெருமானின் பல்வேறு அருட்செயல்களை நமக்கு விளக்கும் குறியீட்டுத் தொடர்களாக இருப்பதை உணரலாம். பரணதேவ நாயனார், தான் ஓர் அருட்செல்வராக இருந்த துடன், தன் அருட் கவிதைகள் வழி, நம்மையும் அப்பெருமான் திருவருளுக்கு உரியர் ஆக்கும் அருட்குணமும் பெற்றுள்ளார் என்பதை அறிய முற்படுதல் நலம்.

திருத்தலங்கள்:

அருளாசிரியராகிய பரணதேவ நாயனார், நம் பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள பல திருத்தலங்களையும், இவ்வந்தாதியுள் குறித்துப் போற்றியுள்ளார். அட்டவீரட்டம், அண்ணாமலை, அம்பர் மாகாளம், ஆமாத்தூர், ஆரூர் மூலட்டானம், ஆலங்காடு, ஆலந்துறை, ஆலவாய், ஆனைக்கா, இடைமருது, ஈங்கோய்மலை, ஏகம்பம், ஒற்றியூர், கடலூர், கடல் நாகைக்காரோணம், கயிலை, கழிப்பாலை, கழுமலம், காவத்தலை, காளத்தி, காறை (காறாயில்) கானப்பேர், கோளிலி, சாய்க்காடு, சிராமலை, செங்காட்டங்குடி, சேதுக்கரை, சோற்றுத்துறை, திருமீசூர், தில்லையம்பலம், பாகூர், புகலூர், பூவணம், பைஞ்ஞிலி, மருகல், மறைக்காடு, வஞ்சி, வலஞ்சுழி, வெண்காடு ஆகிய தலங்கள் அந்தாதியுள் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. இவைகளுள் சில தலங்களின் பெயர்களைச் சிலேடைப் பொருளனவாகக் கொண்டு எதுகை, மோனை, முரண் முதலிய தொடை நயங்களும், பிற அணி நலங்களும் அமையப் போற்றியுள்ளமை அறிந்து மகிழத் தக்கதாகும்.

அடியார் இருவர் புகழ்பரவல்:

திருச்சேய்ஞ்ஞலூரில் தோன்றியவர் சண்டேசர். (விசாரசுருமர்) ஆய்ப்படிக்கரையில் ஆவினம் மேய்த்தவர், ஆவின்பால் கொண்டு அரனுக்கு வழிபாடு செய்தவர். பிழைசெய்த தன் தாதையின் தாள்கள் இரண்டையும் வீழ்த்தியவர். இவர் இயற்றிய வழிபாட்டின் பொருட்டுப் பரம் பொருள், தாம் உண்பதையும், உடுப்பனவும், சூடு வனவும் அருளிச் சண்டேசப்பதம் அருளினார். அவ்வருட் செயலை எண்ணிய பரணதேவர்,

‘அடைந்துன்பால் அன்பாய் அணிமணிகொண்டர்ச்சித்

தடைந்துன்பால் மேலுகுத்த மாணிக் -

கடைந்துன்பால்

அவ்வமுதம் ஊட்டி அணிமலரும் சூழ்ந்தன்று அவ்வமுத மாக்கினாய் காண்’

என இறைவனை நோக்கி உளமுவந்து போற்றியுள்ளார்.

அவ்வாறே, கண்ணப்ப நாயனார் காளத்தி இறைவரை வழிபட்ட முறையினையும், அன் புருவமாகிய அவர்க்கு இறைவன் அருள்புரிந்த சிறப்பினையும்,

‘சென்றுசெருப் புக்காலாற் செல்ல மலர்நீக்கிச் சென்று திருமுடிவாய் நீர்வார்த்துச் - சென்றுதன் கண்ணிடந்தன் றப்புங் கருத்தற்குக் காட்டினான் கண்ணிடந்தன் றப்பாமைப் பார்த்து’

எனவரும் பாடலால், பரணதேவ நாயனார் உளமுவந்து போற்றியுள்ளார்.

பரணதேவர் அருளுரைகள்:

நெஞ்சமே! திருக்கழிப்பாலையில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானை இடைவிடாமல் போற்றுவாய்; அவ்வாறு செய்தால் உன் பிறவி நோய் கழியும். பிறப்பு இறப்பு அற வேண்டுமானால், நீ திருவாலவாய் சென்று வழிபடுவாய்; கடமையாக எண்ணிக் கடல்நாகைக் காரோணத்துப் பெருமானை வணங்கு; உன் மேலை வல்வினைகள் போய்கலும்; நம் பெருமான் ஆலமர நிழலில் இருப்பான்; அறங்களையே ஆராய்வான்; ஆலத்தை அமுதாக உண்பான்; ஆனை உரி அணிவான்; சோற்றுத்துறையில் இருப்பான்; அனலேந்தி ஆடுவான்; இந்த அடையாளங்கண்டு, அவன் திருநாமம் சொல்லிப் போற்றுவாய்.

நம் பெருமான் அடைந்து வணங்குபவர்களுக்கு அண்ணாமலை; அடையாதவர்களுக்கு அண்ணா மலை; நமக்கெல்லாம் பெரிய சேமத்துணை; சிராமலையான் ஆவான்; நீ புகலூரா; வெண்காடா; சேதுக்கரையாய்; மறைக்காடா; வலஞ்சுழியாய்; மாகாளா; இடைமருதா; ஆதி விடங்கா; அன்பே! அரனே! அனலாடி! காவாலி! ஆரூரா! என்று அழைத்துப் போற்றுவாய். அவ்வாறு செய்தால், இம்மையே நன்மை

செய்வான். மனமே! செல்லும் அளவும் சிந்திப்பாய்; சிவன் உன்னை மீயச்சூரில் வந்து ஆட்கொண்டு அருள்புரிவான். சிவலோகம் சேர்ப்பான் என்கிறார்.

தொகுப்புரை:

பரணதேவ நாயனார், திருமூலர் முதலாக வரும் நம் அருளாசிரியர்கள் போலவே, சிவபரம் பொருளைப் போற்றிப் பாடியவர். பரம்பொருள்

ஒருவன் என்றும், அப்பரம்பொருள் பல்வேறு தலங்களில் எழுந்தருளி அருள்புரிகின்றான் என்றும், அவனை வழிபடும் செயலை மேற்கொள்ளுங்கள் என்றும், அவ்வாறு செய்தால், அவன் அன்பு காட்டி அருள்புரிவான் என்றும் தம் நூறு வெண்பாக்களிலும் விளக்கியுள்ளார். இவர் இயற்றியருளிய சிவபெருமான் திருவந்தாதி நாளும் ஓதி உணர்வேண்டிய உயர் நூலாகும் என்பது ஆன்றோர் கருத்தாகும்.

இளம்பெருமானடிகள்

(பதினோராம் திருமுறை - சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை)

முனைவர் சபா. அருணாசலம்

பதினோராம் திருமுறையைப் பன்னிரு அருளாளர்கள் பாடியுள்ளனர். அவர்களில் இளம் பெருமான் அடிகள் பாடிய நூல் சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவையாகும். 'பெருமான் அடிகள்' என்னும் பெயர் சிவபெருமானுக்குத் திருஞானசம்பந்தர் தம் தேவாரத்தில் வழங்கும் பெயராகும். இளம்பெருமான் அடிகள் என்பது முருகக் கடவுளைக் குறிக்கும் பெயராகும். அப்பெயரை இப்புலவர் பெருமானுக்குப் பெற்றோர்கள் சூட்டியிருக்கலாம். மூத்தவராகிய ஒரு பெருமானடிகள் இருக்க இளையவராக இவர் இருந்தமையால் இளம் பெருமானடிகள் என வழங்கப்பட்டிருக்கலாம் என்றும் சில அறிஞர்கள் கருதுவர். இவருடைய பிற வரலாற்றுக் குறிப்பு எதுவும் கண்டறியப்பட்டவில்லை.

இளம்பெருமானடிகள் பாடிய சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை 30 பாடல்கள் கொண்ட நூலாகும். அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித் துறை என மூவகைப் பாடல்களால் ஒவ்வொரு வகையிலும் 10 பாடல்கள் வீதம் 30 பாடல்கள் இந்நூலில் அமைந்துள்ளன. "முதல்வன்..." என முதல்பாடல் தொடங்குகிறது. "முதல்வனே" எனக் கடைசிச் செய்யுள் நிறைவடைகிறது. இவ்வாறு 30 பாடல்களும் அந்தாதி அமைப்பில் அமைந்துள்ளன. ஆசிரியப்பாவில் அமைந்துள்ள அகவற்பாடல்கள் சங்கச் செய்யுட்களைப் போலச் செறிவும் பொருட் சிறப்பும் உடையன. கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்கள் அபிராமி அந்தாதி போன்ற நூல்களுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்கின்றன. இக்கோவையிலமைந்துள்ள பாடல்கள் நல்ல இலக்கியப் பயிற்சி அமைந்தவர்க்கே எளிதில் பொருள் விளங்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன. படிக்கப் படிக்கச் சுவையான கவிதைச் சிறப்பும் ஆழமான பொருட்சிறப்பும் கொண்டவையாக இப்பாடல்கள் விளங்குகின்றன.

இளம் பெருமானடிகளுக்குச் சிவபெருமான் திருக்கோலத்தில் அவர் சடைமுடியில் பிறைத் திங்கள் சூடிச் சந்திரகேசரராகக் காட்சியளிப்பது திருமுறை - 15

கண்டு அதை எண்ணி எண்ணிக் களித்துப் பாடுவது மிக விருப்பம் போலும். 30 பாடல்கள் அமைந்த நூலில் 16 பாடல்களில் சடைமுடியில் சூடிய பிறைநிலவு இடம் பெறுகிறது. ஒரு காலத்தில் சிவபெருமான் திருவடிகளால் தேய்த்து அழிக்கப்பட்ட திங்களஞ்செல்வன் பின்னொரு கால் தேய்வுச் சாபம் பெற்ற நிலையில் சிவபெருமானைச் சரணடைய அஞ்சேல் எனச் சிவபெருமான் திங்களை ஆதரித்துப் பிறைநிலவாய்த் தன்முடி மீது சூடிக் கொண்ட தன்மையை இவ்வாசிரியர் பலவாறு போற்றிப் பாடுகிறார்.

"மாறுதடுத்த மணிக்கங்கை திங்களின் கீறு தடுப்பக் கிடக்குமே" (பாடல் -2)
உளரொளிய கங்கை ஒலிதிரைகள் மோத வளரொளி தேய்ந்து உள்வளைந்தது ஒக்கும் - கிளரொளிய

பேதைக் கருங்கண் பிணாவின் மணாளனார் கோதைப் பிறையின் கொழுந்து. (பாடல் 11)

இப்பாடல்களில் கங்கைக்குப் பிறைநிலவு அனை என்றும் கங்கை நீரலைகள் மோதி மோதி நிலவு வளைந்து கூன்பிறையாகி ஒளிகுன்றிக் காட்சி தருகிறது என்றும் கற்பனை சிறக்கப் பாடுகிறார்.

வெண்ணிலவின் தொடைதரு துண்டம் (3)
மாலைப் பிறைக்கீறா (5)

பூண்ட ஒற்றைச் செங்கண் ஆரமும் கற்றைச் சடைப்புனலும்
நீண்ட ஒற்றைப் பிறைக்கீளும் எப்போதும் என் நெஞ்சத்தவே (21)

செந்நீரு வளர்சடைத் திங்கட் பிளவொடு கங்கைவைத்த
முந்நீர்ப் பவளத் திரட் செக்கர் ஒக்கும் முதலவனே (பாடல் 30)

எனவும் சிவபெருமான் திங்கள் சூடிய கோலத்தைப் பலவாறு இவர் பாடுகிறார்.

"முதல்வன் வகுத்த மதலை மாடத் திடவரை யூன்றிய கடவுட் பாண்டிற்

புத்தேள் நிவந்த முத்த மாச்சுடர்
எறிவளி யெடுப்பினுஞ் சிறுநடுக்குறாநின்
அடிநிழல் அளியவோ வைத்த முடிமிசை
இலங்குவளைத் தனிப் போதுவிரித்த
அலங்குகதிர் ஒலியல்நீ அணிந்தது என்மாறே!

எனவரும் இத்திரு மும்மணிக்கோவையின்
முதற்பாடலில் சிவபெருமானை நோக்கி ஆசிரியர்
ஒரு வினா வினவுகிறார். நான்முகன் படைத்த
மாடம் இந்நிலப்பரப்பு. அதுவே தகழி மழை
வெள்ளத்தால் வந்தது நெய். பெருங்காற்றிலும்
நடுங்காப் பேரொளிக்கடர் அங்கே ஏற்றி வைக்கப்
பட்டு ஒளி விடுகிறது. அவனே ஆதி முதல
வனாகிய சிவபெருமான் அவனுடைய அடிநிழல்
அவனைச் சரண்புகுந்தார்க்குக் குளிர்ச்சி தந்து
ஆட்கொள்வது. ஆனால் சிவபெருமான்
தன்னிடம் சரணடைந்த திங்களஞ் செல்வனுக்கு
அடிநிழல் அருளாது திருமுடிமேல் மாலைபோல்
ஏன் அணிந்து கொண்டார் என்ற ஐயம் தோன்றச்
சிவனிடமே ஆசிரியர் இதை வினவுகிறார்.
“எம்பெருமானாகிய நீ நின்னச் சரணடைந்
தார்க்கு நின் திருவடி நீழல் தந்து அருள்புரிதலே
முறையாகவும் நின்னைத் தஞ்சம் புகுந்த வெண்
மதிக்குத் திருவடி நீழல் அருளாது அம்மதியை
நின் முடிமிசை வைத்தது எது கருதி? என இளம்
பெருமானடிகள் சிவபெருமானை நோக்கி
வினவிய வினா “தேய் மதியனாகிய சந்திரன் தன்
திருவடியால் முன் னொரு காலத்தில் தேய்க்கப்
பட்டு வருந்தியவன் ஆதலின் தன் திருவடி
அவனுக்கு மேலும் அச்சத் தைத் தரும் என்ற
அருட்குறிப்பின் காரணமாகவே சிவபெருமான்
சந்திரனைத் தன் முடிமிசை வைத்தருளினான்
என்ற குறிப்பினை இனிது புலப் படுத்தல் காண்க.”
எனப் பேராசிரியர் வெள்ளை வாரணனார் நுட்பம்
கூறுகிறார்.

சிவபெருமான் இயல்புகளை மானிடர் அளந்த
தறிய இயலாது என்பதனை இளம்பெருமான
டிகள் முரண்தொடையால் மிகச் சிறப்பாகப்
புலப்படுத்துகிறார்.

சடையில் நீர் ததும்பிக் குளிர்ச்சியிருப்பினும்
நெருப்புப் போலச் சடை சிவந்திருக்கும். மிடறு
நஞ்சுண்டு நிரம்பியதாயினும் கண்டோர்க்கு
அமுதமாகி அவரை வாழ்விப்பதாகும். அவள்
திருமேனி தீப்போல் சுடர் ஒளி கொண்ட அனலா

யிருந்தும் கண்டோர் கண்களுக்குக் குளிர்ச்சி
தருவது. அவன் திருவடி எம்மையே சிதைத்த
பெருவன்மையுடையது. ஆயினும் செந்தாமரை
மலரைவிட மென்மையானது அழகுடையது.
இவ்வாறு ஒன்றோடொன்று ஒவ்வா இயல்பின்
அவன் திருமேனியிலேயே அமைந்திருப்பதை
இளம்பெருமானடிகள் சிறப்பாகச் சுட்டுகிறார்.

“சடையே நீரகம் ததும்பி நெருப்புக்

கலிக்கும்மே

மிடறே நஞ்சதுவன்றி அமிர்து பிலிற்றும்மே
வடிவே முளியெரி கவைஇத் தளிர் தயங்கும்மே
அடியே மடங்கல் மதஞ்சீறி மலர்பழிக்கும்மே
அஃதான்று இனையவென்று அறிகிலம் யாமே”
(பாடல் 4)

என இளம்பெருமானடிகள் “உலகெலாம்
உணர்ந்து ஒதற்கு அரியவன்” சிவபெருமான்
என்பதை உணர்த்துகிறார். “நோக்கரிய நோக்கே
நுணுக்கரிய நுண்ணூர்வே அத்தா மிக்காய் நின்ற
தோற்றச் சுடரொளியாய்” என மாணிக்கவாசகர்
பாடுவது போல் சிவபெருமானைப் பாடுகிறார்
இளம் பெருமானடிகள்.

சிவபெருமானுடைய உறவுகளைச் சொல்லி
இளம்பெருமானடிகள் பாடும் இருபாடல்கள் மிகச்
சிறப்பானவை.

“புகர்முகத் துளைக்கை உரவோன் தாதை
நெடியோன் பாகநின் சுடர்மொழி ஆண்மை
பயிற்று நாவலர்க்கு
இடர்தரு தீவினை கெடுத்தலோ எளிதே
(பாடல் 25)

என விநாயகப் பெருமானின் தந்தையை வணங்
கினால் இடர் அகலும், தீவினைகள் நீங்கும் என
இளம்பெருமானடிகள் பாடுகிறார்.

“வேந்துக்க மாக்கடற் சூரன் முன்னாள்பட
வெற்றிகொண்ட
சேந்தற்குத் தாதை இவ்வையம் அளந்த
தெய்வத்திகிரி
ஏந்தற்கு மைத்துனத் தோழன்இன் தேன்மொழி
வள்ளியென்னும்
கூந்தற் கொடிச்சிதன் மாமன் வெம் மால்விடைக்
கொற்றவனே.

இப்பாடலில் சிவபெருமான் முருகனுக்குத்
தந்தை; சக்கரம் உடைய திருமாலுக்கோ

மைத்துனன்; முருகன் மனைவி வள்ளியம் மைக்கோ மாமனார் எனச் சிவபெருமானின் உறவு நிலைகளைப் பாடி மகிழ்கிறார் இளம் பெருமானடிகள்.

இவருடைய பாடல்கள் சில அகத்துறைப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. சில பாடல்கள் சிவபெருமானை நோக்கி நேரடியாக வினவுவதாக அமைந்துள்ளன.

“இவள்அப் பனிமால் இமயத் தணங்கு கற்றைச்
சடைமேல்
அவள்அப் புத்தேளிர் உலகிற்கு அரசிஅது
கொண்டென்னை
எவளுக்கு நீ நல்லது யாரை முன் எய்திற்று
எற்றே இதுகாண்
தவளப் பொடிச் சொக்கர் மேனி முக்கண்
உடைச் சங்கரனே (பாடல் 9)

பார்வதியோ இமயமலை அரசன் மகள். கங்கையோ தேவர்கள் போற்றும் அரசி. நீ இருவரில் யாருக்கு மிகவும் நல்லவர்? யாரை முதலில் ஏற்றுக் கொண்டாய்? மூத்தவள் யார் கங்கையா? உமையம்மையா? என அடிகள் சிவபெருமானை அனுபவித்துப் பாடுகிறார்.

மற்றொரு பாடலில் அடிகள் சிவபெருமானை வினவும் வினா சிறப்புடையது.

இதுநீர் ஒழிமின் இடைதந்து உமை இமையத்து
அரசி
புதுநீர் புணத்தும் புலியதனே உடை கங்கை
முதுநீர் கொழித்த இளமணல் மூன்றில்
மென்றோட்ட திங்கள்
செதுநீர் ததும்பத் திவளஞ்செய் செஞ்சடைத்
தீவண்ணரே (பாடல் 6)

எனும் பாடலில் பார்வதியை மணந்தபோதும் புலித்தோல்தான் திருமண மாப்பிள்ளை உடையா? என அடிகள் கேட்பது

“அன்றும் உடை கோவணம் கீளதேயோ?”
எனத் திருநாவுக்கரசர் கேட்கும் பாடலை நினைவூட்டும்.

சிவபெருமானை வணங்குவதால் அடியவர் பெறும் பயன்களை இளம்பெருமானடிகள் சுட்டிக்காட்டுகிறாள்.

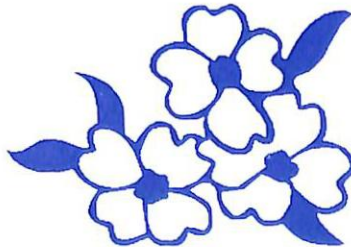
“இடர்தரு தீவினைக்கு என்கி நைவார்க்கு நின்
புடைதரு தாமரைப் போது கொலாம் சரண்”
(பாடல் 15)

“தலைப்படுநர்
அவல மார்க்கடல் அழுந்தலோ இலரே”
(பாடல் 19)

“வேதியர் பெரும விண்ணேர் தலைவ
ஆதி நான்முகத்து அண்ட வாண
செக்கர் நான்மறைப் புத்தேள் நாட
காய்சின மழவிடைப் பாகநின்
மூவிலை நெடுவேல் பாடுதும்
நாவலம் பெருமை நல்குவோய் எனவே
(பாடல் 28)

என்றும் சிவபெருமானைச் சார்ந்தோர் அடியார் அடையும் இடர்நீக்கத்தையும், பெருமையையும் இளம்பெருமானடிகள் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

நாவலம் பெருமை சிலேடையாக அமைந்துள்ளது. நாவன்மையும் பெருமையும் தருவான். நாவலமாகிய இந்த நாட்டிலேயே மிகப் பெருமை கொள்ளும் உலக முதன்மை தருவான் தன்னடியார்க்குச் சிவபெருமான் என இளம் பெருமானடிகள் அவனை ஏத்துகிறார்.

அதிரா அடிகள்

(பதினோராம் திருமுறை - மூத்த பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை)

புலவர் அரங்க நெடுமாறன்

அடியார்கட்கு இறைவனைத் தெரிய வைக்கும் கண்ணாடிகள் இரண்டு. ஒன்று கோவிலில் நாம் காணும் திருமூர்த்தங்கள். அடுத்தது பன்னிரு திருமுறைகள். கோயில் களிலுள்ள மூர்த்தியைத் தரிசித்து இறைவனைக் காண்பதற்குத் திருக் கோயிலை நாடிச் செல்ல வேண்டும்.

திருமுறைகளை வீட்டிலிருந்து ஒதுவதன் மூலமே இறைவனைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

கோயிலில் சென்று வழிபடுவதற்கு குறிப்பிட்ட காலமும் சில நியதிகளும் உண்டு.

திருமுறைகளை ஒதுவதற்கு கட்டுப்பாடோ நியமமோ தேவையில்லை.

அருளாளர்கள் இறைவனைத் தாம் அனுபவித்த வண்ணம் நம்மையும் அனுபவிக்கச் செய்வதற்குத் தோன்றியவையே திருமுறைகள்.

அருளோடு கூடிய சிவபரம்பொருளுக்கு 'திரு' என்று பெயர். அந்த சிவபரம்பொருளை நாடி அடைந்த அடியார்கள் பெற்ற இன்பம், அவர்கள் உள்ளத்திலிருந்து தோத்திரப் பாடல் களாக வெளிவந்தன.

தாம் பெற்ற இன்பத்தை நாமும் பெற அருளினர். முறை என்ற சொல் நூல் என்னும் பொருளில் வந்தது. சிவபரம்பொருளைப் பற்றிக் கூறும் நூல் திருமுறை ஆயிற்று. திருமுறைகள் பன்னிரண்டு ஆகும்.

பதினோராம் திருமுறையைத் தந்த ஆசிரியர்கள் பன்னிருவர் ஆவர். அவர்கள் எழுதிய நாற்பது நூல்கள் இத்திருமுறையில் அமைந்துள்ளன. மொத்தப் பாடல்கள் எண்ணிக்கை 1401 ஆகும். 96 வகைப் பிரபந்தங்கள் பலவற்றை இதில் காணலாம்.

அதிரா அடிகள் என்ற அருளாளர் எழுதிய நூல் மூத்த பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை

ஷேக்ஷ்பியரின் வரலாறு அவர் எழுதிய நாடகங்கள்தான் என்பார்கள். அதுபோல அதிரா அடிகளின் பாடல்கள்தான் அவரை அறிய உதவுகின்றன.

அதிரா அடிகள் என்று இவர் பெயர் அமையப் பெற்றிருப்பதால் இவர் எதற்கும் கலங்காதவர், உள்ளத்தில் உறுதியுடையவர் என்பதை அறியலாம்.

இவருடைய காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு.

அதிரா அடிகள் எழுதிய நூல் விநாயகர் சிறப்பு பற்றிய நூல் ஆகும். வி+நாயகர் வி எனில் சிறப்பு. நாயகர் எனில் தலைவர் - சிறப்புடைய தலைவர் என்பதாகும். தமக்கு மேலே ஒரு தலைவர் இல்லாதவர் விநாயகப் பெருமான்.

தமிழக வரலாற்றுச் சான்றுப்படி விநாயகர் வழிபாடு கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு சிறுத்தொண்ட நாயனார் எனக் கூறப் பெறும் பரஞ்சோதியாரால் தமிழகத்துக்கு அறிமுகம் செய்யப் பெற்றது.

வாதாவி என்பது வட இந்தியாவில் இருந்த ஒரு பழைய நகரம். அது பண்டைய நாளில் மேலைச் சளுக்கிய மன்னர்களின் தலைநகரமாகும்.

முதலாம் நரசிம்ம வர்மருக்கும், வாதாவியை ஆண்ட இரண்டாம் புலிகேசிக்கும் போர் நிகழ்ந்தது.

நரசிம்ம வர்மரின் படைத்தலைவராக வாதாவி சென்ற பரஞ்சோதியார் போரில் வெற்றி பெற்று தமிழ்நாடு திரும்பும்போது யானைத் தலையும் மனித உடலும் கொண்ட ஒரு சிலையைக் கொண்டு வந்தார். அதுவே இன்று விநாயகர் சிலையாக - கணபதி வடிவமாகக் காட்சி யளிக்கிறது. பரஞ்சோதியார், தாம் கொண்டு வந்த சிலையைத் தம் ஊரான திருச்செங்கோட்டங் குடியில் வைத்து அதற்காக ஒரு கோயிலும் கட்டினார்.

தமிழகத்தில் விநாயகருக்கு ஏற்பட்ட முதல் கோயில் இதுதான்.

இறைவனை, இறைவியை பிள்ளையாக பாவித்து பாடும் பிரபந்தவகைப் பாடல் பிள்ளைத் தமிழ் எனப்படும்.

அதிராஅடிகளும், விநாயகரை மழலை பேசும் சிறுகுழந்தையாக எண்ணி, விநாயகர் அமர்ந்த திருக்கோலத்தில் சப்பாணி கொட்டி ஆடுவதாகப் பாடுகிறார். இரு கைகளையும் கொட்டி ஆடுவது சப்பாணி கொட்டுதல். இது பிள்ளைத் தமிழ் பிரபந்தத்தில் நான்காவது பருவம்.

விநாயகர் இரு கை கொட்டி ஆடும்போது பூமி நடுங்குகிறது. மேருமலை நடுங்குகிறது. ஆகாயம் நடுங்குகிறது என்று பாடுகிறார்.

இறைவன் மகிழும்போதும் சோதனை ஏற்கும் போதும் அது உலகத்து அனைத்து ஜீவராசிகளையும் சென்று சேர்தல் போல விநாயகக் குழந்தை இருகை கொட்டி ஆடும்போது பூமியின் நடுக்கம் அவனின் அருள் ஆழத்தையும், ஆகாய நடுக்கம் அவனது அருளாட்சியின் உயர்வினையும் காட்டுகிறது.

“நிலந்துளங்க மேரு துளங்க நெடுவான் தலந்துளங்க சப்பாணி கொட்டும்”

என்பது அப்பாடல்.

விநாயகப் பெருமானைத் தமிழில் முதன் முதலில் அறிமுகப்படுத்தும் இலக்கியங்கள் அப்பர், சுந்தரர் திருமுறைகளே.

உமை பெண்யானையின் வடிவம் கொள்ள, சிவபெருமான் ஆண் யானை வடிவம் கொண்டு இணைந்ததன் பயனாய்ப் பிறந்தவர் பிள்ளையார் என இரண்டு பதிகங்களில் சம்பந்தர் விளக்குவார்.

‘தம்மை வழிபடும் அடியவர் தம் இடர்களைத் தீர்ப்பதற்காக இறைவன் அருளிய கொடையே கணபதி’ என்று பிள்ளையாரின் பிறப்புக்குச் சம்பந்தர் காரணம் காட்டுவார்.

‘தந்த மகத்தவன் தாதை’ ‘கரியின் மாமுக முடைய கணபதி தாதை’ என்று சிவபெருமானைச் சிறப்புச் செய்யுமாறு பிள்ளையாரின் தோற்றம் காட்டுவார் சம்பந்தர்.

நாவுக்கரசரோ ‘‘கைவேழ முகத்தவனைப் படைத்தார்’’ ‘ஆனை முகற்கு அப்பன்’, ‘கணபதி என்னும் களிறு’ என்று பாடுவார்.

சம்பந்தரும், நாவுக்கரசும் முருகப் பெருமானை பற்பல இடங்களில் விதந்து பாடினும், சில இடங்களில் யானை முகனையும் பாடுவர்.

அதிரா அடிகள் விநாயகரைப் பின் தொடர்ந்தோர்க்கு இனிப் பிறப்பில்லை என்பார். பிறப்பில்லை என்பதுடன் இனிப் பிறப்புண்டோ என்ற மயக்கமும் இல்லை என்பார். விநாயகரை வணங்க அடிகள் மற்றொரு காரணத்தையும் அழகுபட நவில்வார்.

விநாயகர் இன்றேல் பாரதக் கதை தோன்றி இராது. பாரதத்தைச் சொன்னவர் வியாசர். அதை அவர் விரைவுபட சொல்லிவர, எழுதியவர் யானை முகக் கடவுளன்றோ என்று குறிப்பிடுவார். எட்டாவது பாடலாக இடம் பெறுவது ஓர் அழகிய வெண்பா. பாரதத்தை எழுதிய முதற் கடவுளே! மூன்று கண்களை உடைய இடியேறு போன்றவனே கழிய வரும் பொருளே! கண் போன்றவனே! கல்விக்கு அதிபதியே! எங்கள் கணபதியே உன்னைத் தவிர வேறு எவரையும் எம் அன்பு குழாது என்பது அப்பாடல்.

‘மொழியின் மறைமுதலே முந்நயனத்து ஏறே கழிய வரு பொருளே கண்ணே - தெழிய கலாலயனே எங்கள் கணபதியே நின்னை அலாதையனே குழாதென் அன்பு’

அடிகளாரின் சொல்லாற்றலுக்கும், அழகான கவிநயத்திற்கும் சான்றாக விளங்குவது பன்னிரெண்டாம் பாடல்.

விநாயகருக்கு காலளவு நீண்ட துதிக்கை. கண் தீயைப் போன்றது. முப்புரிநூல் மேலும் கீழுமாக உள்ளது. அவர் வடிவமோ மலையைப் போன்றது. மேகம் போன்று மதநீர் பொழியும் இனிய பால் போலும் தேன் போலும் மொழியுடன் முப்பூண் சேர்ந்த வேலும் வாளும் உள்ளது என்ற கருத்தமைந்த பாடல் கவிநயமிக்கது ஆகும்.

காலது கையது கண்ணது தீயது
- கார்மதநீர்
மேலது கீழது நூலது வெற்பது
- பொற்பமை தீம்

பாலது தேனது தானது மென்மொழிப்

- பாவைமுப்பூண்

வேலது வாளது நான்மறைக் கீன்ற

- விடுசுடர்க்கே.

அடுத்த பாடலில் விநாயகருக்கு சிவ பெருமான் மாங்கனிதந்த செய்தி சொல்லப் படுகிறது.

நாரதர் தந்த பழத்தை சிவபெருமான் மூத்தவர் என்ற அடிப்படையில் விநாயகருக்குத் தந்திருக்கலாம். அவர் அப்படித் தராமல் தகுதி அடிப்படையில் பழத்தைப் பெற ஓர் போட்டி வைக்கிறார். முருகன் கடும் உழைப்பை நாடுகிறான். விநாயகரோ புத்திக் கூர்மையுடன் திட்டமிட்டு வெற்றி பெறுகிறார்.

விநாயகர் இதை வித்தியாசமாகச் செய்தார். வெற்றி கடும் உழைப்பால் மட்டுமில்லை. புத்திக் கூர்மையில் திட்டமிடுவதில் எதையும் வித்தியாசமாகச் செய்வதில்தான் என்பதற்கு இது சான்றாகும்.

இறைவனின் அடி சேர்ந்தவர் பிறவியாகிய பெருங்கடலை நீந்துவர் என்பார் வள்ளுவர்.

அதிரா அடிகளோ, விநாயகப் பெருமானின் இணையடி தொழுதால் துன்பக் கடலை நீந்திக் கடக்கலாம் என்று கூறுகிறார்.

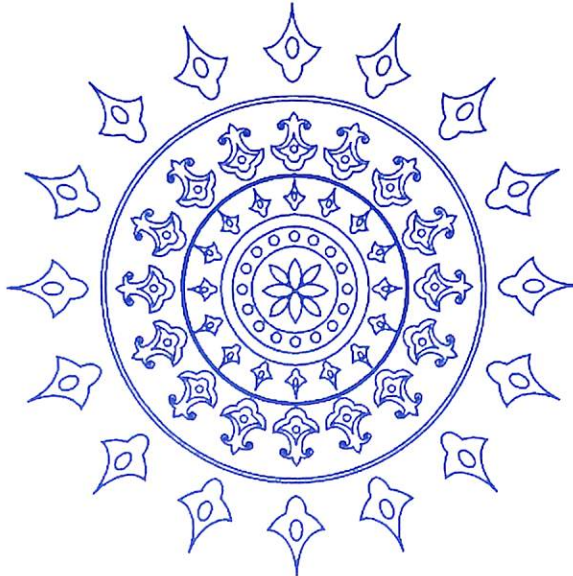
“பணையடர் பாகன் றன்திணையடி
நெடும்பொற் சரணம் ஏத்த
இடும்பை பௌவம் இனி நீங்கலமே”
என்பது அப்பாடல்.

விநாயகர் பெருமானின் தந்தத்தினை இறுதிப் பாடலில் விதந்து பாடுகிறார்.

விநாயகரின் தந்தம், வானில் எழும் நிலவை விட ஒளி உடையது. அது அருள்தரும் அடியார் துன்பம் தீர்க்கும்.

நிலவைப் போல் இது தேயாது. எப்போதும் ஒளியுடன் ஒரே தன்மைத்துடன் இருக்கும் என்று நிலவுடன் ஒப்பிட்டு புகழ்ந்து பாடுகிறார்.

இவர் மூலம் நமக்குக் கிடைத்த பாடல்கள் 23 மட்டுமே விநாயகரின் பெருமையையும், அவரை வழிபடுவதால் பெறும் பயனையும் நமக்குச் சொல்லிய அதிரா அடிகளின் அருளுள்ளம் எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்து பின்பற்றத் தக்கவை ஆகும்.

பட்டினத்தடிகள்

- (பதினொராம் திருமுறை - 1. கோயில் நான்மணிமாலை,
2. திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை, 3. திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை,
4. திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி, 5. திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது)

சொ.சொ.மீ. சுந்தரம்

முன்னுரை

பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப்
பிள்ளையைப்போல்
ஆரும் துறக்கை அரிதரிது

என்று தாயுமானவரால் போற்றப் பெற்றவர் பட்டினத்தடிகள். உலக இன்பங்களைத் துறந்ததோடு துறவி என்ற எண்ணத்தையும் துறந்ததால் “முற்றத் துறந்த பட்டினத்தடிகள்” என்று பாராட்டப்பட்டவர் இவர். காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் பிறந்ததால் பட்டினத்தார் என்றும் இளங்கோவடிகள் போலத் துறவறம் ஏற்றதால் பட்டினத்தடிகள் என்றும் தந்தையார் வைத்த இயற்பெயரால் திருவெண்காடர் என்றும் இவர் அழைக்கப் படுகிறார். நூற் பெயரிலேயே திருமுறை என்ற சொல் வரக்கூடிய பதினொராம் திருமுறையாசிரியர்கள் ஆலவாயின் அவிர்ச்சடைக் கடவுள் உள்ளிட்ட பன்னிருவர் ஆவர். இவர்களில் பட்டினத்தடிகளும் ஒருவர் இவர் பாடிய

1. கோயில் நான்மணிமாலை	40
பாடல்கள்	
2. திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை	12
பாடல்கள்	
3. திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை	30
பாடல்கள்	
4. திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி	100
பாடல்கள்	
5. திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது	10
பாடல்கள்	

ஆக மொத்தம்

192

பாடல்கள்

பதினொராம் திருமுறையில் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றுள் திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி தோழிகூற்றாகவும் தலைவன் கூற்றாகவும் தலைவி கூற்றாகவும் திருக் கோவையார் போலத் தென்படுகிறது. பிற நூற்கள்

நான்கும் மிகச் சிறந்த பக்திப் பனுவல்களாக ஒளி வீசுகின்றன.

மூன்று பட்டினத்தார்கள்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பேராசிரியர் மு. அருணாசலம் அவர்கள் மூன்று பட்டினத்தார்களைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். இவர்களைப் பின்வருமாறு பட்டியலிடலாம்.

1. கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரும், பதினொராம் திருமுறையில் உள்ள ஐந்து பிரபந்தங்களைப் பாடியவரும் ஆகிய திருமுறைப் பட்டினத்தார்.
2. கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரும் அகவல், திருவேகம்பமாலை, உடற்கூற்று வண்ணம், தனிப்பாடல்கள் ஆகியவற்றைப் பாடியவரும் ஆகிய சித்தர் பட்டினத்தார்.
3. கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரும், முறையீடு, இரங்கல், ஞானம் ஆகியவற்றைப் பாடியவரும் ஆகிய பிற்காலப் பட்டினத்தார்.

இவர்களில் முதலில் குறிப்பிடப்பட்ட திருமுறைப் பட்டினத்தாரையே இக்கட்டுரையில் ஆய்வுக்குரியவராக நாம் எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

வரலாறு கூறும் நூற்கள்

இவரது வரலாற்றை அறிய மூன்று நூற்கள் உதவுகின்றன. அவை பின்வருமாறு

1. பட்டினத்துப் பிள்ளையார் புராணம்:- இதன் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. இதற்கு தி. வடிவேலு முதலியார் பொழிப்புரை எழுதியுள்ளார். இது பாயிரம், பூம்புகார்ச் சருக்கம், ஆட்கொண்ட சருக்கம், துறவற்ச் சருக்கம் ஆகியவற்றைக் கொண்ட நூலாகும்.
2. கி.பி. 1886ல் வெளிவந்த திருவெண்காட்டிகள் சரித்திரம்:- இதன் ஆசிரியர் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார். பழைய தலபுராணங்களைப் போல இது எழுதப்பட்டுள்ளது. நைமிசாரண்யத்தில் உபமன்னிய முனிவர் தம் மாணாக்கர்களுக்குக் கூறிய பவிஷ்யோத்தர புராணத்தில் இந்த வரலாறு வருவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் ஒரு சரித்திரம் புராணமாகிவிட்டது.

3. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட புலவர் புராணம்:- இதன் ஆசிரியர் தண்டபாணி சுவாமிகள் என்ற முருகதாசர். சில புதுச்செய்திகள் இதில் உள்ளன.

வரலாறு

பொதுவாக இம்மூன்று நூற்களிலும் உள்ள செய்திகளைக் கொண்டு பட்டினத்தடிகள் வரலாற்றைக் கீழ்க்கண்டவாறு கூறலாம்.

திரைகடலோடித் திரவியம் தேடிய வணிகப் பெருமக்களின் வளத்தையும், அவர்கள் வாழ்ந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் செழிப்பையும் கண்ட குபேரன், தன் விருப்பப்படி சிவபெருமானிடம் மானிட யாக்கையை வேண்டிப் பெற்றுக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் வணிகர் குலத்தில் சிவநேசச் செட்டியாருக்கும் ஞானகலாம்பிகை அம்மையார்க்கும் மகனாகப் பிறந்தான். திருவெண்காடர் எனப் பெற்றோர் பெயரிட்டனர். ஐந்து வயதில் தந்தையார் சிவனடி சேர்ந்தார். தாயின் பொறுப்பில் திருவெண்காடர் சிவபக்தராக வளர்ந்து வந்தார். திருவெண்காட்டுத்திருக்கோயிலில் இறைவன் குருவடிவாகி வந்து அஞ்செழுத்துபதேசம் செய்து கையில் ஒரு சம்புடத்தைத் (சிமிழை) தந்தார். பிறரால் திறக்க முடியாத அச்சிமிழ், திருவெண்காடர் கைபட்டதும் திறந்தது. அதனுள் முற்பிறவியில் அவர் பூசித்த விநாயகரும், சிவலிங்கமும் இருந்தன. அன்று முதல் திருவெண்காடர் முறைப்படி ஆண்டவர் பூசையும், அடியார் பூசையும் செய்யத் தொடங்கினார். நாட்கள் கழிந்தன. காளைப் பருவம் எய்திய திருவெண்காடர், அவ்வூரில் வாழ்ந்த சிவசிதம்பரம் செட்டியார் மகள் சிவகலையை மணந்தார். மனைமாட்சி மங்கலமாக விளங்கினாலும் நன்கலமாகிய மக்கட் பேறு வாய்க்கவில்லை. திருவிடைமருதூர்ப் பெருமானை வணங்கி வேண்டினார். சிவபெருமான் திருவிடைமருதூர் வில்வமரத்தடியில் குழந்தையாய்க் காட்சி தந்தார். பெருமான் கட்டளைப்படி அக்குழந்தையைச் சிவனடி பரவும் அந்தணர் சிவ சருமரும் அவர் மனைவி சுசீலையும் கண்டு எடுத்தனர். இத்தெய்வக் குழந்தையை எடைக்கு எடை பொன் கொடுத்துத் திருவெண்காடர் பெற்றுக் கொண்டார். பிள்ளைக்கு மருதவாணன் எனப் பெயரிட்டு வளர்த்தார்.

இவ்வாறு பதினாறாண்டுகள் சென்றன. குலவழக்கப்படி மருதவாணன், தன் நண்பர் களுடன் கடல் வணிகம் புரியக் கப்பலில் சென்றான். வணிகம் செய்து ஊர் திரும்பினான். மருதவாணன் வரட்டி (எரு) மூட்டையும், அவல் மூட்டையும் கொண்டு வந்தான். மற்ற நண்பர்கள் பொன்னும் பொருளும் கொண்டு வந்தான். வரும் வழியில் சூறாவளிக் காற்றால் கப்பல் திசை தப்பியது. குறித்த நாளில் ஊருக்கு வர முடிய வில்லை. குளிரும் பசியும் எல்லோரையும் வாட்டின. நண்பர்கள் வரட்டியும் அவலும் கடனாகக் கேட்டனர். மருதவாணன் சீட்டெழுதி வாங்கிக் கொண்டு, வரட்டியும் அவலும் கொடுத்தான். ஊர் திரும்பியதும் தன் மகன் வரட்டியுடன் அவலும் சம்பாதித்து வந்ததைக் கேட்ட திருவெண்காடர் திகைத்தார். வரட்டியை உடைத்தார். அதனுள் மாணிக்கம் இருந்தது எல்லா வரட்டிகளிலும் இப்படியே இருந்தது. அவல் மூட்டையில் பொன் மணல் கலந்திருந்தது? மைந்தரைத் தேடிய திருவெண்காடரிடம் அவர் மனைவி மருதவாணன் கொடுத்த சிறுபெட்டியைக் கொடுத்தார். அதைத் திறந்து பார்த்தார் திருவெண்காடர். அதனுள் காதற்ற ஊசியும் ஓலை நறுக்கும் இருந்தன. ஓலையில் “காதற்ற ஊசியும் வாராது காண்நின் அடை வழிக்கே” என்றிருந்தது. நிலையாமையை உணர்த்த திருவெண்காடர் உள்ளத்தில் துறவு வர உடையிலும் துறவு வந்தது. தன் பொருளை ஊரார் கொள்ளச் செய்தார். தாயின் இறுதிக் கடனுக்காக ஊர் எல்லையில் காட்டில் வாழ்ந்தார். தாய் இறந்தபோது வாழைப் பட்டையை வைத்து எரித்தார். பின் துளுவ நாடுசென்று உஞ்சேனை மாகாளம் (உஜ்ஜயினி) சென்று மகாகாளேசுவரரை வணங்கினார். வழியில் ஒரு பிள்ளையார் கோயிலில் நிட்டை கூட்டினார். அந்நாட்டில் மன்னரான பத்திரகிரியார் அரண் மனையில் திருடிச் சென்ற திருடர்கள் பிள்ளையாருக்கு நன்றிக் காணிக் கையாக ஒரு முத்து மாலையைத் தூக்கி எறிந்து விட்டுப் போனார்கள். அது பட்டினத்துப் பிள்ளையார் கழுத்தில் விழுந்தது. மறுநாள் காவலர்கள் இவரை இழுத்துச் சென்று அரண்மனையில் சேர்த்தனர். அரசு தண்டனைப்படி இவரைக் கழுவேற்ற முயன்ற பொழுது இவர் நிட்டை கலைந்தது. கழுமரத்தைப் பார்த்து “என்

செயலாவ தொன்றுமில்லை” என்று தொடங்கும் பாடலைப் பாடினார். முன்செய்த தீவினையோ இங்ஙனே வந்து மூண்டதுவே என்று முடித்ததும் கழுமரம் தீப்பற்றியது. பின்னர் பத்திரகிரியார் இவருக்குச் சீடரானார். பட்டினத்தடிகள் பத்திரகிரியாரைத் திருவிடைமருதூர் செல்ல ஆணையிட்டார். வடநாட்டுத் தலங்களை வணங்கித் திருவிடை மருதூருக்கு வந்தார். கீழக் கோபுரவாயிலில் பட்டினத்தாரும் மேலைக்கோபுரவாயிலில் பத்திரகிரியாரும் தங்கினர். பத்திரகிரியார் இரந்து கொண்டு வந்த உணவைப் பட்டினத்தாருக்கு அளிப்பார். அவர் மூன்று கவளம் உண்டபின் மீதியில் ஒருபகுதியைப் பத்திரகிரியார் உண்பார். எஞ்சியதை ஒரு பெண் நாய்க்குப் போடுவார். இவ்வாறு அடியவர் எச்சிலை உண்ணும் பேறு அந்த நாய்க்கு வாய்த்தது.

ஒருநாள் ஒரு சிவனடியார் பட்டினத்தடிகளிடம் சென்று பசிக்கு உணவு கேட்டார். பட்டினத்தார் “யான் கோவணமே பாரம் என்றிருக்கிறேன். மேலைக் கோபுரவாயிலில் ஒரு குடும்பி இருக்கிறான். அவன் பால் செல்” என்று அனுப்பினார்.

இதையறிந்த பத்திரகிரியார் இரந்துண்ணும் திருவோடும் எச்சில் உண்ணும் தெருநாயும் என்னைக் குடும்பி (சம்சாரி) ஆக்கி விட்டனவே என்று வருந்தி ஓட்டைத் தூக்கி நாய் மண்டையில் எறிந்தார். ஓடும் உடைந்தது. நாயும் மறைந்தது. வந்த சிவனடியார் தாமும் மறைந்தார். திருவோடு கூடத் துறவியிடம் இருக்கக் கூடாது என்பது நிலைநாட்டப்பட்டது.

ஞானியர் எச்சிலை உண்ணும் பேறு பெற்ற நாய், காசி மன்னன் மகளாய்ப் பிறந்தது. வளர்ந்தது. முற்பிறவியை உணர்ந்து பத்திரகிரியாரிடம் தன்னைச் சேர்ப்பிக்குமாறு காசி மன்னனிடம் கூற அவன் அப்பெண்ணுடன் திருவிடை மருதூருக்கு வந்தான். செய்தியறிந்த பத்திரகிரியார், “பட்டினத் தடிகளின் எச்சிலை உண்ட நாய்க்கும் பிறவித் துன்பம் வரலாமா” என்று சிவபெருமானிடம் கேட்க, அப்பொழுது தோன்றிய சோதியில் பத்திரகிரியாரும் மன்னனும் மகளும் கலந்தனர்.

தமக்குத் திருவடிப் பேறு கிடைக்கவில்லையே என வருந்திய பட்டினத்தாருக்கு இறைவன் நம் ஒற்றியூருக்கு வா என ஆணையிட்டான். பட்டினத்தார் திருவிடைமருதூரிலிருந்து புறப் பட்டுச் சீர்காழி சிதம்பரம் திருப்பாதிரிப் புலியூர் முதலிய தலங்களை வழிபட்டுத் திருவொற்றியூர் கடற் கரைக்கு வந்தார். ஆடு மேய்க்கும் பிள்ளைகளோடு ஒளிந்தும் தோன்றியும் விளையாடினார். ஒருமுறை ஒரு குழிக்குள் அமர்ந்தார். தன்னை ஒரு பெரிய கூடையால் மூடச் சொன்னார். பிள்ளைகளும் அப்படியே செய்தன. வீட்டுக்குச் சென்று விட்டன. மறுநாள் காலையில் கூடையைத் திறந்தனர். ஒரு சிவலிங்கம் இருந்தது.

பட்டினத்துப் பிள்ளைசிவலிங்க வடிவுறப்
பாடிடும் பாமாலை கொள்
திருவொற்றியூர்மேவி வாழ்குமர நாயகா
சிறுபறை முழக்கியருளே
சிறியனேன் ஆணவ இருட்பரவை ஓடவே
சிறுபறை முழக்கியருளே

என்று திருவொற்றியூர் முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் பாடுகிறது. மானுடர் யாக்கை வடிவு சிவலிங்கம் என்ற திருமந்திரம் உறுதிப்பட்டது. இது பட்டினத் தடிகள் வரலாறு. இதில் ஒரு பகுதி திருமுறைப் பட்டினத்தார் வரலாறாக இருக்க வாய்ப் பிருக்கிறது. காதற்ற ஊசிப் பாடலும் கழுமரம் தீப்பற்றிய போது பாடப் பெற்ற பாடலும் திருமுறைகளில் சேர்க்கப்படவில்லை. திருமுறைப் பட்டினத்தார் பாடல்களை விட, அவருக்குப் பின்வந்த பட்டினத்தார் பாடல்கள் மக்களிடையில் அதிகமாகப் பரவியுள்ளன. இதற்குக் காரணம் பிற்காலப் பட்டினத்தார் பாடல்கள் மிக எளிமையானவை. உலக வழக்குச் சொற்களை அதிகமாகக் கொண்டவை. அவர் வரலாற்றுச் செய்திகளோடு பெரிதும் தொடர்புள்ளவை. திருமுறைப் பட்டினத்தார் பாடல்கள் கிடைத்தற்கரிய அமுதம் போன்றவை. அவை மக்களிடையில் பரவ வழி செய்ய வேண்டும்.

பட்டினத்தடிகளின் பாடல் சிறப்பு :

பதினொராம் திருமுறைப் பட்டினத்தார் பாடல்கள் சங்க இலக்கியம் போன்றவை. மிடுகும் செறிவும் மிகுதியும் உடையவை 1.

திருமுறைப் பாடல்களில் மிக நீண்ட அளவில் ஆசிரியப் பாக்களை அமைத்தவர் இவரேயாவார். எதுகை மோனைக்கு முக்கிய இடம் தராமல் கருத்துக் களுக்கே மேலான இடம் கொடுத்தவர். 2. நான்மணி மாலையின் மூல இலக்கியமாக முதலில் பாடப்பெற்ற நூல் இவர் இயற்றிய கோயில் நான்மணி மாலையாகும். 3. இவர் இயற்றிய ஐந்து நூற்களும் மங்கலச் சொல்லில் தொடங்குகின்றன.

“பூமேல் அயன் அறியா” என்று கோயில் நான்மணி மாலையும்

“தெய்வத் தாமரை” என்று திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையும்

“மெய்த்தொண்டர் செல்லும் நெறி” என்று திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதியும்

“திருவருள் பவளப் பெருவரை” என்று திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவையும்

“இருநில மடந்தை” என்று திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃதும் தொடங்குகின்றன. ஆசிரியப் பாக்களைப் படிக்கும்போது திருமுருகாற்றுப் படையின் ஓட்டமும் சிலப்பதிகாரச் செழுமையும் தென்படுகின்றன.

4. திருஞானசம்பந்தரும் அப்பரடிகளும் ஐயடிகள் காடவர்கோனும் பலபதிகளைத் தொகுத்துப் பாடுவது போலப் பட்டினத் தடிகளும் பதிகளை வரிசைப்படுத்திப் பாடுகிறார். திருவேகம்ப முடையார் திருவந்தாதியில் 68 பதிகள் வரிசைப்படுத்தப் படுகின்றன. கட்டளைக் கலித்துறையில் இப்படி வரிசைப்படுத்துவது அடிகளின் பெரும்புலமைக்கு எடுத்துக் காட்டாகும்.

5. ஆசிரியப்பாக்கள் பத்தால் அந்தாதியாக அமைவது ஒருபா ஒருபஃது எனப்படும். முதலில் இப்பெயரில் திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது என்ற நூலைப் பாடியவர் இவரேயாவார்.

ஆடும் அம்பலவாணன்

கோயில் நான்மணி மாலை நான்காவது பாடலில், இறைவனைப் பட்டினத்தடிகள்

உரையின் வரையும் பொருளின் அளவும் இருவகைப்பட்ட எல்லையும் கடந்து தம்மை மறந்து நினைநினைப்பவர் செம்மை மனத்தினும் தில்லைமன் நினும்நடம் ஆடும் அம்பலவாண!

என்றழைக்கிறார். நினைப்பவர் மனத்தில் இருப்பதை முதலிலும் தில்லையில் இருப்பதை இரண்டாவதாகவும் கூறிய நயம் போற்றத்தக்கது. இப்பாடல் வரிகள் அப்பரடிகளின் “நினைப்பவர் மனம் கோயிலாக் கொண்டவன்” என்ற தொடரையும், மணிவாசகரின் “சிறைவான்புனல் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தும் என் சிந்தையுள்ளும் உறைவான்” என்ற தொடரையும் நினைவூட்டுகின்றன. மணிவாசகர் தில்லையில் இருப்பதை முதலிலும் தன் சிந்தையில் இருப்பதை இரண்டாவதாகவும் கூறியது அவர் பணிவைக் காட்டுகிறது. பட்டினத்தடிகள் வைப்புமுறை உண்மையைக் காட்டுகிறது.

அரசனா? ஆண்டியா?

அரசனுக்கே நிதியுதவி செய்யும் பெருஞ் செல்வராக இருந்து, இறைவன் அருளால் முற்றத் துறந்தவர் பட்டினத்தடிகள். அரசனாக இருப்பது சிறப்பா? ஆண்டியாக இருப்பது சிறப்பா? என்று வினா எழுப்பி விடை கூறுகிறார். “வெற்றிக் குடையுடன் உலகமெல்லாம் காத்துப் பகைவரை வென்று அரசனாய் வாழ்வதைவிட, நடராஜப் பெருமான் அடியார்க்குத் தொண்டு செய்து பிச்சை ஏற்று வாழ்வது மிகவும் இன்பமாகும்” என்கிறார். கோயில் நான்மணிமாலை இரண்டாவது பாடல்

குடை கொண்டு இவ்வையமெலாம்
குளிர்வித்து எரிபொற்றிகிரிப்
படைகொண்டு இகல்தெறும் பார்த்திபர்

ஆவதில், பைம்பொற் கொன்றைத்
தொடைகொண்ட வார்சடை அம்பலத்தான்
தொண்டர்க்கு ஏவல்செய்து
கடைகொண்ட பிச்சைகொண்டு உண்டிங்கு
வாழ்தல் களிப்புடைத்தே

என்று கூறுகிறது.

அதையும் எழுத வேண்டுவன்

இறைவனே! உமாதேவியை நீ மணம் புரியும் திருமணப் பந்தரில் உன்னுடைய பதினாயிரம்

திருப்பெயர்களைப் பாடி தேவர்கள் வந்து அறுகம்புல் சாத்தி வழிபடுவர். ஒரு பெரிய புத்தகத்தில் அடியார்கள் பெயர்கள் எழுதப்படுமே அந்தப் புத்தகத்தில் அடியார்க்கடியானாகிய என் பெயரையும் எழுத வேண்டும் அப்பா என்று கேட்கிறார் பட்டினத்தார்.

ஒருபதி னாயிரம் திருநெடு நாமமும்
உரிமையில் பாடித் திருமணப் பந்தருள்
அமரர் முன்புகுந்து அறுகு சாத்திநின்
தம்பெயர் எழுதிய வரிநெடும் புத்தகத்து
என்னையும் எழுத வேண்டுவன்

என்பது கோயில் நான்மணிமாலை. நகரத்தார் எனப்படும் வணிகப் பெருமக்கள் தங்கள் வீட்டுத் திருமணங்களில் மொய்ப்பண ஏடு என்று ஒரு புத்தகம் வைத்து அதில் உறவினர் பெயரையும், குடும்பத்தைச் சார்ந்த பங்காளிகள் பெயரையும் எழுதுவர். இதுபோலச் சிவபெருமான் திருமணத் திற்கும் மொய்ப்பண ஏடு எழுதி அதில் தன்னையும் சேர்க்க வேண்டும் எனக் கேட்கும் பட்டினத்தார் இவ்வணிகப் பெருமக்களுள் ஒருவர் எனக் கூற இப்பாடல் சிறந்த ஆதாரமாகிறது.

வேண்டலும் வெறுத்தலும் இல்லை

ஞானிகள் இறைவன் திருவடியைப் பெற்ற தால் வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாதவர்களை இதைப் பட்டினத்தார் கோயில் நான்மணி மாலை 36ஆவது பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். என்னை உலகம் வைதாலும் வாழ்த்தினாலும், நல்லவன் எனினும் அல்லன் எனினும் நான் இன்பத் தழுந்தினும் துன்பத்தில் துதையினும் அதுபற்றிக் கவலையில்லை.

என்றும் இருக்கினும் இருக்க; அன்றி
இன்றே இறக்கினும் இறக்க; ஒன்றிலும்
வேண்டலும் இலனே வெறுத்தலும் இலனே.

என்கிறார்.

அடியார் புகழ்பாடும் அடியார்

பாடப் பிறந்த பட்டினத்தடிகள் பல அடியார் களைப் பட்டியல் இடுகிறார்.

“தாதையை எறிந்த வேதியச் சிறுவற்குப்
பரிகலம் கொடுத்த திருவுளம் போற்றி” என்று
சண்டைசரையும்

நின் முதல் வழிபடத் தன்மகன் தடிந்த
தொண்டர் மனையில் உண்டல் போற்றி

என்று சிறுத்தொண்டரையும் கோயில் நான்
மணிமாலை 40ஆம் பாடலில் பாடுகிறார்.
திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை முதல் பாடலில்
திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றை

தாதையொடு வந்த வேதியச் சிறுவன்
தளர்நடைப் பருவத்து வளர்பசி வருத்த
அன்னாயோவென் றழைப்பமுன்னின்று
ஞான போனகத்து அருள்அட்டிக் குழைத்த
ஆனாத் திரளை அவன்வயின் அருள
அந்தணன் முனிந்து தந்தார் யாரென
அவனைக் காட்டுகூன் அப்ப! வானார்
தோஓ டுடையசெவியன் என்றும்
பீஇ டுடைய பெம்மான் என்றும்
கையில் சுட்டிக் காட்ட
ஐயநீ வெளிப்பட்ட டருளினை ஆங்கே

என்று விரிவாகப் பாடக் காண்கிறோம். திருந்திய
அன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளை என்று மணி
வாசகரைப் பாடுகிறார். வரகுண பாண்டியனைப்
பெரிய அன்பின் வரகுண தேவர் என்று குறித்து
அந்த அடியவர் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த எட்டுச்
செய்திகளைப் பட்டியல் இடுகிறார்.

வாயாரச் சிவம்பாடும் வாக்குயர்ந்த தமிழ்ப்பாட்டு

சிதம்பரத்தில் எழுந்தருளும் சிவபெருமான்
மீது பாடிய கோயில் நாண்மணி மாலையில் தன்
மனக்கோயிலில் எழுந்தருளும் சிவபெருமானை
வாயாரப்பாடுகிறார் பட்டினத்தடிகள். “நடமாடும்
நாயனார்” (பாடல் எண் 13) என்றும் “ஆடகப்
பொதுவில் நாடகம் நவிறும் கடவுட் கண்ணுதல்”
(20) என்றும்

“தன்மை போலச் சராசரம் அனைத்தும்
நின்னிடைத் தோன்றி நின்னிடை அடங்கும் நீ
ஒன்றினும் தோன்றாய் ஒன்றினும் அடங்காய்”
(24) என்றும்

“மன்றளே ஆடும் மணி” (25) என்றும் “தேர்
வோர்க்குத் தம்மினும் அணியை நீயே” என்றும்
(32) “ஒருபால் தோடும் ஒருபால் குழையும்
இருபாற்பட்ட மேனி எந்தை” (36) என்றும்
போற்றுகிறார். திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை

யில் “இமையக் கொழுந்தையும் உடனே
கொண்டிங்கு எழுந்தருளத் தகும் எம்பெருமான்”
(4) என்றும் “வழுவாக் காட்சி முதிரா இளமுலைப்
பாவையுடன் இருந்த பரமயோகி” (7) என்றும்
“இளநிலா முகிழ்க்கும் வளர்ச்சடைக் கடவுள்நின்,
நெற்றியில் சிறந்த ஒற்றை நாட்டத்துக் காமனை
விழித்த மாமுது தலைவ” (10) என்றும் பாடு
கிறார். திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவை
இறைவனை,

“நாரணன் அறியாக் காரணக் கடவுள்” (4)
என்றும் “காணினும் கேட்பினும்

கருதினும் களிதரும் சேணுயர் மருத
மாணிக்கத் தீங்கனி” (10)” என்றும்

“எமையாளுடைய உமையாள் நங்கை
கடவுட் கற்பின் மடவரல் கொழுந” (6) என்றும்

“கருவிடைப் புகாமல் காத்தருள் புரியும்
திருவிடைமருத திரிபுராந்தக” (19) என்றும்

பாடிப் பணிகிறது. திருவொற்றியூர் ஒருபா
ஒருபஃது “மேவிய அவர்தமை வீட்டினில்
படுக்கும் தீபமாகிய சிவனே போற்றி! மாலோய்
போற்றி! மறையோய் போற்றி! மேலோய் போற்றி!
வேதிய போற்றி” என்று பாடுவதைக் கேட்கும்
பொழுது திருவாசகத்தின் போற்றித் திருஅகவல்
மனத்தில் தோன்றி மகிழ்வளிக்கிறது.

தத்துவத் தமிழ்

உயர்ந்த தத்துவங்களை எளிமையாய்ப்
பாடுவது இவர் இயல்பு. உயிர் எடுத்த பல
பிறவிகளைத் திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை
யில் ஏழாம் பாடலில்

தாயராகியும் தந்தைய ராகியும்
வந்தி லாதவர் இல்லை. யான் அவர்
தந்தையர் ஆகியும் தாயர் ஆகியும்
வந்தி ராததும் இல்லை. முந்து
பிறவா நிலனும் இல்லை அவ்வயின்
இறவா நிலனும் இல்லை. பிறிதில்
என்னைத் தின்னா உயிர்களும் இல்லை.
யான்அவை

தம்மைத் தின்னாது ஒழிந்ததும் இல்லை.

என்று பாடுகிறார். எனக்குப் பலர் தாய்
தந்தையானார். யானும் அவர்க்குத் தாய் தந்தை

ஆனேன். யான் பிறக்காத நிலமில்லை. இறக்காத நிலமுமில்லை என்னைத் தின்னாத உயிர்களும் இல்லை. யான் அவற்றைத் தின்னாமல் இருந்ததும் இல்லை. இறைவா நான் உன் அஞ்செழுத்தைப் பயின்றதும் இல்லை. அதைப் பயின்றவர் பெயரைப் பயின்றதுமில்லை என்னைக் காப்பாற்றுவது உன்கடன் என்று பேசும்பொழுது இறுதிப் புகலிடம் இறைவன் திருவடியே என்ற உண்மை ஞானம் ஒளிரக் காண்கிறோம். மேலும் பல பேர் கடல் போன்ற காமத்தில் முழுகிப் போகிறார்கள். துன்பத்தை வெல்லத் தெரியாமல் துடிக்கிறார்கள். உடல் முழுவதும் மலம் என்று உணரவில்லை. இவர்கள் யார் தெரியுமா? திருக்கமூமலத்தைக் கைதொழாதவர்கள் என்று பேசுகிறார்

கடலான காமத்தே கால்தாழ்வர்; துன்பம்
அடலாம் உபாயம் அறியார் - உடலாம்
முழுமலத்தை ஓர்கிலார்; முக்கட் பெருமான்
கமூமலத்தைக் கைதொழா தார்.

(திருக்கமூமல மும்மணிக்கோவை 8)

எனும் பாடல் இனிய எளிய தமிழில், உயிர் உய்ய வழிகாட்டுகிறது. எல்லாம் பொய். இறைவனே மெய் என்பதைப் பட்டினத்தார் இப்படிப் பாடுகின்றார். “ஓவியப் புலவன் ஓவியம் தீட்டுகிறான். அந்த ஓவியம் இருக்கும், மாறும், மறையும். ஆனால் சுவர் மட்டும் மாறாது. அதுபோல எனக்கு ஓவியம் தெரியவில்லை. சுவர் மட்டும் தெரிகிறது. இறைவா! உலகம் பொய் நீ மட்டுமே மெய்யெனத் தோன்றுகின்றாய்.”

யாவையும் எனக்குப் பொய்யெனத் தோன்றி
மேவரும் நீயே மெய்யெனத் தோன்றினை.
ஓவியப் புலவன் சாயல்பெற எழுதிய
சிற்ப விகற்பம் எல்லாம் ஒன்றித்
தவிராது தடவினர் தமக்குச்
சுவராய்த் தோன்றும் துணிவுபோன்
றெனவே.

என்பது திருக்கமூமல மும்மணிக்கோவை பத்தாம் பாடல்.

பத்தி அடியவர் பச்சிலை இடினும் முத்தி கொடுத்து முன்னின்றருள்பவன் இறைவன் ஆறு சமயங்களும் எம்பெருமான் மருதவாணன் திருவடியில்தான் சென்று சேரும் என்கிறார் அடிகள் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை 17ஆம் பாடல்

அன்றென்றும் ஆமென்றும் ஆறு சமயங்கள்
ஒன்று ஒன்றோடு ஒவ்வாது உரைத்தலும் -
என்றும்
ஒருதனையே நோக்குவார் உள்ளத் திருக்கும்
மருதனையே நோக்கி வரும்

என்று பேசுகிறது. இச்சிறை (பிறவி) பிழைப்பித்து இனிச் சிறை புகாமல் காத்தருள் செய்பவன் கறை மிடற்றண்ணல். அப்பெருமானடியவர் என்றால் அவர்கள் எப்படியிருந்தாலும் யாவர்க்கும் உத்தமர் ஆவர் என்கிறார் பட்டினத்தார்.

படையால் உயிர்கொன்று நின்று பசுக்களைப்
போலச் செல்லும்
நடையால் அறிவின்றி நட்பிடைப் பொய்த்துக்
குலங்களினும்
கடையாய்ப் பிறக்கினும் கச்சியுள் ஏகம்பத்து
எங்களையாள்
உடையான் கழற்கன்ப ரேல்அவர் யாவர்க்கும்
உத்தமரே.

என்பது திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி (32)

எல்லாம் வரும் யாருக்கு வரும்?

நற்பொருள் நற்குலம் நற்புகழ் பேராற்றல் திருவருள் ஞானம் இவையெல்லாம் உங்களுக்கு வேண்டுமா? திருவிடைமருதாருக்கு வாருங்கள். ஒருவரும் அணியாகக் கருதாமல் ஒதுக்கிவிட்ட எலும்பை மாலையாக ஏற்ற எம்பெருமான் திருநாமத்தை மருதா என்று கூறுங்கள். எல்லாம் கிடைக்கும் இறுதியில் அவனும் கிடைப்பான் என்று உபதேசம் செய்கிறது திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை (இரண்டாம் பாடல்)

பொருளும் குலனும் புகழும் திறனும்
அருளும் அறிவும் அனைத்தும் - ஒருவர்
கருதான்(பு) ஆர்க்கும் கறைமிடற்றாய்!
தொல்லை

மருதா! என் பார்க்கு வரும்.

எளிமையும் உயர்வும் இணைந்த வெண்பா இருசெவியரங்கில் இனிக்கிறதல்லவா!

பழம் எப்பொழுது பழுக்கும்?

இறைவன் மருத மாணிக்கத் தீங்கனி. அது எப்பொழுது பழுக்கும்? எப்படி முளைக்கும்? நெஞ்ச நிலத்தில் வஞ்சக் கட்டையைத் தோண்டி

எடுங்கள், அன்புப் பாத்தி அமைத்து, உண்மை எருவை உரமாகப் போட்டு, பக்தி விதையை விதையுங்கள். ஆர்வத் தண்ணீர் பாய்ச்சுங்கள். ஐம்புல மாடுகள் வராதவாறு சாந்தம் என்ற வேலியிடுங்கள். ஞானப்பெருமுளை முளைக்கும். கருணை என்ற இளந்தளிர் தோன்றும். காமம் என்ற களையை எடுங்கள். கண்ணீர் அரும்பும் கடிமலர் மலரும். புண்ணிய அஞ்செழுத்துப் பொலிவாய்க் காய்க்கும் காளகண்டமும் கண்ணொரு மூன்றும் காட்சியளிக்கும். தோளொடு நான்கும் சுடர்முகம் ஐந்தும் தோன்றி ஒளிரும். பவள நிறத்தொடு தவளநீறு பூசி அறுசுவை உணவினும் உறுசுவையாக கண்டாலும் கேட்டாலும் கருதினாலும் இன்பத் தரும் மருத மாணிக்கத் தீங்கனி, பையப்பையப் பழுக்கும். கையில் எடுத்துக் கரை சேர்ந்திடலாம். இப்படிப் பாடுகிறார். பட்டினத்தடிகளார். இது திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவையில் பத்தாம் பாடல் முத்தாய்த் திகழ்கிறது. மாணிக்கத் தீங்கனி நமக்குப் பழுக்குமா? பட்டினத்தாரைப் படித்துத் திருந்துங்கள். எட்டாக் கனியும் எளிதாய்க் கிடைக்கும்.

இரண்டும் கிடைக்குமா?

இம்மை இன்பம் மறுமை இன்பம் இரண்டும் கிடைக்குமா என நினைக்காதீர்கள் நான் இரண்டையும் பெற்றேன் என்கிறார் பட்டினத்தார்.

அஞ்சொல் மடந்தையர் ஆகம் தோய்ந்தும் சின்னம் பரப்பிய பொன்னின் கலத்தில் அறுசுவை அடிசில் வறிதுஇனிது அருந்தாது ஆடினர்க் கென்றும் பாடினர்க் கென்றும் வாடினர்க் கென்றும் வரையாது கொடுத்தும் பூசுவன பூசியும் புனைவன புனைந்தும் தூசுநல்லன தொடையில் சேர்த்தியும் ஐந்து புலன்களும் ஆர ஆர்த்தும் மைந்தரும் ஏக்கலும் மகிழ் மனமகிழ்ந்து இவ்வகை இருந்தோம்

என்றுதான் அனுபவித்த தூய செல்வ வாழ்க் கையைக் குறிப்பிடுகிறார். அதே நேரத்தில் இந்தச் செல்வ வாழ்விலேயே அமிழ்ந்து போகவில்லை. ஐந்தெழுத்தோதி முத்தி இன்பத்தையும் பெற்றேன் என்று காட்ட

ஆயினும் அவ்வகை

மந்திர எழுத்தைந்தும் வாயிடை மறவாது சிந்தை நின்வழி செலுத்தலின் அந்த முத்தியும் இழந்திலம் முதல்வ!

என்று பாடுகிறார். செல்வ வாழ்வில் செழிப்பாக இருக்கும் பொழுதே திருவைந்தெழுத்தை ஒதினால் இகசுகமும் பரசுகமும் கிடைக்கும் என்பது நமக்குப் பட்டினத்தார் காட்டும் நல்வழியாகும்

ஆன்மிகக் காதலி

அப்பரடிகள் போல் இறைவனைக் காதலிக்கும் ஆன்மிகக் காதலியைப் பற்றி அழகாகப் பாடுகிறார் பட்டினத்தார். இந்தப் பெண் திருவிடை மருதூர்ப் பெருமான்மீது காதல் கொண்டாள். வளையல் களையும் ஆடையையும் அவரிடம் கழற்றிக் கொடுத்து விட்டாள். அவர்பால் அவரோடு இருக்க இடம் கேட்கிறாள். பாவம் இந்தப் பெண். அவருக்கோ சடையில் ஒருத்தி இடையில் ஒருத்தி இவருக்கெந்த இடம் கொடுப்பார் எனக் கேட்கிறார்.

சடைமேல் ஒருத்தி சமைந்திருப்ப மேனிப் புடைமேல் ஒருத்தி பொலிய - இடையேபோய்ச் சங்கே கலையே மருதற்குத் தான்கொடுப்பது எங்கே இருக்க இவள்?

(திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை 23)

என்று பாடுவது காதுக்கும் இனிமை கருத்துக்கும் இனிமையல்லவா!

நிறைவுரை

சிதம்பரம், சீர்காழி, திருவிடைமருதூர், காஞ்சீபுரம், திருவொற்றியூர் ஆகிய ஐந்து திருத்தலங்களில் பாடப்பெற்ற ஐந்து நூற்கள் பதினொராம் திருமுறையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

அஞ்சுள யானைகள் அடவியுள் வாழ்வன அஞ்சுக்கும் அஞ்செழுத்தங்குசு மாவன

என்று திருமந்திரம் கூறுவதுபோல, ஐம்புல யானைகளின் ஆட்டத்தை அடக்க அஞ்செழுத்தங்குசும் கிடைத்தது போலப் பட்டினத்தடிகளின் ஐந்து பனுவல்களும் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. படிப்போம், பயன்பெறுவோம், பரமன் திருவடிக் கீழ் பார்புகழ் வீற்றிருப்போம்.

நம்பியாண்டார் நம்பி

(பதினோராம் திருமுறை - 1. திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டை மணிமாலை,

2. கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம், 3. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி,

4. ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி, 5. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம்,

6. ஆளுடையபிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவை, 7. ஆளுடையபிள்ளையார் திருவுலமாலை,

8. ஆளுடையபிள்ளையார் திருத்தொகை, 9. திருநாவுக்கரசுதேவர் திருவேகாதச மாலை

முனைவர் த. அகரமுதல்வன்

முன்னுரை

பன்னிரு இராசிகளைப் போன்றவை நம் சைவப் பன்னிரு திருமுறைகளும், பன்னிரு இராசிகளை உருவாக்கும் இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களைப் போன்றோர், பன்னிரு திருமுறைகளைப் பாடியருளிய இருபத்தேழு கவிஞர்களும். இவர்களுள் நம்பியாண்டார் நம்பியும் ஒருவர். இவர் திருமுறைப் பாக்களைப் பாடியவர் மட்டுமல்லர்; பதினொரு திருமுறைகளையும் தொகுத்து அளித்த பெருமைக்கும் உரியவர் ஆவார். இவர்தம் அற்புத வரலாற்றையும் இவர் அருளிச் செய்த பதினோராந் திருமுறைப் பாடல்களையும் இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

1.0 நம்பியாண்டார் நம்பியின் வரலாறு

சைவ சமயத்தவர் அனைவருக்கும் தலைமைப் பீடமாகவும், உலகின் மையப் பகுதியாகவும் விளங்கும் தில்லை எனும் சிதம்பரத்திற்கு மேற்கே 12 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது திருநாரையூர் எனும் திருத்தலம். தேவாரப் பாடல் பெற்ற 275 திருத் தலங்களுள் இதுவும் ஒன்று. இத்தலத்தை திருஞான சம்பந்தரும் அப்பரும் பாடியுள்ளனர். இங்குள்ள இறைவன் சௌந்தரநாதர்; இறைவி திரிபுரசுந்தரி. இங்குள்ள பொல்லாப்பிள்ளையார் புகழ் பெற்றவர். இத்திருக்கோயிலில் அர்ச்சகராகப் பணியாற்றி வந்தவரின் மகவாகத் தோன்றினார். நம்பியாண்டார் நம்பி. நம்பியின் பெற்றோர் பெயரை அறிய இயலவில்லை. எனினும் திருநாரையூர் தலபுராணம் நம்பியின் தந்தை பெயர் அனந்தேசன் என்றும்; தாய்ப் பெயர் கல்யாணி என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

1.1 திருமுறை கண்ட புராணம் கூறும் நம்பியின் வரலாறு

கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்த உமாபதி சிவம், தாம் எழுதிய திருமுறை கண்ட புராணத்தில் 45 செய்யுட்களில் முதன் முதலில் நம்பியாண்டார் நம்பியின் வரலாற்றை எழுதியுள்ளார்.

திருநாரையூரில் பொல்லாப் பிள்ளையாருக்குப் பூசை செய்யும் ஆதிசைவர் குடும்பத்தில் நம்பி தோன்றினார். அவர் இளமையில் கல்வி கற்றுவருங்காலத்தில் ஒருநாள் தம் தந்தையார் வெளியூர் சென்றிருந்தமையால் தாமே பொல்லாப் பிள்ளையாருக்குப் பூசை செய்தார். தாம் பூசையில் படைத்த நிவேதனத்தைப் பிள்ளையார் உண்ணாமையால் பெரிதும் வருந்தி, தம் தலையைக் கற்றாணில் மோதிக் கொள்ளப் போனார். நம்பியின் அன்பு கண்டு கருணை கூர்ந்த பிள்ளையார், நிவேதனத்தை உண்டருளினார். பின்னர் காலங்கடந்து கல்விக் கூடம் சென்றால் ஆசிரியர் அடிப்பார்; ஆதலின் விநாயகரே தமக்குக் கல்வி கற்றுத் தர வேண்டுமென இறைஞ்சினார். விநாயகர் அவருக்குக் கலையனைத்தும் கற்பித்தார்.

தேவாரப் பாடல்கள் முழுவதையும் தொகுக்க வேண்டுமெனத் தேடிக்கொண்டிருந்த அபயகுல சேகரன் என்னும் இராசராசசோழன் நம்பியாண்டார் நம்பியின் அற்புதச் செயல்களை அறிந்து அவரை அணுகினான். அரசன் கொடுத்த கனிகளை நம்பி படைக்கப் பிள்ளையார் உண்டார். பின்னர் அரசனுடைய வேண்டுகோளை, நம்பி பிள்ளையாரிடம் விண்ணப்பிக்கப் பிள்ளையார் திருமுறைகள், தில்லைக் கோயிலில் இருப்பதைத் தெரிவித்தார்.

சிதம்பரம் சென்று நம்பியும், அரசனும் தில்லை வாழ் அந்தணர்களிடம் வேண்ட அவர்கள் சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் வந்தால் தான், திரு முறைகளை வைத்துப் பூட்டப்பட்டுள்ள அறையைத் திறக்கவியலுமெனத் தெரிவித்தனர். மன்னன் மூவரின் திருவுருவங்களையும் வழி பட்டுத் திருவீதி உலாவரச் செய்து அறையின் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தி, “மூவரும் வந்துள்ளனர் அறையைத் திறந்திடுக” எனக்கூற அந்தணரும் அறையைத் திறந்தனர். உள்ளே கரையான் உண்டது போக எஞ்சியிருந்த ஏடுகளை எடுத்து நம்பியிடம் கொடுத்தான் அரசன். நம்பி அவற்றை முறை செய்து மூவர் தேவாரங்களை ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்தார். பின்னர் திரு வாசகத்தை எட்டாவதாகவும் திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு பாடல்களை ஒன்பதாகவும், திருமந்திரத்தைப் பத்தாவதாகவும் அமைத்தார். காரைக்காலம்மையார் உள்ளிட்ட பதின்மரின் பாடல்களைத் தொகுத்துத் தாமெழுதிய பாக்களை இறுதியாக வைத்துப் பதினோராந் திருமுறையை அமைத்தார். திருவெருக்கத்தம் புலியூரைச் சேர்ந்த, திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரின் வழியில் வந்த பெண்ணைக் கொண்டு திருமுறைகளுக்குப் பண்ணடைவு வகுத்தார். இவ்வாறு நம்பியின் திருக்கதை திருமுறைகண்ட புராணத்துள் உள்ளது.

2.0 நம்பியின் காலம்

நம்பி கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 10 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்தார் என்று டி.வி. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் (செந்தமிழ் தொகுதி 45, பக் 7-15) ஓவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை (சைவ இலக்கிய வரலாறு பக் 444- 448) க. வெள்ளைவாரணன் (பன்னிரு திருமுறை வரலாறு - I ப. 16-25) ஆகியோர் கூறுகின்றனர்.

நம்பியின் காலம் பதினோராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்று கே.எ. நீலகண்ட சாஸ்த்திரி, மு. அருணாச்சலம் ஆகியோர் கூறுகின்றனர். (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - பதினோராம் நூற்றாண்டு பக் 295-309)

இவ்வரலாற்றில் குறிப்பிடப்பெறும் அபயகுல சேகரன் எனும் சோழமன்னன் முதலாம் இராசராச சோழன் என்பது பெருவழக்கு. ஆதலின் நம்பியாண்டாரை முதலாம் இராசராசன் காலமான

பதினோராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்று மக்கள் கருதி வந்தனர். ஆனால் ஆய்வாளர் சிலர் முதலாம் ஆதித்தனையே அபயகுலசேகரன் எனும் பெயரால் உமாபதி சிவம் குறிப்பிட்டுள்ளார்; ஆதலின் நம்பி, முதலாம் ஆதித்த சோழனின் காலமான 9 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்தவர் (கி.பி. 875 முதல் கி.பி. 925 வரை) என்று கூறுகின்றனர்.

3.0 நம்பியாண்டார் நம்பியின் நூல்கள்

1. திருநாரையூர் விநாயகர் திரு இரட்டை மணிமாலை
2. கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம்
3. திருத்தொண்டர் திரு அந்தாதி
4. ஆளுடைய பிள்ளையார் திரு அந்தாதி,
5. திருச்சண்பை விருத்தம்,
6. திருமும்மணிக் கோவை
7. திருஉலா மாலை
8. திருக்கலம்பகம்
9. திருத்தொகை
10. திருநாவுக்கரசர் திரு ஏகாதசமாலை

இப்பத்து சிற்றிலக்கியங்களில் (பிரபந்தங்களில்) ஒன்று நம்பியை ஆட்கொண்ட பொல்லாப் பிள்ளையார், ஒன்று தில்லை நடராசப் பெருமான் மற்றும் ஒன்று நாயன்மார் அறுபத்து மூவர் பற்றி முறையாக அமைந்துள்ளன. அடுத்துத் தமக்கு மிகவும் ஈடுபாடுள்ள சைவ சமய முதற்குரவராம் திருஞானசம்பந்தர் குறித்து ஆறு பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார். இறுதியாக சமயக்குரவருள் இரண்டா மவராகிய அப்பர் பெருமான் மீது ஒரு பிரபந்தம் பாடியுள்ளார். நம்பி இன்னும் சிறிது காலம் வாழ்ந்திருப்பரேல் ஏனைய சமயக் குரவர்களான சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் குறித்தும் தனிப் பிரபந்தங்கள் பாடியிருக்கக் கூடும்.

3.1. திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டை மணிமாலை

இளமையிலேயே தமக்கு அருள் புரிந்து ஆட்கொண்ட திருநாரையூர் பொல்லப் பிள்ளையார் மீது நம்பி பாடிய நூல் திருநாரையூர் விநாயகர் திருவிரட்டை மணிமாலை, இந்நூலைத் தான் எழுதியதைப் ‘13ஆம் பாடலில்’ “யான்

ஏந்திய வெண்பா'' என்று நம்பி குறிப்பிடுகிறார். வெண் பாவிலும் கட்டளைக் கலித்துறையிலும் அமைந்த பாடல்கள் அடுத்தடுத்தும் அந்தாதி யாகவும் வருமாறு பாடிய 20 பாடல்களைக் கொண்டது இத்திருவிரட்டை மணிமாலை பக்திச் சுவையுடைய இப்பாடல்களில் நம்பி விநாயகர் மேல் வைத்திருந்த பற்று வெளிப்படுகின்றது. திருநாரையூர் விநாயகரை வழிபடத் தொடங்கும் பக்தர்களைப் பாசம் அணுகாது. நெருப்பைத் தின்ன ஏறும்பால் இயலுமா? அதுபோல் விநாயக பக்தர்களைப் பீடிக்கப் பாசத்தால் இயலாது.

“மருப்பை ஒரு கைக்கொண்டு நாரையூர்
மன்னும்
பொருப்பை அடி போற்றத் துணிந்தால் -
நெருப்பை
அருந்த எண்ணுகின்ற ஏறும்பன்றே, அவரை
வருந்த எண்ணுகின்ற மலம்” (7)

3.2 கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம்

தில்லையினின்று அருளாகிய திருவை நமக்குப் பண்ணுகின்றவராகிய சிவபெருமான் மீது கட்டளைக் கலித்துறையால் அமைந்த 70 பாடல் களை அந்தாதித் தொடையில், ‘கோயில் திருப் பண்ணியர் விருத்தம்’ எனப் பாடியுள்ளார் நம்பியாண்டார் நம்பி.

சிவனடியார் பலரைக் கோயில் திருப் பண்ணியர் விருத்தத்தில் சிறப்பிக்கின்றார் நம்பி. அப்பர், சுந்தரர், சேரமான், கண்ணப்பர், கலையார், கலிக்காமர், சாக்கியர், அதிபத்தர், வரகுண பாண்டியன், சேந்தனார் ஆகியோர் பற்றிய சிறப்பான செய்தி களை இந்நூலில் காணலாம்.

சேந்தனார் தில்லைக் கூத்தப் பெருமானுக்கு களி நிவேதனம் செய்த அரிய செய்தியை, நம்பி,

“..... விரிதுணிமேல்
ஆந்தண் பழைய அவிழைஅன் பாகிய
பண்டைப்பறைச்
சேந்தன் கொடுக்க அதுவும் திருவயிர்து
ஆகியதே”

என்று பாடியுள்ளார்.

3.3 திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி

சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகையில் பாடிய தனி அடியார் அறுபதின்மர், தொகையடியார் திருமுறை - 17

ஒன்பதின்மர் ஆகியோருடன் சுந்தரரின் தாய், தந்தை, சுந்தரர் ஆகிய மூவரையும் தனியடியாரில் சேர்த்து ஒவ்வொருவரையும் ஓரிரு பாடல்களில் பாடியுள்ள நூல் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி யாகும். நூறு பாக்களைக் கொண்ட இவ்வந்தாதி நூல் திருத்தொண்டத் தொகைக்கு வகை நூலாயிற்று. சேக்கிழார் விரிநூல் எழுதப் பெரிதும் பயன்பட்டதும் இத்திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி யேயாகும்.

நாயன்மார் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த உயிரான நிகழ்ச்சிகளை, நம்பி இந்நூலில் பதிவு செய் துள்ளார். சான்றாக மெய்ப்பொருள் நாயனார் பற்றிய பாடல்களைக் காணலாம்.

“கற்றநன் மெய்த்தவன் போல்ஒரு
பொய்த்தவன் காய்ச்சினத்தாற்
செற்றவன் தன்னை அவனைச்
செறப்புகலுந் திருவாய்
மற்றவன் தத்தா நமரே எனச்
சொல்லிவான் உலகம்
பெற்றவன் சேதிபன் மெய்ப்பொருள்
ஆமென்று பேசுவரே” (5)

மெய்ப்பொருள் நாயனார் தன்னைக் குத்திய முத்தநாதனைக் கொல்ல வந்த தத்தனிடம் “தத்தா நமர்” என்று கூறி அவனைத் தடுத்த செயலையும், சொல்லையும் நம்பி ஈண்டு சிறப்பாகக் காட்டி யுள்ளார். சேக்கிழார் காப்பியம் எழுத இதுபோன்ற காட்சிகள் துணை செய்தன.

3.4 ஆளுடைய பிள்ளையார் திருஅந்தாதி

திருஞானசம்பந்தரின் அற்புதச் செயல்களை நூறு பாடல்களில் அந்தாதித் தொடையில் அமைத்துப் பாடப்பெற்ற நூல் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருஅந்தாதி. நம்பி, சம்பந்தரிடம் ஆராக் காதல் உடையவர்; ஆதலின் அவரைப் பற்றி ஆறு பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார். அவற்றுள் இஃது அளவாற் பெரியது.

சம்பந்தர் பதினாறாயிரம் பதிகங்களைப் பாடினார் என்று நம்பி குறிப்பிடுகிறார் (15) ஆனால், அவற்றுள் கிடைத்தவை 384 பதிகங்களே யாம். பெரியபுராணத்திலோ, சம்பந்தர் பதிகத் திலோ சான்று காட்ட முடியாத சில நிகழ்ச்சிகளும் இந்நூலுள் இடம்பெற்றுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக பாலையாக இருந்த நனிபள்ளியை சம்பந்தர்

முல்லையாகவும் பின்னர், மருதமாகவும் மாறுமாறு பாடினார் (17) எனும் நம்பி குறிப்பிடுவதைக் கூறலாம். சீர்காழியின் பன்னிரு பெயர்களையும் 100 - ஆம் பாடலில் நம்பி பாடுகிறார்.

“பிரமா புரம்வெங் குருசண்பை தோணி
புகலிகொச்சை
சிரமார் புரம்நற் புறவம் தராய்காழி வேணுபுரம்
வரமார் பொழில்திரு ஞானசம் பந்தன்
பதிக்குமிக்க
பரமார் கழுமலம் பன்னிரு நாமம்இப்
பாரகத்தே.”

3.5 ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம்

சீர்காழியின் 12 பெயர்களுள் ஒன்றாகிய சண்பையை - சண்பையில் பிறந்த சம்பந்தரின் பெருமைகளைப் பத்து பாடல்களில் நம்பி பாடும் நூல் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம் ஆகும். கட்டளைக் கலித்துறையாகிய திரு விருத்தத்தால் அமைந்த நூலாதலின் திருச்சண்பை விருத்தம் எனப் பெயர் பூண்டது. சம்பந்தரின் அற்புதச் செயல்களைப் பாடும் நூலிது.

3.6 ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை

அகவல், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய மூவகைப் பாக்களுள் முப்பதும் அடுத்தடுத்து வருமாறு அந்தாதியாகத் தொடுத்தெடுத்து நம்பி அளித்துள்ள பாமாலையே ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை. சம்பந்தரின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள், அவர் அருளிய செந்தமிழ்ப் பதிகங்களின் சிறப்பு ஆகியன பாடப்பெற்றுள்ளன. சம்பந்தர் பால் காதல் கொண்ட மகளிரின் நிலை குறித்தனவும், சம்பந்தரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டனவும் ஆகிய அகத்துறைப் பாடல்களும் இந்நூல்களில் உள்.

3.7 ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலை

பேதை முதலான எழுபருவ மகளிரும் காதல் கெண்டு, தளர்வுற, திருஞானசம்பந்தர் திருவுலா சென்றதைப் பாடும் பிரபந்தம் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலை. உலா நூலுக்குரிய

மரபின்படி கலிவெண்பாவில் இச்சிற்றிலக்கியம் அமைந்துள்ளது. பிற உலாக்களைப் போல ஒவ்வொரு பருவ மகளிரின் நிலையையும் தனித்தனியே கூறாது, எழுபருவத்தினர் நிலையையும் “பேரிளம் பெண் ஈறாக பேதை முதலாக” எனத் தொடங்கி ஒருசேரச் சொல்லியுள்ளார். திருஞான சம்பந்தரின் பெருமையைப் பக்திச் சுவையுடன் பேசுவதே நூலின் குறிக்கோளாதலின் - மகளிரின் நிலைபற்றித் தனித்தனியே விரித்துரைத்தால் அகச் சுவையே பெருகுமென இவ்வாறு செய்துள்ளார் எனக் கொள்ளலாம்.

“பன்னு தமிழ்ப்பதினா றாயிர நற்பனுவல்
மன்னு புவியவர்க்கு வாய்ப்பவும் - முன்னிய
சிந்தனையாற் சீரார் கவுணியர்க்கோர் சேயென்ன
வந்தங் கவதரித்த வள்ளலை - அந்தமில்சீர்
ஞானச் சுடர்விளக்கை நற்றவத்தோர்

கற்பகத்தை

மான மறையவற்றின் வான்பொருளை -

ஆனசீர்த்

தத்துவனை நித்தனைச் சைவத் தவர்அரசை
வித்தகத்தால் ஓங்கு விடலையை - முத்தமிழின்
செஞ்சொற்பொருள் பயந்த சிங்கத்தைத்

தெவ்வவர்உயிர்

அஞ்சத் திகழ்ந்த அடல்உருவை - எஞ்சாமை
ஆதிச் சிவனருளால் அம்பொன்செய் வட்டிலிற்
கோதில் அமிர்தம்நுகர் குஞ்சரத்தைத் - தீதுசீர்க்
காலத் தொகுதியும் நான்மறையின் காரணமும்
மூலப் பொருளும் முழுதுணர்ந்த - சீலத்
திருஞான சம்பந்தன் என்னுலகஞ் சேர்ந்த
ஒருநாமத் தால்உயர்ந்த கோவை - (62-69)

என்றெல்லாம் நம்பி தம் தலைவரை வாயார வாழ்த்துகிறார்.

3.8 ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்

கலம்பகமென்பது புயம் முதலான 18 உறுப்பு களை உடையதாய்ப் பல்வேறு இனப்பாக்களால் அந்தர்தித் தொடையிலமையும் சிற்றிலக்கியமாகும். நம்பியின் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம் கலம்பக இலக்கண நூல்கள் தோன்றுதற்கு முன்னர் கலம்பக இலக்கிய வரிசையில் இரண்டாவதாகத் தோன்றிய நூல். இதில் 49 வரையுள்ள பாடல்களே கிடைத்துள்ளன.

திருஞானசம்பந்தரின் அருட் செயல்களையும் அவர்தம் திருப்பதிகச் சிறப்புகளையும் இக் கலம்பகம் பாடுகின்றது.

“அறிவாகி யின்பஞ்செய் தமிழ்வாதில்

வென்றந்த

அமணர் வன்குண்டர் கழுவேற முன்கண்ட
செறிமாட வண்சண்பை நகராளி எந்தந்தை
திருஞானசம்பந்தன்...” (8)

என்பது போன்ற இனிய பாடல்கள் இந் நூலின்கண் உள.

3.9 ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை

ஆளுடைய பிள்ளையாரின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் கலிவெண்பாவில் 65 அடிகளில் தொகுத்து வழங்கும் நூல் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகையாகும்.

3.10 திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதசமாலை

திருநாவுக்கரசரைப் பற்றி நம்பி பாடியுள்ள, பதினொரு பாடல்களின் மாலை, திருநாவுக்கரசர் ஏகாதச மாலை என்ற பெயரில் பதினோராந் திருமுறையின் இறுதியில் திகழ்கின்றது.

இந்நூலில் நம்பி, நாவுக்கரசரின் வரலாற்றுச் செய்திகள் சிலவற்றையும் அவரை வழிபடுவார் பெறும் நலன்களையும் அவர் திருப்பதிகங்களின் சிறப்புக்களையும் பாடியுள்ளார்.

“பதிகமே மெழுநூறு தருமா கவியோகி

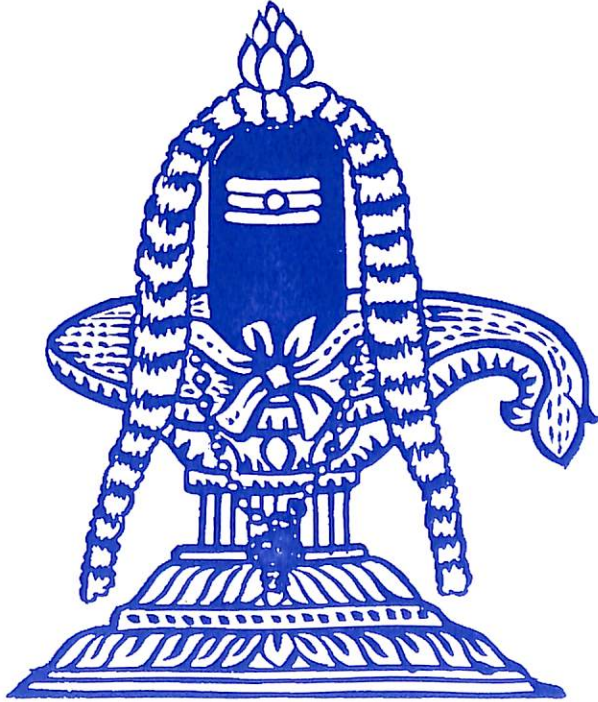
பரசுநா வரசான பரமகா ரணவீசன்

அதிகைமா நகர்மேவி அருளினா லமண்முடர்
அவர்செய்வா தைகள்தீரும்; அனகன்வார்

கழல்குடின

நிதியராகுவர்; சீமை உடையவராகுவர்; வாய்மை
நெறியரா குவர்; பாவம் வெறியரா குவர்; சால
மதியரா குவர்; ஈசன் அடியரா குவர்; வானம்
உடையரா குவர்; பாரில் மனிதரா னவர்தாமே!”

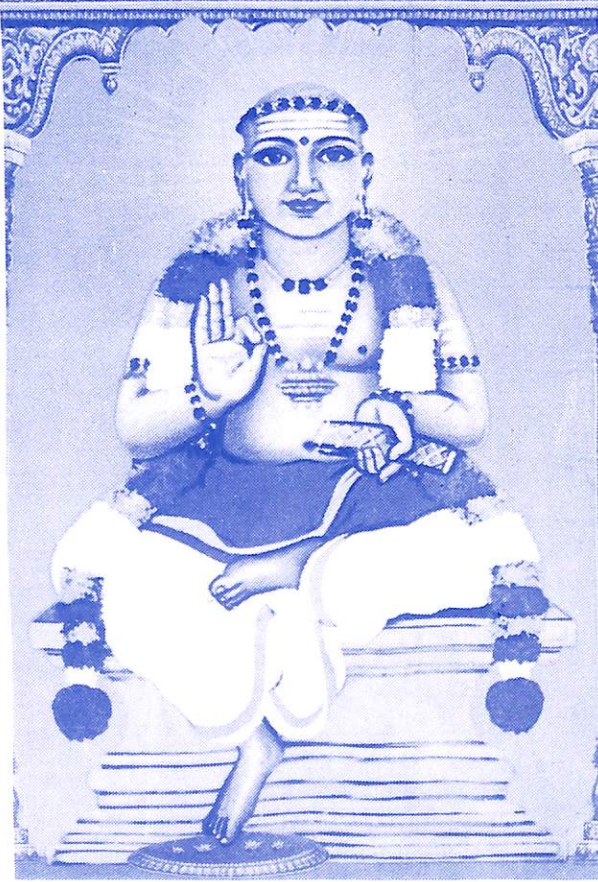
(7)

சேக்கிழார்

(பதினோராம் திருமுறை - பெரியபுராணம்)

முனைவர் மு. சிவச்சந்திரன்

தமிழ்மொழியில் தெய்வப் புலவர் என்று இரண்டு புலவர் பெருமக்கள் குறிக்கப் பெறுகின்றனர். ஒருவர் திருவள்ளுவர்; பிறிதொருவர் சேக்கிழார்; அருண்மொழித் தேவர் என்னும் இயற்பெயருடைய இவர் ஆக்கித் தந்த அரிய பெரிய நூல் திருத்தொண்டர் மாக்கதை; தமிழர்தம் பண்பாடும், பக்தி மேம்பாடும், மரபு மாறாத் தகைமையும், நீதிமுறை நேர்மையும், இல்லறப் பாங்கும் இவர்தம் காப்பியத்தில் இழைந்து மிளிர்வதை ஆங்காங்கே காணலாம். சிலவற்றை ஈங்கு இடம் கருதிச் சுருக்கமாகச் சிந்திப்போம்.

சேக்கிழார் - வழிநூல் ஆசிரியர் :

திருத்தொண்டத் தொகை, திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி என்னும் இரண்டு நூல்களை அடியொற்றிச் சேக்கிழார் இந்நூலை அருளியிருக்கிறார். கிடைத்த ஒருவரியும் நான்கு வரிக் கருத்துக்களையும் கொண்டு ஆங்காங்கே சென்று கண்டும் கேட்டும் அறிந்த அனுபவமும் இறையருளும் கூட்டுவிக்க மிக உயரிய நூலைச் சேக்கிழார் தந்துள்ளார். திருநகரச் சிறப்பின் மேன்மையும், தொண்டை நாட்டின் தூய்மையும், வடநாட்டின் யாத்திரைப் பான்மையும் அவரன்றி யாரோ கூறவல்லார்? அப்பர் பெருமான் கயிலாயம் செல்லுகின்றார் என்று விளக்க வந்த சேக்கிழார், காளத்தி மலை கடந்து கயிலாயம் செல்லும் அப்பரின் அற்புத வழிநடையாத்திரையை இன்றுள்ளோர் வியக்கும் வண்ணம் தடம் மாறாப் பொலிவுடன் பூகோள அமைப்பு நுட்பத்துடன் விளக்கியுள்ள அருமை எண்ணி எண்ணிப் போற்றத்தக்கது அல்லவா?

சேக்கிழார் - உரையாசிரியர் :

சேக்கிழார் பெருமான் திருமுறைகளை அருளிய ஞானாசிரியர்களின் வரலாறு கூறுமிடத்து அவற்றின் நிரல், தலம், நுட்பம், வழிபாட்டுச் சிறப்பு முதலியவற்றை விரிவாக விளக்கியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக ஒன்று இரண்டு பார்ப்போம்.

திருஞானசம்பந்தர் அருள்பெற்றதைக் கூற வந்த போது ஒருநுட்பம் கூறுகின்றார். முதற் பதிகம் 'தோடுடைய செவியன்...' என்று தொடங்கிப் பாடினார்; பாடித் தந்தையின் கேள்விக்கு விடை கூறினார் என்று விளக்கிய சேக்கிழார், அதன் பிறகு அடுத்த இரண்டாவது பதிகம் எது? என்றும் அது எங்கு ஏன் பாடப்பட்டது? என்றும் உணர்ந்து கூறு கின்றார். சம்பந்தப் பெருமான் சீகாழித் திருக் குளத் தின் கரையில் தந்தையின் கேள்விக்கு விடை கூறிய வுடன் அப்படியே இல்லம் திரும்பி இருப்பாரா? அல்லது மீண்டும் திருக்கோயிலுக்குள் சென்று கண் வழி கண்ட கண்ணுதற் கடவுளின் அருளை நன்றி யுடன் மீண்டும் நினைவுகூர்ந்து போற்றிப் பாடிய பிறகு இல்லம் திரும்பி இருப்பாரா? என்று ஐயுற்றுச் சேக்கிழார் சம்பந்தர் பதிகங்களைப் படிக்கின்றார்; அவருக்கு ஒரு விடை கிடைக்கிறது. "பெம்மான் இவனன்றே" என்பது விடை தந்த பதிகம்; நன்றி கூறும் பதிகம் ஒன்று இருக்க வேண்டுமே! நன்றி கூறாமலா ஞானக் குழந்தை இல்லம் திரும்பி யிருக்கும்! இருக்காது! சேக்கிழாரின் பண்பாட்டுத் திருவுள்ளம் எண்ணுகிறது! விடை கிடைக்கிறது. "நறவறம் நிறை..." என்று தொடங்கும் பதிகத்தில் "இமையோர் ஏத்த உமையோடு இருந்தானே" என்று பாடியுள்ளார் பிள்ளையார். இந்தப் பதிகம் தான் சம்பந்தர் பாடிய இரண்டாவது பதிகம் என்று கண்டெடுத்துத் தந்தவர் ஞானவள்ளல் சேக்கிழார்! அவருக்குச் சைவ உலகம் என்ன கைம்மாறு செய்ய வல்லது? இதனை சி.கே.எஸ். ஐயா அவர்கள் தம் பதிப்பில் தெளிவுபடுத்தித் தந்தார்.

“அண்ணல் அணைந்தமை கண்டு

தொடர்ந்தெழும் அன்பாலே
மண்மிசை நின்ற மறைச்சிறு போதகம்

அன்னாருங்
கண்வழி சென்ற கருத்து விடாது கலந்தேகப்
புண்ணியர் நண்ணிய பூமலி கோயிலின்

உட்புக்கார்”

“பொங்கொளி மால்விடை மீது புகுந்தணி
பொற்றோணி
தங்கிஇ ருந்தபெ ருந்திரு வாழ்வ தலைப்பட்டே

“இங்கெனை யாளுடை யான்உமை யோடும்
இருந்தான்” என்று
அங்கெதிர் நின்று புகன்றனர் ஞானத் தமுதுண்டார்”
என்னும் பெரிய புராணப் பாடல்களில் இவ்
வுண்மை புலப்படுகின்றது

சேக்கிழார் : அரிய சொல்லாளர் :

சேக்கிழார் தம் புராணத்தில் ஆங்காங்கே அரிய சொல்லாட்சிகளைக் குறித்துள்ளார். “சிறிய பெருந் தகையார்” என்று சம்பந்தர் மற்றும் சண்டீசர் வரலாற ிறில் குறித்துள்ளமையும் காரைக்கால் அம்மையார் புராணத்தில் ‘இல்லாளன்’ என்று இயம் பியமையும் திருநீலக்கண்டர் அருள் வரலாற்றில் “எல்லாம் தான் வைத்து வாங்க வல்லான்” என்று சுட்டியமையும் சுந்தரர் வரலாற்றில் “வலிய ஆட்கொள்ளும்வள்ளல்” என்று விளக்கியமையும் இன்னும் பலவும் காணலாம்.

சேக்கிழார் : ஒரு புரட்சியாளர் :

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பெண்கள் முதன் முதல் ஆடவரைக் காணும் போது காணுதல், ஐயுறுதல், குறிப்பறிதல், தெளிதல் என்பனவற்றைச் செய்தல் கிடையாது. ஐயுறல் பெண்களுக்கு இல்லை; ஏனெனில் ஐயுற்றால் தெளியும் அறிவு அவர் களுக்கு இன்மையால் என்றும் உரைகாரர் உரை எழுதினார். சேக்கிழார் இந்த மரபை உடைத்துப் பெண்கள் ஐயுறுதலைக் குறித்தார். சுந்தரரைக் கோயிலில் பரவையார் காணுகின்றார். “முன்னே வந்து எதிர் தோன்றும் முருகனோ? தன்னேரில் மாரனோ?” என்று ஐயுறுவதாகக் குறித்தார். இதுதவிர இன்னும் மற்றொன்று காணலாம். இன்றும் ஒரு பெண் தன் கணவன் மாற்றொழுக்கம் மேற்கொண்டு செல்லும் பொழுது அதனைக் கண்டு ஊடல் கொள்கிறாள்; பின் வாயில்கள் கூட்ட ஊடல் தணிந்து கூடல் மேற் கொள்கிறாள். இதைத் தவிரத் தன் கணவன் மேற் கொண்ட அச்செயலுக்கு எள்ளளவும் மாற்றுக் கருத்துக் கூற உரிமையில்லை; அது மரபில்லை என்று வரையறுத்துள்ளனர். இளங்கோ அடிகள் கூட, “கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவா தொழிதல், கயற்கண்ணாய்! மங்கை மாதர் பெருங் கற்பு என்று அறிந்தேன் வாழி காவேரி” என்று தான் பதிவு செய்கிறார். “போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர்; யாவதும் மாற்றா உள்ள வாழ்க்கையேன் ஆதலின் ஏற்றெழுந்தனன் யான்” என்று கண்ணகியும் மதுரையில் தன் கணவரிடம் தன்னிலை விளக்கம் கூறுகின்றாள். ஆனால் உள்ளத்தால் உடன்படாது உடலால் மட்டும் இணங்கி வாழ்தல் எப்படிப் பண் பாடாகும்? பெருமையாகும்? என்று எண்ணிய புரட்சிப் பெண் திருநீலக்கண்டரின் மனைவி முதன் முதல் பெண்மைக்குச் சார்பாகக் குரல் கொடுக்

கின்றார். “எம்மைத் தீண்டுவீராயின் திருநீல கண்டம்” என்றார். இது மரபுப் புரட்சியல்லவா? - எந்தத் தமிழிலக்கியம் இதனைக் கூறியது? பாரதியார் கூடப் “பெண்ணென்று பிறந்து விட்டால் பெரும் பீழை இருக்குதடி தங்கமே தங்கம்” என்று தானே பெண் நிலைமையை நொந்து பாடினார்! 12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சேக்கிழார், 7-ஆம் நூற்றாண்டுப் பெண்ணுரிமையைச் சித்தரித்துள்ளார். உரிமையை விட்டுக் கொடுக்காத உயரிய பெண் மையைப் பெரியபுராணம் தானே காட்டுகிறது. புரட்சி! புரட்சி! புதுமை! புதுமை! என்கிறார்களே! சேக்கிழாரின் இதயம் கவர் எதார்த்தமான புதுமையைக் கண்டார்களா? புராணம் என்றால் பத்தாம் பசலித்தனம் என்று படிக்காமலே கூறும் பதிகுகளை நாம் என்னவென்று சொல்வது? அதுபோகட்டும்.

மேலும், சம்பந்தர் அருள் வரலாற்றில் அவருக்கு 7 வயது ஆனதும் அவர் தம் தந்தையார் பிள்ளைக்கு உபநயனச் சடங்கு செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றார். உபநயனம் என்பது ஞானம் பெறாத குழந்தைக்கு ஞானத்தைக் கூட்டப் பெரியோர்கள் தொடங்கி வைக்கும் தகுதி ஆகும். ஞானப்பால் உண்டருளி ஞானசம்பந்தராய் ஆன இந்தக் குழந்தைக்கும் இச்சடங்கு தேவைதானா? என்று எண்ணுகிறது சேக்கிழார் திருவுள்ளம்! என்ன செய்வது! சம்பிரதாயமே வாழ்முதல் என்று எண்ணும் சிலருக்கு உண்மை உணரத் தகுதியில்லை. சிவபாத இருதயர் குல வழக்கத்தில் குறிக்கோள் உடையவர். அதனால்தான் சம்பந்தரிடம் சென்று நான் வேள்வி செய்ய வேண்டும்; பணம் வேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்கிறார். என்ன தெரிகிறது? சம்பந்தரின் பின்னே சென்று தல யாத்திரை மேற்கொண்டு அவரின் அமுதத் தமிழ்ப் பதிகங்களைக் கேட்ட மகிழ்வதை விட மேற் கொண்டு அவரின் அமுதத் தமிழ்ப் பதிகங்களைக் கேட்டு மகிழ்வதை விட இந்த வேள்விச் சடங்கு முக்கியமா? என்ன செய்வது? அவரின் மனம், குல வழக்கங்களில் குவிந்து கிடக்கிறது. இந்நிலையால் தான் சம்பந்தர் “தோடுடைய செவியன்” என்னும் பதிகம் பாடிப் “பெம்மான் இவனன்றே” என்று சுட்டிக் காட்டிய போதும் தந்தையினால் அக்காட்சியைக் காண இயலவில்லை என்ற குறிப்பையும் அங்கேயே தந்தார் சேக்கிழார். சம்பந்தர் தந்தையின் பேச்சுக்கு மறுப் பேதும் சொல்லாத அற்புதத்தனயன். அதனால் சடங்கிற்குச் சம்மதித்தார். சீகாழியில் தன் இல்லத்தில்

வேத விற்பன்னர்கள் புடைகுழ அச் சடங்கு தொடங்கியது. சடங்கு நிறைவில் அப்பிள்ளையிடம் உபதேசம் செய்வது நியதி! மரபு! சம்பந்தரின் செவியில் உபதேசமா? தகாது! என்று கருதியது சேக்கிழாரின் உள்ளம்! சடங்கில் இந்நிலை உண்டே! சேக்கிழார் பார்த்தார்! சடங்கையும் மாற்றவில்லை; சம்பந்தரின் தகுதியையும் குறைக்கவில்லை! என்ன மாய்ப் பாடுகின்றார் பாருங்கள்! அங்குள்ள முதிய வேத விற்பன்னர்கள் எழுந்து வந்து சம்பந்தரின் திருமுன்னிலையில் தாம் முன் கற்ற வேதங்களில் உள்ள ஐயங்களை எல்லாம் போக்கி அருள வேண்டும் என்ற விண்ணப்பித்தார்கள் என்று பாடினார் சேக்கிழார். என்ன அழகு! என்ன அருமை! பார்த்தீர்களா? இவர்தான் சேக்கிழார்.

“சுருதி ஆயிரம் ஓதி அங்கமான தொல் கலைகள் எடுத்தியம்பும் தோன்றலாரைப், பாதிஆ யிரகோடி விரிந்தால் என்னப் பரஞ்சோதி அருள் பெற்ற பான்மை மேன்மை, கருதிஆ தரவோடும் வியப்புற நேத்துங் கலைமறையோர் கவுணியனார் தம்மைக் கண்முன், வருதியா னப்பொரு ளென் நிறைஞ்சித் தாமுன் வல்லமறை கேட்டையந் தீர்ந்து வாழ்ந்தார்.”

“மந்திரங்களான எலாம் அருளிச் செய்து மற்றவற்றின் வைதிகநூற் சடங்கின் வந்த, சிந்தை மயக் குறும்ஐயந் தெளிய எல்லாம் செழுமறையோர்க் கருளிஅவர் தெருளும் ஆற்றால், முந்தை முதன் மந்திரங்கள் எல்லாந் தோன்றும் முதலாகும் முதல்வனார் எழுத்தஞ்சு என்பார், அந்தியினுள் மந்திரம்அஞ் செழுத்து மே என்றஞ்செழுத்தின் திருப்பதிகம் அருளிச் செய்தார்.” என்பன அக்கருத்தமைந்த பாடல்கள்.

முடிவுரை:

சேக்கிழார் செய்துள்ள புராணத்தில் தொட்ட இடமெல்லாம் பக்தியும் பண்பாடும் பக்குவமும் மிளிர்வதைக் காணலாம். தனி நூலே எழுத வேண்டும். எனினும் ஒரு கட்டுரையாக எழுதும் பொழுது, இந்த அளவில் நிறுத்துகின்றேன். அடியார்கள் வரலாறு, அருந்தமிழ்ச்சிறப்பு; ஆன்றோர்கள் ஆசாரம்; அற்புதங்களின் அணி வகுப்பு; அரசியலில் நேர்மை; அல்லதைத்தள்ளி நல்லதைக் கொள்ளும் நடுவுநிலை; ஆண்டவனின் அருளிப்பாடு எனப்பட தலைப்புகளில் சிந்திக் கலாம். எனினும் இந்தக் கட்டுரையில் ஒல்லும் வகை சில எழுதியுள்ளேன். குறை நீக்கிக் குணம்கொண்டு எளியேனை வாழ்த்தச் சான்றோர் உலகைக் கேட்கின்றேன்! ❀

கட்டுரையாளர்கள் முகவரிகள்

1. **முனைவர் ச. சாம்பசிவனார்**
ஆசிரியர் 'தமிழ் மாருதம்' அ/பெ. எண். 35,
67/1 பாரத வங்கி அலுவலர்
1, வது குடியிருப்பு,
புறவழிச்சாலை,
மதுரை - 625016
2. **நாவுக்கரசர் முனைவர் சோ. சத்தியசீலன்**
55, சேதுராம பிள்ளை காலனி
திருச்சிராப்பள்ளி - 20.
3. **முனைவர். திருமதி சாரதா நம்பி ஆரூரன்**
முதல்வர்,
அரசு மகளிர் கலைக் கல்லூரி
சேலம் - 8.
4. **முனைவர் தெ. ஞானசுந்தரம்**
கலையகம்
W. 149, பூங்காச்சாலை
அண்ணாநகர்மேற்கு விரிவாக்கம்
சென்னை - 600101
5. **முனைவர் மா. சற்குணம்**
இணைப் பேராசிரியர்
ஸ்ரீமத் சிவஞான பாலய சுவாமிகள் தமிழ்க்
கல்லூரி, மயிலம் - 604304
6. **சிவ.ஆ. பக்தவச்சலம்**
நெ. 43, சந்நிதி வீதி
நல்லூர்ப்பேட்டை,
குடியாத்தம் - 632 602
வேலூர் மாவட்டம்.
7. **சொ. சேதுபதி எம்.ஏ.எம்.பில்**
தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர்
தூய வளனார் தன்னாட்சிக் கல்லூரி
திருச்சி-2.
8. **ஆதீனப் புலவர் மரு. பரமகுரு**
அடிகளாரின் நேர்முக உதவியாளர்
குன்றக்குடி ஆதீனம்.
குன்றக்குடி.
சிவகங்கை மாவட்டம்.
9. **கலாநிதி. செல்வி.**
தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி
சமாதான நீதிபதி
தலைவர், ஸ்ரீ துர்க்கா தேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பிழை
ஸ்ரீ லங்கா.
10. **இரா. தமிழரசி**
விரிவுரையாளர்
ஸ்ரீமத். சி.பா.சு. தமிழ்க் கல்லூரி
மயிலம் - 604304.
11. **செந்தமிழ் வாரிதி முனைவர்.**
இரா. செல்வக் கணபதி எம்.ஏ.பி.எச்.டி
H.15/2, கரிகாலன் தெரு,
கலாசேத்திரா காலனி
பெசண்ட்நகர்.
சென்னை - 60090.
12. **தமிழாகரர். முனைவர். பா. சுந்தர்**
எம்.ஏ.எம்.பில் பி.எச்.டி
இணைப் பேராசிரியர்
தமிழாய்வுத் துறை
உருமு தனலெட்சுமி கல்லூரி
திருச்சிராப்பள்ளி - 620019.
13. **முனைவர். மு. பழனியப்பன்**
உதவி இயக்குநர்,
தமிழ் இணையப் பல்கலைக்கழகம்
இஎஸ் மென்பொருள் நகரம்
நான்காம் தளம், தரமணி
சென்னை - 600113.
14. **தமிழாகரர். முனைவர்**
சுப. அண்ணாமலை
98, அறிஞர் அண்ணாநகர்
மதுரை - 625020.
15. **சுகி. சிவம்**
ஜனனி பிளாட்ஸ்
131/9, டி.டி.கே. ரோடு,
ஆழ்வார்பேட்டை, சென்னை - 600 018.
16. **முனைவர் சுப. திண்ணப்பன்**
சிங்கப்பூர்.

17. சித்தாந்தச் செல்வர்.

ஆறு. நாகப்பன் எம்.ஏ
A01-02 Palm Court,
Jalan Bergala Off.
Jalan Tun Sambanthan
5047 Kuala Lumpur

18. தமிழாகரர். தெ முருகசாமி

7. ஜீவானந்தம் தெரு,
இராதாகிருஷ்ணநகர்,
புதுச்சேரி - 9.
605009.

19. புலவர். என்.இ. இராமலிங்கம்

எம்.ஏ.பி.காம் பி.லிட்
'திருவள்ளுவர் இல்லம்'
17, இலாபிட்சு அவென்யூ
ஆதம்பாக்கம், சென்னை - 58.

20. முனைவர். பழ. முத்தப்பன்

முதல்வர்
செட்டிநாடு கலை அறிவியல் கல்லூரி
பிராட்டியூர்
திருச்சிராப்பள்ளி - 9.

21. முனைவர். தேவபூபதி நடராஜா

93, Jalan Tempinis Sau,
59100 Kuala Lumpur
Malaysia.

22. திருக்குறட்செல்வர். சைவத் தமிழ்ச்

சதுரர் புலவர் மு. வைத்தியநாதன் எம்.ஏ
செயலர், திரிசிரபுர சைவ சித்தாந்த சபை
மலைக்கோட்டை - திருச்சிராப்பள்ளி - 2.

23. முனைவர் சபா. அருணாசலம்

கற்பகம் இல்லம்
34, அண்ணாசாலை, தேவகோட்டை.

24. புலவர் அரங்க. நெடுமாறன் எம்.ஏ.பி.எட்.

20, கே.புரம் 2ஆம் வீதி
புதுக்கோட்டை - 622001.

25. சொ.சொ.மீ. சுந்தரம் M.Com. M.Phil

20, வடுகக் காவல் கூடல் தெரு,
மதுரை-1.

26. ஆன்மீகப் பேரொளி பேராசிரியர்,

முனைவர். த. அகர முதல்வன்
எம்.ஏ.எம்.பில் பி.எச்.டி.
திருவெண்காடு,
சீர்காழி வட்டம் - 609114.

27. முனைவர். மு. சிவச்சந்திரன்

எம்.ஏ.பி.எச்.டி.பி.எட்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கல்லூரி
தருமபுரம், மயிலாடுதுறை

தீருமுறை மாநாட்டு வெள்ளி விழா வெளியீடான
இந்நூல் வெளிவர நீதியுதவிய புரவரை

ஸ்ரீ வீரமாகாளியம்மன் ஆலயம்

SRI VERAMAKALIAMMAN TEMPLE

141, Serangoon Road, Singapore-218042

Tel : 62934634 / 62954538 Fax : 62989361

Email : sriveera@starhub.net.sg

Website : www.sriveeramakaliamman.com

